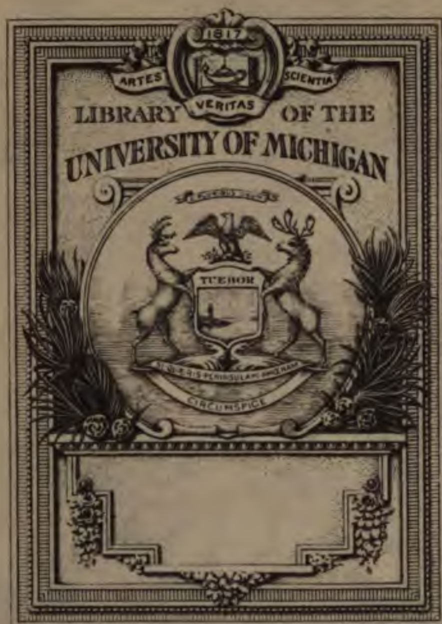

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

ANTHOLOGIA LYRICA

CONTINENS

THEOGNIM, BABRIUM, ANACREONTEA

CUM

CETERORUM POETARUM

RELIQUIIS SELECTIS.

CURAVIT

THEODORUS BERGK.

EDITIO ALTERA.

LIPSIAE.
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVIII.

1868

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Quum poetarum Lyricorum reliquiis tertias curas adhiberem, placuit etiam hanc minorem editionem retractare, quam olim adornavi in usum eorum, qui praestantissima haec Graecae poesis monumenta vel ipsi in academiis enarrant vel in philologorum seminariis explicanda proponunt, vel denique in gymnasiis interpretantur. Pindari carmina ut antea ita etiam nunc seposui, quandoquidem peculiarem huius poetae editionem brevi commentario critico instructam paro; Theognidis autem sententias integras et Anacreontea praetermissis tantum iis poematis, quae maioris editionis appendix complectitur, in ordinem recepi, ceterorum poetarum reliquias potissimas addidi, non quod existimem omnia, quae hic delectus continet, continuo ordine interpretanda esse, sed ut ii qui hac editione utantur, quae ipsis animadversione inprimis digna videantur libero arbitrio eligere possint. Ac ne quid desideraretur, huic anthologiae etiam Babrii fabulas omnes, non solum syllogen priorem, sed etiam eam quae nuper e tenebris in lucem vocata est, quamvis sit ambiguae fidei, inserui; denique selecta carmina eorum poetarum, qui post Alexandri magni tempora floruerunt, adieci*). Cum professus sim in praefatione Poetarum lyricorum ed. 3, me hic repetiturum esse carmen Theocriti, quod nuper ex codice Ambrosiano edidi, non solum huic promisso satis feci, sed etiam reliqua

*) Elegias de oculorum remediis, alia id genus quod non recepi, haud improbabunt, qui meminerint curandum fuisse, ne libri vel sic satis ampli paginae iustum modum excederent.

Theocriti melica carmina paullo emendatiora subieci: quod spero legentes haud gravate laturos esse: nam Fistulam certe Syracusani poetae non licebat praetermittere, quandoquidem cetera Alexandrinorum poetarum technopaegnia, quae arcta necessitate cum Theocriteo poematio coniuncta sunt, iam antea huic delectui inserui. Et haec quidem carmina satis obscura et ob id ipsum fere neglecta quod ad emendationis perfectionem propius adducere potui, id potissimum Guilelmi Studemundi et Froehneri industriae me acceptum referre grato animo profiteor: ille enim insigni diligentia et fide Italos codices, hic Parisinos examinavit. Constitueram non solum omnem lectionis varietatem, sed etiam scholia tam edita quam inedita, quibus difficiles hae nugae explicantur, addere, sed mox intellexi id ab instituti operis forma nimis abhorrere, itaque alii opportunitati haec seposui, sed potissima delibavi in prolegomenis, ubi operam dedi, ut quae in his carminibus, quae accesserunt, novavi paucis significarem, simulque locos scriptorum veterum notavi, ubi poetarum reliquiae, quae nondum ab aliis collectae sunt, leguntur *). Habet igitur haec anthologia peculiaria quaedam, ut maioris editionis quasi quoddam sit complementum.

Scripsi Halae die X mensis Augusti MDCCCLXVII.

Theodorus Bergk.

*) Illud tenendum, asterisco notata esse ea fragmenta, quae vel adespota feruntur vel ex coniectura ad certum aliquod carmen aut carminum genus revocata sunt.

PROLEGOMENA CRITICA.

POETAE ELEGIACI.

Hedyle Athen. VII 297 B. — V. 1 ex Athenaei narratione restituere conatus sum praeeunte Meinekio. — V. 2. *δωρήματ'* Meineke, legebatur *δώρημα*. — V. 6. *ἀπενήχετο*, conieci *ἐπενήχετο*.

Hedylum non recepi, nam etiam quod legitur apud Strabonem XIV 683: *ἤδη οὖν πάρεστι σκοπεῖν τὴν ῥᾳθυμίαν τοῦ ποιήσαντος τὸ ἐλεγεῖον τοῦτο, οὗ ἡ ἀρχή·*

Ἱραὶ τῷ Φοίβῳ, πολλὸν διὰ κῦμα θέουσαι,
ἤλθομεν αἱ ταχιναὶ τόξα φυγεῖν ἔλαφοι.

εἴθ' Ἡδύλος ἐστίν, εἴθ' ὁστισοῦν· φησὶ μὲν γὰρ ὁρμηθῆναι τὰς ἐλάφους Κωρυκίης ἀπὸ δειράδος, ἐκ δὲ Κιλίσσης ἠόνος εἰς ἀκτὰς διανήξασθαι Κουριάδας, καὶ ἐπιφθέγγεται, διότι·

Μυρίον ἀνδράσι θαῦμα νοεῖν πάρα, πῶς ἀνόδευτον
χεῦμα δι' εἰαρινῶν ἐδράμομεν ζεφύρων.

haud dubie ex epigrammate aliquo petitum; medium distichon hunc in modum videtur redintegrandum:

(Τηλόθε) Κωρυκίης ἀπὸ δειράδος ἔκ τε Κιλίσσης
ἠόνος εἰς ἀκτὰς (ἐνθάδε) Κουριάδας.

aliter conformavit Meineke:

. . . Κωρυκίης ἀπὸ δειράδος ἔκ τε Κιλίσσης
ἠόνος εἰς ἀκτὰς αἵ διενηξάμεθα
Κουριάδας.

Hartung sicut ego disticho comprehendit, ut integrum iam sit epigramma, scribens:

(Ἐνθάδε) Κωρυκίης ἀπὸ δειράδος· ἐκ δὲ Κιλίσσης
ἠόνος εἰς ἀκτὰς Κουριάδας (νέομεν).

διαποιπνωιουσα. — V. 21. μελαθραν. — V. 23. ἀσκραίων'. — V. 27. ἀυτὸς. — V. 28. μουσοπόλον. — V. 31. εἴσεναςσατο. — V. 32. λιπόμενος. — V. 33. ἔκλαιε δ' ἴκάρου. — πολλιωι. — V. 38. σιχε συνεξαμνη. — V. 39. ηδ' ἤχθεε. — αἰεὶ. — φερεκλην. — V. 40. τ οἴαν. — V. 41. λυδῆς. — λυσηΐδος. — V. 43. δαρδανη. — V. 44. καλλιων αιζαον διῆλθεν. — V. 45. ἄκρον. — V. 49. γινώσκεις. — ὑμνῶν. — V. 51. ἐφωμίλησ' ἀνακρέων. — V. 52. λαισβιασιν. — V. 54. δοῦριν. — V. 55. εἰς — τόδε μυριον εισίδε λεκτρον. — V. 58. λειποῦσ'. — ῆιδε χοροστασιασ. — V. 59. αγειραιθειαρειδος. — V. 61. αἰεί. — V. 66. αἴγειων μέθεπε δ' ἀρχελάωι. — V. 67. εἰς ὅκε. — δαίμων. — V. 68. ἀντιάσαντα. — V. 72. ὠρυγη. — V. 73. γινωσκει καὶ ὀυσαν. — V. 75. τὸν. — V. 77. φιλιταν. — V. 82. κῆδος. — V. 83. οἶδεν ὃν. — V. 88. βίης ἐν. — V. 89. οἰωιδεχλειημενον ἔξοχον ἐχρῆν πολλῶν δ' ἀνθρώπων. — V. 90. σοφῆι. — V. 92. ἐξεπόνησαν. — V. 93. οικιεσ. — V. 95. δ' om. — V. 96. ἀπ' ἰδανῆς. — V. 98. ουδαμενον ἐξεφόρησε βίωι.

Timon. Fr. 1. Sextus Empir. adv. Math. XI 20. — Fr. 2. Diog. Laert. IX 105. Sext. Emp. VII 30. Galen. de dignosc. puls. I t. III 54. — πάντῃ Galenus, ut Bekker coniecit, παντὶ Diog. Sext. — οὔπερ, Bekker οἶπερ. — Fr. 3. Sext. Empir. p. 545 ed. Bekker. — V. 3. δειλοῖς, Bekker λήροις commendavit, fortasse δέλτοις legendum, olim ego conieci: βιοὺς ῥῆστα . . . μὴ πρόσεχ' ἰνδαλμοῖς ἡδυλόγου σοφίης. — Fr. 4. Sext. Empir. XI 140. — Fr. 5. Sext. Empir. p. 670 ed. Bekker. — Ex Elegiaco hoc carmine fortasse etiam petitum, quod adhibet Sext. Emp. adv. Math. XI 164: οὕτω τε οὐκέτι

ἀφυγὴς καὶ ἀναίρετος ἔσται

κατὰ τὸν Τίμωνα. De aliis dubito, velut de Timonis versu, quem Athen. VIII 337 A adscripsit:

Πάντων μὲν πρώτιστα κακῶν ἐπιθυμίη ἐστίν.

nam Ἰνδαλμοὶ fuerunt ἀπόθετα ἔπη, quibus pauci tantum videntur usi esse. — Fr. 6. Athen. IV 158 A ubi καὶ Ζηνώνειον legitur, delevi καὶ, nisi καὶ Ζήνωνος malis. Meineke hexametros restituit καὶ Ζηνώνειόν γε φακῆν ὃς μὴ μεμάθηκεν Ἑψῆσαι φρονίμως.

Alexander Aetolus. I Parthen. Erot. c. 14. — V. 4. καλὸν ἑλισσομένης, conieci κἀλ' ἀνελισσομένης. — V. 15. ἅλα ξυνεῶνα θαλείης scripsi, legebatur θαλάσσης, eandem emendationem postea commendavit Haupt. Θαλείης breviter dictum pro δαιτὸς θαλείης, quemadmodum quas Homerus μηκάδας αἶγας vocat, seriores simpliciter μηκάδας dicere soliti sunt. Haec breviloquentia inprimis hoc poeta digna: nam nequaquam largiendum est, utramque formam ubique promiscue et pro arbitrio usurpatam fuisse. Etym. M. 442, 3 adiectivum διὰ διφθόγγου scribendum praecepit, ἐπὶ δὲ τῆς εὐωχίας αὐτῆς διὰ τοῦ ῑ. neque aliter Eustath. 742, 36. 1474, 54, Proclus ad Hesiod. Op. 115: sed grammaticus Hamburg. editus a Welckero Mus. Rhen. X 256, auctor fide haud indignus, utramque formam substantivi tueri videtur: τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διφορούμενα εἰσὶ ταῦτα· ἀργειφόντης καὶ . . . ἀργιφόνταν, εἴκελος . . . καὶ τὸ ἴκελος, ἀπώλεια . . . ἀπωλία, θάλεια καὶ ἐν θαλίῃ γεγάνυνται, ἀλαζονεία . . . ἀλαζονία, βακχεία . . . βακχίη, nam dispares eiusdem nominis formas, non adiectivum cum substantivo componere decuit, quamquam mirum est, quod θαλίαν exemplo munivit, quo non erat opus, θάλειαν auctoritate locuplete firmare neglexit: verum haec ex ampliore commentario decerpta sunt: sed ibi si exemplum substantivi θάλεια fuit propositum, eodem modo, quo hic Alexandri versus, fuerit explicandum. Satis dubia auctoritas Hesychii: θαλεία, παιδεία, εὐθυμία, ἡδονὴ καὶ ἡ Μοῦσα, ubi Lobeckius θαλεία, ὡς παιδεία scribere voluit, ac fortasse nonnullis grammaticis θάλεια, si substantivi loco erat, paroxytonon esse placuit; sed Photius et Suidas utramque formam testantes parum fide digni; apud Pindarum Nem. XI 54 εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων μοῖραν . . . διέποντι θάλειαν libri omnes, sed scholiasta, cum interpretatur τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας fortasse θαλειᾶν legit, atque ita aliquot edd. Sed quod Schneider ad Platon. Rempubl. IX 573 D κῶμοι καὶ θάλειαι et alia id genus apud alios scriptores tuetur, omnino errat, quamvis Lehrsius et Hauptius fidem habeant. Ceterum nescio an in Alexandri versu scribendum sit ἅλα ξυνεῶνα τραπέζης, quemadmodum etiam Hartung scripsit καὶ ἅλα ξυνήν τε τράπεζαν. — v. 33. ὀκνήσει

scripsi, legebatur *ὀγκώσει*. — V. 34. *σινδῴ* scripsi, i. e. *σινδόνα*, vulgo *σὺν τῷ*. — Fr. 2. Macrob. Sat. V 22, 5. — V. 3. *ῥυτὸν ἤνεσεν ἀνέρι σίγλων χρυσείων, ἱερὴν εἰ τότε χιλιάδα ὑμνῆσαι, ταχέων τ' Ὦπιν* scripsi, legebatur *τὸν ἤνεσεν ἀνέρα σ. χρ. ἱερὴν δὴ τότε χ. ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν*. Ephesii, cum annus millesimus ageretur, ex quo Dianae templum dedicatum fuit, dixerunt se Timotheo rhytium sive cornu nummis aureis plenum daturos esse, si carmen in Dianam condidisset. — V. 7. *προλίποι* scripsi, legebatur *προλίπῃ*: apparet pauca admodum a Macrobio omissa esse, nam verbum hoc suspensum est item a particula *εἰ* v. 4. — Fr. 3. Athen. XV 699 B. Hecker epigrammatis, non elegiae partem esse censet, recte, ut videtur. — V. 1. *Ἀγαθοκλεῖος*, corrigunt *Ἀγαθοκλῆος*, citra necessitatem, nam recentiore illa forma usum esse Alexandrum satis est credibile: cf. Mionnet Pl. 68, 3; in Chaeremonis epigr. Anthol. Pal. VII 720 *Κλεῦας ὁ Τιμοκλῆος* cod. Pal. exhibet *κλευασου τοιμοικλειος*, itaque scribendum *Κλεύας οὑ τ υ μ ο κ λ ε ῖ ο ς* sive *ὡ τ υ μ ο κ λ ε ῖ ο ς*. Formae *Αὐτοκλείους*, *Πασικλείους* aliae non tantum in ionicis titulis recentioribus haud infrequentes sunt, cf. Franz Elem. Epigr. 179, sed etiam in attico titulo Ephem. Arch. Nov. 298 extat *Ἀγάθων Ἀγαθοκλείους Ἡρακλειώτης*, sed alius ibidem bis exhibet *Ἀγαθοκλέους Ἡρακλεώτης*. Antiquissima exempla leguntur in catalogis Thasiorum Revue Archéol. 1865 p. 275 *Πανταπλείους*, p. 370. 371. 372 *Εὐθυκλείους*, p. 371 *Ἀνδροκλείους*, p. 376 *Ἀριστοκλείους*, quamquam alias ibi etiam clausula — *κλέος* extat. Similiter nominum, quae in *εύς* cadunt, genitivus clausulam *εῖος* pro *ῆος* ascivit, quam proprietatem recentioribus Ionibus et Aeolensibus vindicat Choeroboscus I 209, quibus Dorienses addit Et. Gud. 99, 42, cuiusmodi formis Antimachum, Callimachum, Nicandrum usos esse ostendi Comm. Crit. I 15, quibus addi possuut Lycophro et Apollonius Rhodius, vid. Merkel ad III 853, ac vel in Homero olim in Aristarchi editionibus talia legebantur, vide Schol. Il. *B* 517. — Ceterum in hoc difficillimo loco nihil novavi: quod olim praeeunte Schweighaeusero scripsi *οὓς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω πατρίδος*, ac similiter alii, velut Meineke *ὧν* (ε) scripsit, ferri nequit: neque enim Boeoti maiores

Agathocle exules facti sunt, id quod temporum rationibus anissime adversatur, sed ipse Boeotus. Scribendum videtur:

Ὡς Ἀγαθοκλεῖος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος, — ἀρχαίων δ' ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων, —
ἠδ' ὡς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμίλει
ξεῖνος· κτλ.

m corrupta verba *πότην ἴσον* quomodo sint emendanda scio, sed v. 9 videtur legendum

χοῖα Συρηκόσιος καὶ ἔχων χάριν.

re ut Hecker correxit, i. e. *ac vero etiam facetus, ut Syracusanus*, Meineke nunc proposuit *τοῖα Συρακοσίοις καὶ ἔχει ρῖν*, idem v. 8 *ἀτηρῇ σὺν κακοδαιμονίῃ* coniecit. — . 4. Strabo XII 566. XIV 681. — Fr. 5. Gellius XV 20, 8. όφις scripsi, legebatur *τρόφιμος*, cum antea *τρόφιμος τοῦ οῦ* pro *ἀρχαίου* coniecissem.

Aratus. Stephanus Byz. v. *Γάργαρα* et Anthol. Pal. XI 437.

Archelaus. Fr. 1. Antigon. Caryst. c. 19. — Fr. 2 ibim. — Fr. 3. Varro de re rust. III 16. cf. Nicandri locum eriac. 741, de quo copiose et docte disputavit O. Schneider 146 seq. — Fr. 4. Varro ibidem. — Fr. 5. Antig. Caryst. 89. — V. 5. *τεθνεῶτος* scripsi, vulgo *τεθνεότος*. — V. 6. έκροπα τὸν διφυῆ scripsi, legebatur *τὸν διφυῆ Κέκροπα*. terum et Varro et Antigonus Carystius haec epigrammata, ipsum Archelaum epigrammatographum (ap. Antig. c. 89 *τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ μαρτυρίᾳ* legendum, non ῦ *ἐπιγράμματος ποιεῖ*) appellant: continuum sane fuisse rmen videtur, sed ille singula admiranda breviusculis carminibus, quae ad epigrammatis speciem prope accedebant, illuraverat.

Callimachus. *Αἴτια.* Quod olim primo loco posui nquam Callimachi fragmentum (Eustath. Od. 1877, 64) *ὄνειαρ ράτων οὐδ' ἐλέφαντος ὄν*, non est Callimachi, sed ut Meike vidit ex adespoto epigrammate Anthol. Pal. VII 42 petim. Contra fortasse Callimachi versus sunt et ex hoc ipso riginum exordio petiti, quos Apollonius de Syntaxi IV 2 scripsit:

Καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἐπὶ δέλτον ἔθηκα
γούνασι.

— Fr. 1. Fronto p. 22 ed. Niebuhr. Rauch, qui de *Αἰτίων* libris diligenter commentatus est peculiari libello (Rastatt 1860) hos versus ex Callimachi epigrammate petitos esse censet. — Fr. 2. Et. M. 612, 58. Herodian. π. μον. λέξ. 28, 6. — Fr. 3. Cramer An. Ox. I 280, ubi ἡ δωδε γόνου legitur, quod correxi. — Fr. 4 cod. Vossianus Et. M. 824, 13 Callimacho vindicavit et huc retulit O. Schneider. — Fr. 6. Sententia, quemadmodum locum hunc constitui, imperfecta est. — Fr. 8. Schol. Odyss. γ 380. — Fr. 11 v. 2 ἐνιαυθμοὶ scripsi, legebatur ἐνήριθμοι. — Fr. 12. ἐξεκένωσεν scripsi, vulgo ἐξεκένωσαν. — Fr. 13. Choeroboscus I 276, 30. Cramer An. Ox. I 413. εἶν' scripsi, cum antea ἴον edidissem, Choerob. omisit, νέον Cram.; formam εἶνα testantur Arcad. p. 200, incertus περὶ πνευμ. post Ammonium 214. Μέσσοι εἴρενες dicti, qui fere viginti quinque annos nati erant: vocis εἴρην veriloquium neque veteres grammatici neque nostri homines (cf. G. Curtius Et. II 169) recte expediverunt, specie tantum differt a voce ἄρσην sive ἔρσην, ac forma germana fuit *ΑΡΙΗΝ*. — Ceterum Rauch ad Librum I *Αἰτίων* etiam versum adespoton retulit (cod. Voss. Et. M. 78), quem iam O. Schneider Callimacho tribuit:

Ὁππότε κέ σφας ὀϊζὺς ἔχοι κρυεροῦ λιμοῖο.

— Fr. 16. Sextus Empir. p. 621 ed. Bekker poetae nomine non addito. Versum huc retuli propter Ovidium Art. Am. I 647 seq. et Ibidis v. 395: *Ut qui post longum sacri monstrator iniqui Elicuit pluvias victima caesus aquas.* — Fr. 19. Ὑψιζώρου, legebatur ὑψίζωνος, vide quae disputavi de hoc loco in Mus. Rhen. IX 138. — Fr. 20. Choeroboscus II 456, 25. Callimacho tribui Poet. Lyr. 1035 ed. 2, Rauch huc retulit. — ἤριπον scripsi, legebatur ἔρριπον. — Fr. 22. περιδηνήεντ' scripsi, legebatur περιδινήεντ', quemadmodum Hesiodo ap. Galen. de Hippocr. et Platon. dogm. III 8 restitui ἐξαπατῶν Μῆτιν καίπερ πολυδήνε' ἐοῦσαν, ubi erat πολὺ δινεύουσαν. et Sophocli in Clytaemnestra ap. Erotianum (v. ἀνταῖον θεὸν) τὸν δ' ἀνταῖον περιδηνεύοντά θ' ὁρᾶτε, ubi est περιδινεύοντα. — Fr. 24. versum ipsum servavit Choeroboscus I 279, 15. — Fr. 26 seq. De Cydippae reliquiis post Buttmannum copiose disputavit Car. Dilthey peculiari libello (Lips. 1863). — Fr. 28, ποι scripsi praeeunte Bentleyo,

nullo modo probari potest τῷ, quod Dilthey proposuit. — Fr. 30. ἐπέσεισα Meineke, vulgo ἐπέθηκα. — Fr. 33. Heckerum secutus sum. — Fr. 35. Choeroboscus I 132, 14, ubi *Μαλόες* scriptum. — Fr. 36. Cyrillus adv. Iulian. p. 191. — Fr. 37. Hephaestio p. 93. Versum Callimacho vindicavit O. Schneider Philol. VI 537, probabiliter additis verbis τῷ σφ᾽ ἄτερ αὐλῶν ῥέξειν καὶ στεφάνων comparans Apollod. Bibl. III 15, 7: ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισιν. Itaque in monumento Thasio (Thasios Pariorum fuisse colonos constat), quod E. Miller edidit Revue Archéol. 1865 p. 438, ubi *Χάριτες* Mercurium Nymphae Apollinem *Νυμφηγέτην* venerantes conspiciuntur (addita inscr. *Χάρισιν αἶγα οὐ θέμις οὐδὲ χοιρον*) postquam Nympharum et Apollinis sacrificia discripta sunt, legitur οὐ παιωνίζεται. Fr. 44 v. 1. Ἰλλυρικοῖο, Meineke Ἰλλυρίοιο. — V. 2. ὅφιος, Bentley τάφια. — Fr. 47. Etym. M. 372, 4. Callimacho vindicavit Hemsterhusius. — Fr. 48. Schol. Il. *Π* 234. Elegiae, quae *Glauci* famam illustrabat, vindicavi, vid. Ovid. Met. XIII 935. cf. quae dixi in Iahnii Annal. LXXXI 316 seq. — Haud dubie etiam Ἀρκαδία, et Ἰοῦς Ἄφιξις non fuerunt peculiaria carmina, sed elegiae Originum libris insertae: ex priore carmine fortasse petitus est versus (vide infra fr. 155):

Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος.

ad alterum carmen aliquando retuli fr. 46 ed. Ernesti:

Βουσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

quem versum *Hecalae* adscribunt, usi Suidae testimonio v. μύωψ, de quo ambigi posse credo: disputavit si recte memini de hoc ipso Suidae loco vir doctus, sed frustra nunc indagare studui. — Fr. 50 auxi disticho addito ex Schol. Eurip. Hec. 476, idem commendavit O. Schneider. — Fr. 51. βοοκράνοιο eximiam Bentleii correctionem recepi, quam plane firmant nummi Ambraciotarum, in quibus iuvenis bucranio insidens conspicitur, qua figura nisi fallor, Gorgus urbis conditor una cum fluvio Araetho sive Arachtho significatur; cf. Annales Instituti Archaeol. I p. 318. — Fr. 53. Cramer An. Ox. I 264. — Fr. 55. Etym. M. 207, 18. — Fr. 56 ex epigrammate petitum videtur Meinekio. — Fr. 57. Proclus ap. Ernesti ed. Callim. I 465. — Fr. 58 fortasse recte Ruhnken ῥάμφει ἀκαν-

θώδει coniecit, ego olim suspicatus sum *κυθνώλη* .... *νέκυν*, vide Zenob. Paroem. IV 82 et Hesych. s. h. v. — Fr. 59. *σκύλος* restitui ex Suida v. *κατηναρισμένας*, legebatur *σκύλον*. — Fr. 65. *μηδέν ποτ'* et *ὀλίσθοι* scripsi, legebatur *μηδὲν* et *ὀλίσθη*. — Fr. 66. *οὐδ' ἐπὶ δὴν* scripsi, legebatur *οὐδέ τι τὴν*, Bentley *οὐδ' ἔτι τὴν*, O. Schneider *οὐδ' ἔτι δὴν*. — Fr. 67. Meineke ad epigramma refert. — Fr. 68. Schol. Il. Σ 399. — Fr. 71. *γαίης*, conieci *γλώσσης*. — Fr. 72 secutus sum Schneidewinum ad Eustathii prooem. p. 39, nisi quod *ἄπο* praeoptavi, cum ille *ἐπὶ* (*ἔπι*) scripserit. — Fr. 74. Etym. Gud. 348, 21. — Fr. 76 v. 1 *γεγειότερον*, videtur hoc vocabulum frequentavisse hic poeta: fortasse item ex Callimacho est, quod Suidas exhibet *γέγειαι βόες*, quod *scuta vetusta* interpretor: ex duobus fragmentis, quae Et. M. 223, 33 adscripsit, alterum sic est redintegrandum:

Ἀκανθίδος ἧχι γέγεια
ἄνθεα μήκωνός τε.

quod plane firmat Plinius XXV 167: „*Caput eius numerosa dividitur lanugine, qualis est spinae, inter divisuras exeunte: quare Callimachus eam acanthida appellat, alii pappon.*“ *Ἧχι* autem hic non est loci adverbium, sed comparationi inservit, etenim poeta idem plane dixit, quod Sophocles *γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος*, nisi quod spinae lanugini addidit papaveris flores, qui non minus debiles sunt. — V. 4. *Νεμέηθι* Meineke, legebatur *Νεμέηθε*. — Fr. 77. Schol. Pindari Pyth. V 39. Versus nondum in integrum restitutus, conieci:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ὅτ' ἤγαγεν ὄθματα νωμῶν.

— Fr. 78. Choeroboscus I 304, 20, ubi *δὲ ἔπειτα* legitur. — Fr. 79. *ἔξοχος*, conieci *δεξιός*. — Fr. 81. Cramer An. Ox. III 93. — Fr. 82. Herodian. *π. μονήρ. λ.* 42, 27. — Fr. 83 coniunxi haec praeeunte Heckero, nuper autem Meineke versum priorem copulare maluit cum fr. 187 ed. Ernesti in hunc modum:

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα
Φοῖβος ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιπέλλεται ἱροῖς.

ut optio sit difficilis. — Fr. 85 v. 1 *εἰσι Λάκωνες* scripsi, similiter Goettling *ἔστε Λάκωνες*, ap. schol. Dionys. Perieg. 376 est *ἔσσα* (*ἐσσὶ*) *κώμου*, unus cod. (B) corrupta verba plane

isit, Miller proposuit πάντες ἐφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον ατε κόσμον. — V. 2. Ἰταλιδῶν scripsi, vulgo Ἰταλῶν. — 86 v. 1 Λάθρη δὲ, fort. λαθρηδά. — V. 2. ἔτραφον neke, legebatur ἔστρεφον. — Fr. 87 secutus sum Meinen Callim. p. 285 not. — Fr. 88. Περσῆος, corrigas Περος (ut olim vulgo in scholiis Nicandri legebatur. Bussemai editionem non licuit inspicere, O. Schneider critica subsidia dit doctis hominibus) cf. ad Alexandrum Aetol. 3 v. 1. — 89. Apollon. Dysc. Bekk. An. II 504, 30. Secutus sum Schneiderum. — Fr. 90. ἑρμένον, legebatur εἰργμένος μένος). — Fr. 92. ἱδρύσαντο scripsi, erat ἱδρύοντο. — 96. Schol. Pindari Ol. II 16 et 29. οἱ δὲ, fort. ἡ δὲ, Rauch ὲ corrigit, ad Cererem poetae verba referens. — Fr. 102. άστεω scripsi, legebatur Ἰοκάστου, cf. Schol. Od. κ 6; n Nauck et O. Schneider commendaverunt. — Fr. 106 v. 1 ε cod. Matrit., legebatur ἠδὲ. — ἐν ἠέρι, malim ἐν αἰρι. — Fr. 107. ἦγεν ἐπ' scripsi, vulgo ἢ ἀπ'. — Fr. 108. ήν, legebatur κάρην, sed adversantur grammatici, Arcad. 18: τὸ κάρη οὐδέτερον ἀπὸ τοῦ κάρα γέγονεν, τὸ δὲ ἡ ὀξύτονον θηλυκόν ἐστιν. adde ib. p. 113. Choerob. II 13; sed ap. Theognim 1018 οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι η, nihil novandum, nam est τῷ κάρητι. — Fr. 111. Etym. 330, 20. — Fr. 112 videtur ex libro I Αἰτίων petitum, cf. ra fr. 5. Atticos enim iuvenes compellat poeta, postquam am de Herchio, duce Attico, pagi Herchiae eponymo, qui rem hospitaliter excepit (vid. Steph. Byz. v. Ἐρχια), exuit. Callimachi fortasse versus est, quem Herodian. π. μον. 10, 15 servavit:

Εὔμολπος Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος.

Fr. 113. Schol. Hephaest. p. 169 ed. 2 Gaisf. Keil Anal. mm. p. 6 cf. quae dixi Comment. crit. spec. I 16. Emenda- Schneidewin hoc distichon, quo poeta Archilochi ingenium mbravit. Titulus carminis suspectus, fortasse γναφεῖον bendum. — Fr. 115 cf. Choerob. I 104, 5. 115, 5. 213, 35. 30. II 418, 19. — Fr. 116. Plutarch. de exil. c. 10. — 118. Choerob. I 193, 13. Hephaest. 93. Videtur autem us ex epigrammate decerptus, hinc non mirum eo usos anonymos epigrammatographos Anth. P. IX 191 et 583.

— Fr. 119. Schol. Iliadis *Υ* 332 ubi *κεινὸς* legitur. — Fr. 120 v. 2 *ἐμοῖς*, quod vulgo deest, suppeditavit cod. Va2 Pindari. — Fr. 122 suppletum ope scholiastae Platonis p. 319 ed. Bekker. — Fr. 124 fortasse epigrammatis particula est. — Fr. 125 v. 1 *κῦμα*, Dacieria probabiliter *πνεῦμα*, contra Meineke, qui tuetur *κῦμα*, *ἀνέμῳ μεγάλῳ* requirit. — V. 2. *τρὶς μάκαρ, εἰ παύρων ὄλβιός ἐσσι μέτα, ναυτιλίης τ' εἰ νῆιν ἔχεις βίον* scripsi, i. e. *Ter beatus, si parvo contentus et navigationis expers vitam degis.* Apud Stobaeum est: *τρὶς μάκαρ ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέτα* (Bentley *μέγα*), *ναυτιλίησιν ἣν ἔχεις βίον* (Bentley *ναυτιλίης ὃς νῆιν ἔχει βίον*), Meineke *τρὶς μάκαρ· ἦ π. ὀλ. ἐσσι μέτα, ναυτιλίης εἰ νῆιν ἔχεις βίον.* Fortasse haec quoque ex epigrammate decerpta. — Fr. 126 non debebat haec tentare Dilthey p. 74 seqq. neque probandum *ἀφεῖκε*, quod Meineke v. 2 edidit, nam *ἀφαιρεῖν* logisticae artis proprium vocabulum, cf. Theon. Arithm. c. 20. — Fr. 137. Et. M. 229, 43 ubi Hecker pro *καλεῖται* recte *Καλλίμαχος* restituisse videtur. Spectant haec fortasse ad Molorchum, ut versus ex *Αἰτίων* libris sit petitus. — Fr. 138. schol. Hom. Il. *Λ* 62. *ἀστὴρ αὔλιος* ex scholiastae verbis restituit Blomfield. Apud Homerum dudum debebat in suum locum restitui germana lectio:

> *Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται αὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων.*

ubi nunc *οὔλιος* legitur, in quo vocabulo explicando frustra laborant. Eandem lectionem etiam Apollon. Rh. sequitur IV 1630: *ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ αὔλιος, ὅστ' ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας.* cf. etiam Hesych. *Ἐπιφάτνιος· ὁ ἑωσφόρος ἀστήρ.* — Fr. 139. Schol. Il. *Χ* 80. — Fr. 140. Schol. Il. *Ω* 254. — Fr. 141. Choeroboscus I 15, 14. — Fr. 143. Meinekium secutus sum. De voce *ἀνάγνωστος* cf. Lobeck Path. I 195. — Fr. 146. Galen. comm. III de fractur. p. 259: *Καλλίαν δὲ τὸν πίθηκον, ἐπειδὴ καὶ τούτου τὴν προσηγορίαν φυλάττοντες λέγουσιν, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος· ὃ πρὸ κτλ.* — Fr. 149. *ἤρυκεν* scripsi, legebatur *ἤρυγεν.* Ceterum possis etiam *δίκροον ἤρυκεν* legere. — Fr. 151. *ἤλασας ὦρον* scripsi, non *ἤλασ' ἄωρον*, idem praeter alia Dilthey proposuit. — Fr. 155. Stephanum Byz. v. *Παρρασία.*

— Fr. 156. καὶ τὸν, ὃς scripsi, legebatur καὶ τόνος: sed totus versus tenebricosus, fortasse ex Ibide petitus, ubi poeta obscuram aliquam memoriam obscure significavit: suspicatus sum Callimachum de Tydeo Melanippi caput mordente dixisse ὃς Ἀζειδῶν ἔγραε κηδεμόνα (sive κηδεμόνος), ut Melanippus uxorem duxerit ex Azidarum gente. — Fr. 157 et 158 Hephaestio p. 92; prius fr. fort. resp. Apollon. de adv. Bekk. An. II 566, 22 (ubi πεσατε legitur), alterum Plut. de adul. et amic. c. 10. Callimacho tribuit etiam O. Schneider. Prius certe ex epigrammate petitum videtur, atque usus est hoc versiculo etiam Agathias, qui praeter hymnos epigrammata tantum tractavit, id quod recte Dilthey quoque animadvertit p. 102. — Fr. 159. Schol. Theocr. IV 16. — Fr. 162. ἔπι χθονίων scripsi, legebatur ἐπιχθονίων, nisi ἐπεὶ χθονίων malis. — Fr. 164 ... 183. De his choliamborum reliquiis vid. Meineke post Babrium p. 159 seq., a cuius vestigiis paucis locis discessi. Fr. 164 v. 1 et 2 coniunxit Meineke, ego his continuo subieci v. 3. 4, qui integri servati sunt a schol. Hephaest. p. 30 ed. 2 Gaisford.; cf. quae dixi de his ad Hipponactem fr. 13. Si quis v. 2 a v. 1 rursus dirimere malit, certe v. 1. 3. 4 continuo se excepisse censendi sunt. — Fr. 167 integrum legitur ap. Schol. Hephaest. p. 36 ed. 2 Gaisf. — Fr. 168 v. 3 Προμηθεῖος scripsi, vulgo Προμηθέως. — Fr. 170 aliter verba disposui. — Fr. 171. L. Dindorfium secutus sum. — Fr. 173. recte ut videtur Lachmann: Σόλωνι· κεῖνος δ' κτλ. — Fr. 175 v. 2 τωὐτὸ Nauck, vulgo τοῦτο. — Fr. 176. ἀλίβαντα scripsi, i. e. οἱ ἀλίβαντα, legebatur ἀλίβαντα. — Fr. 178 post ἡμῖν distinxi. — Fr. 180. 181 paulo aliter constitui, et ab his separavi fr. 187, quod puris iambis constat. — Fr. 185. His antea praemisi auctore Naeckio versum Ὕδειν ἔοικε τὴν φερέζωον κόρην, sed hunc Nicolai Damasceni esse docuit Nauck Annal. Antiq. 1854, 1. — Fr. 188. τορώτατοι scripsi, legebatur τομώτατοι, cf. Xenoph. de rep. Lac. 2, 11: ὡς δὲ καὶ εἴ ποτε μηδεὶς τύχοι ἀνὴρ παρὼν μηδ' ὧς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων ἄρχειν. Laconicae dialecti proprium videtur fuisse hoc genus dicendi, ceterum eadem vocabula confusa etiam in hymno in Del. 94. — Fr. 191. Hoc metrum re-

spexit Atilius Fortun. I c. 4 p. 318: „Nam priore commate Callimachus in epigrammatibus usus est et Bacchylides in carminibus et alii.“ Neque tamen hoc carmen, cuius exordium nobis servatum est, epigrammatis speciem refert, atque memorabile est cod. V apud Gaisfordium *in poematibus* exhibere. — Fr. 192 V. 1. *διατμήξας* servavi, nam *διαννήξας* dubitabile. — Fr. 193 v. 1 *ἁ ναῦς ἃ τὸ μόνον* Bentley, cod. P *ἀνυσατομον*. ubi fortasse latet dorica forma *νᾶς*, de qua vide Etym. M. 605, 25. — Fr. 194. Asclepiadeum versum delitescere vidit Meineke, *οὖσ'* ego addidi. — Fr. 196. *ὑφ' ἅμαξαν*, fort. *ὑπ' ἅμαξαν* ut A apud Hephaest. — Fr. 198. Herodianus Cram. An. Ox. III 261, 30: *Μάγνης, Μάγνησσα· πελίου κτλ.* Callimacho tribui Stephani Byz. usus auctoritate: *Μαγνησία . . . τὸ δὲ θηλυκὸν Μάγνησσα Καλλίμαχος.* — Lyricis carminibus adscribere voluit Meineke Callimachi fragmentum apud schol. Il. *X* 56:

. . *ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τεῖχεος Ἰταλικοῦ*
παρῆν ἀμύντωρ.

quod alii frustra ad elegiacos numeros revocare studuerunt. Mihi epigrammatis pars videtur, in quo poeta disticho iambicum trimetrum subiecit ad Simonidis exemplum: multiformibus enim metris usus est Callimachus in epigrammatis, quorum haud exiguam partem intercidisse, certum est; velut quod Atilius Fortunat. I 1 p. 312 dicit: „Nam ithyphallicum metrum saepe recepit hunc tribrachum, ut etiam apud Alexandrum in Phasmate et apud Callimachum in epigrammatibus ostendi potest.“ (eundem versiculum I 4, p. 315 epodon Callimachi dicit grammaticus). Epigramma autem hoc fortasse Euthymi pugilis memoriam instaurabat, quam poetam attigisse testatur Plinius (vid. fr. 399 ed. Ernesti), ac de Euthymo cf. Krause Olympia p. 288.

Philostephanus. Tzetzes Chil. VII 670. — V. 1. *λέλεκται* scripsi, vulgo *λέλειπται*. — V. 2. *καίπερ ἐοῦσ'* Hermann, vulgo *καὶ εἰ οὐκ*. — V. 3. *ἐχθρὸν δὴ νήκτῃσιν* scripsi, legebatur *ἔχερον δίνης τῆσιν*. — *ὃ . . . τινάξαι, ῥηϊδίως* correxi, vulgo *ὁ . . . τινάξας, ἡ δ' ἰδίως*.

Eratosthenes. Vide quae scripsi in Analectis Alexandrinis Part. I. II Marburgi 1846.

Phanocles vide editionem Bachii. — Fr. 1 v. 12 Θρηϊκίῃ scripsi, legebatur Θρηϊκίην. — V. 20. ἔπειθεν, malim ἔπεισεν. — V. 25. ἅς δ' scripsi, nisi ἅς τ' quis praeferat, vulgo ἅς.

Nicander. Fr. 1. Aelian. de nat. Anim. X 49. — V. 2. ἂν ζώοι scripsi, legebatur ἐν ζῴοις. — Fr. 2. Aelian. ib. XVI 28. — V. 1. Λιβύης scripsi, vulgo Λίβυες, idem postea O. Schneider proposuit. — Fr. 3. Etym. M. 395, 43, ubi σκυλάκων Gaisford addidit.

Ptolemaeus. Vita Arati p. 55 ed. Westermann. — V. 3. ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' correxi, libri ἀπὸ σκοποῦ. — V. 4. ἀλλ' ὅ γε λεπτολόγος scripsi, libri ἀλλὰ τότε λεπτολόγου, Meineke ἀλλὰ τὸ λεπτολόγον.

Agathyllus. Dionys. Halic. Antiq. Rom. I 49.

Butas. Plutarch. vit. Romuli c. 21. — V. 1. τύπτοντες restitui, legebatur τύπτοντας, sed Aia τύπτοντες, quod apud Plutarchum verborum structurae adversatur.

Simylus. Fr. 1. Plutarchus vit. Romuli c. 17. — V. 1. ἡ δ' ἀγχοῦ ναίουσα . . . Ταρπήα scripsi, legebatur ἡ δ' ἀγχοῦ Τάρπεια (Ταρπήια) . . . ναίουσα. — Fr. 2. Plutarch. ibidem. — Fr. 3. Etym. M. 135, 30.

Parthenius. Fr. 4. Ξυνῇ ἐγὼ Τηθύς scripsi, legebatur σὺν τῇ ἐγὼ Τηθύν, sed librorum scripturae meam emendationem firmant; Oceanus loquitur. — Fr. 5. ἀποτηλίστων scripsi, legebatur ἀπὸ τηλίτων. In Dionysii periegesi v. 485 Eustathius τηλίστων Ἰβήρων, non τριλλίστων legit, cf. etiam Eudocia 115, ad eundem modum ab adverbio ἀποτῆλε novatum ἀποτήλιστος. — Fr. 7. Λευκαδία· σὺν τῇ Ἰβηρίτῃ πλεύσῃ scripsi, sive πλευσῇ malis, legebatur apud Steph. Byz. v. Ἰβηρίαι· Παρθένιος Λευκαδίαις Ἰβηρίτῃ πλεύσει. — Fr. 8 v. 1. Παρθενικὴ scripsi, legebatur παρθένος, ἡ. — Non recepi quae ex Parthenio affert schol. Dionys. Perieg. 456, nam restitutio incerta (novissimus editor Miller triplex emendandi periculum fecit), ut nescias, utrum ex elegiis an ex heroicis carminibus petita sint: ego olim ad redintegranda haec usus sum schol. Pind. Nem. III 38, quae Hecker (Philol. V 419) non recte Pindaro adscripsit; sed quae ibi extant et vitiosa et imperfecta ad antiquius epicum carmen pertinere videntur.

fortasse ad Heracleam, ex qua schol. Apoll. Rhod. I 1165 similia adscripsit, ubi in locum *Κόνωνος* oportet *Κιναίθωνα* succedere, quod etiam H. Keil animadvertit. — Parthenii fortasse versus est, quem Herodianus π. μονήρ. λέξ. p. 30:

Μισγόμεθ' ἀλλήλων ὡς Ἄραρος Ῥοδανός.

Pancrates. Athen. XI 478 A. *Κογχορηΐς* haud dubie corruptum, olim conieci *Κοσδροηΐς* (vid. Mus. Rhen. I 357), postea *Βοκχορηΐς* vel *Βογχορηΐς*, id quod praeceperunt Dobree et Meineke. Etiam LXX interpretes (Genes. c. 40) regis Pharaonis poculum *κόνδυ* appellant, cf. Lagarde Abhandl. p. 212. — V. 1. *ἀργυφέοιο*, malim *ἀργυρέοιο*, ut Dalecampius quoque proposuit.

Zenothemis. Tzetzes Chil. VII 683.

Incerti poetae *Μυθικά* alia elegiacis versibus, maiorem partem heroicis illustrata, quorum reliquias solus Suidas servavit, addidi, ne quid desideraretur. Composuerunt has reliquias Knoche Babrii Fragm. p. 202 seq. (quae idem de his commentatus est Torgoviae 1838 non vidi) et Lachmann in praef. ad Babrium VII seq. Ego alia adieci; asterisco sunt insignita, quae ad hos apologos ex coniectura revocata sunt.

Fr. 1. Suidas v. *Προκάρηνος*. — Fr. 2 idem v. *Αἴς*. — Fr. 3 v. *λάχος*. — Fr. 4 composuit Lachmann ex duabus particulis, quae leguntur apud Suidam v. *ἅδεν* et v. *πολλόν*. — Fr. 5 composuit Lachmann, quae diversim leguntur apud Suidam v. *φηλοῦν* et v. *ἠπεδανός*, idem Lachmann *κερδοῖ* pro *κέρδεσιν* proposuit. — Fr. 6. Suidas v. *Ἑταιρεία*, hos versus Babrio adscribens, quemadmodum idem vicissim v. *τἀπίχειρα* Babrii versum fab. V 9 adscripsit *Μυθικοῖς*, sicut alias quoque ap. Suidam *Βάβριος ἐν Μυθικοῖς* legitur. — V. 3. *ἐστρέφεθ'* scripsi, legebatur *ἐτρέφεθ'*. — Fr. 7 idem v. *Ἀμαλθείας κέρας*. — *ἔλθ'* Kidd scripsit, legebatur *ἔνθ'*. — Fr. 8 S. v. *μεταχρονία*. — Fr. 9 S. v. *στυφελισμούς*. — Fr. 10 S. v. *οἶτος*. — Fr. 11 S. v. *σκῶλος*. — Fr. 12 S. v. *ἄνεως*. — Fr. 13 S. v. *στειλειός*. — Fr. 14 composui quae divisa leguntur apud Suidam v. *ἄγκος* (unde in Zonarae lexicon propagatum), et v. *ἀπορρῶγας* et *ἄμβασις*, carminis nomine non addito. — Fr. 15. Suidas v. *Πίσεα*. — Fr. 16. Suidas v. *λάτρον*. — Fr. 17 v. *δέδοιμι* (ita enim vitiose Suidas).

— Fr. 18 S. v. *ψαφαρῇ*. — Fr. 19 S. v. *συνθεσία*. — Fr. 20 S. v. *ἀκηδής*. Lachmann *πικροὶ* et *ἀκηδεῖς* requirit. — Fr. 21 S. v. *πορφύρη*. — Fr. 22 quod extat ap. Suid. v. *κλισίη*, et fr. 23 ib. v. *ὑποδράξ*, dubitanter in ordinem recepi, nam quamvis uterque versus satis commode in his apologis potuerit usurpari, tamen incertum ad quas fabulas referendi sint. Mythicis vindicavit prius Bernhardy, utrumque Knoche et Lachmann; Callimacho tribuit alterum Ruhnken, utrumque Hecker Comm. de Callim. 94 et 118. — Fr. 24 et 25 inverso ordine Suidas exhibet, *Αἰπεινή· ὑψηλή· αἰπεινὴν* (fr. 25) *κτλ. καὶ αἰπειναῖς, ὑψηλαῖς, μακραῖς, ἐν Μύθοις· αἰπειναῖς κτλ.* et fr. 25 iterum v. *αἴσυλα, παράνομα, ἄδικα· ἐν Μύθοις· αἰπεινήν κτλ.* Lachmann fr. 24, 1 *αἰπεινῇ ἐλάτῃ* requirit, Suida adversante. — Fr. 26. Suidas v. *δύη*. — Fr. 27 S. v. *Αἴβυσσα ὄρνις*. — *πλάζε καὶ ἀμφοτέρους*, fortasse *πλάζεν ἅμ' ἀμφοτέρους*. — Extant in Suidae lexico alia fragmenta adespota, quae praeeunte Naeckio aliis fere omnia Callimacho vindicare studuit Hecker, qui quod p. 94 dicit Callimachea a *Μυθικῶν* opere facile dignosci posse, mihi secus videtur: nam saepenumero res parum explorata; magna tamen pars horum versuum haud incommode ad *Μυθικά* referri poterit, velut quod legitur v. *λιμός*·

Γαστέρι μοῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ.

item v. *ἐπήλυσις* et *φώριον*·

Ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο
φώριον.

item v. *ακμηνος* (et Zonar.):

Ἄκμηνος δόρποιο.

et v. *φόβη*:

Ὅστε φόβῃσιν
ξανθοτάταις ἐκόμα.

quod de leone dictum videtur: item v. *βέβυστο*·

Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.

nec non quod v. *ἀήσυρον* testatur dictum esse *ἐπὶ ὀρνέων*·

Ἀήσυρον γόνυ κάμψει·

ubi *ἀήσυρον ὂν γ. κ.* vel *ἀήσυρον ὡς γ. κάμψῃ* videtur

scribendum. Incertus haereo de versibus, qui leguntur v. *Σκῶλος*·

Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
σκώλους ὀφθαλμοῖσι καὶ εἰ θέμις ὠμὰ πασαίμην.

fidem facere videtur, quod Suidas continuo addit: *καὶ αὖθις*· *Ἔκ μοι σκῶλον κτλ.* (fr. 11) ὁ ὄνος φησὶ πρὸς τὸν λύκον, quamquam sane hoc argumentum nonnumquam fallax. Porro v. *τινθαλέοισι*·

Τινθαλέοισι κατικμήναιντο λοετροῖς·

fortasse de avibus lavantibus dictum, vide Babrii Fab. LXXII. — Ex fabula de simia gloriosa (Babr. LXXXI) fortasse petitus est versus apud Suidam v. *κοκκύαι*·

Ἀφ' ὑμέων κοκύῃσι καθημένη ἀρχαίῃσιν.

nondum ille quidem in integrum restitutus. — Item poteris apologis vindicare versum v. *ἐπέσειεν*·

Τοῖς δ' ἐπέσειε φόβον, ὡς αὐτίκα τεθνήξοντος.

ubi si *τῷ δ'* scripseris, versus ad medicum imperitum (Babrius Fab. LXXV) referri potest. Quod Suidas exhibet v. *ἀείπλανα, πεπλανημένα, φλυαρά, πλήρη φλυαρίας*, nescio an grammaticus erraverit ac potius divisim scribendum sit;

Ἀεὶ πλάνα χείλεα γρηός.

quae poterat lupus ab anu deceptus dicere, vid. Babr. XVI. — Quod legitur v. *ἐλέγχομεν*·

Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν.

fortasse spectat ad epimythium apologi de ranis regem expetentibus, ut dixerit homines similiter interdiu pariter atque noctu regibus conviciari. — Denique plane epimythii speciem refert, quod grammaticus v. *παρ πόδα* adscripsit:

Εἰ δὲ Δίκη σε
παρ πόδα μὴ τιμωρὸς ἐτίσατο, δὶς τόσον αὖθις
ἔσσεται ἐν πλεόνεσσι παλίντροπος.

IAMBOGRAPHI.

Phoenix I v. 1 χεῖρα, Meineke χῖδρα, quod non est verisimile. — V. 3. ἤτ' ἄρτον ἤτ' ἤμαιθον, legebatur ἢ ἄρτον ἢ ἤμαιθον. — V. 8. ἔκρουσεν, legebatur ἤκουσεν. — V. 14. τοῖς κασιγνήτοις, conieci τοῖσιν ἰγνήτοις, vid. comment. de Phoenicis iambo (Halae 1858), sed librorum scripturam tuetur Meineke in adnotationibus ad Athenaeum. — V. 15. φέρωσιν, legebatur φέρουσιν. — ὀφθαλμούς, conieci ἰφθίμους, quod occupavit Haupt, qui praeterea ὅκοι με πόδε φέρουσι proposuit. — V. 17. πλείονα τῶν γ' ἑῶ, olim τῶν λεῶ πλεῦνα proposui, postea πλῆμα τῶν ἀγγέων. — V. 19. δὸς ὦν ἄναξ δὸς καὶ σὺ πότνα μοι νύμφη, libri δὸς ὦναξ δὸς καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη. Ceterum hic versus videtur post v. 20 collocandus. — V. 21. τοσαῦτ' ἀείδω· δός τι, legebatur τοιαῦτ' εἰδὼς δός τι. — II v. 1. ἐγὼ κλύω, Meineke ἐγὼ 'κούω. — V. 3 et 4 nondum persanati. — V. 7. οὐ μυθιήτης, conieci οὐ θυμιήτης. — V. 15. κομητής, corrigendum cum Meinekio κομήτης. — V. 18. ἤεισα, fort. ἤλειψα, olim hoc hemistichio deleto proposui ἔχω δ' ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ' ἠράσθην, vel ἔχω δ' ὁκόσσ' ἐδαισάμην τε κἠράσθην. quod comprobans ten Brinck (Philol. VI 220) praeterea hic tres versus fr. III inserendos esse censuit. — V. 22. ἀΐδην Meineke, legebatur ᾅδην, fort. ἀΐδ'. — III v. 1. Νίνου, malim Νίνῳ. — V. 2. κόμη corruptum, fort. κύβοι, Meineke κύμβη. — V. 3. χεῖτε Lachmann, libri κεῖται. — IV v. 1. ἱστόρων Haupt et v. 3 ἔην Meineke, legebatur ἀστέρων et ἑών.

Apollonius Rhodius. Fr. 1. Steph. Byz. v. Κόρινθος. — Fr. 2 idem v. χώρα.

Charinus. Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. 191.

Parmeno. Fr. 1. Athen. V 221 A. — Fr. 2 idem III 75 F, ubi Meineke coniecit πλέων μ. θ . . . . . φόρτον, ἐξοχώτατον βρῶμα.

Hermias Athen. XIII 563 D.

BABRIUS.

Codicem Athoum, qui nunc in Museo Britannico servatur, denuo examinavit G. Dindorf, vid. Philol. XVII 361 seq. Eberhardi studia Babriana foras data sunt hac recensione iam typis mandata, neque nunc licet viri doctissimi observationes adhibere; item si forte alia meam animadversionem fugerunt, condonabunt hoc aequi iudices.

Prooem. v. 3 *τις ἐγενήθη*, Hartung speciosius quam verius *τις γενέθλη*, nam *τις* (*τῆς*) non legitur in codice. — V. 15. *ἧμιν* scripsi, legebatur *ἡμῶν*, vel potius inverso ordine *ἡμῶν γέροντος*. — V. 16. *τῆς ἐλευθέρας μούσης*, conieci *τῆς ἀλοιδόρου μούσης*. — V. 17. *ἵνα τιθῇς* scripsi, cod. *ἂν θείης*. — V. 18. *λῷστε* Dübner, cod. *νῷ τό*. — *δώσω* scripsi, legebatur *θήσω*.

Fab. I v. 3 *δρυμός*, cod. *δρόμος*. *Δρυμός*, quod postea etiam Piccolos commendavit, videtur Babrius correpta priore syllaba usurpavisse, ut est in versu ap. Plutarchum (Stob. Flor. LIII 14):

. . . *Ἐλέφαντας ὑπὸ δρυμὸν εἷλε ποδάγραις.*

— V. 4. *τοῦτον*, paraphr. videtur *μοῦνος* reperisse. — V. 8. *ποιητόν*, in proecdosi *ποιητέ'* scripsi, Schneidewin *πτοητόν*. Paraphrastes aliud quid legit, velut *ὁ δεσπότης τίς ἐστίν*. — V. 12. *τούτου δ' ἀλώπηξ*, malim *σοφὴ δ' ἀλώπηξ*.

Fab. II v. 2 *ἐπεζήτει* Boissonade, cod. *ἐζήτει*. — V. 3. *μή τις*, cod. *μὴ τῶν*. — V. 14. *ὁ θεός*, cod. *θεός*.

Fab. III v. 1 *κλείσων* scripsi, nisi *κλῄσων* malis, cod. *κλείζων*. — V. 2 intactum reliqui, videtur ex duobus versibus coaluisse, antea conieci *ἐπέσιξεν· εἶθ' ὥς*, cf. Paraphr.: *ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν.*

Fab. IV v. 8 *κινδύνων*, cod. *κίνδυνον*.

Fab. V v. 4 *ἔκρυπτ' ἐς*, cod. *ἐκρύπτετ'*. — V. 8. *ὁ δ' ἀδεῶς ἐπανέβαινε θηλείαις*, cod. *ὁ δ' ἄλλος ἀμφέβαινε θηλείαις*. Correxit Brenn, seminarii philologi Marburgensis olim sodalis; paraphr. *ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινεν.*

Fab. VI v. 2. *σώζων*, cod. *ζῴων*, eandem correctionem Baiter et Nauck proposuerunt. — V. 4. *οὐ τῶν εἰς τάγηνον*

ὡραίων Lachmann, cod. ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὡραῖον, conieci οὐκέτ' εἰς τάγηνον ὡραῖον. — V. 8. ἔπτυσεν cod., non ἔκυσε, v. 9 μὴ μάτην μ', non μὴ μάτην, v. 17 ἄν, non ἄν γ'. — V. 15. ὀξείῃ σχοίνῳ, corrigunt ὀξέῃ, sed potest etiam ὀξέϊ σχοίνῳ scribi. In Batrachomyomachia vero 214 ἤλασεν ὀξέϊ σχοίνῳ et 253 ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ nescio an ὀξυσχοίνῳ praestet.

Fab. VIII v. 3 χῶ κάμηλος, exspectaveram χή. Post hunc v. haud dubie alius excidit, nam oratio nimis obscura, ac desideratur lepor, quem ipse poeta praedicat.

Fab. IX v. 3 ἥξειν, quod Schneidewin scripsit ἄξειν, et ipse conieci, sed illud tuetur paraphr. — V. 8. τοιαῦτ' Sauppe, cod. τοσαῦτ'. — V. 9. ὕμας, cod. ὑμᾶς. V. 11—13 cancellis sepsi, praeeunte Hartungo. — V. 13. τότε Ahrens, cod. τό.

Fab. X v. 4 κνήμης cod., non κνήμας. — V. 13 et 14 epimythium fabulae satis suspectum, quamquam pro πηρὸς fortasse πῆρος poterat scribi, ut μωρὸς et μῶρος variari solebat.

Fab. XII v. 1 μακρὸν scripsi, quod etiam Knoche dubitanter proposuit, cod. μακράν. — V. 6. προσωμίλουν, fort. συνωμίλουν. — V. 13 codex non omisit, sed hoc loco, in quem iam in proecdosi restitueram, exhibet; non recte Lachmann et Meineke post v. 17 inseruerunt, neque audiendus Hartung, qui v. 11 et 12 adpunxit, quos ex alia fabula temere insertos esse censet. — V. 16. ἔννυχος, conieci ἐν μυχοῖς, quod etiam Schneidewin et Piccolos proposuerunt. — V. 17 nondum in integrum restitutus. Sauppe traiicienda censet verba: καὶ καῦμα τήκει; πάντα δ' ἀγρώτην θάλπει. — V. 18 cancellis sepsi. — V. 27. οἷσιν εὐθενῶν ὤφθη scripsi, probavit Hartung, ac Schneidewin similiter, nisi quod οἷς ποτ' scripsit, cod. om. οἷσιν et deinde εὐσθενῶν ὀφθῇ.

Fab. XIII v. 7 ζῴων, malim πάντων.

Fab. XV v. 12 λόγοις, conieci λόγον.

Fab. XVI v. 9 ὡς πρὶν εἰώθεις, legebatur ὥσπερ εἰώθεις. — In Epimythio pro μάλιστα potius ἥκιστα scribendum.

Fab. XVIII v. 3 σίσυρναν Toup, nisi quod σισύρναν

scripsit, cod. σισύραν. — V. 6. μαλλὸν Boissonade, cod. μᾶλλον. — V. 7 et 8 transposui, legebantur inverso ordine.

Fab. XIX v. 2 ποικίλη πλήρεις Ἰδοῦσα κερδώ Ahrens, codex ποικίλη κερδὼ Ἰδοῦσα πλήρεις. — V. 7 et 8, quos Suidas loco versus 6 exhibet, quique alterius recensionis sunt, proscripsi. — In epimythio ψόγους C. Fr. Hermann, legebatur τρόπους.

Fab. XX conferas cum hoc apologo Photium p. 586 (Suid. v. τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν). — V. 3. βοηθεῖν, αὐτὸς Fix, legebatur βοηθεῖν αὐτόν, nisi forte ἀργὸς αὐτὸς praestat.

Fab. XXI v. 5 πολλὰ δ' ἦν, cod. πολλὰ γὰρ ἦν. — V. 11 et 12 epimythium suspectum.

Fab. XXII v. 3 μελαίναις, cod. μελαίνας. — V. 12. ἑκάστη corruptum, conieci ἑξῆς vel ἐπιτάξ, deinde autem cum Lewisio ἀποσπῶσα vel ἀποσπῶσαι corrigendum. — V. 14. 15 hoc quoque epimythium subditicium. — V. 16 cancellis sepsi.

Fab. XXIII v. 4 τοῖς πέριξ, ἄρνα λοιβὴν παρασχεῖν haud dubie corruptum, conieci περισύαν (περσύαν) ἄρνα θοίνην παρασχεῖν, i. e. qui πρητὴν dici solebat. — V. 9 seq. epimythium suspectum.

Fab. XXIV v. 5 ἧμιν, cod. ἡμῖν. — V. 7. τί μὴ οὐ Hartung, cod. τί μή. — V. 10. οὐχί, conieci οὔτι, quod etiam Schneidewin proposuit.

Fab. XXV v. 10 ἡμῶν ἀσθενεστέρους ἄλλους, cod. ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν, quod servari oportebat, scribendum ἧμων. cf. Apollon. de pronom. 303: ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων· ἥρπασέ τις ἧμων. idem de synt. II p. 130: ἤκουσεν ἧμων Διονύσιος.

Fab. XXVI v. 4 ψόφῳ, cod. φόβῳ. — V. 11. ἧμας, cod. ἡμᾶς.

Fab. XXVII v. 2 συναγκείᾳ Knoche, legebatur συναγγίᾳ. — V. 4. ὃν, cod. ὧν. — V. 7 inserui ex paraphrasi, addita vocula δ'. — V. 8. ἧμας, cod. ἡμᾶς.

Fab. XXVIII v. 4 πρὸ τῆς ὥρας, fort. πρῴης ὥρας, Dübner deleta vocula γὰρ coniecit ἄρτι πρωΐης ὥρης. — V. 6. χηλῇ μαλαχθείς, conieci ἀμαλαφθείς. — V. 7. το-

ῦτον Hecker, cod. τοιοῦτον. — V. 10. πιότητα Coraes, cod. ιότητα.

Fab. XXIX v. 2 ἑσπέρην, fort. ἡμέρην.

Fab. XXX v. 9 εἶδεν λέγοντα, coniicio „εἶεν" λέγοντα, m antea priora sic conformaverim: συνθέμενος εἰς τὸν ὄρον αὖθις αὖ δεῖξαι Ἐλθοῦσιν αὐτοῖς· ὁ δὲ λιθουργὸς ἴδεν] ὑπνώσας. — ταλαντεύῃ, conieci ταλαντεύεις.

Fab. XXXI v. 11 lacunam indicavi. — V. 20. μυχῶν, fort. ωγλῶν. — V. 24 ηὐτέλεια Fix, cod. εὐτέλεια.

Fab. XXXIII v. 11 ἧμας, cod. ἡμᾶς. — V. 13 fort. ἔλκσι πάλιν, ἐγὼ μὲν [εἶπεν] ἄρτον αἰτήσω vel ἔλθωσ', ὼ μὲν [εἶπεν] εὐθὺς ἄρ. αἰτ. — V. 25 quod praemittit dex ὅτι delevi: idem placuit Halmio et Schneidewino.

Fab. XXXV v. 4 ἀγρίοις, fort. ἀγρίως.

Fab. XXXVI v. 23 restitui ordinem versuum, qui est in dice.

Fab. XXXVIII v. 2 ἐνεῖραν, ut iam in proecdosi scripsi, dex, non ἐνῆραν. — V. 9. πρὸς Boissonade, cod. ὑπ'.

Fab. XLII v. 8 videtur scribendum ὃς οὐδὲ ποίαν ἀναειν με χρῆν, ᾔδειν, nam displicet, quod minus recedit ἑλνόν με γινώσκω, ubi με redundat.

Fab. XLIII v. 5 ἐπὶ τοῖς κέρασι δ', cod. ἐπὶ τοῖσδε ρασι.

Fab. XLV v. 3 ἄκρῃ, fort. ἀργῇ. — V. 8. τὰς δ' ἰδίας. t. τὰς δὲ τιθασούς. — V. 12 γελάσας, paraphr. 2 vitur γελαστὸς reperisse, fort. κνεφαῖος. — V. 13. τὰ είσσω, cod. τὰς κρείσσους.

Fab. XLVI v. 3 ἕτοιμον, cod. ἑτοίμην, quod etiam Fix rrexit. — V. 7. τάλας, quod inserui, om. cod., qui deinde ινίη exhibet. — V. 8 revocavi, sed cancellis sepsi.

Fab. XLVII v. 1 ὑπεργήρως, cod. ὑπέργηρως. — V. 11. ας, cod. ὑμᾶς.

Fab. XLVIII v. 6 ἄν μοι τοῦτο μὴ 'πιλιχμήσῃς Fix, cod. μὴ τοῦτο μὴ 'πιλιχμήσηις. nisi forte ἀπολιχμήσῃς aestat.

Fab. L v. 16 cancellis circumscripsi. — V. 19. με σώς et ἀποκτείνας Ahrens, cod. μ' ἔσωσας et ἀπέκτεινας.

Fab. LI v. 9 σύ, cod. τε.

. Fab. LII v. 8 ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι Dübner, cod. ὡσεί περ αὐτὸς κάμνων.

Fab. LIV v. 3 ταῦτ', cod. αὐτ'.

Fab. LV v. 6 ὃς πρὶν, cod. ὅσπερ.

Fab. LVI v. 4 σιμὸν γυμνὸν, cod. γυμνὸν σιμόν. — V. 9. αὐτοῦ Schneidewin, cod. αὐτοῦ.

Fab. LVII v. 4 ῥώπων, cod. ἀνθρώπων. — V. 11. κα περ ὄντας ἀνθρώπους, fort. καὶ περᾶν (πρόσω) ῥώπους

Fab. LVIII v. 9 ἥμας, cod. ἡμᾶς.

Fab. LIX v. 3 ζῴων, quod scripsi, etiam Fix proposuit cod. ζῷον. — V. 12. βλέποι τις, cod. βλέποιτο. — Pos v. 15 lacunam indicavi.

Fab. LX epimythium v. 5. 6 cancellis sepsi, praeeunt Hartungo.

Fab. LXI v. 5 θηρῶν, cod. θήραν.

Fab. LXIII v. 7 conieci οὐδ' ἂν εἴ τις ἡρώων θέλο παράσχοι. — V. 9. ἃ ξύνεστιν, cod. ἅτε σύνεστιν. — V. 1 cancellis circumscripsi.

Fab. LXVI v. 1 ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων, fort. ἄκρ τῶν πρώτων. — V. 4. φέροντα, fort. φθάνοντα. — V. 7 ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν, ἥτις ἦν μείζων Lewis, cod. ἰδίων δ ὄπισθεν, ἥτις ἦν πολὺ μείζων.

Fab. LXVII v. 2 ἦν scripsi, idem Schneidewin edidit cod. ἐν.

Fab. LXVIII v. 8 τωὐτό, cod. τοῦτο.

Fab. LXIX v. 1 δασύποδ' ἐξαναστήσας scripsi, similite Dübner, cod. δασύπουν ἀναστήσας.

Fab. LXX v. 3 μόνην Hertzberg ex paraphrasi, cod. ἄρης — V. 7. μετέλθοι, cod. ἐπέλθοι.

Fab. LXXI v. 8 πάντως scripsi, quod etiam Dübner con iecit, cod. πάντες.

Fab. LXXII v. 4 Sauppe coniecit καὶ πάντ' ἀέθλω ἔσχεν ἵμερον τοίων. — V. 15. καὶ παρεῖχε, fort. κἂν παρ εἶχε. — V. 20. σπίζων, cod. παίζων. — V. 21. εὔθηρο Sauppe, cod. ἔφηβος, Hoch societatis philologae Halensis so dalis ὄλεθρος.

Fab. LXXIII v. 1 κλάγγην, fort. κλάγγα, quod etian Schneidewin commendavit.

Fab. LXXIV v. 15 *γηράσας*, paraphr. *γηράσκων*.

Fab. LXXV v. 2 *δέδιχθι*, cod. *δέδειθι*, idem suasit O. Schneider, et apud Nicandr. Alex. 443 unus liber *δείδιχθι* praebet, eandem formam Schmidt apud Hesychium pro *δέδιθι* propter litterarum ordinem restituendam esse censet. — V. 4 cancellis circumscripsi, v. 5 et 6 transposui, nam in cod. inverso ordine leguntur: similiter Hartung locum restituit. — V. 7. *τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν*, conieci *τὴν αὔριόν γ' ἀκρότατον*.

Fab. LXXVI v. 8 *δὲ* Baiter, cod. *τε*. — V. 12. *πᾶσαν* Hartung, quod ipse quoque suspicatus eram, cod. *πᾶσιν*.

Fab. LXXVII v. 2 *ἰσχανῶσα*, cod. *ἰχανῶσα*.

Fab. LXXIX v. 2 *καὶ δὴ 'πέρησε*, cod. *καὶ δὴ παρήει*.

Fab. LXXXI v. 1 et 3 transposui priora utriusque versus hemistichia, similiter Ahrens et Nauck. — V. 6. *ἂν*, cod. *κἂν*.

Fab. LXXXII v. 3 fort. *ἔκθορεν φωλῆς κοίλης*. — V. 5. *θηρίων θεμιστεύων*, cod. *βασιλεύων θηρίων*. — V. 8 cancellis circumscripsi.

Fab. LXXXIII post v. 1 excidit *κλέπτων ἐπώλει κτλ*. — V. 5—7 restitui, cod. *ὅτι τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν καὶ συμφερόντων· κόσμος γὰρ οὐδὲν ὀνήσει τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων*.

Fab. LXXXIV v. 1. *ἐπιπτάς* Tyrrwhitt, cod. *ἐπιστάς*.

Fab. LXXXV v. 5 videtur versus excidisse, et scribendum *εἰ μὴ προάξει, τῇ μάτην ἐνεδρεύσει . . . ἀχθεσθέντες· ὁ δὲ*

Fab. LXXXVII v. 2 *κατειλήφει*, fort. *κατειλήφοι*.

Fab. LXXXVIII v. 2 *τῷ χαραδριῷ τε*, cod. *ὃς τὸ χαραδραίῳ*. — V. 15. *πέμψειν* Coraes, cod., qui om. v. 16, exhibet *δώσειν*.

Fab. LXXXIX v. 4 *σὺ δή με*, cod. *σὺ τί με*.

Fab. XC v. 4 *ἥμιν*, cod. *ἡμῖν*.

Fab. XCI v. 4 *ἐμβάς* Baiter, cod. *ἔμβαντα*. — V. 5. *τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω· ἀνέξομαι*, malim *τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνων ἀνέξομαι*. — V. 7. *ἐπεὶ παρελθέτω με*, conieci *γε*.

Fab. XCIV v. 3 *ἔφασκε* Fix, cod. *ἔταξε*. — Epimythium versuum reliquias ostendit: *Ἀνὴρ πονηρὸς . . . . λόγον ποιεῖται καὶ τὸ μὴ μόνον βλάψαι*.

Fab. XCV v. 2 γῆς ἔφ' ἁπλώσας Hartung, cod. γῆς ἐφαπλώσας. — V. 12. προσέκυσε, cod. ἔσκυσε. — V. 26. οὖν Sauppe, cod. ἄν. — V. 31. δοκῶ δὲ καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπεν παρεδρεύειν, cod. δοκῶ δὲ καί σε τέκνον· εἴ τε τῆς γραίης κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν. — V. 43. ἐπεκρότησεν, malim ἐκρότησεν. — V. 45. ἐστέναξε, cod. ἐστέναζε. — V. 61. Dübnerum secutus cancellis circumscripsi, ceterum olim καὶ φεύγω fuit scriptum. — V. 63. καί τι γρύξαι τολμήσῃς, malim καί τι τολμήσῃς γρύξαι. — V. 66. ἐτρέφθη, cod. ἐτέρφθη. — V. 87 offendit ἀχαιίνην producta paenultima syllaba. — V. 90. δαῖτα παντοίην, varia olim scriptura videtur fuisse δαῖτα καὶ θοίνην. — V. 99. κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα „Ταῖς ἀληθείαις οὐκ εἶχε πάντως, cod. κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης „Οὐκ εἶχε πάντως. Ceterum versum interceptum esse paraphrasis indicat, fuit κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα μηκόθεν (vel μακρόθεν) στᾶσα „αὕτη γὰρ ἔλαφος καρδίην ἀληθείαις οὐκ εἶχε.

Fab. XCVIII v. 7 ἤμιν, cod. ἡμῖν. — V. 10 videtur versus excidisse, quod Hartung quoque suspicatur. — V. 18. ποικίλου τε, malim δέ. — V. 21. αὐτόν, cod. αὑτόν.

Fab. XCIX v. 3 ἐνέχυρά μοι, cod. ἐνέχυρον.

Fab. C. In epimythio τὸ et ζῆν, cod. τόν et ζώην. — φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ cancellis sepsi, nisi praestat verba ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον delere.

Fab. CI v. 5 μὴ 'κφρενωθείην, quam coniecturam etiam Lachmann memorat, cod. μὴ φρενωθείην. — In Epimythio ἐπιγινώσκοντας, cod. ἐπιγινώσκειν.

Fab. CII v. 8 δ' ὑπ', cod. δ' ἐπ'. — V. 10. ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ ταύτην, conieci ὁ πτὼξ τότ' εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγ' ἰδεῖν ταύτην.

Fab. CIII v. 17 σώζοιο, cod. ζώοιο.

Fab. CIV v. 1 λάθρᾳ, cod. λάθρα. — V. 7. ἐπεικείης Nauck, cod. ἐπιεικείης.

Fab. CV v. 3 αὐτό, cod. αὐτοῦ.

Fab. CVI v. 3 ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω, exspectaveram φύσιν ὀρειτρόφων. — V. 6. ἡμέρως, conieci ἡμέρων. — V. 8. ἅλις, cod. ἁλίην. — V. 9. φίλην, conieci

φῆλον. — V. 10. συνεζήτει, fort. συνωμίλει. — V. 15. νεοδρόμῳ, Nauck εὐδρόμῳ, quod ego quoque conieci. — V. 16. κερδοῖ, cod. κερδῷ. — V. 18 huc revocavi, in codice post v. 19 legitur. — V. 20. ὡς πρὶν εἰώθεις φαιδρῷ προσώπῳ· δαιτός, cod. ὥσπερ εἰώθεις· φαιδρῷ προσώπῳ δαιτός. — V. 28. μούνη, fort. ἤδη.

Fab. CVII v. 5 σαρκὶ τῇδε, fort. τῶνδε. — V. 7. ἀμυσχρῶν. cod. ἀμέσσων. — V. 9 videntur hic nonnulla intercidisse, cf. paraphrasin. — V. 10. καὶ δή, cod. καί. — V. 11. σφαλοῖς Meineke, cod. σφαλείς. — V. 16. ἀντὶ ζωγρείας, cod. ἀντιζωγρήσας. — V. 17. εὖ νοοῦσιν, cod. εὐνοοῦσιν. — V. 18. μηδέ των, cod, μηδὲ τῶν.

Prooemium II v. 6 Κιβύσσης, cod. Λιβύσσης. — V. 10. καὶ σοφωτέρας μούσης, conieci κἀκ τορωτέρας μούσης, i. e. καὶ ἀντί. — V. 12. ἤ με γινώσκειν, fort. ἢ 'μὲ νοσφίζειν.

Fab. CVIII v. 9 et 32 κρῖμνα, cod. κρίμνα. — V. 16 πλήθη, cod. πλήρη, antea conieci πυθμέν' αλφίτων πλήρη. Meineke nuper proposuit ποῦ μὲν ἀλφιτῶν πλήρης.

Fab. CX v. 2 σοι, fort. σου. — V. 4. σὺ δὲ βραδύνεις, conieci σὺ δηθύνεις, quod Nauck quoque proposuit, vel σὺ δ' αὖ μέλλεις. — In epimythio καὶ et πρὸς cancellis sepsi, atque ita Halm.

Fab. CXI v. 12 γόμους τήξας κούφως ἀνέστη γαῦρος, cod. ὅλους τήξας γαῦρος ἀνέστη κοῦφος. — V. 14. ὁ δ' ἔμπορος, τέχνην γὰρ ὑπενόει, πλείστους, cod. ὁ δ' ἔμπορος τέχνην μὲν (hoc delevit corrector) ἐπενοεῖθ (corr. ἐπινοεῖ) καὶ πλείστους, quamquam etiam ἐπενόει scribi poteram, et sic legit paraphrastes. — V. 16. τοὺς δ', cod. τοὺς θ'.

Fab. CXIII v. 4 ἥμιν, cod. ἡμῖν. Sed praeterea malim πῶς σπεύδων τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγεις ἥμιν. atque ita legit paraphr.

Fab. CXV v. 4 ἐκ τύχης, Meineke nunc satis probabiliter ἐντυχών. — V. 5. χέλυμνα, Hartung χέλυννα, fortasse recte.

Fab. CXVII v. 10 εἶναι ὑμῶν cod., ὑμῶν εἶναι Lachmann ex paraphr., fort. ὕμων εἶναι, vide quae ad XXIV 10 scripsi.

Fab. CXVIII v. 5 πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων

vix graece dici poterat, exspectaveram *πτερ. πορφυροῖσιν ἀνθούντων*. — In epimythio *τοῖς ὑπὸ μειζόνων*, cod. *τούτοις ὑπὸ μ.*

Fab. CXIX v. 1 *χερνήτης*, cod. *τεχνίτης*. — V. 8. *ἧμας*, cod. *ἡμᾶς*.

Fab. CXX v. 8 *χωλὸν* duae paraphrases firmant, sed tertia *χλωρὸν* testificatur, quod etiam Roeper restituendum censuit.

Fab. CXXII v. 13 *τ'* videtur delendum, quod etiam Schneidewin suspicatur. — In epimythio *ἐπιτηδεύμασιν*, cod. *ἐπιτηδεύειν*.

Fab. CXXIII v. 1 desinit cod. Athous, reliquos versus addidit manus recens, itaque barbariem v. 2—4 intactam reliqui. — V. 6. *ᾤμωξε*, legebatur *ᾤμωζε*. — Sequuntur fabulae tres (124. 125. 126), ex quibus postremam Dositheus servavit, priores ex paraphrasibus hominum doctorum studio restitutae sunt, omissis iis, quas altera sylloge suppeditat; denique versuum reliquiae, quae apud grammaticos extant.

Fab. CXXIV v. 19 *οἶσθα*, legebatur *οἶδας*.

Fab. CXXV v. 4 *ἠλοία* Hertzberg et Nauck, legebatur *ἤλεγχεν*.

Fab. CXXVI v. 9 *χρεῶν ἀναγκαίων*, legebatur *ἀναγκαίων χρειῶν*. — V. 10. *προσίσχειν* Boissonade, legebatur *προσέχειν*.

Fab. CXXVII. Hoc novae fabulae initium servavit Suidas v. *Κωλώτης*.

Fab. CXXVIII fragmentum extat apud Suidam v. *στελεόν*, — V. 1. *ἐγεννᾶτε*, legebatur *τίκτητε*.

Fab. CXXIX fragmentum legitur apud Suidam et Zonaram v. *ἠΐων*.

BABRII

FABULARUM SYLLOGE ALTERA.

Edidit Georgius Cornewall Lewis Londinii 1859 ex apographo, quod Minoides Menas vendidit Musei Brittannici curam agentibus, asserens se has fabulas, quae inscriptae sunt *ἐκ*

ῶν Βαβρίου χωλιάμβων item in monte Atho indagavisse, sed odex Athous nusquam comparuit. Haec obscura origo, ıultoque magis insolens plane ac foeda ipsarum fabularum pecies haud immerito fraudis suspicionem dedit, itaque staim Cobetus (Mnemos. VIII 339) negavit quidquam ex germanis abrii poematis in his sordibus inesse, idemque postea (Mneıos. IX 278) pluribus haec persecutus est*). Neque magnoere abhorret ab hac sententia Io. Conington, qui post Lewiium Menae apographon denuo examinavit atque de hac fabulaum sylloge diligenter commentatus est (Mus. Rhen. XVI 361 seq.): am quamvis largitus sit nonnulla melioris notae neque Babrio ıdigna inesse, tamen existimat eum, qui hanc syllogem dornaverit, plurima petivisse ex recente aliqua Aesopiarum abellarum editione Furiana aut Coraesiana, praeterea usum sse Lachmanniana recensione germanorum Babrii apologorum, enique glossarum thesauros studiose trivisse, ut verbis obcuris et insolentibus operam suam exornaret. Solus H. Sauppe Soc. Gott. nunt. 1860 p. 245 seq.) Menae sive Babrii causam uitus est; sed quod ex neglecta vocalium α ι υ quantitate olligit, has fabulas ad saeculum fere septimum p. Ch. n. reerendas esse, non assentior: tam foeda barbaries ne in exrema quidem labentis Byzantii tempora cadit. Nostro demum aeculo Graecus homo audacia insignis omnisque metricae rtis ignarus potuit tam proterviter grassari.

Fabulae nuper repertae argumentorum novitate sane non ommendantur, nam plurimarum paraphrases pedestres exant: aliarum argumenta aliunde nota, velut statim Fab. II rgumentum Aristophanis auctoritate munitum, unde constat unc apologum iam in Aesopiarum fabularum sylloge fuisse, uae Aristophanis saeculo in omnium manibus erat. Hac auem causa neque iis, qui omnia sive a Graeculo labentis aetatis ive a nostri saeculi homine mala fraude condita esse con-

*) Spero virum ingeniosissimum si quando placide et seundis curis haec iteraverit, minus iniquo animo futurum sse; nam haud negabit in fabula LIII germanae poesis multo lures reliquias inesse, quam olim opinatus est. Dübnerus uae de hac quaestione scripsit non vidi.

tendunt, neque iis, qui Babrio patrocinari velint, satis tuto uti licet, siquidem eadem etiam conditio est germanarum Babrii fabularum. Sola Fab. XXXI plane est nova, in qua sane haud pauca insunt, quae offendant; verum neque homo Byzantinus neque Menas poterat suopte ingenio tale quid comminisci, nisi alienis subsidiis atque opibus confisus.

Suidas aliique Byzantini grammatici saepius versus Babrianos adhibent: plerique comparuerunt in germanarum fabularum sylloge: item in hac nova sylloge leguntur versus, quos grammaticorum auctoritas Babrio vindicat, velut XVI 2. XLII 1. 2. L 4. LVII 1. LXXXI 5. 6 et 24. 25 *). Sed hoc quoque argumentum in neutram valet partem, nam poterat homo fraudulentus facili negotio his versibus uti ad operam suam exornandam.

Apologorum, quos haec altera sylloge complectitur, tam foeda est species, ut non sit mirum, si homines docti has sordes Babrio prorsus indignas esse censeant: verum hic quoque omnis iudicii temeritas procul habenda; nam si quis diligentius rimetur, animadvertet auri micas quamvis situ obrutas, quas non decet fastidiose spernere. Illud enim nego atque pernego, ex pedestribus apologorum Babrianorum expositionibus, quae quidem nunc extant, quemquam potuisse has fabulas concinnare, quod spero largituros esse, quos accuratius haec examinare non pertaesum fuerit; argumento est, ut paucis defungar exemplis, fab. LXXX, cuius complures paraphrases admodum diversae feruntur, quam fabellam etiam Lachmannus ex parte restituere tentavit: nec minus rem illustrat fabula LXXXIV, quam frustra olim ope paraphrasis refingere conati sunt Lewis et Schneidewin: nam cum Lewisius paraphrasis verba *τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με* fideliter secutus versum parum numerosum instaurasset:

τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί με ξένον φεύγειν;

neque melius res Schneidewino cessisset scribenti:

---

*) Igitur versuum, quos grammatici ex Babrii fabellis adhibent, nunc tenues tantum supersunt reliquiae, vide Coll. I 127. 128 et fortasse 129.

Τί δὴ ξένον τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας φεύγειν;

nunc demum prodiit versus Babrio dignus:

Τί τὸ ξενίζον, εἰ ξένη με θρὶξ φεύγει;

quem nulla criticorum sagacitas, nedum diasceuastae stupor potuit divinando assequi. Porro fabulam XLIII, quamquam multum de pristino nitore descivit, tamen si cum Schneidewini inventis comparaveris, facile intelliges aliam esse originem huius syllogae. Usus est novicius diasceuasta, sive ipse Menas, sive alius quis illi fraudem fecit, Aesopiarum fabularum expositione pedestri, in qua germanae poesis Babrianae reliquiae plurimae servatae erant, rursus autem aliis locis omnibus poesis luminibus extinctis sermo humi serpebat. Hinc summa inaequalitas: modo deprehendimus lumina poesis, quae nullus unquam interpolator nedum diasceuasta pinguissimi ingenii homo assequi potuit, insignem leporem et ingenii acumen, lecti sermonis elegantiam ac vocabula recondita; modo offendimur inficetiis et summo stupore, oratione plane pedestri, vel quod gravius est, scriptoris proletarii infantia; velut cum aliae plurimae fabulae, tum IX hanc inaequalitatem ostentat. Quod si is, qui hanc novam fabularum Aesopiarum syllogen indagavit, integram, quemadmodum virum honestum decuit, publici iuris fecisset, optime de litteris nostris esset promeritus; sed cum ipse suo periculo Babriana poematia restituere maluerit homo et audacissimus et imperitissimus, non thesaurum, sed carbones musei Britannici curatoribus vendidisse censendus est.

Quantum virtute nova haec collectio praestet facile apparet, si quis fabulas LII, LIII, LIV *) composuerit cum paraphrasibus pedestribus et cum criticorum hominum periculis, quae inde sunt suspensa; velut in fab. LIII, ubi est in paraphrasi *ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πᾶσα, ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι, ὡραῖα βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθεῖσα*, haec sylloge praebet:

---

*) Fab. LI nunc demum ope huius codicis plane pristinum nitorem recuperavit.

ἀλλὰ καὶ φορβὴν
πᾶσαν φέρει σοι γῆ τιθηνὶς ἁπάντων.
κἂν τοῖς ὄρεσσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι
ζείδωρος αἴη σῶν ἀπειράτως ἔργων,
αὔρας νοτείης καὶ δρόσου πεπτωκυίας.

sane non licet totum locum in integrum restituere, at ultimum certe versum Babrio dignissimum recuperamus:

αὔρας τε νοτίης καὶ δρόσου πεπωκυῖα.

ubi paraphrastes interpretandi gratia *γεμισθεῖσα* substituit, in Menae sylloge germanum vocabulum prona corruptela *πεπτωκυίας* est oblitteratum. Namque codex fuit plurimis vitiis contaminatus, quae quamvis manifesta non animadvertit diasceuasta, velut fab. LXXXIX 3: *ὁ μὲν γὰρ ἀλσῶν ἄλλος, τὴν δὲ λειμώνων τρέχει βαδίζων,* ubi scribendum *ὁ μὲν γὰρ ἀλσῶν ἀμόσε γ' ηδὲ λειμώνων.* Codex ut passim interpolationibus et interpretamentis intempestive auctus est, ita rursus aliis locis hiat oratio et librarii oscitantia unus alterve versus excidit, id quod plerumque paraphrasis confirmat; neque tamen ubique hoc auxilio uti licet; ita ut uno defungar exemplo, LXXV 3 legitur:

καὶ σῦς μὲν ὤμνυ τὴν θεὰν Κυθηρείην,
ἦ μὴν ὀδοῦσι τὴν κύνην ἀναρρήξειν.

ubi Lewisius *τὴν κυνῆν* scripsit atque id *τὴν κύνα* interpretatur, quod commentum viro docto prorsus indignum. Sane paraphrastes nihil praebet, nisi *ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναρρήξειν τὴν κύνα.* At scriptum fuit olim *τὴν κύν', ἢν μὴ παύσηται, ἀναρρήξειν,* sed verba necessaria *μὴ παύσηται* librarii negligentia intercepta sunt; nam diasceuastam, ut versum edolaret, ea omisisse vix credibile. Omnino autem diasceuastam, quod haec et alia menda plurima non animadvertit aut intacta reliquit, laudandum potius quam castigandum censemus; at graviter culpandus est, quod temere et imperitissime plurima immutavit; inprimis foeda barbaries, qua infuscatus est graecus sermo, magna certe ex parte ab hoc diasceuasta profecta est, qui ut orationem ad numeri leges, quas sibi reperisse visus est, revocaret, saepe miro modo truncavit graeca vocabula, velut *ὠλέκοις, ἤκοε,* alia.

Ad hunc diasceuastam etiam fabularum ordo referendus t, nec silentio praetermittendum fabulas XLVIII et LXVII, ut nington auctor est, postea adiectas esse in chartis singula-ıus. Ita fabulam LXXXIII, cuius principalis est versus:

Φάσις ποτ' ἦλθε τοῖς τετραπόδοις ζῴοις.

ıeruit post litteram *Υ*, quoniam non perspexit librarium rore manifesto, qui quidem etiam paraphrasi inhaeret, *φά-* ; pro *στάσις* scripsisse. Fab. LXXXV hoc est exordium:

Φιλίαισι δεξιοῦντο ταῖς ἀμοιβαίαις
γέρανος Λίβυσσα καὶ βάσαρος ἀλώπηξ.

d erat haud dubie:

Λίβυσσα γέρανος βάσσαρός τε λαμπουρίς
φιλίαις ἐδεξιοῦντο ταῖς αμοιβαίαις.

dicem consentaneum est etiam alias fabellas comprehendisse, as diasceuasta praetermiserit: quaeritur an inseruerit alias, ae ibi non legebantur, velut Conington suspicatur eum fab. ɩXXVI ex Appiano totam petivisse, de qua anceps est iudi-ım*). Maxime dubitationi obnoxium prooemium: in priore lloge Babrii fabularum duo prooemia reperiri non est mirum; d a pedestri fabularum paraphrasi videntur aliena esse: ne-ɩe tamen propterea huic prooemio omnem fidem abrogaverim: concedam fieri potuisse, ut diasceuasta v. 4. 5. 7. 8 ex chmanni editione descripserit, at vero hemistichium versui praemissum *ῥητὴρ μὲν οὐκ ἔγωγε* tam commodum est pplementum, ut ab interpolatore inepto additum esse pror-s sit incredibile, praesertim cum idem satis intempestive alio ditamento (v. 6) eundem locum deformavisse videatur: ulti-ıs autem v. 9 *λιπόντες ἐπιγόνοισι βάξιν ἐχθίστην* aptissi-ıs et Babrio prorsus dignus, v. 1 autem, qui non caret offen-

*) Fab. LXXXVI v. 5 ego quoque ad eundem modum re-tueram:

ἐς πῦρ χιτῶν' ἔρριψε, μὴ θάμ' ἀργοίη.

d verbum *λιπουργεῖν*, quamvis alias non legatur, certe non t a diasceuasta profectum.

sione, fortasse vitium contraxit: vide quae adnotavi ad illum locum.

Diasceuasta autem non solum suo periculo librum quo usus est interpolavit, sed etiam Lachmanni inventa ascivisse videtur *), quamquam cautio magna adhibenda est: nam Lachmannus multa verissime divinavit, quae postea libri alicuius auctoritate firmari minime mirum est. Ex paraphrasi *Στικτή ποτε πάρδαλις ἐπαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέρριν· πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· ἐγώ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω,* Lachmann hunc apologum finxit:

Στικτή ποτ' ηὔχει πάρδαλις φορεῖν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων·
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ'· ἐγὼ δὲ κἀκείνης
κρείσσω τ' ἔχω καὶ ποικιλωτέρην γνώμην **).

eleganter sane, sed nimis andacter mihi videbatur haec instauravisse, itaque olim nolui hanc fabellam, quemadmodum alias ab eodem critico restitutas, in ordinem recipere. Iam vero Menae liber exhibet;

Στικτή ποτ' ηὔχει πάρδαλις φέρειν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων·
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ'· ἐγὼ δὲ κἀκείνης
καὶ σῆς ἔχω γε ποικιλωτέρην γνώμην.

igitur in primis versibus plane firmat Lachmanni scripturam, sed in ultimis recedit: est autem oratio tam commoda tamque arguta, ut nullo modo diasceuastam ita Lachmanniana correxisse credibile sit: equidem credo Babrii fabulam integram servatam fuisse in antiquiore illo libro. Porro fab. LXX et primum et novissimum versum Menae liber plane ita scriptos

---

*) Quod diasceuasta, cuius recensio saepius conspirat cum Lachmanni emendationibus, alias, ubi iis commode poterat uti, discrepat, in neutram valet partem.

**) Praeivit Tyrwhittus, sed is minus recte versatus in primoribus novissima sic constituit *ἀλλ' ἐγὼ σοῦ τῆς Δορᾶς ἔχω γε ποικιλωτέραν γνώμην.*

exhibet, quemadmodum Lachmannus conformavit, verum haec quoque possunt ex antiquiore libro fideliter descripta esse. Item in fabula LIV Menae codex compluribus locis plane Lachmanni emendationes exhibet, sed cum in hac fabula codex multis locis praeter spem lucem attulerit, iste consensus haudquaquam mirus videbitur. Maxime suspicioni obnoxia fab. XIII; ibi v. 4 quod codex *καὶ τὰ τῆς τέχνης* praebet, ut Lachmannus verissime emendavit, non *καὶ κακῆς τέχνης*, non magnopere offendit; sed quod v. 6 in codice est *περιόντες ᾔτουν ὄψα, τίς κτλ.*, apud Lachmannum *περιόντες ἐλέγοντ᾽ ὄψα· τίς γὰρ ἀγροίκων κτλ.* hic consensus in dubia re vel potius in coniectura falsa valde suspectus: nam apud Tzetzem legitur versu truncato, sed sententia plana *περιόντες ἔλεγον· τίς κτλ.* Credo in codice antiquiore fuisse *ᾔτουν*, quod longe est aptius quam *ἐλέγοντο*, quod Lachmannus Bentleium secutus scripsit, credo etiam v. 8 codicis lectionem *προθοίνας* (hoc novum sed haud inelegans vocabulum) germanam esse, cum apud Tzetzem *ἀπαρχάς* legatur, sed *ὄψα* haud dubie diasceuasta ex Berolinensi editione intulit, ut versui labanti subveniret; Babrium scripsisse credo *περιόντες ᾔτουν ᾖα*.

Lex, quam Babrius in priore apologorum collectione constanter observavit, ut in novissimo pede versus ictus et accentus congruant, in hac altera sylloge in iis versibus, qui germani videntur, saepius negligitur: sane est, ubi facili negotio ista offensio removeri potest, velut LXX 1: *Σκύμνον λύκου νεογνὸν εὗρέ τις ποιμήν*, ubi possis verba traiicere *Ποιμὴν νεογνὸν εὗρέ τις λύκου σκύμνον*, quemadmodum etiam Nauck suasit; item LIII, 5: *Σὺ δ᾽ οὖν ὁδηγεῖς πρὸς μόνην νομὴν ἡμᾶς· πλέον γὰρ ἡμῖν οὐδέν· ἀλλὰ καὶ φορβὴν πᾶσαν φέρει γῆ.* ubi facili negotio scripseris *ἧμας* et *ἀλλὰ καὶ πᾶσαν φορβὴν φέρει γῆ.* Verum alii loci refragantur, velut, ut praetermittam prooemium, cuius auctoritas non satis locuples nonnullis videbitur, XIII 18 *εἰ ζῶν*, XVI 3 *ᾠδάς*, XXXI 28 *ὀφλεῖν*, XLVI 6 *φωνῆς*, LXIII 3 *ἐπικαίονται*, LXIV 11 *μεμοίρανται*, LXXIII 11 et 15 *κυνορραιστῶν* et *κυνορραιστάς*, v. 17 *Νυμφῶν*. LXXVI 15 *κατέρχονται.* Fortasse Babrius in priore recensione minus sedulo hoc curavit, ut auctor paraphrasis, qua usus est diasceuasta, potissimum

hanc priorem recensionem adhibuerit, cum sylloge prior, quae integras Babrii fabulas continet, fere secundae recensionis poemata comprehendat. Huius duplicis recensionis etiam nunc licet vestigia persequi. Ita huius alterius collectionis fab. XI componenda est cum prioris syllogae fab. LII, quae cum sitpaulo uberior videtur secundae recensionis esse; cuius apologi complures extant paraphrases, quarum aliae hoc, aliae illud exemplum sequuntur. Contra in hac sylloge fabula XLII ornatior est quam prioris collectionis fab. LXV, quae in eodem argumento versatur, atque ut mihi quidem videtur, ex priore recensione est petita*). Denique huius alterius collectionis fab. XXIV exhibet apologum de Iove, Prometheo, Minerva, Momo, eaque prioris fuisse videtur recensionis, quam etiam paraphrasis pedestris sequitur: at eadem fabula enarratur etiam in sylloge priore LIX, ubi cum alia variantur tum Neptunus in Promethei locum substitutus est, quae videtur secundae recensionis esse**). Atque hinc etiam repetendum videtur, quod in pedestribus expositionibus idem argumentum haud raro variatur, velut *ὄρνις χρυσοτόκος* et *χὴν χρυσοτόκος*. Sed haec planius exponere non est huius loci.

Fabulas alterius syllogae in integrum restituere non licet: quod si ipsa illa paraphrasis, qua diasceuasta est usus, nobis servata esset, periculosum negotium suscepturus foret, qui germanam formam ubique revocare conaretur: nunc cum ad paraphrastae licentiam et librariorum socordiam diasceuastae

---

*) Quod hic v. 1 legitur *Ἤριζε τεφρῇ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ* adversatur arti Babrianae, sed hoc ipsum exemplum videtur meam suspicionem firmare, Babrium, cum primum ederet fabulas, minus curavisse hanc numerorum elegantiam. Neque vero offendit quod in priorem syllogen passim etiam prioris editionis fabulae, in alteram collectionem secundae recensionis poemata sint recepta.

**) Apologum hunc saepius respexit Lucianus, velut Nigr. 32. Hermotim. 20 et inprimis Vera Hist. II 3, neque tamen ille Babrium sequitur, siquidem hominem neque Iuppiter neque Prometheus, sed Vulcanus fingit: alia apud Lucianum propius accedunt ad Babrianam fabulam I, LIX quam II, XXIV. Lucianus fortasse germanam Aesopi fabellam enarravit.

meritas ac fraus accesserit, illa spes plane abiicienda. Quare m post Lewisii curam has fabellas denuo recenserem, operam ltissimum dedi, ut legentium commodis inservirem, maxima- ie modestia usus cum tollerem naevos, plurima menda mani- sta intacta reliqui. Vel sic tamen vereor, ne aliis vel nimis ulta vel iusto pauciora tentavisse videar. Pravos vocabu- rum tenores et distinctionem verborum vitiosam, cuius- odi erroribus Lewisii editio abundat, tacitus correxi.

Fab. I v. 1 Prooemium secundae editionis fuit, si recte habet scriptura, sed eiusdem recensionis praefatio reperitur priore sylloge: neque vero probabile, hos versus alii cui- im libro alterius editionis praemissos fuisse: Babrius enim arguunt fabulae integrae servatae, quas prior sylloge mplectitur, sedulo cavet, ne in novissimo versu vocabula oparoxytona vel oxytona vel perispomena collocentur: haec item lex in hoc prooemio in tribus versibus (4.5.7), quos plane scriptos exhibet etiam Apollonius Soph. (v. *ἄειδε*), violatur. onsentaneum autem poetam, cum denuo opus retractaret, imerorum elegantiae magis studiosum fuisse, quam antea; aque suspicor haec prioris esse recensionis, in qua minus ligenter istam legem observavisse videtur: nescio igitur an ribendum sit *δευτέραν στάσιν μύθων*, ut hi versus ro secundo prioris editionis praemissi fuerint: nam eiusdem litionis prooemium etiam nunc extat. — V. 6 cancellis sepsi. - V. 8. Babrius scripsisse videtur:

Ἀλλ' ἔωσαν αὐτὸν νήπιοι κατὰ κρημνοῦ.

Fab. II v. 2 *γεγενῆσθαι*, B *γεγεννῆσθαι*, nisi forte *γε-* *έσθαι* reperit diasceuasta. — V. 5. *γεννητὴν*, B *γενήτην*, si forte fuit *γενέτην*, utrumque sane *ἀμέτρως*. — *βιότου*, ewis *τοῦ βίου*. — V. 6. *γαίης* Lewis, B *γέης*. — V. 8. *πεμ-* *ταῖος*, B *πεμπταίη*. — V. 11. *εὖ*, *παλαίτατον νόμον τ'* *ριστον*, B *εὐπαλαίτατον*, *νόμον ἄριστον*.

Fab. III v. 1 *ναυπήγιον* Lewis, B *ναυπήγεον*. — V. 9. *δατίου* intactum reliqui. — *πλήθους*, in m. B *βάθους*, unde ewis *βένθους* coniecit. — V. 10. *κείς* Lewis, B *κές*. — *τῇδε* ut

πεσὼν ἀπηύδα τῷ κόπῳ τ' ἐτεθνήκει.

— V. 13. ἤραρον ταύτῃ, B ἤραρόν, τούτου. — V. 15. ἑτέροις δέ πως συνηβόλησαν ἀγύρταις, olim fuit opinor ἑτέρων δέ πως Γάλλοισι συναβολησάντων. — V. 16. τίπτ', Lewis τί ποτ'. — V. 18. ὅσας εἰ ζῶν, malim ὅσας ζῶν εἰ. — V. 19. ποτ' ἂν ἔτλη, Lewis ἂν οὐκ ἔτλη, fort. ἀνατλῆναι.

Fab. XIV v. 2. τόνδ', B τὸν δ'. cf. fab. 16, 8 et 12. — V. 18. κἄρριψε Lewis, B κέρριψε. — V. 11. μέμνηται et παθὸν Lewis, B μέμηται et παθών. — V. 12. ἀγνώμων, potius ἄγνωμων.

Fab. XV v. 4. αἴφνης, τέως B in marg. — V. 6. παρ' ἐμοῦ, fuisse videtur παρὰ Τύχης. — V. 9. δυσμενοῦς scripsi, idem Sauppe proposuit, B δυστυχοῦς. Integer versus erat opinor:

Τοὺς δ' αὖθις ἀτυχεῖς δυσμενοῦς καθιστώσης.

— V. 14. σὴν φύσιν, fuit, ut videtur, τὴν φύσιν. — V. 15. ταῦτα προσδαπανήσῃς, olim haud dubie fuit ταῦτα πάντ' ἀναλώσῃς. — V. 16. τῇ Τύχῃ δ' ἐμοὶ scripsi, B τῇ δ' ἐμῇ τύχῃ.

Fab. XVI v. 1 περίφρονος Lewis, περιφρόνου B. — V. 2. δμωὰς, B δμῶας. — ἅσπερ B, non ὥσπερ. — V. 3. ἀνιστᾶν, fuit olim ἐγείρειν. — V. 7 et 9. ἔτλων, Lewis ἔτλαν. — V. 8. πρὸς, B προ. — V. 10 in margine est additus. — V. 11. νυκτίως γε κοκκύζει, Lewis γ' ἐκόκκυζεν requirit, in paraphrasi fortasse fuit νυκτὸς εἰώθει κοκκύζειν.

Fab. XVII v. 2. τῆς, B τήν. — V. 4. ἐτέλει, Sauppe ᾔτει corrigit. — ὅμως non convenit, sed diasceuastae infantiam tolerare satius est. — V. 7. ῥήτρᾳ, B ῥήτραι, correctio incerta. — V. 14. ᾤου, debebat certe οἴου dici, sed orationis scabrities et obscuritas hac correctione haud tollitur. — V. 16. ἀνέροις, Lewis ἀνδράσιν. — V. 17. ἕλκοιεν Lewis, B ἕλκειεν. — V. 18. τίνεις, B τίνει.

Fab. XVIII v. 1 lacunam notavi, sed debebam potius Sauppium sequi ἐκεκλήκει τῶν κτλ. corrigentem pro ἐκεκμήκει. τῶν κτλ. — V. 3. ἑαυτὴν τῆς νόσου θεραπεύσῃ, debebat ἑαυτῆς τὴν νόσον θερ. dici. — V. 4. τε cancellis sepsi,

nisi forte γε scribendum. — V. 5. τῇσδε, B τήνδε. — καθυγιάσει Lewis, B καθυγειάσει. — V. 9. εἶθ' ὡς, B ὡς εἶτ'. — V. 10. τε proscripsi. — V. 11. δέρκειν soloecismum diasceuasta intulit. — V. 13. δὲ, B τε. — V. 14. γε, fortasse τε scribendum. — V. 16. ἀφειήθη, cave ἀφείθη corrigas, sed finxit hoc verbum diasceuasta, cum ἰήθη reperisset in codice. — V. 17. ἰατρα, i. e. ἰατρεῖα. — V. 18. αὕτη, B αὐτή. — V. 22. ἐβούλετό οἱ, Lewis ἐβούλεθ' οἱ. — V. 25 fortasse plura interciderunt, ut fuerit ἔλεξεν αὐτοῖς τάδε· „ταῖς ἀληθείαις . . . . — V. 27. νοσούσας, B νοσούσης. — V. 31. τ' proscripsi.

Fab. XIX v. 1 videntur nonnulla omissa esse, hinc orationis scabrities οἱ κύνες . . . οἱ θρασεῖς γνώμην. — V. 7. 8. ἀσθενέσσιν ἀνθρώποις κακηγοροῦντας, aut κακηγοροῦσι requiritur, ut Lewis coniecit, aut ἀσθενεῖς πρὸς ἀνθρώπους.

Fab. XX v. 2. ἂν, Lewis τόν. — V. 3. περιειλήσας Lewis, B περειλήσας. — V. 4. μικροῦ, Sauppe μικροῦ γ', B μικρόν. — V. 6. ἀνέτως, in codice haud dubie fuit ἄνετον. — V. 11. χεῖρας Lewis, B χέρρας, in codice fuit χερὸς vel χερῶν.

Fab. XXI v. 1 ὑπὸ, B 'πό. — V. 2. συλλέγουσ' ἄνθη barbarum, fuisse videtur:

> Ξουθαὶ μέλισσαι δρυὸς ὑπὸ ῥίζῃ κοίλῃ
> κηρὸν κατειργάζοντο συνέλεγόν τ' ἄνθη.

— V. 5. αὗται, erat αὗται δέ. — V. 8. καὶ μέλιτος οὐ χρήζω, erat κοὐχὶ κηρίου χρήζω.

Fab. XXII v. 4 ἐναιτιάζων, Lewis ἐπαιτιάζων, fort. ἐξυπτιάζων. — V. 6. ὄψει γε μούνῃ θὴν δοκεῖς, B ὄψει γε μούνῃ καθ' ἣν δοκεῖ. — V. 7. καταφθείρεις, B καταφθείρει. — V. 8. ἀνταπημείφθη, B ἀντεπαμείφθη. — V. 11. ἧς cancellis sepsi. — V. 14. κυμῷ, B κυμῶι. — V. 15. τοῖς ἐναιτίοις, B τοῖσιν αἰτίοις.

Fab. XXIII v. 4 ὃς ἂν Lewis, B ὅσ' ἄν. — ἀλόγων, fuit θηρίων. — V. 6. πίθηξ circumscripsi. — V. 10. εὑρηκέναι, B εὑρήεμαι vel εὑρηέναι. — ἄπλετα πλούτη, nolui barbariem tollere, fuit ἄφθονον πλοῦτον. — V. 11. τεθμόν, B τεθμός. — V. 12. πεπαγίδευτο B, non πεπαγίδευτος. —

V. 14. *ἀνήκοντ'*, exspectaveram *προσήκοντ'*. — V. 15. *δώσεις*, B *δώσει*.

Fab. XXIV v. 1 *Τριτωγενής* neque hic neque v. 13 mutavi. — V. 4. *ἐπὶ*, B in marg. *δὲ τῷ*, quod recepit Lewis. — V. 7. *δέον*, ut etiam Sauppe, B *δέων*. Deinde aut *κέρα κάτωθεν ὀμμάτων θεῖναι*, quod etiam Conington suasit, aut *κεράτων ἄνωθεν ὄμματα θεῖναι* dici oportebat. — V. 10. *ἤρτησ'* Lewis, B *ἤρτησεν*. — V. 11. *κἀτ' ἐμφανὲς*, B *καί γ' ἐμφανὲς*, Lewis *καὶ τοὐμφανές*. — V. 12. *ὅτου τις ὡς ἕκαστος*, fuit fortasse *εἷς ἕκαστος*. — V. 16. *ἀποσταίη*, malim *μ ε τ α σ τ α ί η*. — V. 18 deest versus, vid. paraphr. — V. 20 scabritiem orationis tollere nolui. — V. 21. *τὰ* circumscripsi. — V. 24. *παρὰ μώμων*, pronum est *παρὰ Μώμου* corrigere, sed videntur homines fastidiosi dici.

Fab. XXV v. 6 *σάλπιγξ*, B *σάλπιξ*. — V. 10. *ἄλλους*, littera *α* ex corr.

Fab. XXVI v. 3 *κατεπιτρίβειν*, fuit *σ υ γ κ α τ α τ ρ ῖ ψ α ι*. — V. 6. *τοῦτό γ' ἐν βίῃ παίων*, fuit *π ρ ὸ ς β ί η ν*. — V. 7. fuit opinor *τ ὸ δ' ε ἰ ς μ έ γ ι σ τ ο ν ὄ γ κ ο ν ἐ ξ ε φ υ σ ή θ η*. — V. 8. *διαβαίνειν*, fuit *πέρα βαίνειν*. — V. 10. *ἤει*, B *ἤει*. — V. 11. *ὀφθεῖσα*, fuit *ε ἰ σ ό β δ η ν*. — V. 12. *Ἡράκλεις*, B *Ἡρακλῆς*. — V. 14. *ταύτην δ' ἄμαχον*, fuit *ταύτην γὰρ ἄμαχον*. — V. 15. *μενεῖ*, fort. *μ έ ν ε ι*.

Fab. XXVII v. 1 et 5 barbariem orationis toleravi. — V. 3. *θεῶν θ'*, B *θεῶν*. — V. 6 cancellis sepsi. — V. 7. *Ἡρακλέην τ'*, B *Ἡρακλέην*. — V. 8. *προσειρήκοι*, *οι* in rasura *εικ* B. — V. 9. *προσφωνήσαι*, B *προσφων*. Conington fortasse rectius *προσφωνοίη* (*προσφωνείη*). — V. 12. *τοῖσι πανούργοις*, Lewis *τοῖς πανούργοισιν*.

Fab. XXVIII 1 fuit *ἤ ρ ι ζ ε μ η λ έ η κ α λ λ ο ν ῆ ς π έ ρ ι ῥ ο ι ῇ*, sive *ῥ ο ί ῃ*. — V. 4. *ἀκούσασ' ἔριδος*, fuit *ἔ ρ ι δ ο ς δ' ἀ κ ο ύ σ α σ'*. — *κομπώδης*, B *κομπώδη*. — V. 7. *μωρίᾳ* Lewis, B *μωρία*.

Fab. XXIX v. 3 *θατέρην πηρὸς* B in rasura. — V. 5. *αἴσιον*, B *αἴσιμον*. — V. 6. *οὐκ* Lewis, B *οὐ*. Barbariem orationis, qua hic quoque apologus passim laborat, nolui tollere.

Fab. XXX v. 1 *ἀναρπάσας*, fuit *ἀναρπάξας*. — V. 4.

τοῖον Lewis, B οἷον. Fuit *καὶ σύ τί πεπονθὼς τοῖον ἐξετυφώθης;* — V. 5. πρὸς ineptum additamentum, fuit fortasse *ὑφ᾽ οὗπερ οὐδέν.*

Fab. XXXI v. 3 intactum reliqui. — V. 11. αὐτήν Lewis, B αὐτῇ. — V. 16 B sec. Coningtonum ἔστιν ἐν κώμῃ, cor-
β α
rector ἔστιν ἐν κώμῃ πλησίον. — V. 17. ᾽πιτηδείων B sec. Coningtonum, non ἐπιτηδείων. — V. 22 videtur verbis traiectis scribendum ἐλθοῦσι δ᾽ *αὐτοῖς* πανδοκεὺς παρεκτείνει τράπεζαν *αἶψα* βρωμάτων καλῶν πλήρη. — V. 30. εἰλήφοι, B εἰλήφει. — V. 36. ἔριν, ἔρην corrigit Conington, Lewis κάτω requirit. — V. 38. εἶσθ᾽, nolui *ἧσθ᾽* reponere. — V. 39. εἶπ᾽, B εἶπεν. — V. 41. γ᾽ ἐτεθνήκειν, B γε τεθνήκειν.

Fab. XXXII v. 1 elisio inaudita ἀμφότερ᾽, v. 5 vitiosa forma ἤλακει, v. 7 monstrum vocabuli εἰς ἀναμάχην ad ineptum diasceuastam sunt referenda, quemadmodum etiam inscite v. 2 λυπεῖ adhibuit tempus praesens, multo rectius paraphrasta diligenter Babrii vestigia legens: Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει (δίψῃ) λυπεῖ. — V. 3. ζῷ᾽, B ζῷ. — V. 4. ὕδωρ, Sauppe ὕδατος, fortasse fuit: ἤριζον οὖν τις πρῶτος (*πρότερος*) *αὐτέων πίνοι.* — V. 6 et 7 olim opinor fuit ἄφνω δ᾽ ἐπιστραφέντες ὥστ᾽ ἀναπνεῦσαι. — V. 8. ἀντίον, Lewis ἀντί᾽. — V. 12 inscite diasceuasta orationem contraxit in artum. — V. 15. γυψὶν Lewis, B γύπεσσιν. — V. 17. αὕτη, B αὐτὴ. — πόλεις φθείρει Lewis, B πόλις φείρει.

Fab. 33 v. 2 γεγενῆσθαι, B γεγεννῆσθαι. Deinde nonnulla interciderunt. — V. 3. εἴ γ᾽ B, ut ego dudum correxi, non εἰ γὰρ. — V. 4. ἐσχήκει Lewis, B ἐνσχήκει. — V. 8 circumscripsi cancellis, diasceuasta confecit ex epimythio pedestri, quod in paraphrasi extat φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

Fab. XXXIV v. 5 ἔγωγ᾽, B ἐγὼ γὰρ. — V. 6. στρογγύλα, novissimae litterae ex corr. — V. 7. τἀληθὲς αἱροῦ Lewis, B αἱροῦ τἀληθὲς. — δόξῃ, B δόξει.

Fab. XXXV v. 1 εὑρήκει, B ὡράκει. — V. 3. υἷ᾽ ἀπεθρήνει, B υἷα ᾽πεθρήνει. — V. 4. ἧκο᾽, Lewis ἧσθετ᾽. — V. 8 ita B in *margine, in ordine* verborum exhibet δράσας τι

κακὸν ἴσθι καὶ παθεῖν μέλλεις. Fuit opinor *Κακόν τι δράσας ἴσθι καὶ δίκην δώσων.*

Fab. XXXVI v. 2 *πλέον δύνῃ*, fuit *δύνῃ πλεῖον.* — V. 4. *κώδουσι*, B *χώδουσι.* — V. 5. *ἀνέρι γ'*, B *ἀνέρι γάρ.* — V. 7. *εἰ δ', ἐλθὲ*, Lewis *εἶτ' ἐλθέ*, qua coniectura non opus, sed deinde fortasse *πειρηθῶμεν*, non *πειρήσωμεν* poeta scripserat. — V. 9. *τε καὶ* in rasura. Satis imperite diasceuasta, fuit *πρόσωπα δάκνων καὶ λεοντείας ῥῖνας.* — V. 10. *ἐδρύφη*, Lewis *ἐδρύφθη.* — V. 11. *ἄχρις ἀπέγνω*, fuit *ἔστ' ἀπειρήκει.* — V. 13. *χἴπτατο χαίρων*, Lewis *χαίρων τ' ἀπέπτη.* — V. 14. *ἐμπλακείς* Lewis, B *ἐμπλακής.* — V. 15. *πρὸς μικρῶν*, fuit *πρὸς ὀλίγων.* — V. 16 nolui quidquam novare.

Fab. XXXVII v. 2 *βασίλισσ'*, fuit *ἔγωγε κούρη βασιλίς εἰμ' Ἀθηναίη.* — V. 4. *εἶχον*, quod scripsi, etiam Conington, B *εἶλκον.* — V. 5. *οὖσα καὶ* in rasura, fuisse videtur *ἐκώτιλλεν ἐοῦσ'.* — V. 6 intercidit trimeter, vid. paraphr. — V. 9. *μὴ 'στερημένη*, B *μὴ στερημένη.*

Fab. XXXVIII v. 3 *κἀνδίκως* Lewis, B *κἐνδίκως.* — V. 4. *ἔχων*, malim *ἑλών.* — V. 6. *ὠλέκοις*, nolui *ὀλέκοις* scribere, nam diasceuasta hic quoque more suo perfectum detruncavit.

Fab. XXXIX v. 1 *λειμῶνα* Lewis, B *λιμῶνα.* — V. 5. cancellis sepsi. — V. 7. *θαμά*, fuit *θαμάκι.* Deinde versus intercidit; proximi versus scabritiem nolui elevare. — V. 12. *τε* proscripsi. — V. 15 fuit opinor *ὅρα τό τοι φίλαυτον ἡλίκης ἄτης.*

Fab. XL v. 12 *κἤκουσεν*, B *κατήκουσεν.* — V. 14. *ἄντρον* Lewis, B *ἄντρου.* — V. 16 inscitus diasceuasta debebat certe *ἀλλὰ μεταδοῦναί οἱ λόγων ἐλιπάρει* scribere. — V. 18. *καὶ τίς σε*, B *καὶ τίς.* — V. 19. *αὕτη*, B *αὐτή.* — V. 20. *φήμ' ἐγώ*, B in marg. *φημὶ 'γώ.* — V. 24. *ἐξεῦρον* in rasura, item v. 25 *ἐνεργόν.* — V. 34. *κεῖνος*, B *κεῖνο.*

Fab. XLI v. 2. *μιν* auctore paraphrasta restitui, B *μέν.* — V. 3. *μὲν* inserui. — V. 4. *δέ*, B *τε.* — V. 5 diasceuasta hic quoque ineptit, fuit *ἔθηκε θηρῶν ἄλκιμον πλέον πάντων.* — V. 9. *μοῖραν*, B *μοίρην.* — V. 13. *αὐτόν*, B *αὐτόν.* Fuit *λέων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε τῆς μοίρης.* — V. 24. *ἣν εἰσδύῃ μου τὸν ἀκοῆς ὁδόν, θνήσκω* scripsi, B

ἣν εἰσδύνῃ μου τὴν ἀκοήν, ὀδῷ θνήσκω. neque minus vitiose paraphrastes: ἣν εἰσδύνῃ μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὀδῷ, τέθνηκα. — V. 31. γνώμῃ, B γνώμῃ.

Fab. XLII v. 5 κήριζε Lewis, B ἤηριζε. — V. 6 et 7 cancellis sepsi. — V. 9. ἔχειν, B εἶναι. Deinde versus intercidit, vid. paraphr. — V. 10. ἀνταπεκρίθη, B ἀντεπεκρίθη. — V. 11. ἐφίπταμαι Lewis, B ἐφίπταμα. — V. 15. μετ' ἀλεκτορίσκων, B ἀλεκτορίσοιν. — V. 17. ζῶν Lewis, B ζῆν.

Fab. XLIII v. 2. θεσμόν Lewis, B θεμόν. — V. 3. ὅτι, B τι. Versum integrum exhibet paraphrastes: ἵν' ὅτι τις αὐτῶν δή ποτ' οὖν κυνηγήσῃ. — V. 4. ἄγῃ, fuit ἐγάγῃ, ut est apud paraphr. — V. 5. ἀνέσεισε, fuit ὄνος δ' ἀκούσας ταῦτ' ἔσεισε. — V. 6. γελῶν δ', B γελῶν. — δοτῆρι, Conington coniecit δατῆρι. — V. 9 fuit ἀπέθου ῥαθραίως εἰς τροφήν σοι τῇ κοίτῃ. In B est τῇ in rasura.

Fab. XLIV v. 2 κλίνοντος ἤδη Lewis, B ἤδη κλίνοντος. — V. 3 fuit δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιὴν ἰδὼν οὖσαν. — V. 6. γενήσομαι, B γενήσωμαι.

Fab. XLV v. 1 κύνεσσι δηχθεὶς, fuit fortasse κυνοσπάρακτος. Deinde versus interceptus. — V. 2. ᾔτει, B ἤτεει, Lewis ᾔτεε. Fuit fortasse τήνδ' ἐδεῖτ' ἄκος δίψης. — V. 3 fuit πῖδαξ γὰρ ἦν τις πλησίον ῥέουσ' ὕδωρ. — V. 5. αὐτὸς, fuit ἔγωγ'. — Deinde trimeter intercidit. — V. 7. ἀεὶ τάχος, fuit ὡς τάχος vel ᾗ τάχος, sed nunc demum video cod. δεῖ exhibere, sed non sine rasura, in qua est etiam τάχος.

Fab. XLVI v. 2 συμφύλων Lewis, B συμφύλλων. — V. 3. προείλετο Lewis, B προείλετοι. — V. 8. ἐν τάχει, fuit fortasse ἐξαίφνης. — V. 10. οἷσπερ ἀπέστη, debebat ὧνπερ dici. — V. 11. ἃ πεποιήκει, possis ἃ 'πεποιήκει scribere. — V. 12. ὑποδεχθῆναι (i. e. ὑποδέξασθαι) scripsi, idem commendavit Sauppe, B ὑποδειχθῆναι.

Fab. XLVII v. 1 ταμιείῳ Lewis, B ταμηείῳ. — V. 6. κάφασκον Lewis, B κέφασκον.

Fab. XLVIII postea inserta est, scripta in singulari chartula. — *V. 3. ὑφάνοι, Lewis* ὑφαίνοι. — V. 6 diasceuasta

tam praepostere perfunctus est, ut non liceat haec in integrum restituere. — V. 8. παμμήνως, Lewis πάμμηνος.

Fab. XLIX v. 6 potest in hunc modum restitui λίνῳ γὰρ αὐτῷ τὸν μυὸς πόδ' ἐνδήσας. — V. 10. δεσμοῦ Lewis, B δεμοῦ. — V. 13. ὁμοῦ, B ὅμως. — συνείλκεθ' ὁ Lewis, B συνείλκετο, sed fuisse videtur συνείλκεθ' ὡς.

Fab. L v. 1 νέος τις ἄσωτος, fort. νέος ἦν ἄσωτος. — V. 2. ἱματίου τε καὶ μόνου περιλειφθέντος, videtur in archetypo fuisse ἱματίου δέ οἱ (sive αὐτῷ) μόνου περιλειφθέντος. — V. 3. χελιδίον, fuit χελιδόν'. — V. 7. φέρων τ' ἀπημπόλησε, B φέρων ἀπεμπώλησε. — V. 8. χειμάτων Lewis, B χειμάντων. — V. 9. τ' cancellis sepsi. — V. 11. νεκρὰν B, ut correxi, non μικρὰν, emendavit etiam Conington. — V. 14. αὐτή τ' ὄλωλας κἀμ' ἀπώλεσας, B αὐτή τε κἀμ' ὄλωλας ὤλεσας.

Fab. LI v. 4 βίοτον ἐξερευνήσας, B βιοτὴν ἐρευνήσας. Ceterum haud scio an hic versus post v. 5 sit collocandus. — V. 8. εὐθύνοι Lachmann, B εὐθύνει. — V. 9. τῶν οὖν paraphr., B τῶν δή.

Fab LII v. 8 ναίεις, B ναίης. — V. 10. παρ' ὀλίγοισιν ἦν paraphr., B παρ' ὀλίγοισι τά. — V. 11. εἰσεληλούθει onepte diasceuasta scripsit, ἐλήλυθε ψεῦδος paraphr. — V. 13. ὁ νῦν βίος πονηρὸς Lewis, B et paraphr. ὁ νῦν πονηρὸς βίος.

Fab. LIII v. 3 γάλα δ' ἀμέλγειν, fort. γάλα σοὶ δ' ἀμέλγειν. — ἔστι, B ἐστί. — V. 5. ἥμας, B ἡμᾶς. — V. 6 scribendum ἀλλὰ καὶ πᾶσαν φορβὴν φέρει σοι γῆ τι θηνὸς ἡ πάντων, — V. 9. αἶα, B οἴη. — ἄπειρος οὖσ', B ἀπειράτως. — V. 10. αὔρας τε νοτίης, B αὔρας νοτείης. — πεπωκυῖα scripsi, idem vidit Conington, B πεπτωκυίας. — V. 11. τοσοῦτο, B τοσοῦτον. — V. 12. ὅμως σύ, B ὅμως δὲ. — ἧμιν, B ἡμῖν. — V. 18. ὀρειβάτοις, fuit ὀρειφοίτοις. — V. 19 B exhibet, quemadmodum Matthiae constituit, sed praestat ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα κωλύω, quod C. Schneider proposuit.

Fab. LIV v. 2 δεσμώτης, B δεμώτης. — V. 3. κἄτρωγε Lewis, B κἔτρωγε. — V. 4. ἤθυρεν εὐρύθμως παίζων Lewis, B ἤθυρε χαρίεν παίζων. Paraphrasta κυνίδιον δὲ χαρίεν ὂν

εὐρύθμως παῖζον, similia exhibebat liber, quem diasceuasta adhibuit, quo recte uti ille nescivit. — V. 8. τὴν μὲν νύκτα paraphr., B νύκτα τὴν μέν: diasceuasta, ut metri speciem revocaret, verba temere traiecit. Videtur scribendum esse:

Ὄνος δ' ὁ τλήμων τὴν μὲν ἑσπέρην ἤλει
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρης δ' ὕλην
κατῆγ' ἀφ' ὕψους ἐξ ἄγρου θ' ὅσων χρείη.

nam paraphrasis hic meliora suppeditat. — V. 12. τ' circumscripsi, quod hic quemadmodum alias inseruit diasceuasta, ut versus numero subveniret. Videtur scribendum ἁβρότησιν ἐν πάσῃς, Cobet ἐν ἁβρότητι τῇ πάσῃ. — V. 13. δεσμά Lewis, B δεμά. — V. 14. ἦλθ' Lewis, B ἦλθεν. — Inter v. 14 et 15 intercepta sunt nonnulla, paraphr. exhibet σαίνων δ' ὁποῖα καὶ θέλων περισκαίρειν, sed hic quoque versus videtur ex duobus coaluisse. — V. 18. κατατρίβων partim in rasura, in m. καταθλίβων. — V. 21 cancellis circumscripsi. — V. 24 videtur ex duobus coaluisse, nam asini aperte mentio fieri debebat, fort. ἔκτεινον ὄνον . . . ἕως δῆτ' αὐτός, nam:

Ἔκτεινον ὄνον· ἕως αὐτὸς ὕστατ' ἐκπνείων.

non satis placet. — V. 26. οὐρήεσσιν, B οὐ οὐρήεσσιν. Cobet τί γάρ ποτ' οὐρεῦσιν μέν. — V. 27 vitii expers, sed supervacaneus, neque legit paraphr. — V. 30. φθονούντων Lewis, B φθονούντω.

Fab. LV v. 5 proscripsi, neque agnoscit paraphr.

Fab. LVI v. 3 λέοντά τινα, Lewis λέοντ' ἀληθῆ. — V. 7. τύχῃ τινί Lewis, B τετυχηκυιῇ, Conington τετυχηκυῖα, videtur in archetypo fuisse ἔτυχεν ἀκηκουῖα. — V. 10. τε cancellis sepsi. — ἐδειδοίκειν, B ἐδεδοίκειν.

Fab. LVII v. 1. Fuit:

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον εἶχε κωμήτης,
κἤλαυνεν αὐτὸν διὰ μέσης ἄγων κώμης·
ὄνος δ' ἁπάντων τὸ βρέτας † προσκυνούντων
ἀνεπτερώθη.

— V. 6. τε cancellis sepsi auctore Lewisio. — V. 7 fuit

visse (is autem, qui hanc alteram syllogen concinnavit, videtur inprimis priore Babrii editione usus esse), tamen hoc loco Menae fides satis est suspecta, Babrius haud dubie scripserat:

ποιμὴν νεογνὸν εὗρέ τις λύκου σκύμνον.

— V. 3. *συνηυξήθη* Lewis, B *συνηυξήνθη*. — V. 4. *ἐπήρχεθ' ἁρπάσων*, debebat *ἀπήρχεθ' ἁρπάσας* scribere, sed fortasse nonnulla praetermissa sunt. — V. 15. *λάθρᾳ*, B *λάθρ'*.

Fab. LXXI v. 1 *προσήριζεν*, *η* est in rasura. — V. 6. *χεῖμαρ*, possis *χειμὰς* suspicari, sed fortasse in paraphrasi, qua diasceuasta usus, olim legebatur *χείματι χιὼν ὅταν πίπτῃ*. — *πίπτῃ* Lewis, B *πίπτει*. — V. 8. *κάλλος*, exspectaveras *κακῶς*, sed diasceuastae infantia hic quoque perperam suo libro videtur usa esse. — V. 9. *ἐκγυμνουμένην* Lewis, B *ἐκγυμνουμένη*. — *ὑπορρυεῖσ'*, B *ὑπορρυεῖσα*. — V. 11. *ἐστ'*, B *εἰς*.

Fab. LXXII. Exstat huius apologi paraphrasis, *Στικτή ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζώων ποικιλωτέραν δέρριν· πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· ἐγὼ σοῦ τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.* in quibus iam Tyrrwhittus Babrii reliquias agnovit, nec tamen illi successit restitutio. Satis audacter sed ingeniosissime Lachmannus haec ita conformavit:

Στικτή ποτ' ηὔχει πάρδαλις φορεῖν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων·
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ'· ἐγὼ δὲ κἀκείνης
κρείσσω τ' ἔχω καὶ ποικιλωτέρην γνώμην.

Atqui B v. 1—3 plane ad eundem modum exhibet, nisi quod v. 1 *φέρειν* legitur, videtur igitur id quod acutissime divinavit Lachmannus firmare: sed potuit haec qui adornavit, ex editione Berolinensi petere. At quod novissimus versus in B scribitur:

καὶ σῆς ἔχω γε ποικιλωτέρην γνώμην.

non potuit diasceuasta suo ingenio, quod nullum est, indagare; igitur hic locus vel maxime docet, quam egregiis copiis sit usus. — V. 5. *μεγαλύνει* Lewis, B *μεγαλλύνει*.

Fab. LXXIII v. 4 post τοῖς aliquid erasum, fort. iteratum fuit τοῖς. — V. 6. ἐξεβράσθη, B εἰσεβράσθη. — V. 7. σπήλυγγος Lewis, B σπήλιγος. — βαθείης, Lewis βαθείην. — V. 9. οὖσά τ' οὐχ οἵη, in codice haud dubie fuit οὐχ οἵη τ' οὖσα. — V. 11. αὐτὴν, B αὐτῆς. — ἤλυθεν Lewis, ἤλυθε B. — V. 17. τούσδε Lewis, B τούδε. — V. 21. κηλάς Lewis, B κημάς. cf. 79 v. 20. 82, v. 2. Etiam Suidas κηλάς· ἀλώπηξ, quam glossam in paucis codd. omissam editores oblitteraverunt. Praeterea Lewis ἐπεῖπε κηλάς verbis traiectis edidit. — V. 23. λιμοξήριοι diasceuasta suo periculo pro λιμόξηροι videtur scripsisse, poeta scripserat λιμοθνῆτες. Post h. v. intercidisse alium indicavi.

Fab. LXXIV v. 1 ἐριξέτην, oportebat ἠριξέτην scribi. — V. 4 poetam ἴσθι δ' ὡς τυφλοὺς τίκτεις scripsisse paraphrasta duce suspicatur Lewis.

Fab. LXXV v. 2 Κυθηρείην, nolui Κυθέρειαν restituere, quemadmodum etiam v. 4. 5 soloeca oratio non est mutanda. — V. 3. τὴν κύν', B τὴν κύνην, in paraphrasi erat τὴν κύν', ἣν (κύνην) μὴ παύσηται, ἀναρρήξειν. Ineptus diasceuasta, ut haec in versus formam redigeret, μὴ παύσηται eiecit, κύνην tenuit. — V. 5. οὔσῃ B in marg., erat οὖσα. — V. 10. ἐγρύλλισ' Lewis, B ἐγρύλλισεν. — V. 14. ἀποτροπιάζει, B ἀποτροπάζει. — V. 17. ἀντέστρεψεν Lewis, B ἀντέστεψεν. — ἑὸν, B ἐὸν, poeta ἴδιον scripserat.

Fab. LXXVI v. 1 ἀπεβλήθη, debebat ἐξεβλήθη dici. — V. 7. σύνειεν, ambigo utrum συνεῖεν an συνίοιεν in archetypo scriptum fuerit, συνεῖεν etiam Conington. — V. 10. σφίσιν, v. 12 ὑμεῖς, v. 14 κοὐδαμῶς Lewis, B σφίσι, ἡμεῖς, καὶ οὐδαμῶς.

Fab. LXXVII v. 7 παρεκεται B, παρέρχεται Lewis, conieci παραιτεῖται (vel ἅπερ ἀρνεῖται) δαίμων, quamquam ἀνάρσιον satis insolenter dictum.

Fab. LXXVIII v. 2 πιθήκων, B πιθήκους. — V. 5. εἱμὲν' ἠδὲ κομψώδη, diasceuasta hic quoque pessime truncavit, quae in codice reperit εἱμένοι καὶ προσωπεῖα κομψὰ vel κομψώδη, quamquam alias hoc vocabulum non extat, quemadmodum etiam alia in hoc apologo singularia leguntur, velut v. 11 ἐνδύτης pro ἐπενδύτης· — V. 6. μορμῶπαι, Lewis

μορμῶπες vel *μόρμωποι* requirit. — V. 9. *ἅσσα*, B *ἄσσα*. — V. 10. *κυλινδοῦμεν'*, diasceuasta debebat certe *κυλινδόμεν'* scribere. — V. 12. *μορμοὺς*, alias paroxytonon est. — V. 14. *δυνηρόν*, scripsi, quemadmodum etiam Conington, B *δυνηρῶν*.

Fab. LXXIX v. 1 *ὥρῃ*, B *ὥρης*. — V. 8. *ἐνυπάρχει* finxit diasceuasta, qui etiam proximo versu pessime rem administravit. — V. 11. *εὐρυγένειον*, fort. *ε ὐ γ έ ν ε ι ο ν*. — V. 20. *ἀνέδην*, B *ἀναίδην*. — V. 23. *ἵν' ἐξέλθοις*, B *ἂν ἐξέλθῃς*, Lewis *ἢν ἐξέλθῃς*. *ἵνα* est *qua ratione*, *qua via*.

Fab. LXXX v. 2 *ἀνῆλθεν* Lewis ex paraphr., B *ἦλθεν*. — V. 4. *ἡδυπνοίων* haud dubie diasceuasta novavit. — V. 5. *δ'* addidi, — *μελισσίῳ*, rectius *μελισσείῳ* scripseris. — V. 6. *γέρας θ' ὑποστάς*, delendum *θ'*, quod diasceuasta more suo addidit, nam versum intercidisse non est verisimile: poeta autem scripserat:

γέρας δ' ὑ π έ σ χ ε θ' οἷον ἄν περ αἰτήσῃ.

— V. 7. *αὕτη*, B *αὐτή*. — V. 9. *κεντοῦσ'* Lewis, B *κεντῶσ'*. — *ὃς*, B *οἷς*. — V. 11 et 12. *ἔ δ ω κ ε ν* pro *δέδωκεν* scribendum, cf. paraphr. — *ὀλεθρίου* Lewis, B *ὀλέθρου*. — V. 15. *κέντρον* Lachmann, B *τὸ κέντρον* quemadmodum paraphr. — V. 16 cancellis sepsi, volebat qui hunc versum subiecit dicere:

Τὸ ζῆ ν τ ε γ ὰ ρ σ ὺ ν τ ῷ δ ε π ρ ο σ α π ο λ λ ύ ε ι.

In codice a correctore ordo versuum mutatus *σὺν γὰρ* . . *ζωὴ γὰρ* . . .

Fab. LXXXI post v. 1 videtur versus praetermissus, quo adolescens venandi studiosus fuisse narrabatur, cf. paraphr. 1. — V. 2. *τεθνήξειν*, Lewis *θνήσκειν* requirit. — V. 3. *τοὔναρ* Lewis, B *τὄναρ*. — *ἀληθεύσοι*, paraphr. uterque *ἀληθεύσῃ*. — V. 7. *ἐγράφῃ*, Lewis *ἐγράφθη*. — V. 9. *βαρεῖα*, B *βαρείη*. — *λύπῃ* B, non *λύσσῃ*. — V. 11. *θηρίον* Lewis ex paraphr., B *θήρ*, qui certe *θὴρ κάκιστε* scribere debebat. — V. 14 videtur scriptum fuisse *ἆ, τ ί δ ὲ π ο ι ή σ ω 'γ ώ σ ε*, cf. paraphr. 2. — V. 16. *χεῖρα*, B *χέρρα*, Lewis *χέρα*. — V. 17. *βάτιον*, B *βατιον*, Lewis *βατίον*. — V. 19. *δάκτυλον*, B *δακτύλῳ*.

Fab. LXXXII v. 3 οὐκ ὄντος supra versum additum. — V. 6. ἀπωλόμην, B ἀπωλούμην. — V. 9. ὅλῃ, B ὤλῃς.

Fab. LXXXIII v. 1. Στάσις, B φάσις, nolui tamen hoc vitio correcto hanc fabulam suo loco inserere. — V. 8. εἶς, B εἷς.

Fab. LXXXIV v. 10 χρῆσται, B χρήσται. — ib. βιωτικῶν, B βιωτείων. Quod restitui, diasceuasta novissimus in suo libro reperit, poeta quid scripserit incertum.

Fab. LXXXV v. 3 βάσαρος, etiam ap. Pollucem VI 60 βασάρα scriptum, sed poeta videtur dixisse:

Λίβυσσα γέρανος βάσσαρός τε λαμπουρίς
φιλίαις ἐδεξιοῦντο ταῖς ἀμοιβαίαις.

nam in codice versuum ordo perperam est confusus. — V. 3. πλατεῖαν, B πλατείην. — V. 4. ξείνῃ, B ξείνης, — V. 7. ἀναλήπτως, non est nauci, in codice ἀλλήκτως fuisse videtur. — V. 8. ῥήδιον, malim ῥηδίως. — τόδ' Lewis, τάδ' B. — V. 9. ἡ δ' Lewis, B τὸ δ'. — Post v. 10 lacunam notavi, atque etiam v. 13 post ἐφ' οἷς nonnulla intercepta esse videntur, ut hic versus ex pluribus sit conglutinatus, quemadmodum v. 14, ubi post ἀξύμβολον distinxi, nam post χύτρης δείρῃ plura omissa sunt, itaque interstitium notavi.

Fab. LXXXVI v. 3 ἀνέδην, B ἀναίδην.

Fab. LXXXVII v. 2 ἔδραθεν, B ἔδρηθεν. — V. 3. ἔδοντος, fuit initio ἐσθίοντος. — ὕπνου caucellis sepsi, fuit hoc in margine adscriptum ad explicandum ἔδραθεν, poeta scripsisse videtur ἐκτάδην κύων κεῖτο. — V. 4 lacunam indicavi. — V. 7. ὡς εὕδεις, in codice haud dubie ὃς fuit, quod mutavit diasceuasta.

Fab. LXXXVIII v. 7. ὁ τλήμων, B ὦ τλῆμον. — V. 9 suspectus, sed tale quid olim additum fuisse docet paraphrasis altera.

Fab. LXXXIX v. 3 ἁμόσε γ' ἠδὲ, B ἄλλος, τὴν δέ. — V. 4. τε cancellis sepsi, nam hoc complementum diasceuasta hic et aliis locis inseruit. — V. 5 ὅτῳ γ' scripsi, atque ita, ut videtur, B, non ὅτῳ γάρ. — V. 6. ἡδὺ πνειόντων, B ἡδυπνειόντων. — V. 7 post h. v. plura praetermissa. — V. 9. αὐτὸς ἀμβάτης, videtur αὐτοῖς ἀμβάταις scribendum. —

V. 11. χαλάζης, B χαλάζας, poeta opinor scripserat καὶ πάγους χαλαζαίους. — V. 12. κρυμώδους, B κρυμοπαγώδους, in codice fuit κρυμώδους (superscr. παγ), i. e. παγώδους vel παγετώδους. — V. 13. ἀπλανήτως haud dubie diasceuastae inventum, in codice fuit ἀγαπητῶς ut est in paraphrasi. — V. 14. ἤτοι παρ' ἑστίησιν ἠδὲ τραπέζαις, cave ἢ vel ἠὲ τραπέζαις corrigas, nam si τραπέζαις recte se habet, nullus locus particulis ἤτοι ... ἤ. Deinde ut orationis scabrities removeatur possis coniicere v. 16 praemittendum esse versui 15, sed fortasse praetermissum est verbum, unde suspensa sunt ἠδυκτύπῳ . . . παίδων. — V. 19. ἐράσμιον, B ἐρασμίως. — V. 20. ὀρθίῃ γνώμῃ, id ὀρθῇ γνώμῃ dici debebat. — V. 23. κἀκείνοις B i. m., legebatur κἂν τούτοις.

Fab. XC v. 3 τούσδ' Lewis, τούδ' B. — V. 7. πόλεις Lewis, πόλις B. — V. 8. στέγαι τε Lewis, στέγαι δὲ B. — V. 12. Πανδίονα, B Πανδίωνα. — V. 13. κἀκτομὴν, B καὶ τομήν. — V. 15. χὤπως, B ὅπως. — V. 17. πόλλ' ἄττ', B πολλά τ'. — V. 20. ἔμπης δέ γ' ἠξίωσαν, Coniugton ἐπεὶ δὲ κἠξίωσαν coni. — V. 22. ἀφικνοῖτο, B ἀφίκνοιτο, paraphr. ἀφίκοιτο. — V. 23. ἐπαΐσσων scripsi, atque similiter Conington, B ἐπαΐσσων. — V. 26. ἁρμονίης, olim fuit ἁρμογῆς. — V. 29. μηδὲ, B μήτε. — V. 30. φιλοσοφοῦμεν, B φιλοσοφοῖμεν. — V. 32. πάντες, B πᾶσιν. — V. 34. λάλην, nisi fuit λαλήν. — δὲ, B τε. — V. 36. μή τιν' ἐκτομὴν γλώσσης, B τὴν τομήν τε τῆς γλώσσης, quae imperita est diasceuastae interpolatio. — V. 37. τιττυβίζειν, B τιτιβύζειν. Ceterum infantiam hanc vix licet corrigere, exspectaveram οὐδὲ μὴν τιττυβίζειν ὁπόσσ' ὑπέστητ' ἐν δόμοισι, παύεσθε. — V. 38. ἀνέδην, B ἀναίδην.

Fab. XCI v. 1 ποτάμιον Lewis, B ποτάμειον. — V. 2. ἦν addidit Lewis. — V. 5 versus deest, velut:

Κἂν μὴ θέλω σοι μηδὲ τάγυρι προσψαῦσαι.

— V. 7. δεινὸν ἄν τι καὶ τλήσοι cancellis sepsi, quae imperitus diasceuasta adiecit, ut epimythium in versus redigeret.

Fab. XCII v. 1 ἀθλητοῦ Lewis, B αεθλης. — V. 6. ἀνεῖπεν· Ἡράκλεις Lewis, B ἂν εἶπεν Ἥρακλες. Post h. v. nonnulla intercepta videntur. — V. 7. θεούς, B θεοῖς.

Fab. XCIII v. 2 εἶσθα, paraphr. εἶ σύ. — V. 3. πᾶν Lewis, B πάντ', quod argumento est, olim πάντα τὰ μέλη hic lectum fuisse, cf. paraphr. — ἀνέδην, B ἀναίδην. — V. 4. ἔνθεν κτλ. prorsus obscura, paraphr. ὦ οὗτος, σῶζέ με. — V. 8. 9 videtur scriptum fuisse:

ὃ γὰρ κακὸν πέφυκεν, (εἴθε μηδ' εἴη)
αἰεὶ κακὸν κἂν μείζοσι κἂν ἐλαχίστοις.

Fab. XCIV v. 3 τάδ' Lewis, B τόδ'. — V. 7 summa diasceuastae negligentia deprehenditur, qui post ἀνθρώπων omiserit γένει (vid. paraphr.); idem v. 9. 10 quae in codice reperit satis inepte extenuavit, nisi forte v. 10 plane delendus. — V. 10. δὲ μὲ supra versum addita.

Fab. XCV v. 2 hic quoque diasceuasta satis imperite orationem in brevius contraxit, videtur post v. 2 in codice repperisse ὀνηλάτῃ δὲ συμβαλὼν ἐπὶ ῥητοῖς κάνθωνα ἐμισθώσατο, quae truncata alieno loco inseruit. — V. 5. ἀλεῆς, pronum est ἀλέης corrigere, sed vocabuli emendatio incerta. — V. 9. συνειρῆσθαι, B συνερῆσθαι. — V. 12. δὲ circumscripsi.

POETAE MELICI.

Cleomachus. Fr. Hephaest. p. 63. — V. 1. ἱμῶν scripsi, Hephaestionis libri ἡμῶν vel ὑμῶν. De Cleomacho Magnesio cinaedologo vide praeter schol. Hephaest. ap. Gaisford. ed. 2 Strabo XIV 648.

Theocritus. In aeolicis poematis neque prosodiam neque dialectum ad aequabilem legem redigere conatus sum, sed ea in re codicum auctoritatem sequi satius duxi, si a paucis quibusdam locis discesseris.

Carmen I. Denuo collatus est cod. Ambros. B 75 sup. (A, apud Ahrensium c). Inscriptum est hoc carmen in A ἀλακάτα παιδικὰ αἰολικά. — V. 1. γλαύκας, A γλαύκᾶς.
ας
Ἀθανάας, A ἀθαναί, sed αι expunctum. — V. 2 A γυναιξὶ et οἰκωφελλία σαῖσι. — V. 3. θερσεῖσ' scripsi, vel potius θέρσεισ', A m. pr. θαρσοῖσ', sed m. s. θερσοῖσ', idem ὁμάρτη

et Νείλεο, fortasse Νείλεος scribendum. Formam Νείλεω sane tuetur Eust. Od. 1681, 45: δηλοῖ σὺν τοῖς ἄλλοις ἱστορικοῖς καὶ ὁ γράψας τεχνικὸς τὸ Νειλεὺς ἐν διφθόγγῳ, οὐχ ο πατὴρ τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὁ Ἀττικός, ὁ καὶ Νείλεως, οὗ γενικὴ Νείλεω, ὡς Μενέλεω. cf. Et. M. 602, 23. — V. 4. ὄππᾳ, A ὄππα, idem ἶρον καλάμω. — ὕπαὶ πάγῳ scripsi, A pr. m. ὑπαπάλῳ, m. s. ὑπ' ἀπάλῳ. — V. 5. τυῖδε, A τὺ δὲ. — V. 6. ὄππως, A ὄπως. — τέρψομ', A τέρψωμ', idem cum reliquis κἀντιφιλήσω. Conieci κἀντιφιλήσομεν vel ad exemplum dorici sermonis κἀντιφιλήσεω. — V. 7. ἱμεροφώνων, A ἱμεροφόνων. — V. 8. πολυμόχθω, A ό in ras. — V. 9. A νικία ἄσεις et χεῖρας. — V. 10. A ἔργ' ἀκατελέσεις sed m. s. γρ. ἐκτελεσεις. — V. 11. A ὕδατι ναβράκη. — V. 73. A αὐτοέτει θευγένιδος ἕνεκ' ἠυσφύρω, sed m. s. ἐΰσφύρω. — V. 14. οὕτως, A pr. οὕτωσ, m. s. οὕτωσ'. — ἀνυσίεργος, A ἀνισίεργος. — ὄσσα, A ὄσα. — V. 15. ἀλύκρας scripsi, nisi θαλύκρας malis, quamquam Aeoles fortasse ἄλικρος dixerunt, A ἀκίρρας. — ἐβολλόμαν, A ἐβολλάμαν. — V. 16. ὄπασσαι, A ὄππα σαί, in marg. σα. — V. 17. τοι, A τι, idem ἀνῷξε φῦρας κτίσας, sed m. s. κτίσε. — V. 19. ἔχοισ', A ἔχεις. — V. 20. νόσοις, A νούσοις. — ἀπαλαλκέμεν, A ἀλαλκέμεν (ν superscr.). — V. 21. A Μίλλατοτὸν. — V. 22. A θεύγενις ἐν δαμότισι πέλει. — V. 23. ἀεὶ, fort. ἄϊν. — παρέχῃς, A παρέχοισ (αι superscr.). — V. 24. κῆνο dudum ante Ahrensium correxi, A κεῖνοσ, sed σ deletum, deinde ἔρει τω ποσείδων ῃ. — V. 25. σύχν' scripsi, legebatur σὺν (ξὺν). Cave δώρῳ σύν τ' ὀλίγῳ coniicias, sane recentiores poetae passim adhibent, vide Koechly Proleg. ad Quintum Smyrn. p. LXX, sed iis tantum locis, ubi novum sive obiectum sive subiectum adiungitur: quod apud Pindarum Pyth. IX 96 veteres libri exhibent σύν τε δίκᾳ ferri nequit.

Carmen II. Inscr. οἶνος ἀλάθεια suppeditat A. In schol. Ambros. (cod. K), quae edidit Ziegler, legitur: ὑπόθεσις· παιδικὰ Δωριστί, οἱ δὲ Αἰολιστί. Librarii enim passim doricas formas substituerunt, hinc ista dubitatio orta.

V. 1. *ἀλάθεα*, A *ἀλάθεια*. — V. 2. A *κἄμμες*, ut libri omnes. Sane Hesychius *ἄμμες· ἡμεῖς, ἡμᾶς*. item Et. Gud. 45, 18 *ἄμμες* ad *πτῶσιν αἰτιατικὴν* refert, sed hi testes non satis locupletes. Deinde A *ἀληθέας*. — V. 4. *οὐκ ὅλας* iam

οὐκ

dudum correxi, quod firmat A *ἀκόλας*, vulgo *οὐχ ὅλας*. — *φιλέειν μ'*, fortasse fuit *με φίλην*. — *ἐθέλησθ'* etiam A.

ο

— *ἀπὸ*, malim *ἀπὺ*. — V. 5. *τὸ*, A *τὺ*. — *ἅμισυ*, fort. *αἵμισυ*. — *ζωΐας* etiam A, quod servavi. — V. 6. *ζᾶ*, quod olim restitui, etiam A. — *τὸ δέ*. A *τὸ*. — V. 7. *χῶτα* scripsi, quod etiam Ahrens commendavit, legebatur *χῶταν*. — *ἄγω*. A m. s. *γρ. ἔχω*. — V. 8. *ὅτα* scripsi, idem suasit Ahrens, legebatur *ὄκα*. quod profectum a librariis, vide ad inscr. — *ἐθέλῃς* A. ceteri libri *ἐθέλῃς* vel *ἐθέλεις*. — V. 9. *ταῦτ' ἄρμενα* A, non *ταῦθ' ἅρμενα*. — *ἀνίαις*. malim *ὀνίαις*. A

αις

pr. *ἄνι δίδων*. m. 2 *ἀνί δίδως*. — V. 10. *αἰ* scripsi, legebatur *εἰ*. A *εἴ μοι τι πείθοιο*. — V. 11. *τότα* scripsi, A cum plerisque libris *τὸ καὶ* i. e. *τόκα*. — *αὔτως*. A *αὔτως*. *ἔμ'*. A *ἔμμ'*. — *ἐπαινέσῃς* A pr., sec. corr. *ἐπαινέσαις*, ut vulgo. — V. 12. *ποίησαι* etiam A pr., sed m. s. *ποίησον*. — *δενδρίῳ*

ηι

A corr., fuit *δενδρείω*. — V. 13. *ὄπποι*. A *ὄππω*. — *ἑρπε-*

ο

τον, A *ερπετοι*. — V. 14. *ἄματος*. A *ἄματος*. — *ἔχῃς* A. reliqui *ἔχεις*. — V. 15. *αὔριον*. A *αὔριον*. — *μάτης*. A *μάθης*, quod fortasse verum. cf. Hesych. *μάθαμαι· ζητῶ*. ubi legendum videtur *μάθαμαι*. Ahrens *μάτ* coniecit. — V. 16. *καῖ κεν σεῦ*, A pr. *καί κέν σε*, sed m. s. *σεῦ*. idem deinde *τις*. — *αἰνέσαι* tueor, neque *αἰνέσῃ* corrigendum arbitror. V. 17. *τριέτης*. fort. *τριέτης*. — V. 18. *πρῶτον*. A *πρώτον*. — *ἐθήκαο*. etiam A *ἐθήκαο*. — V. 19. *δοκέεις*. A *δοκέοις*, sed *ο* ex corr. Locus nondum in integrum restitutus. coniecci *δόκει εἰσπνέειν*, ut sententia haec sit: simulate viros praepotentes amare, sed reapse suppuerum amas. ut *εἰσπνέειν* quemadmodum *ἐρᾶν* genitivum adsciscat. cf. Hesychius *ἐμπνεῖ μοι*. *ἐρᾷ μου*, *ποθεῖ με*. Sed Aelianus dativum

[illegible]

νιν πρῶτον δὲ φιλεῖντα τρίταιον [illegible].
ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων [illegible].

Amator 'εἰσπνήλας, ἐμπνεῖν sive εἰσπνεῖν. amasius ἐ[illegible] σθαι dicebatur, itaque idem etiam πνεῖν τινός potera[illegible] ut haec sit sententia: *viris praepotentibus carus acce*[illegible] *que esse ratus.* — V. 20. ἄς, A αἴς. — ζόης, A pr. τ[illegible] sed corr. ζόης. Meineke ἄς κεν ὀρῇς, sed neutrum inst[illegible] sententiae conveniens, exspectabam: *dum flos tibi iuve*[illegible] *est, non dum vivis*, nec tamen ἄς κ' ἔτ' ἐρᾷ, *dum a*[illegible] satis placet. — ὕμοιον, A pr. ὅμοιον, m. s. in marg. ὕ[illegible]

η
— ἔχην, ἔχειν A, legebatur ἔχειν. — ἀεί, fort. ἄϊ. —

η
αἰ, A αἴ. — πόης, A πόεις. — V. 22. Ἔρος, A pr. ἔρω[illegible] ἔχοι, A ἔχει. — V. 23. ὑποδάμναται, A ὑποδάμνεται. — [illegible] μάλθακον A, μαλθακὸν vulgo. — ἐξ ἐποίησε σιδαρέ[illegible] ἐξεποη |||| σε σιδαρίον. — V. 25. ἀλλὰ πραϋγέλω s[illegible] libri plerique ἀλλὰ περὶ (πέριξ) ἀπαλῶ, A ἀλλὰ γὰρ ἀπαλλῶ. — στύματος, A στόματος. — V. 26. ὀμνάσθ[illegible] ἐμνάσθην. — πέρρυσιν, A πέρυσιν ut vulgo, fort. πέ[illegible] νον i. e. περυσινόν. — V. 28. ῥύσοι A, ceteri ῥυσ[illegible] ῥυσσοί. — νεότατα, A νεώτατα. — ἔχην scripsi, quo[illegible] litescit in scriptura cod. A ἔχ † — νειν, ceteri ἔχει[illegible] V. 29. ἐπωμαδίαις, A ἐπ' ὀμμασίαις, ubi fortasse pecu[illegible]

ε
forma delitescit. — φόρει, A φόρη, nec tamen ausus sum

formam revocare, quamquam infra c. IV v. 22 ὄρη legitur. — V. 30. βαρδύτεροι, A βραδύτεροι ut ceteri, idem ταποτέμενα. — συλλάβην, συλλάβῆν A, ceteri συλλαβεῖν. — V. 31. ποτιμώτερον, A προτιμότερον. — V. 32. τώραμένῳ, A τῶ ἰα-
ο
μένω. — συνέραν, A συνέραν, vulgo συνερᾶν. — V. 33. ἀνδρεῖαν, A ἀνδρείαν. — ἔχῃς, A ἔχης, vulgo ἔχεις. — V. 34 A. ἀλλήλοισι πελόμεθ' ἀχιλήιοι. — V. 35. αἰ, A αἰ. — ταῦτα, A ταῦτά γε, atque ita praeter alios libros etiam lemma schol. Ambros., an forte αἰ δὲ ταῦτά γε φρεῖν scribendum? — ἐπιτρόπῃς scripsi, sed aptius ἐπιτρέπῃς, libri
οι
tamen magis illam formam commendant, etiam A ἐπὶ τρόπις. Quare haud scio an ἐπιτρόπῃς aoristi sit coniunctivus i. e. ἐπιτράπῃς, ut Aeoles στόλεις i. e. σταλεὶς, ἔφθορθαι, alia dicebant, atque ita iam plane apparet, iure me coniunctivum restituisse. — V. 36. λέγῃς scripsi, A λέγης, vulgo λέγεις. — ἐννόχλης, A ἐνόχλης, legebatur ἐνοχλεῖς. Post hunc versum librariorum socordia videntur duo versiculi intercepti esse: olim v. 35 et 36 censebam post v. 38 traiiciendos esse, id quod etiam Meineke suasit. Scholiasta Ambros., qui haec ita interpretatur: ἐὰν ἅ σοί φημι τοῖς ἀνέμοις ἐπιτρέποις καί με ὡς ὀχληρὸν ἀποπέμποις, ἄχρι μὲν γενήσῃ ἀνήρ, φιλῶν σε ἐπακούσω σοι, καὶ ἐὰν Ἡρακλείους ἄθλους τελέσαι μοι ἐπιτάσσῃς, μῆλα χρυσᾶ ἀγαγεῖν καὶ τὸν Κέρβερον ἐξ Ἅιδου κομίσασθαι. non est libro magis integro usus, sed cum animadverteret institutam sententiam non satis recte procedere, interpretando conatus est ea, quae desiderantur, supplere. — V. 37. νῦν μὲν A, non νῦν μὲν δὴ, idem κἤ-
η
πειτα. — χρύσεα, rectius χρύσια. — μᾶλ', A μάλ'. Fortasse Aeoles μάλλα potius quam μᾶλα dixerunt, cf. var. script. Sapphus fr. 93 v. 1. — ἔνεκεν, A εἵνεκεν, rectius ἔνεκεν. — V. 38. πεδὰ, A παῖδα. De anastrophe in huiusmodi locis veteres grammatici ambigunt. — Κέρβερον, A litteras ερ in vocis initio ex correctione. — V. 39. τότα, legebatur τόκα. — οὐδὲ, A οὐ. — αὐλεῖαις, A αὐλείαις. —

V. 40. *προμόλοιμί κε*, A *προμήλοιμι κε.* Scholiasta Ambr. *οὐδ' ἐν ταῖς αὐλείαις θύραις ποτὲ προσπελάσαιμι.* — *πόθω*, A pr. *μούνῳ*, m. s. *πόθω.*

Carmen III legitur in eodem codice Ambrosiano, ubi duobus Theocriti aeolicis carminibus, quae hic exhibui, continuo est subiectum: quamquam autem codex ille iam saepius ab hominibus doctis sit examinatus, tamen poematium plane delituit; nuper demum Guil. Studemund indagavit, descripsit, transmisit, unde edidi et restituere conatus sum in prooem. lat. Hallae 1865/6. Idem Studemund postea carmen denuo ad codicis fidem exploravit, praeterea etiam Ziegler apographum in Iahnii Annalibus 1866 p. 161 seq. publici iuris fecit, quod exemplum paucissimis locis discrepat. Ipsum carmen denuo sub examen vocaverunt tres homines docti, *Theodorus Fritzsche*, Halensis olim disciplinae alumnus (Rostochii 1865), *Arminius Fritzsche* in Museo Rhen. XXI 247 seq. (1866). *Ludovicus Schwabe* in indice lect. Dorpatens. 1866 *). Primum igitur ipsum carmen, quemadmodum in codice legitur subiiciam:

παιδικὰ αἰολικά: ∾

Καὶ τῶ χαλεπῶ κὠινομόρω τῶδε νοσήματος
ς
τετορταῖ ἔχει παῖδα ἔρως μῆνα δεύτερον
κάλω μὲν μετρίως ἀλλ' ὁπόσον τῶ παιδὶ περιέχει
καὶ νῦν μὲν τὸ κακὸν ταῖς μὲν ἔχει ταῖς δ' οὔ.
τᾶς γᾶς τοῦτο χάρις. ταῖς δὲ π ͵ αύλαις γλυκὺ μει-
δίαμα
τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὕπνω πίτυχην ἔσσετ' ἐρωΐα

---

*) Theodorus Fritzsche strophas binorum versuum discripsit ad exemplum Sapphus et Alcaei; Arminius Fritzsche, qui versum excidisse censet, ternorum versuum strophis poetam usum esse censet, quod prorsus improbandum. Equidem credo Theocritum hanc aequabilitatem in his carminibus non curavisse, cum eam legem, quam Aeolenses secuti sunt, aut non animadvertisset, aut consulto negligeret.

ἐχθὲς γὰρ παριὼν ἔδρακε λεπτὰ μελιφρύγων
αἰδεσθεὶς ποτίδην ἀντίος ἠρεύθετο δὲ χρόα
ἔμεθεν δὲ πλέον τᾶς καρδίας σωρὸς ἐδράξατο
εἰς οἶκον δ' ἀπέβαν ἕλκος ἔχων καὶ τὸ
πολλὰ δ' εἰσκαλέσας θυμὸν ἐμαυτοῦ δϊέλυξε
τὶ δὴ ταῦτ' ἐπόησ ἀλοσύνας τὶ ἔσχατον ἔσεται
λεύκας οὐκ ἐπϊσθησθ' ὅτι φόροις ἐν κροτάφοις τρία
ὧρα τοι φρονέσιν μὴ . . . ινέος τὰν ἰδέαν πέλη
πάντ' ἔρδ' ὅσσα περ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτια γεγευμένοι
καὶ μὰν ἄλλος ἐλάθειτο δ' ἄρης λώϊον ἔμμεναι
ξεῖνον τῶν χαλεπῶν παιδὸς ἔραν·
τῶ μὲν γὰρ βίος ἕρπε ρωὶ σαγόνοις ἐλάφω θοαῖς
δλάσει δ' ἑτέρα ποντοπόρην αὔριον ἁμέραν
τ'
οὐ δ' ἀν γλυκερᾶς ἀνθεμονάβας πεδιμαλικώ
μένει τῶ δ' ὁ πόθος καὶ τὸν ἔσω μιελὸν ἐσθίει
α
ὄμμι μνασκομένω πολλὰ δ' ὄρη νυκτὸς εὐύπνι
κ
παύσασθ' δ' ἐνιαυτὸς οὐ χαλεπαὶ οὐχὶ
ταῦτα χ' ἅτερα πολλὰ ποτ' ἐμὸν θυμὸν ἐμεμψάμαν
ο
ὁ δὲ τοῦτ' ἔφτ' ὅτις δοκεῖ μοι τὸν δολομάχαναν
νικάσειν ἔρον· οὗτος δοκεῖ μοι τᾶς ὑπὲρ ἄμμ'
εὑρεῖν βραδίως ἀστέρας ὁπποσάκιννενν εὐνέα
καὶ νῦν εἴτε θέλω, χρὴ με μακρὸν ἔχοντα τὸν ἄμφενα
ἕλκειν τὸν ζυγόν. εἴτ' οὐκ ἐθέλω ταῦτα γὰρ ὠγαθέος
βούλεται θέοσος καὶ διὸς ἔσφαλε μέγαν νόον
καὔτας κυπρογενῆας ἔμε μὰν φίλον ἐπάμερον
σμίκρας δευόμενον ἄυρας ὁ μέλλων αἶκα φορεῖ.
ος

— V. 2. Ziegler plane τετορταῖ , atque id significat compendium, quod non licet plane hic exhibere. — V. 5. Ziegler παραύλαις, atque hoc significare compendium addit Studemund. — ib. Ziegler μειδίαμα, in codice litterae α adhaeret lineola. — V. 11. δϊέλυξε vel fort. δϊέλιξε cod. (non διέλεξε), atque διέλυξε etiam Ziegler. — V. 13. ἐπῖσθησθ' A (non ἐπὒσθησθ'), Ziegler ἐπῖσθησ θ'. — V. 12. ἐπόησ, Ziegler

ἐπίησ. — V. 13. ἰαύων. Ziegler ἰαύων. quod alias corru[illegible] tae est indicium. vide I 22. III 27. sed hoc quidem voca[illegible] bum labis immune videtur. — V. 17 interpunctio post ἐ non comparet in Ziegleri apographo. — V. 18. σαγεν Ziegler σα γένης. — V. 21. πάθης [illegible] man πάθον.

V. 22. τιέχνι[a] Studemund. ἐνίχνια Ziegler. — V. 23. Zi ler plane καίεσθαι. — σσ a librario est deletum, ite in voce σίχί. — V. 25. ἐολσμάχεναν. Librarius ipse litte[o] u adposuit. — V. 27. ὀπποσσάκιννεν εννέα Studemu ὀπποσσάκιννιν ἐννέα Ziegler: Studemund asserit ν, Ziegler † addidit, expunctum esse, consentiente Zieglero. V. 29. ὤγα θέος, Ziegler ὤγαθέος. — V. 30. νόον, Zie γόον. — V. 31. ἐπάμερον, Ziegler ἐπάμερ[ον].

Correxi carmen ut potui; eorum quae novavi si c rationes requirat, prooemium illud adeat: in praesentia pa quaedam retractavi, quae infra adscribam: aliorum emend pericula percensere, non est huius loci. — V. 3. τοι scri A τῶ, — V. 4. ταῖσι δέ μ' οὐκ ἔχει scripsi, quamquam et ταῖσι δέ μ' οὔδαμα, alia proponi possunt: sed ταῖσι δέ οὔ· παΐς, quod fortasse aliquis coniiciat, improbandum. V. 5. τὰς παῖς ὤτ' ἄχαρις, τᾶς δὲ παραύαις γλυκὺ μει scripsi, i. e. *hoc die est puer quasi Veneris omnino pers, alio die dulce genis renidet.* Ἄχαρις gramm. B An. I 473 recte interpretatur ᾗ τινι μὴ μέτεστι χάρις, μή πω δυναμένη χαρίζεσθαι. adde Sapphus fr 34 et Plutai locum Erot. c. 5, quem ibi adscripsi. Hoc Theocriti loco τὰς . . τὰς δὲ, quam ταῖς . . . ταῖς δὲ scribere maluerim otle apparet. — V. 7. λέπτ', conieci λόξ'. — V. 12. τί ποεῦντ' ἐπόης; Kreussler. ego antea τί δὴ ταῦτ' ἐπόησ'; forte fuit ἐπόθης. — V. 18. Tenui, quod proposui, λεύ οὐκ οἶδ' ὅττι φόρεις ἐν κροτάφοις τρίας; quamquam h[a]bilior ἄλλ' ... a litterarum vestigiis nimis recedere. nec [ma]gis probabile οὐ κατόμνυσθ'; fortasse scribendum:

Λεύκας οὐκ ἐπ' ἴσ' οἶσθ' ὅττι φόρεις ἐν κροτά-
φοις τρίχας;

i. e. οὐκ οἶσθα, ὅτι ἐπὶ ἴσα κτλ. nam traiectio verborum in his carminibus haud infrequens: τρίχας, quod etiam alii certatim proposuerunt, praeoccupvait Studemund. Quod Schwabe proposuit οὐκέτ' ἴσησθ', duobus nominibus displicet: nam neque ἔτι huic loco conveniens, et Aeolica dialectus ἴσας sive ἴσαις requirit. — V. 19. ἀλλάσσει Kreussler commendavit, ego τλάσεται scripseram. — V. 27. μετρεῖν, quod pro εὑρεῖν scribendum esse dixi, plane confirmat Nicetas Eugenianus, qui solet Theocriti carmina diligentissimo studio imitari, IV 411: δοκεῖ δέ μοί τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγῃ ἔρωτα τὸν τύραννον ἐπτερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας. quem locum commode adhibuit Schwabe. — ὁπποσσάκις ἐννέα G. Curtius, praeeunte Th. Fritzschio: nam quod ego conieci ὁπποσσάκι μεὶς νέα, id ὁπανίκα potius dici oportebat: neque tamen ista correctio satisfacit, latet aliud, fortasse ὀππόσσ' ἀκίναγμ' ἴει vel ὀππόσσα κυλίνδεται i. e. ἄστρα, sed possis alia quoque suspicari, velut satis conveniret sententiae ἢ ὀππόσσ' ἅλι κύματα, item numerus innumerus arenae in littore maris poterat apte commemorari. — V. 31. φύλλον emendavit Theod. Fritzsche. — V. 32. ὑμάλως αἶσα κακὸν φορεῖν dubitanter scripsi.

Carmen IV a Theocriti ingenio sane abhorret, neque tamen tanquam subditicium ex Bucolicorum poetarum sylloge removendum: mihi quidem *Bionis* videtur poematium esse. —

Denuo collati sunt cod. Ambros. B 75 sup. (A, apud Ahrensium c) et Vaticanus 1311 (V, apud Ahrensium 11).

Titulum carminis om. V. — V. 1. Ἄδωνιν, V δωνιν. — Κυθήρα, legebatur Κυθήρη. — V. 2. εἶδε, A εἶδεν, V ἴδεν. — V. 3. χαίταν, A χαῖταν. — V. 4. τὰν, τὴν A. — V. 5. αὐτάν, A αὐτήν. — V. 10. καὶ πέδασαν, AV κ' ἀπέδησαν. — V. 11. κατάψας A, vulgo καθάψας. — V. 12. αἰχμάλωτον, A αἱμάλωτον, idem v. 13. ὁ δ' ἐξ ὄπισθ'. — V. 16. Κυθήραν, V κυθείραν, legebatur κυθήρην. — V. 17. τῷ δ', V τῶδ'. — V. 19. ἴψω, V ἤψω. — V. 22. ὄμνυμι, A ὄμνυμι. — V. 23. αὐτὰν, AV αὐτήν. — σὲ A, vulgo σε. — V. 27. ἤθελον πατάξαι, A ἔθελον παπατάξε. — V. 28. ἐσεῖ-

δον, A ἔσειδον. — V. 31. ἐμαινόμαν, A ἐμαινόμην, Hecl μαν. — φιλᾶσαι, A φίλασαι, — V. 32. κατεσίναζε nondum emendatus, Hecker κἄμερσεν ἵνα κραντήρ. τούτους hic et deinceps vulgares formas intactas r τέμνε . . . Κύπρι, A κύπρι . . . τέμνε. — V. 35. ut olim conieci, 23, AV περισσούς. — V. 37. ἀρκεῖ, — V. 38. ταῦτά μου, legebatur ταῦτ' ἐμοῦ. — V. 39 V. 43. τῶδ', A τῷδ'. — ἐπηκολούθει, AV ἐπικολ V. 44. κἀς ὕλαν, quod Meineke commendavit, iam ieci, A καὶ ὕλαν, idem ἔβαινεν. — V. 45. καὶ τὰ scripsi quemadmodum Κύπρις etiam apud Theo Bionem correpta priore syllaba legitur, AV καὶ τε
προσε
προσελθών, A προσέλθων, V προελ . . . — V. 46. Ahrens, ἔκαλε V, ἔκαιε A ut vulgo. — τώς τ' scripsi, vulgo τὼς Ἔρωτας.

Carmen V. Pessimo exemplo Theocriti edit Valckenarium Fistulam plane praetermiserunt: eaden tate multi grassantur, qui nunc veteres scriptores e ut nonnullorum antiquitatis monumentorum mem prope sit intermortua. Licet unicuique sub iudiciu antiquarum litterarum fidem, licet editoribus, ea subditicia vel incertae fidei videntur, segregare al germana esse censent, at non licet pro arbitrio s communi usui, quae antiquitatis auctoritate propa Neque video ullum argumentum in medium allatum stula Theocrito abiudicanda sit: lusum vocat Theoc nio minime dignum Iacobsius: sunt sane nugae sive quemadmodum recte Hephaestio p. 114 appellat (τ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παί placuit illius saeculi poetis ludendi causa certatin figurata componere; neque tenebricosum dicendi gen hic pariter atque in Lycophrone, Alexandro Aetolo, dem aetatis poetis deprehendimus, postea quisquam est. Simmiae autem et Dosiadae si hanc ludendi ve cedunt, non video cur Theocrito minus sit iuris.

Ipsius autem carminis argumentum ita est con

t bucolico poetae inprimis conveniat*). Denique Theocriti omen non solum libri veteres et scholia testantur**), sed ɔse quoque poeta aperte profitetur:

ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.

aque qui his fidem abrogant, eos credere oportet, aliquem heocriti personam mutuatum esse ac mala fraude hoc poeıation Theocriteis inseruisse; at quis credat, falsarium tam perosi laboris onus ingratis in se recepisse; potius Theocriıs princeps videtur figuratum poema composuisse, cuius ɩemplum continuo, ut fieri solet, alii secuti sunt. Itaque rammatici omnia figurata carmina Theocriti Fistulae subieɜrunt ***). Fortasse Artemidorus Aristophanius, qui bucocorum poetarum reliquias collegit et recensuit, Simmiae, osiadae, Besantini technopaegnia inseruit Theocriti carıinibus. Ex Bucolicorum autem poetarum editionibus ɔstea una cum scholiis propagata sunt in Anthologiam Palanam †): ibi enim non solum extat Theocriti Fistula XV 21,

---

*) Griphus, quem Sextus Empiricus adv. Gramm. p. 673 lescripsit: *οἷόν ἐστι τὸ ἐβαρβάριζε τὸ ὅλον ἕλκη ἔχον ν τῇ χειρί· τοῦ μὲν ἐβαρβάριζεν ἀντὶ τοῦ ἐσύριζε κειμένου· ἐρβαροι γὰρ οἱ Σύροι· τοῦ δὲ ὅλον ἀντὶ τοῦ παντός· ὅλον ὲρ καὶ πᾶν συνώνυμον· τοῦ δὲ ἕλκους ἀντὶ τῆς σύριγγος· ΐδος γὰρ ἕλκους ἡ σύριγξ· ὥστε τὸ ὅλον γίνεσθαι τοιοῦτον· σύριζεν ὁ Πάν, σύριγγας ἔχων ἐν τῇ χειρί.* fortasse ntiquior est atque Theocrito huius lusus ansam dedit.

**) Etiam Schol. Theocr. VII 83 utitur hoc carmine tanıam germano: *πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ Θεοκρίτου αρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεόμενον, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται· οὐχὶ κεράσταν, ν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ* (h. e. Fist. v. 3). Item Euathius Theocriti Fistulam respicit ad Il. 1189, 47: *οὐ μόνον ὲρ σύριγξ ποιμενική, ἔτι δὲ καὶ ποδὸς ἕλκος, ὡς ὁ Θεόκριτος.*

***) Haud dubie etiam duo alia carmina eiusdem generis, ıae scholiasta Hephaestionis p. 54 commemorat: *σύγγραμμα Πέλεκυς· ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται· μακρὰν ὲρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος ύγγραμμα καλούμενον·* olim his adiuncta fuerunt.

†) *Quamvis enim cod. Palat.* haud raro discedat a lectionibus

sed etiam (Simmiae) πέλεκυς XV 22, cui subiectum est cium carmen εἰς τὴν βίβλον μάρκου (XV 23), credo quid chartae vacuum esset: tum sequitur (Simmiae) πτέ ἔρωτος (XV 24), quod carmen ob eandem causam bis in pagina *) videtur repetitum esse: hoc carmen excipit Ara (XV 25), simpliciter βωμὸς inscripta, tum sequitur Ara (XV 26) δοσιάδα βωμός, huic subiiciuntur duo epigrammata, quae et ipsa in fugam vacui sunt addita, que (Simmiae) sive ut in codice inscriptum est βησαι ῥοδίου ὠιὸν χελιδόνος, quod iam Anacreontea excipiun

Ceterum animadvertendum est, in indice, qui An giae Palatinae praemissus est, eadem carmina, omissa ara altera, diverso ordine recenseri: haec enim ibi leg ut Holderus, qui denuo codicem examinavit, testatur:

ΪΓ ΣΥΡΙΓΞ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΣΙΜΜ
ΔΟΣΙΑΔΑ ΒΩΜΟΣ

ΪΔ ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΥ ᾠΌΝ · ΚΑΙ ΠΕΛΕΚΥΣ
'ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ **).

---

librorum Theocriteorum, tamen quod scholiorum pars ut est communis, argumento est, utramque syllogen ab stirpe descendere. Nisi forte olim ferebatur libellus si ris, qui haec Alexandrinorum poetarum technopaegnia cum scholiis comprehendebat, unde postea haec poema in Theocriti libros et in Anthologiam Palatinam translata Hecker Anthol. II 127, si recte intelligo, Constantinum C lam ex Meleagri corona haec carmina descripsisse censet minime probandum est.

*) Alia ratio est codicis Florentini (L c), qui bis s versis locis Fistulam exhibet.

**) Consentaneum est in indice ordinem eum exhibe fuit in archetypo Anthologiae Palatinae; sed ut fieri sol gligentia librarii nonnulla omissa sunt. Fuit fortasse scriptum: Σύριγξ Θεοκρίτου καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δω βωμὸς (καὶ βωμὸς) Βησαντίνου. (Σιμμίου) ᾠὸν καὶ κυς. vel Σύριγξ Θεοκρίτου καὶ πτέρυγες Σιμμίου· (βα Δωσιάδα· βωμὸς Βησαντίνου· ᾠὸν καὶ πέλεκυς (Σιμμ Igitur doricae Arae Dosiadae subiecta fuit ionica Ara Besantini nomen adscriptum erat: nunc inverso ordi guntur.

Etenim cum in his carminibus describendis praecipue commodi loci ratio esset habenda, non est mirum, librarios carminum ordinem plane pro arbitrio variavisse. Multo minus mirum est, in bucolicorum poetarum libris, in quibus gravissimam fere ubique perturbationem deprehendimus, neque certum locum haec poemata obtinere, neque omnia legi: multi codices Theocriti his carminibus figuratis plane carent, alii unum plurave exhibent, nullus quod sciam extat liber, in quo sex poemata simul legantur*).

Codex autem Palatinus quamquam et antiquitate et virtute praestat Theocriteis libris, qui maxima ex parte sunt proletarii, non tamen illis omnem abrogat fidem; nam illis quoque peculiaria quaedam sunt, quae non decet temere spernere; velut in Simmiae securi versus medius desideratur in cod. Pal., quem Constantinus Cephalas praetermisisse videtur, quoniam imperfectus et sensu carens erat, quemadmodum etiam alia omisit, quae supervacanea esse existimavit.

In plerisque codicibus Theocriteis, neque vero in cod. Pal. Fistulae praemissus est versus:

Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις, ᾄδει δέ σε μέτρα σοφίης (σοφίας).

quem subditicium esse recte perspexit Salmasius. — V. 4. ἀλλ' οὖ ἀπιλιπὲς de coniectura scripsi, nam ἴτυς sive margo clypei naturaliter caret littera πῖ, itaque praepostere plane et incassum poeta πιλιπὲς addidisset: deinde autem non ἴτυς Panis animum amore accendit, sed πίτυς, itaque Theocritus dicere debebat ἴτυς littera πῖ aucta Pani in deliciis fuit, quare ἀ—πι—λιπὲς sive ἀπειλιπὲς ausus sum poetae restituere. Proxime a vero abest cod. P ἀλλ' οὖ πιλιπές, ceteri

---

*) Besantini aram primus Salmasius ex cod. Pal edidit, neque tamen abest hoc poematium a codicibus Theocriteis, sed quod Ahrens auctor est in cod. Paris. 2832 utramque aram legi, exstat sane ibi Dosiadae ara, sed alteram neque in hoc neque in alio ullo Parisino libro legi testificatur Froehner. In Leidensibus libris, si fides est Valckenario, utraque ara legitur: haec igitur ii, quibus licet, examinabunt.

fere ἀλλ' ἀπέλειπες (ἀπέλιπες) οὔ. — V. 5. δίζων pauci libri, plerique δίζωον, ut vulgo; δίζων, non δίζως Theocritus dixit, ut nimiam litterae sibilantis repetitionem evitaret. — V. 7. ἔχε solus P, ceteri ἄθε, αθε, ᾆθε, αἶθε, haud dubie aliud quid delitescit. — V. 10. Τυρίαν τ' ἐξείλετο, libri fere Τυρίας τε (τ') ἀφείλετο, praeter P qui nihil nisi Τυρίας τε. — V. 13. ὧ, quod Iacobsius coniectura assecutus est, ex libris restitui, Pal. ἀεί. — V. 16. χάροις, ut Salmasius tacitus edidit, complures libri, ceteri χαίροις, ego olim χαρεὶς correxeram, quod etiam Hecker proposuit. — V. 17—20 in unum contrahunt aliquot libri. Fistulae species decem disticha sive totidem calamos exhibet: sane numerus calamorum variari solet, sed Theocritus, qui Id. VIII 18: σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἔχω ἐννεάφωνον dixit, cf. ib. 21, haud dubie etiam huic fistulae totidem calamos tribuit, idque etiam Holobolus confirmat: τὸ ἐπιγραμμάτιον ἢ σύριγξ τοῦ Θεοκρίτου ἔστι μὲν ἐννεάφωνον, quod non ipse est commentus, sed manifesto aliunde descripsit. Equidem suspicor duos novissimos versus, qui redundare videntur, annuli speciem, cuius ope fistula suspendi poterat, exhibere, hunc fere in modum;

Καλλιόπᾳ

νηλεύστῳ

Salmasius tamen denarium numerum tuetur, quem censet ideo a Theocrito ascitum esse, quoniam totidem idyllia bucolica condiderit. Publilii Optatiani Porphyrii fistula (ap. Wernsdorfium Poet. Min. II 384 seq.) septem calamos ostentat; constat enim carmen, quod ad Theocritei idyllii exemplum compositum est, versibus quindecim: primo enim calamo tribuit latinus poeta, ut amplitudinem augeret, versus tres: neque tamen utar hoc argumento, ut Porphypium, Constantino aetate supparem, versum subditicium, qui praemitti solet Theocriti fistulae, quique satis est novicius, in suo exemplo reperisse censeam.

Simmiae Rhodio quin recte tribuantur tria haec poemata *Securis*, *Ovum*, *Alae Amoris*, non videtur dubitandum esse: sane in Anthologia Palatina duo priora adespota extant, tertium *Besantino Rhodio* (*βησαντίνου ῥοδίου ὠιὸν χελιδόνος*), de quo dicetur infra, tribuitur, et congruit praeterea subscriptio: *βησαντίνου ῥοδίου ὠιὸν ἢ δοσιάδα ἢ σιμμίου, ἀμφότεροι ῥόδιοι.* In indice vero Anth. P. Alae Simmiae tribuuntur, Ovum Besantino, Securis adespotos fertur, vel eidem Besantino adscribitur. Sed ex his erroribus facile possumus nos expedire, quandoquidem Hephaestio p. 54 aperte Simmiae et Alas et Securim tribuit: *πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἔν τε τῷ Πελέκει . . . κἀν ταῖς Πτέρυξιν*, ubi utriusque poematis primum versum addit *). Idem vero etiam Ovum eidem poetae vindicat p. 114, ubi de metris antitheticis disserit, *ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὠιὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια.* et rursus p. 124: *τοῦτο δὲ τὸ εἶδος παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὠιῷ.* Iam poeta, qui Securim composuit, Rhodo se oriundum esse ipse testatur: huic autem poemati simillimum alterum, quod Amoris Alae inscribitur: nam non solum numeri plane iidem sunt, sed etiam dicendi genus simillimum; utrumque carmen, si cum ceteris componitur, simplicitate quadam commendatur. Obscurius sane est tertium, non tantum quod propter numerorum difficultatem multa vitia contraxit, sed quod ipsa totius carminis figura et numerorum multiplex varietas verborum ambagibus poetam irretivit: sed agnosco insignem artis rhythmicae peritiam, qua, si recte interpretor, Securis scriptor v. 7 (13) se reliquos poetas superare gloriatur, atque hic ipse versus insignem habet similitudinem cum Ovi v. 20, ut non iam dubitem tria haec carmina eidem poetae adiudicare. Idem etiam Theocritei codices passim testantur, nam *Securis* in cod. Ambr. B 99 exhibet *Σιμμίου ῥοδίου πέλεκυς*, alius autem Ambros. B 75 post *Securim* praebet *τοῦ αὐτοῦ σιμμίου*

---

*) Simmiae Rhodio Securim et Alas etiam Tricha p. 28, Securim et Ovum Tzetzes tribuit in Crameri An. Paris. I 65, 25, sed uterque haec ex Hephaestione petiit.

ῥοδίου ὠόν et rursus in margine carminis *σιμμίος*. Nam quod in libris Theocriteis passim haec carmina ipsi Theocrito adscribuntur, velut in priore codice Ambr. Alae inscriptae sunt:

τος
πτέρυγες τοῦ αὐ τοῦ ἤγουν ἔρωτ
ποίημα θεο κρίτου

vel adespota feruntur, non est mirandum.

Simmiae carmen I, quod legitur in Anth. Pal. XV 22 et in compluribus Theocriti codicibus, satis integrum servatum, ut nulla de lectione dubitatio relinquatur. V. 6 *κρανᾶν* scripsi, codd. *κρανῶν* vel *κρηνᾶν*. — ibidem *δυσκλής* Salmasius (cod. P *δύσκλης*, reliqui variant) ac sic *εὐκλὴς* apud Hesychium scribitur, quamquam propriorum nominum similitudo velut *Εὐκλῆς* potius *δυσκλῆς* videtur commendare, quod etiam Dindorf requirit, adversante quidem Lobeckio Pathol. I 242. Neque tamen hoc carmen, quemadmodum vulgo legitur, securis speciem refert: nam manubrium desideramus, itaque iam dudum suspicatus eram, versum de medio carmine sublatum intercidisse. Plane autem confirmata est haec suspicio tribus codicibus, duobus Italis, ex quibus Studemund, tertio Parisino, ex quo Froehner hunc versum, quem desideraveram, recuperavit: atque postea comperi hunc versum etiam in antiquis Theocriti editionibus legi, velut in Basiliensi anni 1530, quas in praesentia non licuit examinare. Salmasius autem cum p. 204 seq. H. Stephani lectiones secutus (vide infra) de versu hoc expediendo desperaret, argutius quam verius contendit, hunc versum a sciolo aliquo, qui animadverterit huic securi manubrium deesse *), satis audacter et impudenter additum esse; atque ita Salmasii auctoritate factum, ut huius versus memoria plane oblitteraretur.

Denique scholiasta Hephaestionis quoque hunc versum

---

*) Scite sane Salmasius adnotavit, moris fuisse, ea quae diis veteres dedicabant, inprimis arma sive fabrilia instrumenta, mutilare, ne in hominum usum adhiberi potuerint: sed facile apparet, eam religionem non cadere in hoc technopaegnium, quod integram securis speciem exhibuisse consentaneum est.

testificatur, vulgo quidem p. 54 legitur *σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς* (A *πέλυξ*), *ἐπεὶ* (A *ἐπειδὴ*) *κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται* (AS *συντέθεικε*)· *μακρὰν γὰρ* (om. AS) *ἑκατέρωθεν τέθεικεν* (S *θεὶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ*), verum haec lectio a correctore est profecta, qui non iam reperit hunc versum in suo Securis exemplo: optimorum librorum lectiones arguunt scholiastam scripsisse: *σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς, ἐπειδὴ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθεικε, μακρὰν ἑκατέρωθεν θεὶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ*: itaque plane significat versum longiorem medium locum obtinuisse.

Hic versus, quem neque scholiasta neque Holobolus notον verunt, in cod. Barberin. sic scriptus extat: *τᾶς βίνων κλυτὸς εἶσε θεοῖς ὡς εὗρε ῥόδου γεγαὼς ὁ πολύτροπα μοῦνος μέτρα μολπῆς* (atque ita fere exhibet ed. Brubach. III), in Parisino *τὰς βίνων κα . . . `ς ἶσα θεοῖς ὡς εὗρε ῥόδου γεγαὼς ὁ π. μ. μ. μ.*, in Ambrosiano priore in codicis folio ultimo satis detrito litteris minutis et passim evanidis hunc fere in modum legitur *τὰς βΐνων κλυτα ἶσα θεοῖς ὡς εὗρε ῥοδο γεγαὼς ὁ πολῦτροπὰ μοῦνος μέτρα μο.* ∾ In Ambrosiano altero deest sane versus, sed iusta securis species delineata extat ac versus medii loco hic titulus legitur:

Σιμμίου ῥοδίου πέλεκυς ὃν ἐπειὸς ὁ Φωκεὺς τῇ Ἀθηνᾷ δῶρον ἔδωκεν.

Denique H. Stephanus (unde suspensa Pileneji ed. Parm. 1780) *τὸν Βίων κλυτοῖς ᾖσε θεοῖς, ὅς εὗρε Ῥοδοῖ γεγαὼς πολύτροπα μοῦνος μέτρα μολπᾶς.* Versum ipsum non integrum esse apparet: nam cum esset amplissimus, ut charta non satis caperet, asciae pars, quae a sinistra parte prominebat, intercidit. Simmias numerorum *μεταβολῇ* usus in choriamborum locum dactylos substituit: supersunt pedes XI fere integri, fortasse olim erant pedes XVI. Emendavi ut potui, *βαίνων* et *θοοῖς* scripsi, ubi libri *βίνων* et *θεοῖς* exhibent, primum vocabulum *τὰς* intactum reliqui, videtur autem totus versus in hunc fere modum redintegrandus:

> *Ερμείας τόδ' ἔδειξε, νεβροῖσιν ὀρεσσιβά)- ταις βαίνων κλυτὸς ἶσα θοοῖς, ὥς εὗρε Ῥόδου γεγαὼς ὁ πολύτροπα ˙μοῦνος (ἴσας) μέτρα μολπᾶς.*

Simmias enim, si recte divinavi, respexit his verbis Ovum suum, ut appareat illud poema paulo ante Securim compositum fuisse: quemadmodum illic, ita hic quoque Mercurii auxilio se adiutum dicit hoc artificiosum carmen tenuavisse, simulque non iniuria gloriatur, se solum ex aequalibus artis rhythmicae gnarum esse. Quod in Ovo *νεβροὶ* feminini, hic masculi generis sunt, vix poterit offensioni esse, quamquam potest etiam hic scribi *νεβροῖσι πολυπλάγκ)ταις κλυτὸς ἶσα θοαῖς*. Inserui *ἴσας*, quod et numeri lex et instituta sententia requirit, poterat etiam *ἐπιστάμενος* scribi, sed probabilius est breve vocabulum neglectum esse; participium *ἴσας* (hoc enim accentu Aeolicorum more notandum esse docet Apollon. de adv. 587, 8) non solum Pindarus adhibuit Pyth. III 29 *πάντα ἴσαντι νόῳ*, sed etiam Nossis Anthol. Pal. VII 718 *ἴσαις δ' ὅτι μοι τοὔνομα Νοσσὶς ἴθι*, idemque restitui Theocrito IX 24 *τὰν οὐδ' ἂν ἴσας μωμάσατο τέκτων*, (collato Dionysii versu, qui Perieg. v. 341 dixit *οὐκ ἂν ἐκεῖνο Ἴδρις μωμήσαιτο*) ubi vulgo *ἴσως* legitur. Ceterum si quis et in Simmiae versu et apud Theocritum *ἴσαις* praeferat, non refragabor.

Simmiae carmen II sive Ovum praeter cod. Palatinum extat in cod. Ambros. B 75 part. super., ubi legitur p. 148 inscriptum *τοῦ αὐτοῦ σιμμίου ῥοδίου ὠόν*, praeterea in margine post medium carmen in sinistra parte *σιμμίος*, in dextra *ἑρμῆς* adscriptum. Sed in P inscriptum *Βησαντίνου ῥοδίου ὠιὸν χελιδόνος* (in indice *βησαντίνου ὠόν*), ego *χελιδόνος* removi, quemadmodum etiam Hephaestion breviter *ὠὸν* appellat.

In Palatino sic descriptum est carmen, ut versibus XXII constet, ipsique versus recte descripti sunt; sed in Ambrosiano credo propter loci angustias sic versus diremti sunt, ut Ovum stare, non iacere videatur: exhibet igitur ille codex versus XXIX; nihil enim librarius curavit numerorum leges, sed ut Ovi speciem servaret, plane pro arbitrio diremit. Verum

etiam illa divisio, quam P praebet, non omni ex parte recte se habet, neque enim hoc poema XXII, sed XX versibus constat: testatur hoc poeta ipse, nam cum dicit v. 9: *ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξειν ἀριθμὸν εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχνίων*, nihil aliud significat, quam numeros versuum auctos esse a monometro (sive dipodia iambica) usque ad decametrum*); deni igitur debent in utraque parte Ovi versus esse, singuli proximis vel minores vel maiores. Nullo pacto igitur ferri possunt bini monometri, qui vulgo supra et infra leguntur: non solum totius carminis legi haec aequabilitas adversatur, sed etiam figurae propositae infesta est. Neque vero licet poetae verba aliter describere nisi cum numeri detrimento; itaque oportet de quattuor monometris duos removere tanquam subditicios: etenim interpretamenta antiquitus adscripta iustos numeros corruperunt.

Neque tamen plane aequabili portione singuli versus augentur et minuuntur, constat enim

v. 1	pedibus	2.	
v. 2	„	4.	
v. 3	„	6.	
v. 4	„	8.	
v. 5	„	9.	(3. 6.)
v. 6	„	10.	(4. 6.)
v. 7	„	12.	(4. 4. 4.)
v. 8	„	15.	(4. 6. 5.)
v. 9	„	17.	(4. 8. 5.)

igitur consentaneum est versum 10 usque ad 20 pedes sive decametrum auctum esse, verum hic versus propter amplitudinem graviter est depravatus, ut non liceat iustum numerum certa emendatione restituere. Utitur Simmias iambico numero, sed passim ordines logaoedicos, qui eandem legem sequuntur, inseruit **): praeterea, ut variaret numerum,

---

*) Recte quoque scholiasta: *μονοβάμονος δὲ μέτρου, ὅτι ἀπὸ ἐλαχίστου εἰς δεκάμετρον προῆλθεν.*

**) Novissimo versui et qui ei respondet poetam alienos numeros inseruisse apparet: cum esset hic versus usque ad

saepius vacua tempora admisit, quae vel silentio vel adiectione redintegranda sunt.

Scripsi, ut primos et novissimos carminis versus ad iustum numerum revocarem:

Κωτίλας
τῇ τόδ' ᾠὸν νέον

ματέρος Δωρίας
ἄτριον.

glossematis remotis. In P. est:
κωτίλας
ματέρος
τῇ τόδ' ὠὸν νέον.

ἁγνᾶς ἀηδόνος: πανδιωνίδας
δωρίας: νασιώτ
ἄτριον: ῥόδου

A haec sic exhibet:
κωτίλας
ματέρος τι τόδ : ἀηδὼν
ὠὸν νέον πρόφρωνδὲ.

ἁγνᾶς ἀηδόνος δω
ρίας ἀγρίου.

Poterat sane lenior medicina adhiberi haec:
κωτίλας
ματρὸς τόδ' ὠὸν νέον.

ἀηδόνος Δωρίας
ἄτριον.

---

decametrum augendus, non iam licuit iambicum vel logaoedicum genus perpetuare: nam nimis amplus erat futurus versus ex decem dipodiis constans; itaque *μεταβολῇ* numerorum usus dactylos quaternorum temporum, quibus singulis singula metra conficiuntur, inseruit: sed cum non liceat satis tuto ordinem dactylicum et iambicum dirimere, restitutio incerta.

sed mihi quidem ἀηδόνος non ab ipso poeta, sed ab interprete profectum videtur: Simmias cum ambiguo vocabulo κωτίλας esset usus, alii de hirundine cogitaverunt, hinc in P inscriptum est carmen ὠιὸν χελιδόνος, alii de luscinia: ipse poeta si se dilucide ἀηδόνα appellavisset, vix poterat quisquam isto modo aberrare, quamquam non ignoro nonnunquam haec vocabula a librariis esse confusa, vid. Meineke ad Theocr. p. 439. Ceterum scholiasta ἀηδόνος identidem testificatur. Salmasius, quem ceteri secuti sunt, scripsit:

Κωτίλας
ματέρος
τῆ τοῦτ᾽ ὠὸν νέον.

αγνᾶς ἀηδόνος
Δωρίας
ἄτριον.

V. 7. ἔδειξε scripsi, ἔκιξε Pal., ἤκιξε Ambr. — V. 8. ὑπὸ φίλας ἑλὼν πτεροῖσι (ita Salmasius, Pal. πέτροις, Ambr. πέτροισι), sed structurae insolentia valde offendit, videtur vitium altius delitescere. — V. 10. κόσμον νέμοντα ῥυθμῶν scripsi,
o o
κοσμι νέμοντο ρυθμωι Pal. κόσμον νέμοντα ῥυθμόν A. — V. 11. νεῦμα haud dubie corruptum, conieci νῆμα. — V. 12. θενών, legebatur θένων. — V. 13. θοαῖς ἴσ᾽ emendavi. θοαῖσι δ᾽ Pal., θοαῖσι τ᾽ Ambr. — V. 16. Νυμφᾶν scripsi, vulgo Νυμφῶν. — V. 18. ὄρουσ᾽ restitui, legebatur ὄρους. — V. 19. καὶ τᾶσδ᾽ ὦκα βοᾶς scripsi, legebatur καὶ τάδ᾽ ὦκα βοὰς, sed A recte βοᾶς, idem κοᾶν μεθέπων ἄφαρ· ὄγε λασίων ὀφοβόλων. — ἔσσυται ἄγκος Salmasius, ἔσσυτ᾽ ἀνάγκαις PA. Sed mediae partis restitutio incerta, cum etiam antistrophae versus in hac parte labem contraxerit. Decametrum licet restituere, si duas voces traieceris in hunc modum:

καὶ τᾶσδ᾽ ὦκα βοᾶς ἀκοὰν μεθέπων ὄγ᾽ ἄφαρ λάσιον || νιφοβόλων ἀν᾽ ὀρέων || ἔσσυται ἄγκος.

ut heptametrum dactylicum excipiat dimetrum iambicum et

monometrum logaoedicum (h. e. dipodia): tunc alter versus ad eundem modum foret refingendus:

> *ταῖσιν δὴ δαίμων κλυτὸς ἶσα θοοῖσι ποσὶν δο-*
> *νέων* ‖ ⏑ ⏑ *πολύπλοκα μεθί* ‖ *ει μέτρα μολπᾶς.*

verum heptametro dactylico hic usum fuisse poetam non satis est probabile. Salmasius audacter neque recte *καὶ τάδ' ὠκυβόας μεθέρπων, ἄφαρ ὅς γε τὸ λάσιον νιφοβόλων κτλ.* — V. 20. *ταῖσιν δὴ δαίμων κλυτὸς ἶσα θοοῖς ποσὶ* scripsi, ac *θοοῖς* etiam Iacobs coniecit, P *ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖς ισα θεοῖς ποσὶ*, A *ταῖς δὴ δαίμων κλυταῖς θὸ ποσὶ.* — *δονέων*, A *πονέων.* — *μολπᾶς* A, *μολπαῖς* P. Salmasius *ταῖσι δὴ δαίμων κλυτᾶς ἶσα θέουσι ποσὶ δονέων τὰ πολύπλυκα μετίει μέτρα μολπᾶς.*

Simmiae carmen III, *Amoris alae*, extat in Anth. Pal. XV 24 et praeterea in multis Theocriti codicibus reperitur. — V. 1. *'Ακμονίδαν*, complures libri *ἀκμονάδαν.* — V. 3. *ἔκραιν'* scripsi ex Salmasii emendatione, libri *ἔκριν'*, Iacobs *ἔκρην'.* — V. 6. *δι' αἴθρας. Χάους δέ, οὔτι* scripsi, legebatur *δι' αἴθρας χάους τε. οὔτι κτλ.*, at languet praeter necessitatem additum *χάους τε*, multoque commodius integra sententia absolvitur stropha integra: ante omnia autem Amoris natales plane indicandi. Simmias igitur veteres Hesiodi interpretes secutus Amorem Chao prognatum esse prodidit, verum ea quoque quae sequuntur non satis expedita. V. 9 particulam incommodam *δὲ*, cuius loco Salmasius *τε* restituere voluit, proscripsi, sed etiam proximum vocabulum de vitio suspectum, quod iam scripturae varietas arguit; nam pro *ἀέριος* libri plerique *ἀέριος* (ω), *ἀέρος*, *ἀερος* (ω), *ἄρεος* exhibent. Suspicor poetam scripsisse *ὠκυπέτας ἁβρὸς Ἔρως καλεῦμαι*, atque tale quid videntur etiam veteres interpretes legisse. — V. 10. *ἔκρανα* scripsi, libri *ἔκρινα*, Salmasius *ἔκρηνα.* Deinde legebatur *πραΰνω δὲ πειθοῖ*, quod certa correctione ac lenissima in integrum restitui *πραΰνόῳ δὲ πειθοῖ.* — V. 12. *ἔκρινον* Salmasius, legebatur *ἔκραινον.*

Simmiae fr. 4 Hephaest. p. 74. — Fr. 5 idem ibid. — Fr. 6 idem p. 75. — Fr. 7 idem p. 38. *ἔταρε*, fort. *Ἕκατε*

scribendum. — Fr. 8 idem p. 60. — Fr. 9 idem p. 46. Ἱστία scripsi, legebatur ἱστία, sed Ἑστία MCP. — σ' ἄτ' scripsi, vulgo ἀπ' metro pessumdato, quod non restituit Westphal, qui ἀπ' εὐξείνων edidit. Audacissime deformavit Hartung ἔπεσίν τ' ἀγανοῖσιν ἀπὸ ξείνων μεσοκοίτων. Hoc Simmiae carmen in Vestam respicit Philodemus περὶ εὐσεβ. p. 63, Apollodori haud dubie copiis περὶ θεῶν usus: Σιμμίας δ' (ὁ Ῥόδιος τὴν) αὐτὴν Ἑστίαν (καὶ Δα)μ(ί)αν, quemadmodum Gomperz supplevit; sed hoc supplementum incertum, conieci Δαῖραν sive Δάειραν (de qua cf. Boeckh Oecon. II 136), quam etiam Pherecydes, cuius mentio ibidem apud Philodemum fit, memoravit; vid. Eustath. Il. 648, 37: ὅτι δὲ θεία λέξις τὸ Δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰπών· Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, quamquam haec interpretatio, quam ut ibidem Aelius Dionysius testatur sequebantur, qui mystica sacra rimabantur, non satis congruere videtur cum Vestae vi et natura. Nisi forte huc spectat Hesychii glossa Δμία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος, siquidem Simmias recondita sectabatur: nam Ἀμμαίαν legendum esse non est veri simile.

Dosiadas modo Doriensis vocatur (Anth. Pal. XV 26), modo Rhodius (ib. XV 27). Dosiadae Κρητικά, quae passim adhibentur, utrum a Rhodio poeta, ut Heckerus existimat, an ab alio fuerint composita, plane incertum. Huic Dosiadae tribuunt nostri homines utramque *Aram*, quarum altera Doriensium, altera Ionum sermonem prae se fert; verum haec satis infirma est coniectura*). In Anth. Pal. XV 25 ionica Ara fertur adespotos, tum sequitur dorica Ara (XV 26), quae inscripta est δοσιάδα βωμὸς, et rursus adscriptum δωσιάδα (Froehner δ̊ωσιάδα) βωμός δωριέως ὃν ἔστασε (Froehner ἐστᾶσε) μού-

*) Valckenarius Diatr. p. 129 sane scripsit: „Hoc tenebricosum poema, cui idem atque alteri praefigitur in codicibus Mss. Dosiadae nomen, quod absque scriptis codicibus detexit Io. Meursius Att. Lect. III 17". sed id qua fide dixerit, nescio: fortasse Leidenses codices, si denuo fuerint examinati, hoc confirmabunt, neque tamen propterea adducar, ut credam utrumque carmen eiusdem esse poetae.

σαις ἐν γαῖ *). Musarum mentio cum a dorica Ara videretur aliena esse, Salmasius censuit hanc subscriptionem referendam esse ad ionicam Aram, quae in Anthologia antecedit. Verum ista subscriptio ne alteri quidem Arae satis convenit, quae non Musis dedicatur, sed a Musis condita esse dicitur, ut potius dicendum fuisset *ὃν ἔστασαν μοῦσαι ἐν γαῖ*. Omnino autem non est verisimile eundem poetam bis idem argumentum tractavisse; multo magis credibile a duobus poetis inter se certantibus haec carmina composita esse. Atque id planissime confirmat Lucianus, qui in Lexiphane c. 25 unam tantum Dosiadae Aram testificatur: *ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατάγλωττα γράφοντας ποιήματα, τὰ δὲ σά, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος*. Sane nescimus, utram Aram Lucianus respexerit; nam vocabulis a vulgi consuetudine remotis utrumque carmen redundat, quamquam *γλῶσσαι* quae dici solent in ionica Ara plures quam in dorica deprehenduntur. Augetur difficultas intelligendi perplexis verborum ambagibus; insigne est hoc artificio ionicae Arae exordium, nam quae sequuntur iam fere expedita sunt; at dorica Ara ubique hac obscuritate laborat, ut ad aenigmatis speciem plane accedat: poterat igitur haec commode a Luciano cum Lycophronis poemate componi. Atque hoc planissime confirmat codicum auctoritas, quae doricam Aram Dosiadae vindicat, velut in Vaticano (1379), item in Ambros. (B 75 sup.) ad sinistram partem carminis *δωσιάδης*, dextrorsum *ἀπόλλων* est adscriptum; in Ambros. (B 99 sup.) inscribitur *ΔΟΣΙΆΔΟΥ ΒΩΜΌΣ*, et in dextro margine *ποίημα δοσιάδου ποιητοῦ*, item in Vat. (434) *βωμὸς τοῦ δωσιάδου*, sed in Laurentiano

*) Hecker comm. de Anthol. II 127 parum recte haec in versum redegit choriambicum, ut illi videtur:

Δωσιάδα Δωριέως βωμός, ὃν ἔστασ' ἐνὶ γᾷ *Μούσαις.*

monosyllabum vocabulum excidisse ratus, quod ipse non potuit indagare, neque opus omnino erat ad versum redintegrandum *tali supplemento.*

XXII 46) ubi Theocriti Fistulam excipit, simpliciter *Βωμός* scriptum, ionica autem Ara non Dosiadae, sed aliud plane ımen prae se fert. Denique accedit scholiasta Dionysii ıracis in Bekkeri An. II 734, qui doricae Arae v. 1 respiciens ım Dosiadae nomine utitur: *τί δέ εἰσιν οἱ γρῖφοι; τὰ ζητή-ιτα ἤτοι τὰ νοήματα· ἢ ὡς ἔν τισιν εὑρίσκομεν τὸ δέρμα ῦ ἀρνὸς κληθὲν σκέπαρνον, ἢ ἐκ πρώτης ἀκοῆς νομίσειεν ' τις εἰρηκέναι τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον· πάλιν ἔν τισιν τοριογράφοις τὸ δόρυ εὑρίσκομεν λεχθὲν βαλάντιον, τῆς ινηθείας ἡμᾶς εἰς ἄλλο φερούσης· ὁ δὲ διὰ τὸ βαλεῖν κατ-αντίου οὕτως αὐτὸ ἐκάλεσε·**) *καὶ τὸν Τηλέμαχον Μα-ιοπόλεμον ἐν τοῖς στίχοις τούτοις·*

Οὔτινος εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιό τε μάτηρ,
μαίας ἀντιπάτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα.

ιὶ τὰ ἑξῆς· ἢ ὡς ἐν τῷ Βωμῷ τοῦ Δωσιάδου ἡ γυνὴ ρηται στήτη (v. 1), *ἐπειδή τινες τὸ παρ' Ὁμήρῳ διαστή-ιν ἐρίσαντες οὕτω ἐξηγήσαντο, διὰ τὴν γυναῖκα. Σύριγξ καὶ Βωμὸς ποιήματά τινά ἐστι (διὰ) μέτρων τὸ σχῆμα ιὶ τὴν διατύπωσιν τῆς ἐπωνυμίας ἔχοντα.* Descripsit iste ec aliunde, neque figurata carmina ipse inspexit; nam *ήτη*, quod ex Dosiadae Ara affert, poterat Theocriti auctori-te, qui in Fistula eodem verbo utitur (v. 14), firmare: itaque iam maior fides huic testimonio accedit.

Neque celabo me antea doricam Aram Theocrito tribuisse, ionicum carmen Dosiadae esse videretur: etenim maxima nilitudo inter Theocriti Fistulam et doricam Aram intercedit: rumque carmen pariter aenigmatum obscuritate insigne: dem vocabula, velut *στήτα, μέροψ, ἀπάτωρ* (quamquam ın eadem utroque loco significatio in hac voce inest), *δίζωος*

---

*) *Σκέπαρνον* pariter atque *βαλάντιον* ex Dionysii tragoe-is deprompta sunt, ut pro *ἱστοριογράφοις* aliquis coniiciat *αγῳδογράφοις* legendum esse, sed nihil mutandum censeo: holiasta iste videtur scriptorem dicere, unde haec depromsit, rtasse Helladium, qui chrestomathias composuit. Ceterum *ιέπαρνον* ex Dionysio adhibet etiam Artemidorus On. IV 22 alii, quos Meineke *Anal. Alex.* 136 affert, quae neglexit auck.

repetuntur: inprimis autem memorabile, quod in Fistula Tl critus appellatur *Πάρις*, in Ara Paris audit *Θεόκριτος*: (similitudo inprimis videbatur communem utriusque carm originem prodere. Codicum tamen auctoritas non tuetur l suspicionem*), itaque videtur Dosiadas ludendi causa T criti colorem aemulatus esse.

V. 1. *Ἡμάρσενος* scripsi auctore Salmasio, i. e. *ἡμι σενος*, legebatur *εἱμάρσενος*, quod perperam interpreta virili veste indutam, libri fere *εἵμ' ἄρσενος*. — V. 3. *οὐ*, masius non recte *οὗ* legendum suasit. — V. 4 de Alexa sive Paride accipiunt, at *μόρος* auctor est caedis (quemad dum est Medea *φόνος Πελίαο* apud Pindarum Pyth. IV 250) ne ad eum, qui occiditur, potest referri; itaque, nisi locus vit contraxit, poeta Hectorem dixit *τέκνωμα Τεύκροιο βούτα κυνός*, i. e. Priami et Hecubae filium. — V. 5. *Χρύσας ἀ* neque Iason (ut visum est Valckenario, qui *Χρύσας δ' αἰ* scripsit), neque Achilles poterat dici; aliquanto verisimiliu Talon haec revocaveris, ut scribendum sit: *τεκνώμα Χρύσας αἶταν ἆμος ἔψανδρα τὸν χαλκόγυιον οὗρον ἔρι σεν*, sed omnino hic usus vocabuli *αἶτας* suspectus, exspe veram potius *Chrysae in honorem* sive *Chrysae impe* Ceterum pro *Χρύσας* (cod. P *χρυσὰς*), ceteri libri *χρυσ* (Vatic. *χρυσοῖς*) exhibent, fortasse *Χρυσοῦς* scribendum, Hesych. *Χρύσω* (l. *Χρυσώ*)· *δαίμων*. — *ἔψάνδρα*, cod. *ἔψανδρα*, ceteri libri fere *εὖσ' ἄνδρα*, unde *εὐσάνδρα* (iicias, sed hoc minus aptum. — V. 6. *γυιόχαλκον* satis i lenter novatum vocabulum, cuius loco *χαλκόγυιον* exspe veram. — V. 7. *ὠπάτωρ* potius cum Salmasio scribend quam *ἁπάτωρ*, libri *ἀπάτωρ*. — *δίσευνος*, Auratus *δύσευ*

---

*) Nam quod Ioh. Tzetzes in Il. 68, 15 scribit: *τὸ στήτη ἡ γυνὴ εὕρηται παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν τῷ βωμῷ· Εἱμά νος με στήτας πόσις μέροψ*. nullius est momenti: reperit e ille hoc carmen in Bucolicorum poetarum codice, ubi on poemata unius Theocriti nomen prae se ferebant. Iten Aram Dosiadae, non ad Theocriti Fistulam referenda Eust de eadem re adnotatio ad Il. p. 21, 41: *ἰστέον δέ, ὅτι περ γως τινὲς ἐπιβαλόντες Θεοκρίτου στήτην τὴν γυναῖκα εἰπ τος γράφουσιν ἐνταῦθα· διὰ στήτην ἐρίσαντες.*

— V. 8. μόγησε solus Ambrosianus alter (B 99) suppeditavit, ceteri μόρησε. — ματρόριπτος scripsi, libri geminant ρ. — V. 12. ἄϊξε νᾶν ἴυξας scripsi (de dorica forma νᾶς vid. Et. M. 605, 25), cod. P θωΰξεν ἀνΐυξας, ceteri ἄϊξεν ἀνιΰξας, unde Vossius ἄϊξεν αἶν' ἴυξας, sed ἄϊξεν si sic diceretur, esset *petebat aram*, quod omnino alienum. — V. 14. σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας versus legi adversatur, conieci σύργαστρος αὐτὸν ἐκδὺς, ut γῆρας sit interpretamentum. — V. 15. ἐλλινεῦντ', si integrum est, significat Philoctetam aves vel feras irretire solitum esse, sed cod. Pal. ἀεὶ λινεῦντ', olim conieci αἰλινεῦντ', quod etiam Hecker proposuit. — V. 17. ἰλοραιστᾶν scripsi, cod. P ἰνοραίσταν, ceteri ἰλοραίστας vel ἰλιοραίστας.

Besantinus, poeta prorsus ignotus, cui ionicam Aram tribui, secutus duorum codicum auctoritatem Vaticani et Ambrosiani, in quibus βησαντίνου βωμός inscribitur: in Anthol. Pal. (XV 25) poemation adespoton fertur, nam nihil nisi βωμός ibi legitur; index Anthol. P. nihil nos iuvat, nam ibi una tantum Ara Dosiadae memoratur, errore manifesto, ut supra monui: in eodem vero indice *Ovum* tribuitur Besantino, atque reapse huius poematii et titulus et subscriptio in cod. Pal. Besantini nomen testificatur: nulla tamen ea in re codicis P est auctoritas, nam Ovum Simmiae esse supra vidimus: neque vero existimandum est, de auctore Ovi veterum grammaticorum iudicia fluctuavisse, nam subscriptio βησαντίνου ῥοδίου ὠιὸν ἢ δοσιάδα ἢ σιμμίου· ἀμφότεροι ῥόδιοι manifestum librarii est additamentum, qui cum in libris poetarum nomina confusa essent, has varietates adnotavit. Nam cum olim haud dubie in singulis carminibus poetae nomen non solum primo versui additum, sed etiam in poematis fine iteratum esset, ordo autem carminum propter eam causam, quam supra significavi, a describentibus immutaretur, non mirum est, graves turbas exortas esse. Ita Simmiae Ovum, cum in aliis codicibus Arae Dosiadae, in aliis Arae Besantini subiunctum esset, facile potuit utrumque nomen in Simmiae locum se insinuare *).

*) Principalis ordo carminum fortasse hic fuit, *Theocriti Syrinx, Dosiadae Ara, Besantini Ara, Simmiae Ovum, Securis, Alae.* Neque enim verisimile est ab initio Simmiae poematia

Igitur si Besantini nomen ab Ovo prorsus alienum est, etiam firmatur fides Vaticani et Ambrosiani codicum, qui Aram ionicam huic poetae vindicant: apparet enim etiam in Anthologia fuisse carmen figuratum, cui olim merito hoc nomen inscriptum fuerit: cum autem ceterorum poematum auctores non ignorentur, consectarium est, hoc ipsum carmen, de cuius scriptore quaestio est, Besantini esse. Hoc certum, poetam qui ionico sermone usus Aram concinnavit, Dosiadae exemplum secutum esse; nam v. 25 aperte doricam Aram respexit: atque hoc quoque argumento est, haec carmina a diversis poetis esse composita.

Sane de hoc poeta incerta omnia, nisi quod Theocriti et Simmiae aequalis fuisse videtur pariter atque Dosiadas. Quod Rhodius dicitur in Anth. Pal., credo librarii autoschediasma esse, ut permulta alia id genus in lemmatibus Antho-

---

diremta fuisse. Eiusmodi errores ne se insinuarent videtur a principio cautum esse: nam fuit olim in margine poetae nomen additum: velut in Theocriteis libris Fistula Theocriti in sinistra parte θεόκριτος, in dextra πάν exhibet, item Arae Dosiadae in sinistra parte δωσιάδης, in dextra ἀπόλλων adscriptum, in Simmiae Ovo in sinistra margine σιμμίος, in dextra ἑρμῆς legitur. Animadversione inprimis dignum, dei alicuius nomen additum esse, cui poematium illud quasi dedicatum sit. Ac Theocritus quidem Fistulam suam haud obscure Pani consecrat, vid. v. 11, neque inepte in compluribus libris titulus carminis exhibet τῷ Πανί, Theocritum autem hic quoque secutus est Optatianus Porphyrius. Item non obscurum, cur Mercurii nomen Ovo sit additum, quamquam poetae haudquaquam hoc propositum fuit, ac dissentiunt homines nostri, quemadmodum Salmasius p. 161 dicit nonnullos interpretes credidisse, hoc Ovum Dianae a poeta offerri. Sed inprimis offendit, quod Dosiadae Ara Apollinis nomen ostentat, quamquam ab Apolline hoc poematium plane alienum; nam vana est Salmasii suspicio, qui v. 5 Χρύσας αἶτας ad Apollinem referre voluit; et subscriptio cod. Pal. Musis dedicatum fuisse hoc carmen perhibet, quamquam ne hoc quidem commodum est. Musarum nomen convenientius Arae Besantini, quamquam ipse poeta haudquaquam significat, se Musis consecrare hoc poematium. Optatianus vero Porphyrius, qui Besantini carmen hoc imitatus est, aperte Apollini suam aram dedicavit:

Vides ut ara stem dicata Pythio
Fabre polita vatis arte musica.

logiae. Sane praeterea Besantini nomen comparet etiam in Anthol. Pal. IX 118, ubi leguntur Theognidis versus 526, 27:

Ὤμοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

quibus versibus adscriptum est a m. sec. in rasura *βησαντίνου* (item ap. Iriarte Catal. Bibl. Matr. 106, et ap. Planud. vett. edd. *βισαντίνου*, nam *Θεόγνιδος* manifesta correctio est), at fuit olim ut videtur *παλλαδᾶ* (deinde tres praeterea litterae erasae): proximo epigrammati (IX 119) ad v. 2 pr. m. adscripsit *τοῦ αὐτοῦ*, sed manus 2 ad v. 1 addidit *παλλαδᾶ*, itaque apparet, utrumque epigramma olim Palladae tributum fuisse, correctorem autem Theognidis versus, qui sane a Pallada sunt alieni, Besantino adscripsisse: quae confusio quo pacto sit orta plane latet*)

Omnino ipsum Besantini nomen insolentia offendit**): similitudinem quandam deprehendimus in Helladii patria, qui Antinoeae fuit natus, ut Photius Bibl. 535, B 39 testatur: *οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συνταξάμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου ἢ ὡς αὐτὸς ἐπιγράφει Βησαντινόου*, etenim ille vicus antea *Βῆσα* (*Βῆσσα*) vocaba-

*) Salmasius quod dicit Besantini nomen apud Stobaeum legi, haud dubie errat: ego nusquam reperi, neque ipse locum indicavit, nisi forte intellexit Flor. CXVI 11, ubi Theognidis illud distichon extat.

**) Itaque suspicetur aliquis, nomen labis haud immune esse, nam poterat ipsius poetae nomine oblitterato gentilicium, velut *Βισανθηνοῦ*, a librariis, quibus Helladii cognomentum notum fuit, mutari; nam Helladii chrestomathia, quae iambicis versibus scripta fuit, adhuc usi sunt magistri Byzantini, atque vel omisso Helladii nomine *Βησαντῖνον* breviter nuncupant, vid. Et. M. 212, 49. 609, 1. 685, 56. Bisanthe Propontidis urbs, unde etiam Phaedimus elegiographus oriundus, de quo Steph. Byz.: *ἀφ' ἧς Φαίδιμος ἐλεγείων ποιητὴς Βισανθηνὸς ἢ Ἀμαστριανὸς ἢ Κρωμνίτης*. Neque tamen de Phaedimo cogitandum, cuius quatuor epigrammata haud invenusta in Anthologia leguntur: nam ille saeculo secundo videtur adscribendus esse, si verum sum assecutus (vid. Diar. Antiq. 1855 n. 21). Omnino autem in re prorsus incerta coniecturis abstinere satius est.

tur, haud dubie in honorem dei cognominis, quem Aegyptii colebant (vid. Ammian. Marc. XIX 12, de cuius oraculo fortasse scripsit Leo nescio quis, *περὶ Βησαίου*, vid. Suidas v. *Λέων*), atque etiam vocabulum *βήσσιον*, quod *ποτήριον* interpretantur, Aegyptiae originis fuisse videtur (cf. Letronne Notices et Extraits des Manuscrits XVIII 2 196 not.), hinc Aegyptiorum nomina *Βησᾶς* et *Βησατᾶς* descendunt*); neque tamen propterea adducor, ut insolens hoc *Βησαντίνου* nomen Aegyptium fuisse credam.

Hoc Besantini poematium, non Dosiadam, imitatus est Pubilius Optatianus Porphyrius, cuius carmen XXIV versibus constans (ap. Wernsdorf Poet. min. II 379) inscribitur *ara Pythia*, sed titulus ab editoribus profectus.

Cum Theocritus, Simmias, Dosiadas in his technopaegniis dorica dialecto usi sint, mirum sane Besantinum ionico sermone uti maluisse. Suspicor propterea iada adhibitam esse, quoniam Ionici architecti, cum arae vulgo quadratae et aequilaterales essent, ad columnarum exemplum ararum speciem conformarent ac disparibus figuris variarent: hinc Nicomachus Arith. II, 16 (quem locum iam Salmasius adhibuit): *ἕτεροι δὲ τοὺς αὐτοὺς βωμίσκους προσαγορεύουσιν ἀπὸ οἰκείας εἰκόνος· οἱ γὰρ παλαιότεροι βωμοί, μάλιστα δὲ οἱ Ἰωνικοί, οὔτε τὸ πλάτος τῷ βάθει, οὔτε συναμφότερα τῷ μήκει ἴσα ἔχουσιν, οὔτε τὴν βάσιν τῇ κορυφῇ, ἀλλὰ πάντῃ εἰσὶν ἐξηλλαγμένοι ταῖς διαστάσεσιν.* At Dosiadas, cuius ara ad eundem modum est delineata, dorica usus est dialecto.

V. 2. *κάχλης* scripsi, legebatur *κάχλη* vel *κάχλην*. — V. 3. *ὑποφοινίῃσι* scripsi, nisi *ὑποφοινίοισι* malis, vulgo *ὑπὸ φοινίῃσι*. — V. 4. *Ναξίης*, vulgo *Ναξίας*. — V. 7. *μήτ' Ἀγούρου* dubitanter scripsi, nisi quis praeferat *Ἀχούρου*, quod ipsum suppeditat cod. Vatic. *μήτ' ἀχούρου*, schol. Vat. *ταγχούρου* (omisso *μήτε*), cod. Pal. *μήτε ταγχούρου*. Th. Struve in Annal. Antiq. 1847 n. 136 praeivit, sed *μήτε τάγχού-*

*) Reinisch (Pauly Encycl. v. Besa ed. 2) dicit Besae religionem ex Arabia ad Aegyptios propagatam, nomenque ipsum ex Semitarum sermone repetit.

ϱου quod ille coniecit, metro adversatur: sane Ἄγχουϱον, regis Midae filium, solus Plutarchus, qui fertur, in libello Parallel. Graec. et Rom. c. 5 fide minime dignus auctor memorat, sed hic quoque in commenticiis narrationibus passim antiquae famae vestigia deprehenduntur. Praeterea olim suspicatus sum poetam scripsisse μήτε γλουϱοῦ πλίνθοις, Phrygum vocabulo usum, quod servavit Hesychius: γλουϱός· χϱυσός, quocum componas glossam quae antecedit: γλούϱεα· χϱύσεα, Φϱύγες. ita enim propter pallidum colorem videntur aurum appellavisse, nam γλουϱός plane est quod Graeci χλωϱόν dicunt, siquidem Phrygum sermo cum Graecorum lingua arctissima necessitate fuit coniunctus. Nunc utraque scriptura spreta malim μήτε Τάγϱου πλίνθοις, ut Tagrus mons intelligatur in Olisiponensi agro prope Tagum (de quo vid. Varro de re rust. II 1, 30); flumen auro abundabat, sed fortasse erant etiam in monte metalla, certe Besantino obscura sectanti licuit montem vice fluminis vicini appellare. Scholiastae nihil subsidii praebent, schol. Vatic. ined. ταγχούϱου ἤγουν χϱυσοῦ· Τάγχουϱοι γὰϱ ἔθνος, ἐν οἷς πολὺς χϱυσός. Scholiasta autem Palatinus: τάγχουϱος γὰϱ ο χϱυσός· ἡ λέξις πεϱσική. Lagarde Abhandl. p. 227 τάγχϱος retulit in numerum vocum Persicarum*), sed nescio an ille secutus sit Salmasium, qui cum intellexisset μήτε ταγχούϱου ferri non posse, censuit ut versus legi satisfiat, certe μήτε τάγχϱου legendum esse, sed deinde μήτε γ' αὐϱοῦ coniecit. — V. 10. λαβοῦσα scripsi, legebatur λαβόντα, Salmasius λαβὼν τά. — V. 13. γηγενὴς mihi de vitio suspectum est: Οὐϱανοῦ ἔκγονοι non sunt Gratiae, ut scholiastae Pal. visum est, sed antiquiores Musae, Coeli et Terrae filiae, novem autem Iovis filias Terra prognatas esse nullus est auctor: minime igitur huic loco εἰνὰς γηγενὴς convenit. Conieci πληγενής, cf. Hesychius: πληγενεῖς, οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατϱὸς ἢ μητϱὸς ἀδελφοί. Novem enim Musae apte poterant sorores priorum Musarum vocari, quamvis neque pater neque mater communis fuerit. — V. 21.

---

*) Commentationem de reliquiis iuris eccles. Graecorum, in qua videtur Lagarde accuratius de hoc vocabulo exposuisse, non licuit inspicere.

Ὑμηττιάδων scripsi, legebatur *Ὑμηττιαδᾶν* (Vat. cum schol. *ὑμηττιδῶν*), at apes *Ὑμηττιάδες μέλισσαι*, neque vero *Ὑμηττιάδαι* dicuntur. — V. 22. *σπονδὴν ἅδδην· ἴθι* scripsi et distinxi, legebatur *σπονδήν· ἅδην ἴθι*, cod. Vat. *σπονδὴν ἅδδην* (schol. Vat. *ἅδδων*) *ἴθι* omisso *δή*, Ambros. haec verba sic scripta exhibet:

Πολὺ λαβροτέρην σπονδὴν ἅδδην.

Quod hic poeta, qui alias ternario versuum numero utitur, undecim dimetros iambicos, non duodecim inseruit *), fecit necessitate coactus: nam primoribus versuum litteris acrostichis conficitur**) *Ὀλύμπιε πολλοῖς ἔτεσι θύσειας*, ubi *πολλοῖς ἔτεσι* satis insolenter est dictum, quamquam Latini non solum vulgo dicere solebant *vixit annis*, *lude multis*

---

*) Etiam apud Porphyrium media pars Arae, qua parte species maxime est contracta, versibus duodecim constat, nisi forte Besantinus simul propterea versibus XI quam XII uti maluit, ut imparem numerum per omnia servaret: Dosiadas vero ubique parem numerum versuum secutus est; facile apparet poetas, cum idem argumentum aemulantes inter se tractarent, talia consulto variavisse.

**) Antiquissimum hoc acrostichidis exemplum, quod quidem ad nostram memoriam pervenit. Hoc artificium primum videtur usurpatum fuisse in oraculis, maxime Sibyllinis, de quibus Cicero de div. II 54 auctor est: haud inepte igitur Besantinus hic adhibuit, nam hoc technopaegniorum genus ad vaticiniorum similitudinem prope accedit, hinc scite Holobolus de Dosiadae Ara haec praefatur:

Οὐ τῆς Ἀθηνᾶς οὑτοσὶ βωμός, φίλοι,
Φοίβου δ' ἀληθῶς Δελφική τις Πυθία,
Δεινοὺς ἀνεῖσα λαβυρινθώδεις λόγους.

Mox Alexandrini acrostichide usi sunt potissimum, ut scriptorum nomina ac librorum titulos ab oblivione vel mala fraude vindicarent, velut ostendit epigramma in Eudoxi institutiones, ubi versuum primoribus litteris geminatis commode provisum est, ne acrostichis animadversionem legentium fallat (vid. Poet. Lyr. p. 1281). Romae Ennius primus Graecorum exemplum secutus est (Cic. de div. II 54), postea alii multi, velut Aurelius Opillus (vid. Sueton. de gramm. c. 6) qui falso nomine *Opilius* perhibetur.

annis, ut tituli testantur, sed etiam probi latinitatis auctores passim ad eundem modum dicunt, velut Cicero de Orat. III 35 Periclem scripsit *triginta annis praefuisse Athenis.* Rarissimum hominis nomen Ὀλύμπιος, quod si recte memini semel tantum legitur apud schol. Plat. Gorg. p. 352 ed. Bekk. Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας ... ἀφ' ἧς οὗτός τε καὶ Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός. nam *Olympium Nemesianum* poetam latinum, item inscriptionem ap. Iahn Spec. epigr. 27 *aeterna domus Olympiorum* et titulum Christianum apud Mommsen Insc. R. N. 5749 *Olimpi vivas in Deo* sciens praetermitto.

Philiscus. Fr. 1. Hephaest. p. 53. — Fr. 2 idem p. 54.

Theocles. Athen. XI 497 C. cf. Hecker Philol. V 423. — V. 3. τὸ δίκερας recte P, vulgo τοδὶ κέρας, Porson κέρας τόδ'. cf. G. Kramer de vasculis p. 127 in adn.

Melinno. Stob. Flor. VII 13 Μελιννοῦς Λεσβίας εἰς Ῥώμην, sic A, sed Schow edidit Μελιννὼ ἢ μᾶλλον Ἠρίννη Λεσβία εἰς Ῥώμην. Melinnus nomen verum esse testatur etiam Photius Bibl. in indice poetarum, quibus Stobaeus usus: Erinnae nomen ex temeraria librarii alicuius coniectura restitutum: patria poetriae latet, nam Lesbia vocatur propter genus poesis, quod sectabatur, fuit fortasse ex Italia inferiore oriunda. Dialectus carminis prorsus ambigua. — V. 2. χρυσεομίτρα, vulgo χρυσεόμιτρα, A χρυσεόμιτρε. Meineke voluit coniungere Ἄρηος χρυσεομίτρα, non recte, nam hoc epitheton Romae inprimis conveniens, atque ipse deinde in Addendis χρυσεόμιτρ' ὦ proposuit. — V. 3. ναίεις, librorum corruptelae ναίης ostentant. — V. 6. βασίληον et v. 7 κοιράνηον scripsi, vulgo βασιλῇον et κοιρανῇον. — V. 9. κρατερῷ λεπάδνῳ, vulgo κρατερῶν λεπάδνων, quod correxi. — V. 18. μεγάλως, A μεγάλους, displicet utrumque, fort. μεγάροις vel μελάθροις. — V. 20. ἀπ' ἀνδρῶν haud dubie corruptum, fortasse ἀπ' ἀγρῶν vel ἀρουρᾶν.

Theodoridas. Fr. 1. Athen. XV 699 F. — V. 2 legebatur οἷον ἀπ ..... παδων, quae redintegravi, Dobree οἷον ἀπὸ λαμπάδων (ita Schweighaeuser supplevit) tanquam librarii additamentum expunxit. — Fr. 2. Athen. VII 302 C. — V. 2. διοιστρήσοντι Iacobs, libri δὴ οἰστρήσοντι.

Euphronius Chersonesita. Fragmentum hoc legitur ap. Hephaest. 103, unde v. 1 et 2 in Dionysii librum de compos. verb. c. 4 pervenerunt. Integrum poetae nomen Strabonis libri exhibent VIII 382 ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος, apud Hephaest. vulgo legitur παρ' Εὐφορίωνι τῷ χερσονησίτῃ (χερσονησιώτῃ), unde Meineke Euphor. p. 341 seq. Euphorionis nomen etiam Straboni reddere voluit, quamquam in Add. ipse de correctionis veritate ambigit: sed potius apud Heph. corrigendum παρ' Εὐφρονίῳ. Huc accedit quod Scholiasta cod. S p. 64, quamquam falsum nomen tuetur, tamen illam emendationem firmat, dicit enim: Πριάπειον δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ Εὐφορίων ὁ γραμματικὸς ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγραψεν εἰς Πρίαπον τοῦτο τὸ μέτρον ... ἰστέον δὲ, ὅτι τούτου τοῦ Εὐφορίωνος γέγονεν ἀκροατὴς Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικός, οὐ μόνον Ἀριστοφάνης τοῦ τοῦ Βυζαντίου. ubi non Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου est scribendum, ut Westphalio visum, sed Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, hunc enim grammaticum Euphronii disciplina usum esse testantur Suidas et Eudocia: Ἀριστοφάνης ... μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ... πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου ἢ Σικυωνίου. ubi iam R. Schmidt vidit Euphronium, Aristophanis comici interpretem dici. Integrum poetae nomen idem schol. S servavit p. 199 ed. 2 Gaisfordi, ubi Pliadis tragicae poetae recensentur: τινὲς ἀντὶ τοῦ Αἰαντιάδου καὶ Σωσιφάνους Διονυσιάδην καὶ Εὐφρόνιον τῇ πλειάδι συντάττουσιν· hinc etiam supra p. 158, ubi vulgo legitur εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης, sed novissimum hoc nomen ES omittunt, potius legendum Διονυσιάδης, Εὐφρόνιος. Itaque Euphronius non tantum ludicra poematia scripsit, nam Priapeiorum princeps fuit auctor, sed etiam scenicae poesi operam dedit. Tragoedias scripsisse facile sumas, siquidem inter Pliadis poetas refertur, sed si legimus Athen. XIV 664 A de Machone ita iudicantem: ἦν δὲ ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν μετὰ τοὺς ἑπτά. non prorsus a veritatis specie abhorret, nonnullos criticos etiam comicum poetam Septemtrionibus inse-

ruisse: et comicae poesis professio certe magis quam tragicae cum hominis ingenio et studiis videtur convenire. Nunc sive *Euphronii* sive *Euphorionis* fabularum nullum superesse videtur vestigium; nam apud Athen. XI 503 A *Εὐφορίων ἐν Ἀποδιδούσῃ* nunc ex Meinekii coniectura *Εὔφρων* est restitutum*). Hic Euphronius more illius saeculi non poeta solum, sed etiam grammaticus fuit; inprimis veteris comoediae monumentis operam navavit, hinc non mirum quod et Aristophanes Byzantius et Aristarchus eius disciplina et consuetudine usi sunt. Quod apud Hephaest. Chersonesita dicitur, Meineke Aegypto oriundum esse idque ipsis his versibus confirmari sagaciter coniecit; ego ad Chersonesum, quod fuit promontorium agri Corinthiaci, refero, hinc Suidas *Κορίνθιον ἢ Σικυώνιον* nuncupat, quae diversitas inde videtur repetenda esse, quod circa illud ipsum tempus (Ol. 134) Corinthus Sicyoniorum et Arati virtute in libertatem vindicata et Achaeorum foederi adscripta est, hinc etiam Macho, Euphronii aequalis, et Corinthius et Sicyonius dicitur, qui et ipse videtur in Corinthiorum agro natus esse**).

In ipsis versibus monendum est, post v. 1 fortasse nonnulla omissa esse, nisi forte v. 2 scribendum *κἀγὼ ᾧδ'*. — V. 1. *ὦ τελεταί*, Meineke coniecit *ὦ τελέται* i. e. *ὦ τελεσταί*. — V. 2. *ἐξ εὐεργεσίης* satis obscurum, fortasse *ἐξ εὐηγεσίης*, ut Hemsterhusius et Ungerus coniecerunt.

---

*) Euphron, non ignobilis poeta comicus, aetate suppar fuit Machoni et Euphronio, ut fabularum reliquiae arguunt: itaque subnata est coniectura, eundem tribus diversis nominibus appellari, *Εὐφρόνιος*, *Εὐφρονίδας*, *Εὔφρων*, quemadmodum apud Strabonem XIV 648 idem homo et *Σίμων* et *Σῖμος* dicitur; nam quod Suidas Euphronem Atheniensem dicit, ipse haud dubie est commentus.

**) Nauckium offendit patriae haec diversitas in duobus simul conspicua, itaque apud Suidam suspicatur legendum esse: *καὶ Εὐφρονίδα τοῦ . . . (καὶ Μάχωνος) τοῦ Κορινθίου ἢ Σικυωνίου*, sed hac coniectura facile caremus. Quamquam possis diversitatem hanc etiam inde repetere, quod Corinthiorum urbe deleta Romani maximam partem agri Corinthiaci Sicyoniis tradiderunt.

Seleucus. Athen. XV 697 D.

Heraclides. Athen. XIV 649 C.

Mesomedes. Tria carmina I. II. III, quae huic poetae vindicavi, leguntur in libris Musicorum Graecorum, ac vulgo Dionysio tribuuntur, poetae prorsus ignobili: sed iam Burette vidit tertium carmen Mesomedis esse, usus testimonio Ioannis Lydi, cuius fragmentum ex cod. Paris. 1630 a Boivino secum communicatum adhibuit (cf. Hasii proleg. ad Lydum p. XXX ed. Bonn.): *ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου τοῦ Φιλαδελφέως· φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπειν, ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης, ὥς φησι Νουμήνιος, τῷ ἑαυτῆς τροχῷ τὴν ἰσότητα ἐπάγουσαν· ὅθεν ὁ Μεσόδμης οὕτω πως πρὸς αὐτήν· Ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄστατον ἀστιβῆ χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα* (Mesomed. III v. 10. 11) quae fortasse Lydus ex Numenio descripsit, ut is poetae aetate supparis versus adhibuisse sit censendus. Iam inter carmen II et III tanta similitudo intercedit, ut utrumque poematium eiusdem poetae esse veri sit simillimum, itaque iam olim conieci Mesomedi etiam hymnum in Solem tribuendum esse, ut a Dionysio breviusculum tantum prooemium in Musam fuerit conditum. Verum nullus omnino fuit poeta Dionysius, cuius nomen errore manifesto translatum est ad haec carmina: praecedit enim in codicibus *εἰσαγωγὴ τέχνης μουσικῆς*, quam Bellermann edidit (Berol. 1841) tanquam Bacchii opusculum, *Βακχείου τοῦ γέροντος*: at Bacchii nomen ab hac institutione plane alienum, recte in margine cod. Neap. 1 *Διονυσίου* legitur: huius Dionysii nomen cum in libelli novissima parte, ut fieri solet, subscriptum esset, prono errore adhaesit tribus carminibus, quae in musicorum graecorum sylloge erant subiecta, adespota illa quidem, ut opinor; nec tamen diversorum poetarum carmina sunt, sed omnia Mesomedi attribuenda censeo; verum plura alio loco ea de re dicam.

Mesomedis carmen I. Olim suspicatus sum hoc carmen ex duobus breviusculis prooemiis (v. 1—4 et v. 5—9) coaluisse, quemadmodum etiam Hermannus existimavit duorum hymnorum exordia hic exhiberi, sed iam dudum istam suspicionem abieci.

Carmen II v. 1 seq. cf. Aristoph. Thesmoph. 39 seq., inscript. ap. Boeckh Corp. Inscr. Gr. III 6763, Luciani Tragodopod. 129: *Σῖγα μέν· αἰθὴρ νήνεμος ἔστω καὶ πᾶς ποδαγρῶν εὐφημείτω*, ita enim scribendum, legitur vulgo *σίγα μὲν αἰθὴρ καὶ νήνεμος ἔστιν*. — V. 2. *γᾶ* Hermann, legebatur *γῆ*. — V. 5. *μέλλει γὰρ πρὸς ἡμᾶς βαίνειν*, Hermann *ἐφ' ἡμᾶς*, non recte, nam v. 5 et 6 dimetri acatalecti sunt, neque tamen, quod aliquis suspicetur, *μέλλει γὰρ προσβαίνειν ἡμᾶς* satisfacit; fortasse scripsit poeta *μέλλει γὰρ πρόμος ἡμῶν φαίνειν*, ut est apud Aristophanem: *μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων πρόμος ἡμέτερος*. — V. 7. *χιονοβλεφάρου*, Emperius *κυανοβλεφάρου*, non recte, sed *χρυσοβλεφάρου* haud ineptum. — V. 16. *ἄληκτα* certa emendatione restitui, legebatur *ἄνακτα*. — V. 22 et 23 huc transtuli, vulgo leguntur post v. 14, cf. quae dixi in Mus. Rhen. IX 306 seq. — V. 29. *σοὶ* scripsi, legebatur *οἱ*. — V. 25. *κόσμον*, Emperius *κῶμον*.

Carmen III. V. 1—3, qui vulgo leguntur post v. 18, huc transtuli, nam manifestum est, hoc ipsum hymni esse principium: itemque suasit Hermann, cuius commentatione de Mesomede tunc carebam. Olim etiam v. 19 et 20 huc revocavi, sed hi quidem versus clausulae satis conveniunt. — V. 2. *νυχίαν* scripsi, legebatur *νίκην*, Hermann *δεινὴν* coniecit. — V. 3. *Δίκας* scripsi, vulgo *Δίκαν*. Post h. v. fortasse unus alterve versus interceptus, nisi praestat exordium versibus traiectis ita conformare:

Νέμεσιν θεὸν ᾄδομεν ἀφθίταν,
νημερτέα, καὶ πάρεδρον Δίκας
νυχίαν, τανυσίπτερον, ὀμβρίμαν.

— V. 8. *ἔχθουσα δ' ὕβριν ὀλοὰν βροτῶν*, Hermann versum deletum esse censet *ἔχθ. δ'. ὕβριν τ' ὀλοὰν βροτῶν καὶ ἀτασθαλίαν ὑπερήφανον*, fort. legendum *ἔχθουσα βροτῶν δ' ὀλοὰν ὕβριν*. — V. 15. *νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ὀφρὺν κάτω* Bellermann, legebatur *νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ἀεὶ κάτω ὀφρύν*. — V. 16. Fortasse cum Hermanno scribendum *ζυγὸν εὖ μετὰ χ. κρ.* — V. 19. *μεγαλανορίαν*, fort. *μεγαλαγο-*

ρίαν, quae scripturae varietas etiam apud Eurip. I
190 reperitur. — V. 20. Νεμέσεως cancellis sep
scriptum olim fuit τέλος ὕμνου Νεμέσεως, unde ali
cabulum se insinuavit et aliam vocem germanam de
removit: sed emendatio versus incerta, conieci
κατὰ Τάρταρον εὐρύν. Ceterum cum hoc M
hymno componas Ammianum Marcellinum XIV 11
Ernesti.

Carmen IV, quod vitri inventionem illustrat, ex
Plan. 323. V. 1 et 2 graviter corrupti, conieci:

Ἐξ ὄρους ἐκόμισε κόψας
ὕελον ἐργάτας ἀνήρ.

Hermannus, qui non recte totum carmen in tetramet
gere conatus est, ὕελον ἀνεκόμιζε κόψας ἐργάτας ἀ
scripsit. — V. 5. ὁποῖα scripsi, atque ita Hermann
batur οἷα. — V. 7. ἐκπυρουμένα scripsi, legebatur ἐ
μενος vel ἐκπυρουμέναισι. — V. 13. χειλέων, Iacob
coniecit, quod ipse quoque suspicatus sum, sed non
lecto carminis convenit. Post haec plura intercidisse

Carmen V, quod aenigma de Sphinge proponit, ex
Pal. XIV 63. — V. 1 et 2. Ἕρπουσα, βεβῶσα, π
[κούρα], νόθον ἴχνος ἀειρομένα δρομὰς [λέαινα] sc
que ita iam Hermannus, cuius commentationem nun
nactus sum, in cod. P est Ἕρπουσα, πετωμένα,
κούρα, v. l. ἀραμένα δρομαία λέαινα. Post hos v
quuntur in cod. v. 9—11 πτερόεσσα . . . δράκων,
novissimum locum transtuli, nam his versibus manifes
recondita sententia aperitur, itaque ab hoc plane alie
manno tamen hoc non fuit offensioni. — V. 3. ἀπέτρεχεν, l
ἐπέτρεχεν, fortasse recte. — V. 5. κούρα, legebatur κόρ
aperte vitiosus, sententiae institutae conveniret κεφο
ἀπάνευθε βρέμουσα θήρ, Hermann κεφαλᾶς δ' ἄτ
Deinde aliquid interceptum esse significavi, dixera
alas habebat ut avis, caudam ut serpens.

Gnosticorum cantilena legitur apud Origen
Haeret. V 10: Ταῦτα μὲν οὖν ἐκ πολλῶν ὡς ὀλίγα
μεθα· ἔστι γὰρ ἀναρίθμητα τῆς μωρίας ἐπιχειρήμα

φλύαρα καὶ μανιώδη· ἀλλ' ἐπειδὴ δυνάμει τὴν ἄγνωστον αὐτῶν γνῶσιν ἐξεθέμεθα, καὶ τοῦτο ἔδοξε παραθεῖναι· ψαλμὸς αὐτοῖς ἐσχεδίασται οὕτως (legas αὐτοσχεδίασται οὗτος), δι' οὗ πάντα [αὐτοῖς] τὰ τῆς πλάνης μυστήρια δοκοῦσι διᾳ ὕμνον ἀεὶ δοῦν (fort. διυμνῳδεῖν) οὕτως· Νόμος ἦν κτλ. Ipsum carmen subiicio, quemadmodum in codice legitur, sed interpretamenta, quibus foede interpolatum esse non perspexerunt critici, cancellis circumscripsi:

Νόμος ἦν γενικὸς [τοῦ παντὸς ὁ] πρῶτος νόος·
ὁ δὲ δεύτερος ἦν [τοῦ πρωτοτόκου] τὸ χυθὲν χάος.
τριτάτη ψυχὴ δ' ἔλαβεν [ἐργαζομένην] νόμον.
διὰ τοῦτο ἔλαφον [μορφὴν] περικειμένη
κοπιᾷ θανάτῳ μελέτημα [κρατουμένη]·
ποτὲ βασιλείαν [ἔχουσα] βλέπει τὸ φῶς,
ποτὲ δ' εἰς ἔλαιον ἐρριμένη κλαίει,
ποτὲ δὲ κλαίεται χαίρει,
ποτὲ δὲ κλαίει κρίνεται,
ποτὲ δὲ κρίνεται θνήσκει,
ποτὲ [δὲ] γίνεται [ἀνέξοδος] ἡ μελέα κακῷ
λαβύρινθον εἰσῆλθε πλανωμένη
εἶπεν διησοῦς ἐσὸρ πάτερ
ζήτημα κακῶν ἐπὶ χθόνα
ἀπὸ σῆς πνοῆς ἐπιπλάζεται.
ζητεῖ δὲ φυγεῖν τὸ πικρὸν χάος,
καὶ οὐκ οἶδε πῶς διελεύσεται.
τούτου με χάριν πέμψον, πάτερ·
σφραγῖδας ἔχων καταβήσομαι,
αἰῶνας ὅλους διοδεύσω,
μυστήρια πάντα διανοίξω,
μορφὰς δὲ θεῶν ἐπιδείξω.
[καὶ] τὰ κεκρυμμένα τῆς ἁγίας ὁδοῦ
γνῶσιν καλέσας, παραδώσω.

V. 3. τρίτατον, cod. τριτάτη, correxit Miller. — ib. ἔλαχεν scripsi, cod. ἔλαβεν. — V. 4. τάφον scripsi, cod. ἔλαφον. — V. 5. θανάτου scripsi, cod. θανάτῳ, sed nescio an praeterea μελετήματι vel μελετήμασι sit corrigendum. —

V. 6. ποτὲ μὲν Miller, cod. ποτὲ. — ib. βασίλεια scripsi, quod est in codice βασιλείαν ἔχουσα, germani vocabuli est interpretamentum. — V. 7. Miller scripsit εἰς ἔλεον ἐρριμμένη, ego v. 7—10 restituere nequeo. — V. 11. κακῶν et v. 12 ἐσῆλθε Miller, cod. κακῷ et εἰσῆλθε. — V. 13 et 14 hoc loco inserui, in codice leguntur post v. 17. — V. 14 κοὐκ οἶδεν ὅπως Miller, cod. καὶ οὐκ οἶδε πῶς. — V. 15 emendavit Miller. — V. 16. ἴαμα scripsi, cod. ζήτημα, fuit opinor scriptum ζήτει ἴαμα. — ib. ὅ τ' ἐπὶ scripsi, cod. ἐπὶ. — V. 17. πνοιῆς, cod. πνοῆς. — V. 19 et 20 fortasse traiiciendi sunt:

μυστήρια πάντα δ' ἀνοίξω,
αἰῶνας ὅλους διοδεύσω.

πάντα δ' ἀνοίξω Miller, cod. πάντα διανοίξω. — V. 24. τελέσας emendavi, cod. καλέσας.

CORRIGENDA.

In *Alcmanis* fragmento 16, quod legitur p. 348 seq., chartae Parisinae exemplo examinato licuit nonnulla certius restituere vel probabilius emendare, de quibus dictum est in Addendis ed. maj. p. 1378 seq. Hic vero potissima repetere par est. Pag. I v. 2 *καμοῦσιν*, scribendum *καμῶσιν*, v. 15 *ἀλκᾶ*, legas *ἀλκάν*. — Pag. II v. 7 seq. *ὅνπερ ἇμιν Ἀγιδὼ μαρτύρεται· Φαένναν ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν οὔτε καμέσθαι νιν ἁ Κλεννὰ Οὐδ' Ἀὼς ἐῇ.* corrigendum:

> . . . ὅνπερ ἇμιν
> Ἀγιδὼ μαρτύρεται
> Φήνην· ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
> οὔτε μωμάσθαι νιν κτλ.

— V. 12. *εὐπρεπής*, scribendum *ἐμπρεπής*. — V. 14. *Καιρὸν* alienum, quid delitescat incertum; at ibidem *καναχά(πο)δα* legendum, non *καναχαδά* (*θέοντα*).—V. 15 in charta nova pericopa non hoc versu, sed proximo (v. 16) inchoatur. — V. 20. *ἀρύσας ἀκήρατος*, fuit potius plane *χρυσὸς* (*ὧς*) *ἀκήρατος*. — V. 26 in charta hic nova pericopa inchoatur. — V. 28. *νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἀπ' ἐσχάτων ἄσσον κτλ.* Locum certa emendatione redintegrare licuit:

> νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἅτε σήριον
> ἄστρον ἀυειρομέναι μάχονται.

— Paginae III reliquiae prorsus incertae.

INDEX.

Poetae Elegiaci.

		Pag
I.	Callinus	1
II.	Tyrtaeus	2
III.	Asius	8
IV.	Pisander	8
V.	Mimnermus	8
VI.	SOLON	12
VII.	Cleobulina	23
VIII.	Aesopus	24
IX.	Demodocus	24
X.	Phocylides	25
XI.	Pseudophocylidea	28
XII.	Xenophanes	35
XIII.	THEOGNIS	38
XIV.	Hipparchus	92
XV.	Pigres	93
XVI.	Epicharmus	93
XVII.	Aeschylus	93
XVIII.	Sophocles	94
XIX.	Ion	95
XX.	Melanthius	97
XXII.	Hippo	97
XXIII.	Empedocles	98
XXIV.	Dionysius Chalcus	98
XXV.	Euripides	99
XXVI.	Thucydides	100
XXVII.	Alcibiades	101
XXVIII.	Agathon	101
XXIX.	Euenus	101
XXX.	Critias	103
XXXI.	Iophon	105
XXXII.	Socrates	106
XXXIII.	Antimachus	106
XXXIV.	Plato	107
XXXV.	Simmias Thebanus	113
XXXVI.	Zeuxis	113

		Pag.
XXXVII.	Parrhasius	114
XXXVIII.	Praxiteles	114
XXXIX.	Dionysius minor	115
XL.	Mamercus	115
XLI.	Astydamas	115
XLII.	Philiscus	116
XLIII.	Aphareus	116
XLIV.	Speusippus	116
XLV.	Demosthenes	116
XLVI.	ARISTOTELES	116—126
XLVII.	Cleon Siculus	126
XLVIII.	Crates	126—130
XLIX.	Theocritus Chius	130
L.	Menander	130
LI.	Hedyle	131
LII.	Philetas	131—133
LIII.	HERMESIANAX	134—137
LIV.	Timon	138
LV.	Alexander Aetolus	139—141
LVI.	Aratus	141
LVII.	Archelaus	141—142
LVIII.	CALLIMACHUS	142—163
LIX.	Philostephanus	164
LX.	Eratosthenes	164—165
LXI.	Phanocles	165—166
LXII.	Nicander	166—167
LXIII.	Ptolemaeus	167
LXIV.	Agathyllus	168
LXV.	Butas	168
LXVI.	Simylus	168—169
LXVII.	Parthenius	169—170
LXVIII.	Pancrates	171
LXIX.	Zenothemis	171
LXX.	Mythica	171—175

Iambographi.

I.	ARCHILOCHUS	179—193
II.	SIMONIDES AMORGINUS	193—200
III.	HIPPONAX	200—209
IV.	Ananius	210—211
V.	Diphilus	211
VI.	Hermippus	211
VII.	Scythinus	212

		Pag.
VIII.	Herodas	213—[illegible]
IX.	Cercidas	214—[illegible]
X.	Aeschrio	215—[illegible]
XI.	Phoenix	217—[illegible]
XII.	Apollonius Rhodius	219
XIII.	Charinus	219
XIV.	Parmeno	220
XV.	Hermias	220
XVI.	BABRIUS sylloge prior	221—[illegible]
XVII.	BABRIUS sylloge alter	290—[illegible]

Poetae Melici.

I.	Eumelus	345
II.	Terpander	345—[illegible]
IV.	ALCMAN	346—[illegible]
V.	Arion	360—[illegible]
VI.	SAPPHO	361—
VII.	Erinna	375—[illegible]
VIII.	ALCAEUS	376—[illegible]
IX.	Pittacus	387
X.	Bias	387—
XI.	Chilo	388
XII.	Thales	388
XIII.	Cleobulus	389
XIV.	Echembrotus	389
XVII.	STESICHORUS	390—[illegible]
XVIII.	IBYCUS	395—
XIX.	ANACREON	399—
XX.	ANACREONTEA	413—
XXII.	Lasus	437
XXV.	Telesilla	437
XXVI.	SIMONIDES	437—
XXVII.	Timocreon	469—
XXIX.	Corinna	471—
XXX.	Lamprocles	473—
XXXI.	Pratinas	474—
XXXII.	Phrynichus	476
XXXIII.	Diagoras	477
XXXV.	Cydias	477
XXXVI.	Praxilla	478
XXXVII.	BACCHYLIDES	479—
XXXVIII.	Melanippides	488—
XL.	*Ariphron*	490—

		Pag.
XLI.	Licymnius	491—492
XLII.	PHILOXENUS	492—497
XLIII.	TIMOTHEUS	498—500
XLIV.	TELESTES	501—503
XLVI.	Lycophronides	503—504
XLVII.	Castorio	504
XLIX.	Cleomachus	504
L.	THEOCRITUS	505—510
LI.	SIMMIAS	511—516
LII.	DOSIADAS	517
LIII.	BESANTINUS	518
LIV.	Philiscus	519
LV.	Theocles	519
LVI.	MELINNO	520
LVII.	Theodoridas	520—521
LVIII.	Euphronius Chersonesita	521
LIX.	Seleucus	521
LX.	Heraclides	521
LXI.	MESOMEDES	522—524
LXII.	Gnosticorum cantilena	525

Scolia, Carmina Popularia, Fragmenta adespota.

Scolia	526—531
Carmina Popularia	531—539
Fragmenta adespota	539—554

I.

CALLINUS.

1. [1.] *)

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὧδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * *

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστίν
ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ·

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
  θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
  ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

II.

TYRTAEUS.

I. ΕΥΝΟΜΙΑ.

2. [1.]

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης,
  Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·
οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
  εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

*3.

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

* * * * * *

ὧδε γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
  χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου.

4. [2.]

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν
  μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·
ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
  οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις,
πρεσβυγενεῖς τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
  εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους

μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει (τι κακόν),
δήμου τε πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ὧδ' ἀνέφηνε πόλει.

5. [3. 4.]

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ,
ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον,
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν·
ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη
νωλεμέως αἰεί, ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες,
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·
εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

6. [5.]

Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς
ἥμισυ παντὸς ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

7. [5.]

Δεσπότας οἰμώζοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
εὖτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

II. (ΥΠΟΘΗΚΑΙ.)

10. [6.]

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.

ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος,
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὰ τάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

11. [7.]

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,

ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
   κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ' ἀΐδηλα·
   εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ θαμὰ φευγόντων τε διωκόντων τε γέγευσθε,
   ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
   ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
   τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
   ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ῥιγαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
   ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
   νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
   στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
   ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
   κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
   μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
   ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
   ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
   ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος

III.

ASIUS.

Χωλός, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
ἦλθεν κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
ἥρως εἱστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

IV.

PISANDER.

Ἀνδρὶ μὲν Ἱππαίμων ὄνομ' ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργ
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης·
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἵμονος υ
ὤλετο δ' ἐν προμάχοις ὀξὺν Ἄρη συνάγων.

V.

MIMNERMUS.

ΝΑΝΝΩ.

1. [1.]*)

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτ
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή,

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

ἔσθ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τίθει,
αἰεί μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

 2. [2.]

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδοι.

3. [4.]

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

4. [5.]

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

5. [3.]

(*Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,*
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·)
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τίθει ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6. [6.]

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7. [7.]

(*Μήτε τίνα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς*
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών)
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

8. [8.]

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

9. [12.]

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλου Νηλήϊον ἄστυ λιπόντες
ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,
ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἑζόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·
κεῖθεν δ' αὖτ' Ἄλεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα.

11. [10.]

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον,
* * *
Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἠελίοιο
ἀκτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ,
Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλος, ἵν' ᾤχετο θεῖος Ἰήσων.

12. [9.]

Ἠέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῇ·
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή
κοΐλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
εὕδονθ' ἁρπαλέως χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα δὴ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ', ὄφρ' Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ·
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

14. [13.]

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἕρμιον ἂμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους
σεύαιθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πυκνὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεσιν·

οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἔργον, ὅτ' αὐγῇσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

VI.

SOLON.

ΣΑΛΑΜΙΣ.

1. [12.]*)

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

2. 3. [12.]

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.)

4. [13.]

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν

---

*) *Numeri* **adiecti sunt editionis Bachianae.**

ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ·
* * * * * *
πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι
* * * * * *
οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον·
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλαις.
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες,
καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ.
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θάμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,

αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

5. [14.]

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

6. [15.]

Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

7. [16.]

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

8.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

9. [17.]

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
λείως δ' ἐξάραντ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

10. [18.]

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

11. [19.]

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν κοῦφος ἔνεστι νόος·
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

12. [17.]

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.)

13. [4.]

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρί
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος

οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
   ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
   οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δέ
   ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
   πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
   οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
   καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
   ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
αἰεὶ δ' οὔ ἑ λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρόν
   θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
   αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἤλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
   ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ὧν ὀπίσω.
θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
   ἓν δήειν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
   χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
   ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
[ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
   καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·]
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
   κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
   ἐν νηυσὶν χρῄζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν

ἰχθυόεντ᾽, ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ᾽ ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς,
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ᾽ ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ᾽ ἱερά·
ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ᾽ ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαιτ᾽ ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ᾽ ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ᾽ ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ᾽ ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ᾗ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένου·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
πλούτου δ᾽ οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ᾽ ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

14. [7.]

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροὶ
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

15. [6.]

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16. [8.]

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

17. [9.]

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισιν.

18. [10.]

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΝ.

19. [22.]

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολιοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσ
τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

ΠΡΟΣ ΜΙΜΝΕΡΜΟΝ.

20. [21.]

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,

καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ' ἄειδε·
Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

21. [21.]

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

ΠΡΟΣ ΚΡΙΤΙΑΝ.

22. [20.]

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

---

23. [2.]

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

24. [5.]

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευρῇς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται,
ἥβης· σὺν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμόδια.
(ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.)

25. [1.]

Ἔσθ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

26. [11.]

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

27. [3.]

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν, ἥντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΕΠΗ.

31. [23.]

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διῒ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Τετράμετρα.

Πρὸς Φῶκον.

32. [24.]

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

33.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς·
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος.

34.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δήϊοι.

35.

Ἃ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην
ἔρδον.

Τρίμετρα.

36. [25.]

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων

ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας, ἤδη δεσποτῶν τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβών
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνήρ
οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

37. [25.]

* * * Εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι, διὰ
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

38. [26.]

Πίνουσι καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γούρους φακοῖσι· κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων

ἄπεστιν οὐδέν, οὔθ' ὅσ' ἀνθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

39.

Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον,
οἱ δ' ὄξος.

ΜΕΛΗ.

42. [27.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ σε προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

VII.

CLEOBULINA.

1.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

2.

Ἄνδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·
καὶ τὸ βίᾳ ῥέξαι τοῦτο δικαιότατον.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

δὴ ζῇ τοῦτ' εἰς ὥρας γαυλεπιφορουλίτεων.
μή, λέγομαι, βασιλεῦ, μὴ τετομενες, ὄφρα μὴ αὐτὸς
κόρμος ἀλιαίθηρη καπποδαιζόμενος

5.

(Καὶ τόδε Δημοδόκου·) Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν
οὐκ εἰσί, δρῶσιν δ' οἷά περ ἀξύνετοι.

ΙΑΜΒΟΙ

6

Ἢν τύχῃς κρίνων, δικάζειν τὴν Πυρρίνην δίκην.

X.

PHOCYLIDES

ΕΛΕΓΕΙΑ

1

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2 A.

Γηραιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

2 B.

Οὐδένα θωπεύω πολὺς ὑπάρχων· τοὺς δ' ἴσους τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

VIII.

AESOPUS.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
  λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, ουτε φέρειν·
ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
  ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἆλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
  ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

IX.

DEMODOCUS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ,
  πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίου.

2.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
  εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

3.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτή
  κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

4.

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί, ζώνης δὲ τυχόντες
  φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι·
ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,

δή ῥα τότ' εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι.
μή, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτός
κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

5.

(Καὶ τόδε Δημοδόκου·) Μιλήσιοι ἀξύνετοι μέν
οὐκ εἰσί, δρῶσιν δ' οἷά περ ἀξύνετοι.

ΙΑΜΒΟΙ.

6.

Ἦν τύχῃς κρίνων, δικάζευ τὴν Πριηνίην δίκην.

X.

PHOCYLIDES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2 A.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

2 B.

Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

ΕΠΗ.

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἣ μὲν κυνός, ἣ δὲ μελίσσης,
ἣ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἣ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἣ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἣ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἣ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης.

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἅσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

8.

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρήν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

9.

Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες.

10.

Δίζησθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ᾖ βίος ἤδη.

11.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

12.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

13.

. . . Χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδάσκειν ἔργα . . . .

14.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

15.

'Αλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.

16.

Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ [διδοὺς] παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

17.

'Εν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν.

XI.

PSEUDOPHOCYLIDEA.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΓΝΩΜΑΙ.

Ταῦτα δίκης ὁσίοισι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα·
μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν·
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι·
ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκε.
μὴ ῥίψῃς πενίην ἀδίκως· μὴ κρῖνε πρόσωπον.
ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαια βραβεύειν.
παρθεσιην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐπὶ πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
μηδ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς μήτε ἑκοντί.
ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἕληται.
μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ' οὖν ἀδικοῦντας ἐάσῃς.
πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.

κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος·
πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
ὧν τοι ἔδωκε θεός, τούτων χρήζουσι παράσχου.
ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
[αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων ἀπέχεσθαι.]
εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔκνομα μήτε δικαίως.
ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρόν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
[πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.]
χρηστὸς ὀνήσιμός ἐστι, φίλον δ' ἀδικῶν ἀνόνητος.
μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Ἔστωσαν δ' ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
χώρη δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.
χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
σεῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε,
ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
μηδ', ὡς πετροφυὴς πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.
πᾶσιν δ' ἁπλόος ἴσθι, τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· εἰ δ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνεθ' ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
εἷς θεός ἐστι σοφός, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦπαρ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ἄρην.
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.

Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροπλον.
οὐδ' ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀσέμνους ἕλκετ' ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τίκτει.
ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
ζῆλος τῶν ἐσθλῶν ἀγαθός, φαύλων δ' ἀΐδηλος.
τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγα δ' ὠφελεῖ ἐσθλὰ πονεῦντα.
σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
[ἡδὺς ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.]
μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
ἄφθονοι Οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·
οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
ἢ πλείσταις θαλίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς αὖ τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
[μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς.]
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.
οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκουή·

οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους·
πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
λαός τοι καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθοις φίλον ἦτορ.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσιν.
μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο·
καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
ψυχαὶ γαρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν.
πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, κἄπειτα πρὸς αὖ γῆν
λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
οὐκ ἔστ' εἰς Ἅιδην ὄλβον καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς Ἅιδης·
πάντες ἴσον νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·
ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
οὐδεὶς γινώσκει, τί μεταύριον ἢ τί μεθ' ὥραν.
ἄσκοπός ἐστι βροτῶν θάνατος, τὸ δὲ μέλλον ἄδηλον.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν αἴφνης.
καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισιν.

Μὴ μεγαληγορίῃ φυσῶν φρένα λυσσωθείης·
εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου·
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἠερόφοιτον
ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσιν·
ταύροις δ' αὐτόφυτ' ἐστὶ κεράατα· κέντρα μελίσσαις,
ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε, λόγον δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισιν.
[τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος·]
βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ·
ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον,
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι ἀνάγκῃ.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀδίκων παραθήκην·
ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστον.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃ.
μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος κἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρε·
πλαζόμενόν τε βοτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις.
βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι·
ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος ἀθέσφατος αἴθεται ὕλη·
Ἐγκρατὲς ἦτορ ἔχειν, τῶν λωβητῶν δ' ἀπέχεσθαι.
φεῦγε κακὴν φήμην, φεῦγ' ἀνθρώπους ἀθεμίστους.
μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας· ἀργίποσιν δὲ
λείψανα λεῖπε κυσίν· θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς ἔδονται.
φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως.
φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.
[μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.]

Ἐργάζευ, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύῃς·
πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
τέχνη τοι τρέφει ἄνδρας· ἀεργὸν δ' ἴψατο λιμός.
μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης·
ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βίοτον διάγοις ἀνυβρίστως.
εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
ἔστι βίος πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθεῖν ἐθέλησθα.
ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
εἰ δὲ γεηπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
ἔρχονται βιότου κεχρήμενοι, ὁππότ' ἄρουραι
λήϊα κειράμεναι καρπῶν πλήθωσιν ἀλωάς·
οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην συνάγοντες
ἄτρυτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
κάμνει δ' ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.

Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμνος ὄληαι·
δός τι φύσει καὐτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.

Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
μητρυιῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
μητέρα δ' ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
μηδ' ἐπὶ παλλακίοις πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
μηδὲ γυνὴ φθείροι βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
μηδὲ τεκοῦσα κυσὶν ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.

μηδ' ἐπὶ σῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληαι.
μηδ' αὖ παιδογόνον τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου·
μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν·
μηδ' ὕβριζε γυναῖκ' αἰσχυντηροῖς λεχέεσσιν.
μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνευάδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτος.
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρις,
καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ' ἄγεσθαι·
λατρεύσεις ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
ἵππους εὐγενέας διζήμεθα γειαρότας τε
ταύρους ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρῆας·
γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις ἐπὶ πήματι πῆμα·
μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.
Παισὶν μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος εἴης.
ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ σε, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμῖδα χαίτην·
μὴ κορυφὴν πλέξῃς μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων·
ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαὶ δὲ γυναιξίν.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισιν·

μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆμεν ἐάσῃς.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Στέργε φίλους ἄχρις θανάτου, πίστις γὰρ ἀμείνων.
συγγενέσιν φιλότητα νέμοις ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπουσιν.
δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων παρ' ἄνακτι.
λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
[*Ἁγνείη ψυχῆς τοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί.*]
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, τοῖα βιεῦντες
ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

XII.

XENOPHANES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτίθει στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃσι προτείνει·
κρατὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν·

μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν·
πάρκειται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντη πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
πρήσσειν — ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον,
οὐχ ὕβρις, — πίνειν ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
ὥς οἱ μνημόσυν' ᾖ, καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδὲ τὰ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

2.

Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη·
εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων

ἀνδρῶν ἠδ᾽ ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
ἀλλ᾽ εἰκῇ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη,
οὔτ᾽ εἰ πενταθλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσ᾽ ἀνδρῶν ἔργ᾽ ἐν ἀγῶνι πέλει,
...κεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
...ρὸν δ᾽ ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ᾽ ἐπὶ τῷ,
...εθλεύων νικῷ Πίσαο παρ᾽ ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

3.

Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν,
ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
ᾔεσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε᾽ ἔχοντες,
οὐ μείους ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,
αὐχαλέοι, χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν,
...τοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι.

4.

...κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
...χέας, ἀλλ᾽ ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

5.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφίξεται οὐδ᾽ ἀπολήξει,
ἔστ᾽ ἂν ἀοιδοπόλων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν·

6.

Νῦν αὖτ᾽ ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

* *
*

Καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπεὶ ἦ φίλου ἀνέρος ἐστίν
ψυχή, τὴν ἔγνων φθεγξαμένης ἀΐων.

7.

Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοί
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

8.

Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος.

ΙΑΜΒΟΙ.

9.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ἐκ πόλεως πόλιν φέρων
βληστριζόμην.

XIII.

THEOGNIS.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
οὐκείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος·
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
ἀστοῖς τοῖσδ' οὔ πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει

ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ παρὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος·
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογῆσαι
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσαι.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνος μέγαλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
μήποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γινομένους,
οἵ τινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

Οὐ τόσσους χ' εὕροις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Ἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἱῇσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ' ἕτερα.

Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου· σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτ' ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,

ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι,
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς,
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρὸς
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου, θεοῖς ἐστιν ἔπι κράτος· οὔ τοι ἄτερ θεῶν
γίνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
ῥιπτεῖν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
ϑήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον.

[*Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν*
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.]

Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίνου.
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι,
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἧμιν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
αὐλὸς πάγχυ πόλει, Κύρν', ἐν ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις

ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀν νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·
πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή
ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλά κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει·
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·

τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν·
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τίθει.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ.
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόντ' ἀγρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδαής, οἷσι παρῇ, μέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ᾽ ᾧ κ᾽ ἐκ γαστρός, Κύρνε, μιῆς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ᾽ ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ᾽ ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ᾽ ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ᾽ ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ᾽ ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ·
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
γινώσκων ὀργὴν ἥν τιν᾽ ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ᾽ ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ᾽ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν᾽ ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ᾽ ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ᾽ ἀγαθοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέροισι διδούς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως
ἕξεις, Κύρν', ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν,

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χοὔτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος·

τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
  δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
  ἄνδρ' ἰέναι; μὴ λὴν οὐκ ἐθέλοντα φίλει·
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
  αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
  εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
  ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν', ἐπιφαίνων
  παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
  Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
  τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
  δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅν τιν' ἔχουσιν·
  οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς·
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
  μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
  εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;

Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.

Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ·
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗ τέ περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν·
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
ἐντρέπευ, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ᾽ εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνήρ, κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ᾽ ἀγάθ᾽ εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ᾽ ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ᾽ αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥ τ᾽ ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν᾽, ἕπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ᾽ ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ᾽ οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ᾽ εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν᾽ ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ᾽ ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ᾽ ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
σιγῶ, γινώσκων ὑμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ᾽ ἀμέλητα μέλει·
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ᾽ ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
  μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
  καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτόν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
  ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ᾧ τις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, κὰκ κακοῦ ἐσθλόν·
  εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
  πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
  οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
  οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
  τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶν ἀνόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
  τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
  θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
  χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
  αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
  χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς
  οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὥστ' ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλὸν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ,τ' αἰσχρὸν ἔῃ.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅν τιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ·
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἁβρὰ παθεῖν·
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,
ἥξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος

τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις·
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὔτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλῷ γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένει.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

ι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
ρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις.

ύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

ίσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
ῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

κι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ῥεῖν
' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

ί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
ιὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

ὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

υς κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
ιενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

ῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
ὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

λὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
ια καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
ι δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ κατὰ πολλὰ διδάσκεις,
λὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

μων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
ν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτῃ καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρῃ, σὺν δ' ἥβῃ γίνεται ἁρμοδία,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρής
ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδέ τ' ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ', οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες

ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν

τερπομένους, τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸ[ν]
εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δ[ὲ] ποιεῖν·
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃς ἠδ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῇσί τε σὸν περὶ βωμόν·
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς

μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλοι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
εὐθύτερον χρῆμεν, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἔμπης ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα μαθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἳ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέτις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή·
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξεῖ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίνεται ἀνδρί,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς δίδοι ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν

οὔτε φίλοις· ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἥβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφροτέρως.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὑτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ὀδυνηρότερον.

Κύρν', εἰ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινεν
γινώσκων Ζεὺς νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔποτε γαστρὶ
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,

ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλῃ τις.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας·“
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

Οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

αρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
όμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

ὰα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
ιας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

ι ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς
σὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
ι δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
άμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
σας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

ς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
όσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

αθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
ίων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

ὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυῖ,
ης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

τ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
ην καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
ττουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
αινήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
κ. νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρά
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδου χρήμασί τ', ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοις,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοι', εἴ τι δύναι', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ·
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδου χρήμασί τ', ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοις
ἀλλ' ἔρδων φαίνοι', εἴ τι δύναι', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶ
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

[illegible]

[illegible]

υνὸν δ' ἀνθρώποις [illegible] ἱερὸν [illegible]
ἀγλαὸν [illegible]
ὂν αὐτοῦ [illegible]
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν [illegible]
νητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

' μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
ρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.
ὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
ρπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ
3η τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

ὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηΐδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη,
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δ' ἐγὼ οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ·
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γινώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι καλ λῖθ' εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν

γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γινώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
βρόχχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κύρν', οἳ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοίδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,

Εἴ κ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τά τ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,

ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐκ εἶμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο,
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἀργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

(Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.)

(Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.)

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἧκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγομένης.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ·
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ·
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίναις,
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα· θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
  δίζημ᾽· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς· σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
  φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ᾽ ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν· οὐκέτι δηρόι
  ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
  ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
  Κυπρογενοῦς δ᾽ ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ᾽ ἐπὶ σοί· σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
  μηδέ σε νικήσῃ παῖδ᾽ ἀδαῆ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γάρ σε διῶμαι·
  τούτοις, οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
[illegible]λευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
  [illegible]ὐ μὲν δὴ τούτοις γ᾽ ἦσθα φίλος πρότερον.
Οὐκ ἐγὼ ἐκ πάντων σ᾽ ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
  [illegible]στόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
[illegible]ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
  [illegible]νθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

[illegible] παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
  Κύπρις, σὸν δ᾽ εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ᾽ ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
  γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
  θυμοβόρους, στρέψον δ᾽ αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ᾽ ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ᾽ εὔφρονι θυμῷ
  μέτρ᾽ ἥβης τελέσαντ᾽ ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
    παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.
Σοί τε διδοῦν καλόν ἐστιν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
    αἰτεῖν· ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
    ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
χρῄζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, ἀλλά σε δαίμων
    δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθών
    εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
    μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
    σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐγῶ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
    πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ·
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
    οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
    ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
    δαίμονα, παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγώ
    ἐξεδάμην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
    οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως·
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμά σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥῄτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβι[illegible] παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

4.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

5.

Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

XVIII.

SOPHOCLES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφός, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

5.

Ὠιδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὤν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα .....

XIX.

ΙΩΝ.

ΕΛΕΓΕΙΑ

1.

Θυρσοφόροις μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει
αἰθέρος· ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκινοὶ
παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν,
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές.
τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·
τῶν δ' ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.
τῷ σύ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε·
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσὸς
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε
Προκλεῖ Περσείδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.

ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

3.

Ἑνδεκάχορδε λύρα, δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα,
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους·
πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

8.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

ΜΕΛΗ.

9.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

. . . . ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏓ – –́ ⏑ ⏑ – . . . .
. . . . Ἄδαμον
παῖδα, ταυρωπόν, νέον οὐ νέον, ἥδιστον πρόπολον
βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀερσίνοον,
ἀνθρώπων πρύτανιν.

10.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ἀώιον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείναμεν ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

14.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Οὐδ' ὅγε σῶμα τυπεὶς διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται
ἀλκᾶς,
ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται
θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλεν.

XX.

MELANTHIUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

XXII.

HIPPO.

Ἵππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.

XXIII.

EMPEDOCLES.

1.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρο
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

2.

Παυσανίην ἰητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτου υἱόν,
φῶτ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθρεψε Γέλα·
ὃς πολλοὺς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισιν
φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνης ἀδύτων.

XXIV.

DIONYSIUS CHALCUS.

1.

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν. ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοὶ καὶ τάδε μανθάνετε.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἱστάναι οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν,
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν αἰθέρα τὸν κατὰ κλίνην,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

4.

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν
τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
** * περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλεν.*

6.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

XXV.

EURIPIDES.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Οἵδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

2.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
  ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμμασι πρόσθε πάθος,
μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους
  ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους;

ΜΕΛΗ.

3.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗι.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
καλὸν ἁ νίκα· (τὸ) κάλλιστον (δ') ὃ μηδεὶς ἄλλος
  Ἑλλάνων (λάχεν),
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτατα,
βῆναί τ' ἀπονητί, Διὸς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

XXVI.

THUCYDIDES.

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
  γῆ Μακεδών, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις
  τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

XXVII.

ALCIBIADES.

Βάπτεις μ᾽ ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

XXVIII.

AGATHON.

Ὤφελεν, ὡς ἀφανής, οὕτω φανερώτατος εἶναι
καιρός, ὃς αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ᾽ εὐλαβίης.

XXIX.

EUENUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
ὀρθῶς δ᾽ ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ᾽ ἐν ἔθει·
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
„σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ᾽ ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.“
τοὺς ξυνετοὺς δ᾽ ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ μηδ᾽ ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.

χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος·
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

3.

Ἡγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
ὀρθῶς γιγνώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνήρ.

4.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

5.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

6.

Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

7.

. . . . . (Ὕβρις,)
ἥτις κερδαίνουσ' οὐδέν, ὅμως ἀδικεῖ.

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

ΕΠΗ.

9.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δή
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

XXX.

CRITIAS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

(ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ.)

1. [1.]*)

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα·
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλει δαπάνῃ τε κράτιστος
* * * * *
Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα·
εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος·
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκός, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ·
Φοίνικες δ' εὗρον γράμματα λεξίλογα·
Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἁλὸς ταμίαι·
τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρεν,
κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2. [2.]

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν
πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλῳ θιάσου
ἄγγεα * * * * *
* * *Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής,*

---

*) *Numeri adiecti sunt* **editionis Bachianae.**

καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει·
εἶτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν
εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμματ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει·
λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη·
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
εἴς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα·
τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος
γνώμῃ τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης,
πρός θ' ὕπνον ἥρμοσται, τὸν καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίειαν,
καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

* * *

αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχρῆμα
τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται,
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

ΕΙΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ.

3. [3.]

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω,
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

4. [3.]

Γνώμη δ' ἣ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
εἶπον καὶ γράψας τοὖργον ἔδρασα τόδε·
σφραγὶς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται.

5. [4.]

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκας δ' Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6. [5.]

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

ΕΠΗ.

7. [7.]

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς
ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον·
. . . .
οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
πλάστιγξ θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζῃ
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

XXXI.

ΙΟΦΩΝ.

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα,
τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα τὸ σεμνότατον.

XXXII.

SOCRATES.

1.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσιν,
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

2.

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινά.

3.

Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι
ἐν πολέμῳ.

XXXIII.

ANTIMACHUS.

ΛΥΔΗ.

1.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

2.

Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας.

3.

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

*4.

. . . . . . Τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ
Ἥλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

*5.

. . Τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.

*6.

. . . . Ἠΰτε καύηξ
(ἔνδιος) δύπτης ἁλμυρὸν εἰς πέλαγος.

XXXIV.

PLATO.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Τὴν ψυχήν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον·
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

2.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίγνοιτο, νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

3.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

4.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ πρὶν ἐραστῶν

ἑσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἵη δ᾽ ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

5.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν,
καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὔκαιρον ἀείσας
κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
φωνὴν δ᾽ ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
[εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάτων.]

6.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

7.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶν
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δή ποτε γεινομέναις·
σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·
κεῖσαι δ᾽ εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

8.

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἶφ᾽, ὅτι καλός
ὦπται καὶ πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται.
θυμέ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ᾽ ἀνιήσει
ὕστερον· οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

9.

Οἵδε ποτ᾽ Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ᾽ ἐνὶ μεσάτῳ.

—

χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

10.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

11.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμ'· ὁ δ' ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

12.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κτείνασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσεν,
τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος·
κεῖνο καὶ ἐνδύσαιτο καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιτο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος.

13.

Πλωτῆρες σῴζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

14.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

15.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

16.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·

πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

17.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

18.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρὼν
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

19.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφὴν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

20.

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες· ὡς ὀλιγώρως·
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

21.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοΐδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

22.

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ,
μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ·
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
πορφυρέου μέθυος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

23.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
θέλγω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κώματι παῖδα.
. . . .

24.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

25.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
θελγομένων στάξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

26.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθεν,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντῃ δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσ', Ἄρης οἷαν ἤθελε τὴν Παφίην.

27.

Ἁ Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ, φεῦ ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος·
ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

28.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν·
ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

29.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

30.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην,
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως·
ἆ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

31.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ' ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαἰ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον.

ΕΠΗ.

32.

Ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης·
οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὗδεν μειδιόων· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

XXXV.

SIMMIAS THEBANUS.

1.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσός
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

2.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρός
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

XXXVI.

ZEUXIS.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν
ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
δείξας νικάτω. . . . . . .
. . δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

XXXVII.

PARRHASIUS.

1.

Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ' ἔγραψεν
Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου.
οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς ῥα μ' ἔφυσε
γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

2.

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

3.

Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

XXXVIII.

PRAXITELES.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω
οὐκέτ' οἰστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

XXXIX.

DIONYSIUS MINOR.

1.

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών.

2.

Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου.

XL.

MAMERCUS.

Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτέλεσιν.

XLI.

ASTYDAMAS.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται.

XLII.

PHILISCUS.

(Νῦν) ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις·
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
* * * * * * *
* * * * * * *
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
δόντα καταφθιμένων καὶ σοφῷ ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασιν,
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

XLIII.

APHAREUS.

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
Ζηνί, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

XLIV.

SPEUSIPPUS.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων.

XLV.

DEMOSTHENES.

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

XLVI.

ARISTOTELES.

ΕΠΗ.

1.

Ἁγνὲ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

2.

Καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ.

3.

ΠΡΟΣ ΕΥΔΗΜΟΝ.

Ἐλθὼν δ' ἐς κλεινὸν Κεκροπίης δάπεδον
εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἱδρύσατο βωμὸν
ἀνδρός, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ·
οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.

16. [3.] Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν,
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

17. [26.] Ἐπὶ Νιρέως, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

18. [24.] Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Ἄδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

19. [2.] Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

20. [34.] Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ.

Οἵδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

21. [1.] Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων.

22. [35.] Ἐπὶ Εὐρυπύλου, κειμένου ἐν Ὀρμενίῳ.

Πάτρῃ ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

23. [22.] Ἐπὶ Θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρός
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

24. [32.] Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

25. [19.] Ἐπὶ Μέγητος, ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλιχίῳ.

Μνῆμα Μέγητι θοῷ μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεῦξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

26. [31.] Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει, κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιὶς ἔθρεψε Ποδάρκην, Ἄκτορος υἱόν·
ὀστέα δ' αὖ Σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

27. [36.] Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεύς
ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

28. [38.] Ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

29. [33.] Ἐπὶ Εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο, Φερητιάδης Εὔμηλος,
νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

30. [16.] Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Παφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

31. [17.] Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἄρχων Ἀμφίμαχος, Κτεάτου πάϊς, ἠδὲ Διώρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

32. [37.] Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

33. [4.] Ἐπὶ Ἐλεφήνορος, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα, ἀρχὸν Ἀβάντων,
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

34. [5.] Ἐπὶ Μενεσθέως, κειμένου ἐν Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

35. [9.] Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέθαπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

36. [18.] Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου, κειμένων ἐν Ἤλιδι.

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

37. [39.] Ἐπὶ Ταλθυβίου, κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

38. [40.] Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ ἑῦν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἥδε κατεσκίασε Τρῳὰς ἄρουρα τάφῳ.

39. [27.] Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην περσάντ' ἠδ' Ἄντιφον ἥρω
γαῖα πατρὶς κώμη ἠδ' Ἐφύρα κατέχει.

40. [25.] Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνῆμα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος.

41. [45.] Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπ' ὄχθῳ
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

42. [47.] Ἐπὶ Πυλάδου, ἐν Φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

43. [44.] Ἐπὶ Αἰήτου, κειμένου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

44. [48.] Ἐπὶ Ἀταλάντης, ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείχων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

Ἐπὶ τῶν Τρώων.

45. [43.] Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

46. [41.] Ἐπὶ Ἕκτορος, κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

47. [42.] Ἐπὶ Πυραίχμου, ἐν Τροίῃ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

48. [46.] Ἐπὶ Ὀρφέως, κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

49. (Ἐπὶ Πρωτεσιλάου, ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντος).

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.

50. (Ἐπὶ Πανδάρου.)

Τηλεβόλον ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱόν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.

51. (Ἐπὶ Δόλωνος.)

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

52. (Ἐπὶ Ῥήσου.)

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

53. (Ἐπὶ Σαρπηδόνος.)

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

54. (Ἐπὶ Γλαύκου.)

Εὐώδης Κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

55. (Ἐπὶ Μέμνονος.)

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἠοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ, Βήλου παρ ποταμοῦ προχαῖς.

56. (Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.)

Πελτοφόρου Θρήκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ἕδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

57. (Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὅδ' ἀνθεμόεις.

58. (Ἐπὶ Πυλαιμένους, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Ερμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.

59. (Ἐπὶ Αἰνείου.)

Αἰνείαν Κύπριδός τε καὶ Ἀγχίσου φίλον υἱόν
ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

60. (Ἐφ' Ἕκτορος, κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.

Ἕκτορι τόνδε τάφον Πρίαμος μέγας ἐσετέλεσσεν,
ὄχθον υπὲρ γαίης μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

61. (Ἐπὶ Πενθεσιλείας.)

Στήσω σε σπεύδοντα, δορύσσοε, Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

62. (Ἐπὶ Κύκνου.)

Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

63. (Ἐπὶ Ἀσίου.)

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος . .

. . . .

64.

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαν Λαΐου υἱὸν ἔχω.

ΙΑΜΒΟΙ.

6.

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

ΜΕΛΗ.

7.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,

σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους ἦλθον·
σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς·
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκοῦσαι
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

XLVII.

CLEON (SICULUS).

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο
βαυριόθεν βριαροὶ Γοργοφόνου νέποδες.

XLVIII.

CRATES.

ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·

χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥτε μοι αἰεί
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

* * *

ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου ὄλβον
μύρμηκός τ' ἄφενος χρήματα μαιόμενος,
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὔφορον, εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν δὲ τυχὼν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνάς
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.

2.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης,
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

3.

Τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη,
οὔθ' ὑπὸ χρυσείων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων τηξιπόθων.

ΕΠΗ.

4.

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' ἔσιδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
ἔνθα τ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

5.

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρετρῆ.

20.

Κράτης Κράτητα χρημάτων ἀποστερεῖ.

22.

Οὐχ εἷς πάτρας μοι πύργος, οὐ μία στέγη,
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

XLIX.

THEOCRITUS CHIUS.

Ἑρμίου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου
μνῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης·
ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν
ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

L.

MENANDER.

1.

Χαῖρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

LI.

HEDYLE.

ΣΚΥΛΛΑ.

(Καὶ Γλαῦκος Σκύλλης ἄντρον ἐσῆλθε, φέρων)
ἢ κόγχου δωρήμα τ᾽ Ἐρυθραίης ἀπὸ πέτρης,
ἢ τοὺς ἀλκυόνων παῖδας ἔτ᾽ ἀπτερύγους,
τῇ νύμφῃ δυςπείστῳ ἀθύρματα· δάκρυ δ᾽ ἐκείνου
καὶ Σειρὴν γείτων παρθένος οἰκτίσατο·
ἀκτὴν γὰρ κείνην ἀπενήχετο καὶ τὰ σύνεγγυς
Αἴτνης.

LII.

PHILETAS.

ΔΗΜΗΤΗΡ.

1. [1.]*)

Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν
ἔλλαχε, καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει.

2. [2.]

Καὶ γάρ τις μελέοιο κορεσσάμενος κλαυθμοῖο
κήδεα δειλαίων εἷλεν ἀπὸ πραπίδων.

3. [3 .

Νῦν δ᾽ αἰεὶ πέσσω· τὸ δ᾽ ἀέξεται ἄλλο νεωρὲς
πῆμα, κακοῦ δ᾽ οὔπω γίγνεται ἡσυχίη.

---

*) *Numeri adiecti sunt* editionis Bachianae.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ.

4. [6.]

Λευγαλέος δὲ χιτὼν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' ἀραιὴ
ἰξὺς εἱλεῖται κόμμα μελαγκράνινον.

ΠΑΙΓΝΙΑ (Η ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ).

5. [9.]

Οὔ μέ τις ἐξ ὀρέων ἀποφώλιος ἀγροιώτης
αἱρήσει κλήθρην, αἱρόμενος μακέλην,
ἀλλ' ἐπέων εἰδὼς κόσμον καὶ πολλὰ μογήσας,
μύθων παντοίων οἶμον ἐπιστάμενος.

6. [10.]

Ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια, καί τι προσηνὲς
εἰπεῖν, μεμνῆσθαί τ' οὐκ ἔτ' ἐόντος ὅμως.

7. [12.]

Γαῖαν μὲν φανέουσι θεοί ποτε· νῦν δὲ πάρεστιν
λαιψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὁρᾶν τέμενος.

8. [11.]

Οὐ κλαίω ξείνων σε φιλαίτατε, πολλὰ γὰρ ἔγνως
καλά, κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.

ΑΔΗΛΑ.

9. [13.]

Τὼς θύνω πολέων γαίης ὕπερ ἠδὲ θαλάσσης
ἐκ Διὸς ὡραίων ἐρχομένων ἐτέων·
οὐδ' ἀπὸ μοῖρα κακῶν μελέῳ φέρει, ἀλλὰ μένουσιν
ἔμπεδ' ἀεί, καὶ τοῖς ἄλλα προσαυξάνεται.

10. [14.]

Φλιοῦς γὰρ πόλις ἐστί, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

11. [15.]

Τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῦσα
μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

12. [16.]

Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς ἀπὸ ψυχὴν ὀλέσασα,
ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη.

13. [17.]

Βουγενέας Φαμενὸς προσεβήσατο μακρὰ μελίσσας.

14.

Καί κεν Ἀθηναίης δολιχαόρου ἱερὸν ἄστυ.

15. [19.]

Δέξατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτρου Βουρίνης.

16. [18.]

Δμωΐδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν ἔρι.

17. [20.]

Οὐδ' ὕκης ἰχθὺς ἔσχατος ἐξέφυγεν.

18.

. . . *Ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἤθεσιν αἰδώ.*

LIII.

HERMESIANAX.

ΛΕΟΝΤΙΟΝ.

Βιβλίον α'.

1.

Δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δέ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

Βιβλίον γ'.

2.

Οἴην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἀργιόπην, Θρῇσσαν στειλάμενος κιθάρην,
Ἀιδόθεν· ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπεχθέα χῶρον,
ἔνθα Χάρων κυανὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον
ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ
ῥεῦμα διὲκ μεγάλων συρομένη δονάκων.
ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
Ὀρφεύς, παντοίους δ' ἐξεπάεισε θεούς,
Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον ὑπ' ὀφρύσι μειδήσαντα
εἶδε, καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός,
ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
σκληρόν, τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς.
ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἀργιόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκεν
Μουσαῖος, Χαρίτων ἤρανος, Ἀντιόπην,
ἥτε πολὺν μύστῃσιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,

Ῥάριον ὀργειῶν δάπεδον διαποιπνύουσα
Δήμητρος· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Φημὶ δὲ καὶ πατρῷον ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
Ἡσίοδον, πάσης ἤρανον ἱστορίης,
Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἐκόνθ' Ἑλικωνίδα κώμην·
ἔνθεν ὅγ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραΐκήν
πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους,
ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀπαρχόμενος.

Αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδός, ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει,
ἥδει τὸν πάντων δαίμονα μουσοπόλων,
λεπτὴν δ' αἷς Ἰθάκην ἐνετείνετο θεῖος Ὅμηρος
ᾠδῇσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης,
ἣν διὰ πολλὰ παθὼν ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον
πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·
ἔκλεε δ' Ἰκαρίου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
καὶ Σπάρτην ἰδίων ἁπτόμενος παθέων.

Μίμνερμος δέ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο πολλὸν ἀνατλάς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
καίετο μὲν Ναννοῦς, πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ
κημωθεὶς κώμους εἶχε σὺν Ἐξαμύῃ·
δήχθη δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἠδὲ Φερεκλῆν
ἐχθρὸν μισήσας, οἷ' ἀνέπεμψαν ἔπη.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Λυδηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτι
πληγεὶς Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ,
Δαρδανίῃ δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
κλαίων, Αἰζάνιον δ' ἦλθεν ἀποπρολιπών
ἄκρην ἐς Κολοφῶνα· γόων δ' ἐνεπλήσατο βίβλους
ἱράς, ἐκ παντὸς παυόμενος καμάτου.

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κώμους,
Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
γιγνώσκεις· ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ' ὕμνων,
Τήϊον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ.
καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφημιλλήσατ' Ἀνακρέων
στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν.
φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτήν
οἰνηρὴν οὔρει κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὔοινον· τὸ δὲ Μύσιον εἴσιδε Λεκτόν
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

Ἀτθὶς δ' οἷα μέλισσα πολυπρήωνα Κολώνην
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ᾖδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν ἔρωτ' ἐγέραιρε Θεωρίδος . .
. . . . . . Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

Φημὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας,
ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας
Αἰγειῶν, μεθέπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόκε σοὶ δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρετ' ὄλεθρον
Ἀμφιβίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν, ὃν ἐθρέψαντο τιθῆναι
Βάκχου, τὸν λωτοῦ πιστότατον ταμίην,
Μούσαις παιδευθέντα Φιλόξενον, οἷα τιναχθείς
Ὀρτυγίην ταύτης ἦλθε διὰ πτόλιος,
γιγνώσκεις, ἀΐουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
αὐτοῖς μηλείοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδόν, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται
Κῷοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ,
Βαττίδα μολπάζοντα θοήν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥωόμενον λαλιήν.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐκτίσσαντο
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς λεπτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις,
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετή,
οὐδ' οἵ κεῖνον ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμόν
φαινομένου, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Οἵη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς
Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης
εὑρόμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθήρ
βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον.

Οἵῳ δ' ἐχλίηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη 'Απόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ,
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας,
οἰκί' ἐς 'Ασπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
εὗρε, λόγων πολλὰς εὑρόμενος διόδους.

Ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω πόθος ἔσπασεν 'Ισθμοῦ
δεινός, ὅτ' 'Απιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο
ὀξὺς 'Αρίστιππος, πάσας δ' ἠνήνατο λέσχας
φεύγων, οὐδ' ἀνέμων ἐξεφόβησε βία.

2.

Ἐκ νέκυος ταύτην ἵππου γράψασθε γενέθλην,
σφῆκας· ἴδ', ἐξ οἵων οἷα τίθησι φύσις.

3.

Ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

4.

. . . Βοὸς φθιμένης πεποτημένα τέκνα.

5.

Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζεται αἰών·
ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελοῦ ῥάχεως
δεινὸς γίνετ' ὄφις, νέκυος δειλοῖο σαπέντος,
ὃς νέον ἐκ τούτου πνεῦμα λάβῃ τέρᾳος,
τεθνεῶτος ζωὴν ἕλκων φύσιν· εἰ δὲ τόδ' ἐστίν,
οὐ θαῦμα βλαστεῖν Κέκροπα τὸν διφυῆ.

LVIII.

CALLIMACHUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

ΑΙΤΙΑ.

Βιβλίον α'.

*1.

Ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου
Ἡσιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασεν.

*) Numeri adiecti sunt editionis Ernestianae.

*2.

. . . *Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην.*

*3.

Μνημοσύνης ἣ δ' ὧδε γόνου χαρίεντος ἔπισσα.

*4.

. . . *Τὼς δ' ἐφθέγξατο Καλλιόπεια.*

5. [11.]

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἑὸν δέ μιν οἷα τοκῆα
χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.

6. [234. 472.]

Ἄνδρες Ἀθηναῖοι Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες
ταῦρον ἐριμύκην, εἷς ἑνὸς ἀντερέτου . . .

7. [154.]

Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην.

*8.

Ἱλαθί μοι Φαλαρῖτι, πυλημάχε.

9. [13.]

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

10. [12.]

* *Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.*

(*Λίνος.*)

*11. [127.]

Ἄρνες τοι φίλε κοῦρε συνήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
ἔσκον, ἐνιαυθμοὶ δ' αὔλια καὶ βοτάναι.

12. [424.]

Μητέρας ἐξεκένωσεν, ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι.

*13.

Ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν εἶν' εἴρενα μέσσων.

Βιβλίον β'.

14. [106.]

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' ὀδόντων
ἔνδοθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουάς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

*15. [182.]

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

*16.

Θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὗεν ὕδωρ.

17. [194.]

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

18. [119.]

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

19. [19.]

Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος Ὑψιζώρου
ἄστυρον εἰσανέβαινε.

*20.

Κοῦραι πετράων ἤριπον ἐξ ὑπάτων.

21. [20.]

Ὥς τε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

* 22. [147.]

Τῷ περιδηνήεντ' Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

*23. [172.]

Κέκρυπται γύπῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

*24. [382.]

Τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

25. [21.]

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Βιβλίον γ΄.

(Κυδίππη.)

*26. [169.]

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι
φωλεὸν ἠὲ λόετρον.

*27. [102.]

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

28. [26.]

Ἄγραδέ ποι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

*29. [101.]

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοις κεκολαμμένα τόσσα φέροιτε
γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

* 30. [229.]

Αιρὸς ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ' ἐπέσεισα φόβον;

---

31. [27.]

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

* 32. [293.]

Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι,
τὰ στείβειν, ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.

* 33. [128.]

Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἐδεστοῦ,
κἀγώ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Βιβλίον δ'.

34. [32.]

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.

*35.

Ὁ δ' ἀείδων
Μαλλόες ἦλθε χορός.

*36.

Καὶ νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

*37.

(Ἄτερ αὐλῶν)
ῥέζειν καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ.

Ἐξ ἀδήλων βιβλίων.

(Ἄργους οἰκισμοί.)

38. [113.]

Ἀρχμενος, ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην.

39. [113.]

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ.

40. [112.]

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
μήτηρ εὐΐππου πατρίδος ἡμετέρης.

41. [122.]

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

42. [281. 253.]

Σκέρβολα μυθήσαντο
Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

43. [277.]

Μαστύος ἀλλ' ὅτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

44. [104.]

Οἳ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου, σχάσσαντες ἐρετμά,
λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

45. [269.]

(Οἳ) καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

(*Σεμέλη.*)

46. [175.]

. . . . *Τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα*
μήτηρ, οὐδ' ὤδιν', ἐννέα μῆνας (ὅλους).

*47.

*Κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη
χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων, καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην.*

(Γλαῦκος.)

48.

Κρηνέων τ' Εὐρώπῃ μισγομένων ἑκατόν.

---

49. [108.]

*Τοῖς μὲν ἀρισκύδης εὖνις ἀνῆκε Διός
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.*

50. [195.]

*Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖθις ἰδεῖν,
ἧχι πάλους ἐβάλοντο διεκρίναντό τε τιμάς
πρῶτα Γιγαντείου δαίμονες ἐκ πολέμου.*

51. [203.]

Αἵ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

52. [159.]

Καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς.

53.

Λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι (λάων) γενόμεσθα.

54. [154.]

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι.

55.

Βουθοίῃ Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

56. [156.]

Ἒξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
ἕλκειν.

57.

Πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ
ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τάφον φονέας.

58. [204.]

Ῥάμφει κανθώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

59. [142.]

Τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη
γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

60. [211.]

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

61. [322. 198.]

Ἱερὴν
Ἧλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

62. [216.]

Σὺν δ' ἄμυδις φόρυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

63. [161.]

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δακετόν.

64. [120.]

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

65. [136.]

Εκλυε, τῶν μηδέν ποτ' ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθοι,
Πηλεύς.

66. [218.]

Οὐδ' ἐπὶ δὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

67. [226.]

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

68.

Οἱ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτεν.

69. [224.]

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.

70. [163.]

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

71. [160.]

Γραικοὶ καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

72. [230.]

Ἁρμοῖ γὰρ Δαναοῦ γῆς ἄπο βουγενέος.

73. [193.]

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.

*74.

Ἧχι πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης.

75. [250.]

Ἄξονται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον
βουδόκον.

76. [103.]

Καί μιν Ἀλητιάδαι πουλὺ γεγειότερον
τοῦδε παρ' Αἰγειῶνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα

θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος
ζήλῳ τῶν Νεμέηθι· πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

77.

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐπήγαγεν ὅθματα δίφρου.

78.

Ἀτράκιον δἤπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει.

79. [197.]

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

80. [105.]

Οὔπω Σμίλιος ἔργον ἐΰξοον, ἀλλ' ἔτι τεθμόν
δηναιὸν γλυφάνων ἄξοος ἦσθα σανίς·
ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἕδος.

81.

. . . . Ἥρης
ἁγνὸν ὑφαινέμεναι τῇσι μέμηλε πάτος.

82.

Εἴτε μιν Ἀργείων χρή με καλεῖν ἀάτην.

83. [215. 188.]

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα
τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

84. [123.]

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπνας
λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

85. [448.]

Πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμόν εἰσι Λάκωνες,
ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλιδῶν
ᾠκίσατε.

86. [129.]

Λάθρῃ δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
ἔτραφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι.

87. [130.]

Ἀλλ' ἀπὸ τόξου
αὖτις ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἑλὼν ἑτέρου.

88. [139.]

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

89.

Περσίη, ἧς θ' ἕνεκεν πένθος ἀπωμόσατο.

90. [140.]

Ἀμφί τε κεβλὴν
ἑρμένον ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

91. [153.]

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι.

92. [220.]

Χὴ Παλλάς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύσαντο Προναίην.

93. [164.]

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

94. [184.]

Σκύλλα γυνὴ κατάκασσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

95. [185.]

Βριλησοῦ λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτίσσαντο.

96.

Οἱ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ.

97. [209.]

Φωκαέων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

98. [221.]

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

99. [213.]

Ἀντὶ γαρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

100. [210.]

Αὐτίκα τὴν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

101. [207.]

Τὴν μὲν ὅγ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύϊ Τιλφωσσαίῃ.

102. [202.]

Ρήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστεω Αἰολίδαο.

103. [201.]

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

104. [176.]

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

105. [171.]

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

(*Εἰς τὸν Βερονίκης πλόκαμον.*)

106. * [462.]

Ἡ με Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερονίκης
βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

107. *[152.]

Ἦγεν ἐπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

108. [464.]

* * *Σήν τε καρὴν ὤμοσα, σόν τε βίον.*

109. [463.]

Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φύτον οἵ μιν ἔφηναν.

110. *[305.]

. . . *Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου*
(*Ἐλλοπιῆας*).

*111.

Ἐσχατίην ὑπὸ πέξαν ἐλειήταο λέοντος.

ΙΒΙΣ.

112. [174.]

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ.

113.

Εἵλκυσε δὲ δριμύν τε χόλον κυν`ς ὀξύ τε κέντρον
σφηκός, ἀπ' ἀμφοτέρων δ' ἰὸν ἔχει στομάτων.

ΑΔΗΛΑ.

114. [165.]

Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

115. [306.]

Μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκόν ἤγειρον.

116.

Μὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

117. [138.]

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος.

118.

Νηΐδες οἱ Μούσης, οὐκ ἐγένοντο φίλοι.

119.

. . *Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει.*

120. [121.]

Ἔλλατέ νυν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
χεῖρας ἐμοῖς, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

121. [107.]

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμμασι λίχνα φέροντες,
Ἕρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
ὧδε νέων ἐράοιτε· πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

122. [239.]

Ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω
πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.

123. [238.]

. . . *Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον.*

124. [109.]

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου
τὸ τρίτον.

125. [111.]

Ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον.

. . . .

Τρὶς μάκαρ, εἰ παύρων ὄλβιός ἐσσι μέτα,
ναυτιλίης τ' εἰ νῆϊν ἔχεις βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰών
κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσῳκίσατο.

126. [67.]

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι,
ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
ἢ φίλον ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἢ ὅτε κωφαῖς
ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

127. [126.]

Δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

128. [133.]

Εἴ σε Προμηθεύς
ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

129. [134.]

Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

130. [135.]

'Αλλὰ θεόντων
ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

131. [137.]

Εἰ θεὸν οἶσθα,
ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

132. [225.]

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

133. [412.]

Πὰν ὁ Μαλειήτης τρύπανον αἰπολικόν.

134. [223.]

Τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον 'Αρχιλόχου.

135. [152.]

(Θεὸς) ὅστις ἀλιτροὺς
αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν.

136. 199.]

'Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

*137.

Τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρου.

138.

. . . . ('Αστὴρ
αὔλιος), ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' ἠελίου.

*139.

. . . . 'Από κόλπου
μητρὸς 'Ελειθυίης ἤλθετε βουλομένης.

140.

Μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι.

141.

Ἀρχόμενοι μανίην ὀξυτάτην ἔχομεν.

142. [419.]

Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

143. [422.]

Μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ.

144. [460.]

. . *Μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ.*

145. [260.]

Πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων.

146.

Ὁ πρὸ μιῆς ὥρας θηρίον οὐ λέγεται.

147. [179.]

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

148. [363.]

Μεῖον ἐδάκρυσεν Τρωΐλος ἢ Πρίαμος.

149. [246.]

Δίκρον δ' ἤρυκεν φίτρον ἀειραμένη.

150. [148.]

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠΐθεοι.

151. [150.]

Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασας ὦρον ἄπο.

152. [167.]

. . . *Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι*
ἔνδιοι καύηκες.

153. [228.]

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφίαι.

154. [180.]

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

*155.

Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος.

156. [200.]

Καὶ τόν, ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

*157.

Παῖς ἅτε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

*158.

Τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός.

159.

Πρώκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων.

160. [240.]

. . *Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.*

161. [257.]

. . *Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.*

162. [262.]

. . *Χαλεπὴ μῆνις ἔπι χθονίων.*

163. [263.]

. . *Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.*

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

164. [92. 85. 90.]

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω
ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν,
φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα
τὴν Βουπάλειον.

165. [83.]

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.

166. [86.]

Ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζῆνα
γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψήχει.

167. [319.]

Ἥτις τραγῳδὸς μοῦσα ληκυθίζουσα.

168. [87.]

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτός, ᾧ τό τε πτηνόν
καὶ τοὐν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεῖος.

169. [93.]

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Τμώλῳ
δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοί
λέγουσι θέσθαι.

170.

Ἐγὼ δὲ φαύλη δενδρέων πάντων εἰμί.

171.

Ἐν οἷς ὁ Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώποις
τρίγωνά τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτά
ἐξεῦρε μήκη, καὶ δίδαξε νηστεύειν

τῶν ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπήκουσαν πάντες.

172. [94.]

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅστ' ἦν τἄλλα δεξιὸς γνώμην,
καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

173. [89.]

Σόλων ἐκεῖνος δ' ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν.

174. [96.]

Πάλιν τὸ δῶρον εἰς Θάλητ' ἀνώλισθεν.

175. [95.]

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου
δίδωσι, τωὐτὸ δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

176. [88.]

Ἔβηξαν, οἷον ἀλίβαντα πίνοντες.

177. [91.]

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.

178. [84.]

Οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν· ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

179.

Τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις.

180. 181.

. . . . . *Ἴσχε δὲ δρόμου* . .
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέραν κάμψῃς·

. . . . . μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον
ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

182.

. . . Ὦ 'μαὶ τἀπιόντος ἄγκυραι.

183.

. . . Λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

184. [77.]

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

185. [76.]

Τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο,
τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.

186. [82.]

Οὐχ ὧδ' Ἀρείων τὠπέσαντι παρ Διί
ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.

187.

Τὸ πῦρ δέ, τἀνέκαυσας οὐ πολλῇ φλογί,
πρόσω κεχώρηκε.

188. [78.]

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τορώτατοι.

ΜΕΛΗ.

ΒΡΑΓΧΟΣ.

189. [36.]

Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμωι
γενάρχαι.

190. [116.]

' 'Απόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
ν 'Ερώτων ἠσθόμην· ἔστι κἀφροδίτα.

191. [117.]

ς ἡ κατάκλειστος,
φασι τεκόντες
υς ὀαρισμούς
ἶσον ὀλέθρῳ.

192. [115.]

κι πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
εύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

193. [114.]

ς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζωᾶς
ας, ποτὶ τὲ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

194. [170.]

κὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρ' (οὖσ') ἔτεκεν γυνά.

195. [146.]

θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' ἀείδειν.

196. [146.]

κ, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑπ' ἅμαξαν ἤδη.

197. [146.]

έρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

198.

Ἰελίου τε Μάγνησσαν κόραν.

11*

LIX.

PHILOSTEPHANUS.

Γαίῃ δ' ἐν Σικελῶν Τρινακρίδι χεῦμα λέλεκται
αἰνότατον, λίμνη καί περ ἐοῦσ' ὀλίγη,
ἐχθρὸν δὴ νήκτῃσιν· ὃ πρὶν ποσὶ παῦρα τινάξαι,
ῥηϊδίως ξηρὴν ἤλασεν ἐς ψάμαθον.

LX.

ERATOSTHENES.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

* 1.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.

* 2.

Νιψάμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης.

3.

Ἡ δ' ὅτε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἕδος
(ἄστυ περίκλειτον.)

* 4.

Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος.

5.

Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας.

* 6.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρα
 ἔλθῃ, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βορέης ἠὲ Νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
 βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον
οἶνος ἁμαρτοεπής, οἶνος μεθύουσιν ὄλισθος,
 οἶνος ψυχαπάτης.

LXI.

PHANOCLES.

ΕΡΩΤΕΣ Η ΚΑΛΟΙ.

1.

Ἠ ὡς Οἰάγροιο πάϊς, Θρηΐκιος Ὀρφεύς
 ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην,
πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἕζετ' ἀείδων
 ὃν πόθον, οὐδέ οἱ ἦν θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,
ἀλλ' αἰεί μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχὴν μελεδῶναι
 ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν.
τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
 ἔκτανον εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι,
οὕνεκα πρῶτος δεῖξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας
 ἄρρενας, οὐδὲ πόθους ᾔνεσε θηλυτέρων.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτήν
 εἰς ἅλα Θρηϊκίῃ ῥῖψαν ὁμοῦ χέλυϊ
ἥλῳ καρτύνασαι, ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ
 ἄμφω ἅμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις·
τὰς δ' ἱερῇ Λέσβῳ πολιὴ ἐπέκελσε θάλασσα,
 ἠχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,

νήσους τ' αἰγιαλούς θ' ἁλιμυρέας, ἔνθα λίγειαν
  ἀνέρες Ὀρφείην ἐκτέρισαν κεφαλήν.
ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
  πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.
ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
  νῆσον ἔχει, πασέων δ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.
Θρῆκες δ' ὡς ἐδάησαν ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν
  ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος,
ἃς δ' ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῒ σήματ' ἔχουσαι
  κυάνεα στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου.
ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ κταμένῳ στίζουσι γυναῖκας
  εἰς ἔτι νῦν κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

2.

Ἀλλὰ τὸ Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, οὐδέ πῃ ἔστιν
  ἐκφυγέειν, ὁπόσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα.

3.

Ἢ ὡς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
  ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπρον ἐποιχόμενος.

LXII.

NICANDER.

ΟΦΙΑΚΑ.

* 1.

ἔχις οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες οὐδὲ βαθυπλὴξ
Μόυεσιν ἂν ζώοι σκορπίος ἐν Κλαρίοις,

Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελίῃσι καλύψας
ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἑκὰς δακετῶν.

* 2.

Ἔκλυον, ὡς Λιβύης Ψυλλῶν γένος οὔτε τι θηρῶν
αὐτοὶ κάμνουσιν μυδαλέῃσι τυπαῖς,
οὓς Σύρτις βόσκει θηροτρόφος, εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
οὐ ῥίζαις ἔρδοντες, ἑῶν δ' ἀπὸ σύγχροα γυίων ....

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

3.

Ἄρτεμις εὐρίνων ἑσμὸν ἄγει (σκυλάκων).

LXIII.

PTOLEMAEUS.

ΙΔΙΟΦΥΗ.

Πάνθ' Ἡγησιάναξ τε καὶ Ἕρμιππος τὰ κατ' αἴθρην
τείρεα καὶ πολλοὶ ταῦτα τὰ φαινόμενα
βίβλοις ἐγκατέθεντο, ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀφάμαρτον,
ἀλλ' ὅ γε λεπτολόγος σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει.

LXIV.

AGATHYLLUS.

Ἵκετο δ' Ἀρκαδίην, Νήσῳ δ' ἐγκάτθετο παῖδας
δοιάς, Κωδώνης λέκτρα καὶ Ἀνθεμόνης,
αὐτὸς δ' Ἑσπερίην ἔσυτο χθόνα, γείνατο δ' υἷα
Ῥωμύλον.

LXV.

BUTAS.

(ΑΙΤΙΑ.)

Ἐμποδίους τύπτοντες, ὅπως τότε φάσγαν' ἔχοντες
ἐξ Ἄλβης ἔθεον Ῥωμύλος ἠδὲ Ῥέμος.

LXVI.

SIMYLUS.

1.

Ἡ δ' ἀγχοῦ ναίουσα παραὶ Καπιτώλιον αἶπος
Ταρπήϊα Ῥώμης ἔπλετο τειχολέτις.
Κελτῶν ἣ στέρξασα γαμήλια λέκτρα γενέσθαι
σκηπτούχῳ, πατέρων οὐκ ἐφύλαξε δόμους.

2.

Τὴν δ' οὔτ' ἄρ Βόϊοί τε καὶ ἔθνεα μυρία Κελτῶν

χηράμενοι ῥείθρων ἐντὸς ἔθεντο Πάδου,
ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν
κούρῃ ἔπι στυγερῇ κόσμον ἔθεντο φόνον.

3.

Μύσιον ἠπύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

LXVII.

PARTHENIUS.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΡΧΕΛΑΙΔΑ.

1. [3.] *)

Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος.

ΒΙΑΣ.

2. [5.]

Ἵλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαϊήν.

3. [6.]

Ὅστις ἐπ' ἀνθρώπους ἔξυσεν αἰγανέην.

ΔΗΛΟΣ.

4. [7.]

Ξυνῇ ἐγὼ Τηθύς τε καὶ ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ.

5. [8.]

Οὐδ' ἀποτηλίστων ἄκρα Βεληδονίων.

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Meinekianae.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ.

6. [10.]

Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπυς ἐληΐσατο.

ΛΕΥΚΑΔΙΑ.

7. [11.]

(Σὺν τῇ) Ἰβηρίτῃ πλεύσῃ ἐπ' αἰγιαλῷ.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

8 [24.]

Παρθενικὴ Κιλίκων εἶχεν ἀνακτορίην·
ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδ
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι
Κύδνου καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον.

9. [23.]

Ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ὤρετο γαίης.

10. [29.]

Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος.

11. [33.]

Γλαύκῳ καὶ Νηρῆϊ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

LXVIII.

PANCRATES.

ΚΟΓΧΟΡΗΙΣ.

Αὐτὰρ ὅ γε σπείσας ἐκ κόνδυος ἀργυφέοιο
νέκταρ, ἐπ' ἀλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα.

LXIX.

ZENOHTEMIS.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

Σύγχορτον δ' Ἀριμασποῖσιν ναίει μέγα φῦλον
Ἰσσηδῶν Σκυθίης νάμασι παρ ποταμοῦ.

LXX.

ΜΥΘΙΚΑ.

ΕΠΗ.

(*Δρῦς καὶ κάλαμοι.*)

1.

Ἠχήεις ἐτάνυσσε βαλὼν προκάρηνον ἀήτης.

(*Ὄνος καὶ λέων.*)

2.

Ἐς βίοτον κοινωνὸς ὄνῳ γένετ' ὠμοβόρος λίς.

3.

Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἴσομαι.

(*Λέων νοσήσας.*)

4.

Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἅδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ
ἐμπλείη· τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν.

5.

Κέρδεσι φηλωθεῖσα θοὴ κεμάς, ἐγγύθι δ' ἔστη
ἠπεδανοῖο λέοντος.

(*Μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικός.*)

6.

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιώ,
οὐ καθ' ὁμὰ ζώοντες· ὁ μὲν κατὰ νειὸν ἐρήμην
ἐστρέφεθ', ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

7.

Ἔλθ', ἵνα μοι βίος ἐστίν, Ἀμαλθείης κέρας αἰγός.

(*Χελώνη καὶ ἀετός.*)

8.

Τίς γάρ ἐμοί σεο μισθὸς ἐπάξιος, ἥν σε διδάξω
ὕψου ὑπὲρ πόντοιο μεταχρονίην ποτέεσθαι;

9.

Ὅθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
Ὀστρακόεντά τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη.

10.

τι δίκης ἀπάνευθεν ἀεικέἴ δάμναμαι οἴτῳ.

(Ὄνος καὶ λύκος.)

11.

μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ.

(Δρύες καὶ Ζεύς.)

12.

φάσαν, οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν.

13.

Τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρῳ,
ͅείων εἰ μή οἱ ἐνὶ στειλειὸν ἀρήρει;

(Λύκος καὶ αἴξ.)

* 14.

Ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν
ιος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο· πᾶσα δ' ἀπορρώξ
ͅρη ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.

* 15.

Καὶ ἀγλαὰ πίσεα γαίης
ͅσκεο.

(Κεραμεύς, ὄνος καὶ ὀνηλάτης.)

* 16.

ͅτριν ἄγειν παλίνορσον ἀεικέα τῷ κεραμῆϊ.

(*Κυνὸς οἰκία.*)

* 17.

Οἰκίον εὖτε δέμοιμι.

18.

Ἔστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ μεμίαντο κονίῃ.

19.

Μετὰ δὲ σφίσι πιστώσαντο
συνθεσίην.

20.

Πικρὴ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής.

21.

Καί οἱ πορφύροντι διακριδὸν ἀμφὶς ἕκαστα.

* 22.

Λέξομαι ἐν μυχάτῳ· κλισίη δέ μοί ἐστιν ἑτοίμη.

* 23.

Ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
ὀσσομένη.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

(*Ἐλάτη καὶ βάτος.*)

24.

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἡ μὲν ἔειπεν
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένη τελέειν.

25.

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἶσυλα φάσθαι.

(Ἄνθρωπος σὺν δυσὶ πήραις.)

26.

Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύην.

(Στρουθοκάμηλος.)

27.

Ἀλλὰ Λίβυσσα
στρουθὸς ἁλισκομένη πλάζε καὶ ἀμφοτέρους.

IAMBOGRAPHI.

I.

ARCHILOCHUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. [52.] *)

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

* 2.

Οὐ γάρ μοι πενίη πατρώϊος, οὐδ' ἀπὸ πάππων
εἰμὶ λιπερνήτης.

3. [56.]

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

4. [50.]

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαί
σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

5. [49.]

Ἀλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηός

---

*) *Numeri adiecti sunt* editionis Liebelianae.

φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

6. [51.]

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

7. [58.]

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

8.

Αἰσιμίδη, δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων,
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ' ἱμερόεντα πάθοι.

Υ ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ.

9. [48.]

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίῃς τέρψεται οὐδὲ πόλις·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνῃς ἔχομεν
πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

10. [85.]

Κρύπτωμεν δ' ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα.

11. [55.]

Πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

12. [54.]

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη.

13. [53.]

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

* 14.

Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχηται.

15. [81.]

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη.

* 16.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

17.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

18. [72.]

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

19. [57.]

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

20. [86.]

Κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά.

21. [9. 3.]

Ἧδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής·
οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
οὐδ' ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

22.

Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει.

23.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

24. [15.]

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

25. [2.]

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

26. [89.]

. . Ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου.

27. [4.]

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

28. [17.]

Οἵην Λυκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

29. [7. 13.]

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

30. [12.]

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

31. [11.]

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο.

32. [5.]

Ὥσπερ παρ' αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυξε, κύβδα δ' ἦν πονευμένη.

33. [26.]

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ.

34. [19.]

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλινσκίῳ.

35.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

36. [25.]

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

37. [22.]

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος.

38. [20.]

Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

39. [8.]

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἴδρις.

40. [16.]

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

42. [18.]

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ
εἴκασιν.

43. [21.]

Ἵστη κατ' ἤκην κύματός τε κἀνέμου.

44. [24.]

Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιεύμενος.

45. [27.]

Τρίαιναν ἐσθλὴν καὶ κυβερνήτην σοφόν.

46. [73.]

Φηλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πολευμένῳ.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

50. [83.]

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ'.

51. [10.]

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

52. [87.]

Ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

53. [45.]

Μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

54. [35.]

Γλαῦκ', ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

55. [29.]

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

56. [32.]

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

57. [148.]

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

58. [33.]

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

59. [39.]

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

60.

Ἐρξίη, πῇ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;

61. [42.]

Ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

62. [74.]

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

63. [34.]

Οὔ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν κἀναρίθμιος θανών
γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
[ζωοί· κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίγνεται.]

64. [40.]

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

65. [75.]

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

66. [31.]

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
ἐνάδευ, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

67. [100.]

. . . . *Σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο.*

68. [14.]

. . . *Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,*
ὣς ἐρέω.

69. [90.]

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ᾽ ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ᾽ ἀκούεται.

70. [37. 46.]

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ᾽ ἡμέρην ἄγῃ,
καὶ φρονεῦσι τοῖ᾽, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

71. [43.]

Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν.

72. [96.]

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ᾽ ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα
προσβαλεῖν μηρούς τε μηροῖς.

73. [41.]

Ἤμβλακον, καὶ πού τιν᾽ ἄλλον ἦδ᾽ ἄτη κιχήσατο.

74. [31.]

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ᾽ ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ᾽ ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ᾽ ἦλθ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ᾽ ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,

μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν
ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὄρος.

75. [36.]

Κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενοῦ, χαρίζευ δ' οἱάπερ χαρίζεαι.

76. [44.]

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

77. [38.]

Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

78. [1.]

. . . Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
οὔτε τῖμον εἰσενεγκών . . . .
οὐτὲ μὴν κληθεὶς (ὑφ' ἡμῶν) ἦλθες, οἷα δὴ φίλος·
ἀλλά σ' (ἡ) γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην.

79. 80. 81. 82. [47. 110.]

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.

*

Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

*

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.

*

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

83.

Ἕωθεν ἕκαστον ἔπινεν· ἐν δὲ βακχίῃσιν.

ΕΠΩΔΟΙ.

84. [68.]

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

85. [77.]

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

86. [59.]

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἆρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

* 87.

Ὁρᾷς ἵν' ἔστ' ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος,
ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

88. [6.]

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

89. [60.]

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη·
ἀχνυμένη σκυτάλη·
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·

τῷ δ' ἆρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

90.

Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

91. [60.]

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων;

92. [23.]

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

93. [62.]

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρί, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

94. [63.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;
ἇς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεαι γέλως.

95.

Τίς ἆρα δαίμων καὶ τεοῦ χολούμενος;

96. [82.]

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν. . . .

97. [79.]

Ἡ δέ οἱ σάθη
ὡσεί τ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμμυρεν ὀτρυγηφάγου.

98. [65.]

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

99. [84.]

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

100. [76.]

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

101. [95.]

Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω.

102. [97.]

Ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη.

103. [61.]

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν
κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.

104. [64.]

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης·

106. [102.]

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

107. [101.]

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

* 108.

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν;

109. [104.]

Ὡς δ' ἂν σε θωΐὴ λάβοι.

110. [105.]

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

111. [103.]

Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου.

112.

Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

113. [117.]

Ὡς φίλ' ἐναγεῖ Ταργήλια.

114. [80.]

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶ

115.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐπ' ἥβ

116. [94.]

Ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ.

119.

Τήνελλα.
Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες,
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο.
Τήνελλα.
Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες.

120. [70.]

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

II.

SIMONIDES AMORGINUS.

1. [1.]*)

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει·
νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐφήμεροι
ἃ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλος·
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι

*) *Numeri adiecti sunt* editionis Welckerianae.

βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

2. [2.]

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιῆς.

3. [3.]

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστι τεθνάναι χρόνος,
ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα (καὶ) κακῶς ἔτεα.

4. [4.]

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

5. [6.]

Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει.

6. [7.]

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

7. [8.]

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.

τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ' ἢν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ·
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
„Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων."
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμής
ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται.
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή

ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῇσιν μόγις
ἔστερξεν ὦν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὁντινῶν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
εὐνῆς δ' ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ δίδοι·
κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδόν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή

εἰσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος· ἆ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διός
ἔστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται·
οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.

ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
ἐξ οὗτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

8. 9. [9.]

* * * Ὥσπερ ἔγχελυς καταγλοιοῦ.
* * *
Ἐρῳδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην
τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο.

10. [15.]

Τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδραμον;

11. [16.]

Οἷόν τε χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου.

12. [17.]

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

13. [18.]

* * Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζῴων κάκιστον ἔκτηται βίον.

14. [19.]

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

15.

Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

16. [20.]

Κἠλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

17. [20.]

Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην.

18. [22.]

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὣς κορωνίης.

19. [23.]

Ἦ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

20. [24.]

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.

21. [25.]

Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπέσοντες εἵμασιν.

22. 23. [26.]

(*Ἡ*) *πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ, Τηλέμβροτε.*

* * * *

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαυμαστός, ὃν κατήγαγον.

24. [27.]

* *Χὡς ἄφευσα χὡς ἐμίστυλα κρέα*
ἱρωστί· καὶ γὰρ οὐ κακῶς ἐπίσταμαι.

25. [28.]

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

26. [29.]

Ἀπὸ τράπεζαν εἷλε καὶ ποτήρια.

27. [30.]

Αὕτη δὲ φοξῆ χεῖλος Ἀργειη κύλιξ.

28. [31.]

Ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

III.

HIPPONAX.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

1. [1. 18.] *)

Ἔβωσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.

2. [5.]

Κίκων δ' ὁ πανδάλητος, ἄμμορος καύης,
τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων . . . .

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

3. [44.]

Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

4. [44.]

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδησι βάλλεσθαι.

5. [44.]

Βάλλοντες ἐν λειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδησι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακόν.

6. [44.]

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι.

7. [44.]

Κἀφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρόν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.

8. [44.]

Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες
κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς.

9. [44.]

Λιμῷ γένηται ξηρός, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

11. [4.]

Ὡς οἱ μὲν ἀγέϊ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

12.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας;

* 13. [6. 33.]

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλός τε κἄθηνις,
ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

14.

Τούτοισι θηπῶν τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας
φὴ μητροκώτης Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ
κνίζων καὶ φελίζων τὸν δυσώνυμον ἄρτον.

15.

Τέαρε . . . . . δεύειε τὴν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀττάλεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω καὶ μεγάστρυ στήλην
καὶ μνῆματ' ὤτος μυτάλιδι πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

16 [10.]

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνειε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.

17. [10.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγῶ
καὶ βαμβακύζω.

18. [9.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

19. [9.]

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

20. [14.]

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

21. [15.]

Τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη 'πιαλεῖ ῥιγηλή.

22 A.

Μακάριος ὅστις θηρεύει.

22 B.

Καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

26. [54.]

'Ακήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

28. [11.]

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

29. [12.]

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

30 A. [2.]

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν 'Ολυμπίων πάλμυ.

30 B. [3.]

Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσόν, ἀργύρου πάλμυ;

31. [16.]

'Από σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὠπόλλων.

32. [17.]

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

33.

Ἔψισε κἀπέλουσεν ἀσκαρίζοντα.

34. [19.]

Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

35. [20.]

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

36. [26.]

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

37. [21.]

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ᾗ θύεσκε Πανδώρη
Ταργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

38. [32.]

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

39. [24.]

Ἐρέω ; . . Ἐκ δὲ τῆς πέλλης

ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

40. [22.]

Σπονδῇ τε καὶ σπλάγχνοισιν ἀγρίης χοίρου.

41. [27.]

Βακκάρι δὲ τὰς ῥῖνας
ἤλειφον· ἔστι δ' οἷά περ κρόκος . .

42.

Ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων
λευκῶν ἰὼν κατ' ἐγγὺς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρίσθη Ῥῆσος, Αἰνειῶν πάλμυς.

43.

Κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,
ἢν μὴ ἀποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα, πίνων φάρμακον πονηρίης.

* 44. [113.]

Ἀναξίως ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ.

45. [28.]

Καὶ Μύσων, ὃν ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

46. [30.]

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

47. [31.]

Ὤικει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

* 48. [34.]

Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

49. [7.]

Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκνῃ.

50. [35.]

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

51. [8.]

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν,
ὅπου τὸν ἕρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

52. [36.]

Καί μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς;

53. [38.]

Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

54. [39.]

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

55. [40.]

Ὤμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

56. [41.]

Σίφωνι λεπτῷ τοὐπίθημα τετρήνας.

57. [42.]

ἄξουσιν ὥσπερ εἰ τροπηΐου σάκκος.

58. [43.]

:λειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

59. [61.]

ιὸς τὴν μαρίλην τοῦ ποδὸς φῷδας θέρμων
παύεται.

60.

ην ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

* 61.

.ούνης ἀνήρ· ὁ δ' ἑσπέρης καθεύδοντα
' οὖν ἔδυσεν.

62.

Οἱ δέ μευ πάντες
όντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκινέαται.

63. [37.]

Ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητήρ
εφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ κατηυλίσθην.

64.

. Ἀθηνᾶ μαλίς
νὶς κελαῖρε, καί με δεσπότεω βεβροῖ
χόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

72. [52.]

ίμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
ιπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.

αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίαν σώζει μόνη.
ὅστις δὲ τρυφερὰν τὴν γυναῖκ' ἄγει λαβών
* * * * * *
συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
εὔνουν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.]

73. [35.]

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

74.

Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει
Κριτίης ὁ Χῖος ἐν κασωρικῷ δόμῳ.

76. [65.]

Λαιμᾷ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρῳδιοῦ.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

* 78. [112.]

Μητροτίμῳ δηὖτέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

79. [32.]

Καὶ δικάσσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων

80.

Μηδὲ μοιμύλλειν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωλ

81.

. . Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

82. [57.]

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν.

83. [58. 59.]

Λάβετέ μου θαἱμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

84. [60.]

. . Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι.

ΕΞΑΜΕΤΡΑ.

85. [56.]

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖδι κακὸς κακὸν οἶτον ὄληται,
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

* 89. [114.]

Ἑρμῆ μακάρταθ', ὃς καθ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν.

90. [64.]

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλή τε καὶ τέρεινα.

* 91. [113.]

Ὁ Κιθαιρὼν Λυδίοισιν ἐν χοροῖσι Βακχῶν.

* 92. [111.]

Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμιήσας.

* 93. [115.]

Οἱ θεοὶ τὰ λοιπὰ Ταντάλῳ δόντες.

IV.

ANANIUS.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

1.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν᾽ ἔχεις,
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον,
ἵκου καθ᾽ ἱερόν, ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

2.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἆλλα.

3.

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ᾽ ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ᾽ ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

4.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

5.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ᾽ ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλο
ἡδὺ δ᾽ ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρέας·
δέλφακος δ᾽, ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειι
καὶ κυνῶν αὕτη τόθ᾽ ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.
ὄϊος αὖθ᾽, ὅταν θέρος τ᾽ ᾖ κἠχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ᾽ ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμ
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.

δὲ πιανθείς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδὺς
ρης.

V.

DIPHILUS.

1.

'ψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

VI.

HERMIPPUS.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

2.

λευκερίνεως δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

4.

τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
ν οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὡραίαν πόλιν.

5.

ιρον δ' αὐτὸν στρατηγὸν οὓς ἀνειλωτημένην
κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωνισμένην.

VII.

SCYTHINUS.

ΙΑΜΒΟΙ.

1.

Τὴν λύρην ἁρμόζεται
Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
συλλαβών, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

2.

Ἦλθέν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
Ἰλισσὸς πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων,
αὐτὰ τὰ καίρι' ἔχων ἐκκαίδεκα, καὶ μετὰ τούτων
πάσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
καὶ πρὸς ἀναγνῶναι, φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
χείλεα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ ὁρᾶν μόνον· ἦρ' ἀγρυπνήσω
πολλάκι, τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν;

3.

Ὀρθὸν νῦν ἕστηκας ἀνώνυμον, οὐδὲ μαραίνῃ,
ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν μήποτε παυσόμενον.
ἀλλ' ὅτε μοι Νεμεσηνὸς ὅλον παρέκλινεν ἑαυτὸν
πάντα διδοὺς ἃ θέλω, νεκρὸν ἀπεκρέμασο.
τείνεο καὶ ῥήσσου καὶ δάκρυε, πάντα ματαίως·
οὐχ ἕξεις ἔλεον χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης.

VIII.

HERODAS.

ΜΙΜΙΑΜΒΟΙ.

1.

ΜΟΛΠΙΝΟΣ.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ·
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

2.

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ.

Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

3.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ τῇσι μηλάνθῃσιν ἅμματ᾽ ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

4.

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς
ἔχ᾽ εὐθύς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

5.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ᾽ ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοὐτέρου δόκει πρήσσειν.

6.

Ἐγὼ δ᾽ ἀδραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει, κἢν σκιῇ παραστήκῃ.

7.

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει τὸν νοῦν.

ΗΜΙΑΜΒΟΙ.

10.

ΥΠΝΟΣ.

Φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατιθὺ . .
βατηρίῃ καλύψῃ.

IX.

CERCIDAS.

ΙΑΜΒΟΙ.

1.

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

ΜΕΛΙΑΜΒΟΙ.

2.

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ μὰν ὁ πάρος γα Σινωπεύς

τῆνος ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας,
ἀλλ' ἀνέβα χῆλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας,
καὶ τὸ πνεῦμα συνδακών·
ἧς γὰρ ἀλαθέως
Διογενὴς Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

3.

. . . ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ὁ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας
ἐμναμόνευ'. οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

4.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

[Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει·]
πῶς κεν ἴδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἑστακυῖαν
ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται
καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί;

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν εὐδοκιμήσει.

X.

AESCHRIO.

IAMBOI.

1.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα.

* 2.

Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

* 3.

Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.

* 4.

Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.

* 5.

Καὶ πίσσαν ἑφθήν, ᾗ θύραι μυρίζονται.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

6.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

8.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις
ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ κακῷ κεκοίμημαι·
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην·
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δέ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

9.

Σύν ῥ' ἐχύθη ψυχήν, πουλύς τέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδ

XI.

PHOENIX.

1.

Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθέων
τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος ἢ λέκος πυρῶν
ἤτ' ἄρτον ἤτ' ἥμαιθον ἢ ὅ τί τις χρῄζει.
δότ' ὦ 'γαθοί τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσίν
ἔχει κορώνῃ· χἄλα λήψεται χόνδρον·
φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι·
ὁ νῦν ἅλας δοὺς αὖθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ θύρην ἄγκλινε· πλοῦτος ἔκρουσεν·
καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέροι σῦκα.
θεοί, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη,
κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι·
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας,
καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη,
θάλος τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ' ὅκου πόδες φέρωσιν ὀφθαλμούς
ἀμείβομαι μούσαισι πρὸς θύραις ᾄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλείονα τῶν γ' ἐῶ.

* * *

ἀλλ' ὦ 'γαθοὶ 'πορέξαθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ.
δὸς ὦν ἄναξ δὸς καὶ σὺ πότνα μοι νύμφη·
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν ἐπαιτούσῃ.
τοσαῦτ' ἀείδω· δός τι καὶ καταχρήσει.

2.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένετ', ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος, ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον
καὶ τἄλλα πολλῷ πλέονα Κασπίης ψάμμου·

ὃς οὐκ ἴδ᾽ ἀστέρ᾽ οὐδ᾽ ἰδὼν ἐδίζητο,
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ μυθιήτης, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν᾽, οὐκ ἀμιθρῆσαι·
ἀλλ᾽ ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν
κἠρᾶν, τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.
ὡς δ᾽ ἀπέθαν᾽ ὡνὴρ πᾶσι κατέλιπεν ῥῆσιν,
ὅκου Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σῆμ᾽ ᾄδει·
ἄκουσον εἴτ᾽ Ἀσσύριος εἴτε καὶ Μῆδος
εἶς ἢ Κοραξὸς ἢ ᾽πὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
Σινδὸς κομητής· οὐ γὰρ ἄλλα κηρύσσω·
ἐγὼ Νίνος πάλαι ποκ᾽ ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ οὐδέν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
ἔχω δ᾽ ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ᾽ ἤεισα
χὠκόσσ᾽ ἐράσθην. * * * *
τὰ δ᾽ ὄλβι᾽ ἡμέων δήϊοι συνελθόντες
φέρουσιν ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ᾽ ἐς ᾄδην οὔτε χρυσὸν οὔθ᾽ ἵππον
οὔτ᾽ ἀργυρῆν ἅμαξαν ᾠχόμην ἕλκων·
σποδὸς δὲ πελλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

3.

Νίνου κάδοι μάχαιρα καὶ κύλιξ αἰχμή,
κόμη δὲ τόξα, δήϊοι δὲ κρητῆρες,
ἵπποι δ᾽ ἄκρητος, κἀλαλή· μύρον χεῖτε.

4.

Θαλῆς γάρ, ὅστις ἱστόρων ὀνήϊστος
καὶ τῶν τότ᾽ ὡς λέγουσι πολλὸν ἀνθρώπων
ἔην ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

5.

Ἐκ πελλίδος γὰρ τάργανον κατηγυίης
χωλοῖσι δακτύλοισι τήτέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν βορηίῳ νωδός.

XII.

APOLLONIUS RHODIUS.

ΚΑΝΩΠΟΣ.

1.

Κορινθιουργές ἐστι κιόνων σχῆμα.

2.

Τέρψει δὲ νηῶν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
πλόος κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου.

XIII.

CHARINUS.

Ἔρροις πλανῆτι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς,
Χαρῖνον, αἰαῖ, τὴν ἰαμβικὴν Μοῦσαν
κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις·
τοιαῦτ᾽ Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἐρασθείη.

XIV.

PARMENO.

1.

Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον ὡς ὕδωρ ἵππος
σκυθιστὶ φωνεῖ, κοὐδὲ κόππα γιγνώσκων
. . . .
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

2.

Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σῦκα
Καναῖα φόρτον.

XV.

HERMIAS.

Ἀκούσατ', ὦ στώακες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἳ μόνοι πάντα
τὰν τοῖς πίναξι, πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι,
αὐτοὶ καταρροφεῖτε, κᾆθ' ἁλίσκεσθε
ἐναντία πράσσοντες, οἷς τραγῳδεῖτε.

XVI.

BABRIUS.

FABULARUM SYLLOGE PRIOR.

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Στίχοι χωλιαμβικοί.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην.
* * * * * * * * *
τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,
μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν ἡρώων·
πέμπτης σιδηρᾶ ῥίζα καὶ γένος χεῖρον.
ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει·
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης·
ἐλάλει δὲ πόντος, Βράγχε, νηῒ καὶ ναύτῃ·
στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργὸν ὡμίλουν·
ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα μηδὲν αἰτούσης·
θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.
μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμιν Αἰσώπου
μύθους φράσαντος τῆς ἐλευθέρας μούσης.
ὧν νῦν ἕκαστον ἵνα τιθῇς ἐνὶ μνήμῃ,
μελισταγές σοι, λῷστε, κηρίον δώσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλύνας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

1.

(*ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.*)

Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων
φυγῆς τε πάντων καὶ φόβου δρυμὸς πλήρης.
λέων δὲ τοῦτον προὐκαλεῖτο θαρσήσας
αὐτῷ μάχεσθαι. „Μεῖνον," εἶπε, „μὴ σπεῦδε"
ἄνθρωπος αὐτῷ, „μηδ' ἐπελπίσῃς νίκῃ·
„τῷ δ' ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχών, γνώσῃ,
„τί σοι ποιητόν ἐστιν." εἶτα τοξεύει,
μικρὸν διαστάς. χὠ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
„Οὔ με πλανήσεις," φησίν, „οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
„ὅπου γὰρ οὕτω πικρὸν ἄγγελον πέμπει,
„πῶς αὐτὸς ἤδη φοβερός ἐστι γινώσκω."

Ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τὴν ἑκάστου δι-θεσιν· [καὶ τί ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει.]

2.

(*ΓΕΩΡΓΟΣ ΔΙΚΕΛΛΑΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.*)

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας ἐπεζήτει,
μή τις παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων.
ἠρνεῖθ' ἕκαστος. οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους

ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
ἰσιόντες τὰς πύλας ἐπὶ κρήνης
δας ἔνιζον κἀπέθεντο τὰς πήρας,
φώνει χιλίας ἀριθμήσειν
κ σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
ῦτ' ἀκούσας εἶπεν· „Ὡς μάτην ἥκω.
ς γὰρ ἄλλους πῶς ὁ θεὸς ἂν εἰδείη,
ς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γινώσκει,
δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;"
χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις, ὧν οὐκ εἰσεῖδες

3.

(ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.)

ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος κλείσων
ὸν ἄγειν θ', ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ' οὔπω,
ειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
λυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,
ς κατέαξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
κέτευε· „Μή, χίμαιρα συνδούλη,
οῦ σε Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
πότη, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
γὰρ ηὐστόχησα τὸν λίθον ῥίψας."
ε· „Καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
ας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω."
τὰ δημοσίᾳ ἁμαρτηθέντα κατ' οὐδένα τρόπον χρὴ

4.

(ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ.)

σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων

ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου.
ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
Σωτηρία πως ἐστὶ καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κινδύνων.

5.

(*ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΙ.*)

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
τούτων ὁ λειφθείς, τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,
ἔκρυπτ' ἐς οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.
ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
καὶ τὸν μὲν ἀετός τις ἐκ στέγους ἄρας
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἀδεῶς ἐπανέβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
Ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ' ἴσθι καυχήμων,
ἄλλου πλέον σε τῆς τύχης ἐπαιρούσης·
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

6.

(*ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ.*)

Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ᾐόνα ξύων
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον σῴζων
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ' ἱππείης
ἤγρευσεν ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων·
„Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;
„οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλά με πρῴην
„πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἔπτυσεν μήτηρ.
„νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην μ' ἀποκτείνῃς.

,,ἐπὴν δὲ πλησθεὶς φυκίων θαλασσαίων
,,μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
,,τότ' ἐνθάδ' ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ."
τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε κἀσπαίρων·
ἀλλ' οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν.
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξείῃ σχοίνῳ·
,,Ὁ μὴ τὰ μικρά, πλὴν βέβαια, τηρήσας
,,μάταιός ἐστιν, ἂν ἄδηλα θηρεύῃ.

7.

(ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.)

Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε· τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν, ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει·
,,Ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
,,τάχ' ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μή, θνήσκω."
ὁ δ' ,,Οὐ προάξεις;" εἶπε, ,,μηδ' ἐνοχλήσῃς."
εἷρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρός, ὡς προειρήκει.
τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης καὶ πάντα τὸν γόμον λύων
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
ὁ δ' ἵππος ,,Οἴμοι τῆς κακῆς" ἔφη ,,γνώμης·
,,οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην,
,,τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία."

8.

(ΑΡΑΨ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.)

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν

αἱροῖτο. χὠ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἶφ᾽· „Ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη;“

Ὁ λόγος εὔθετος πρὸς ἄνδρας [διεστραμμένους] τ θείας [καὶ] ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

9.

(ΑΛΙΕΥΣ ΑΥΛΩΝ.)

Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει.
καὶ δή ποτ᾽ ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἥξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε καὶ μάτην ηὔλει,
βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
ἐπὶ γῆς δ᾽ ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοιαῦτ᾽ ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων·
„Ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖσσον ἦν ὕμας
„πάλαι χορεύειν, ἡνίκ᾽ εἰς χοροὺς ηὔλουν.“
[Οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐδ᾽ ἀλύοντα κερδαίνειν
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ᾽ ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τότε κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

Ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς [ματαίως] παρὰ τὸ δ ἐργαζομένους.

10.

(ΔΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.)

Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακορρύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ᾽ ἑτοίμως. ἡ δέ, χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμης,
πᾶσαν μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.
τὴν δ᾽ Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίην τούτων,
λύχνοις ἐτίμα καὶ καθ᾽ ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν, ηὔχεθ᾽, ἱκέτευεν, ἠρώτα,

ἕως πότ᾽ αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ᾽ ὕπνους καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
„Μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ·
„τούτῳ κεχόλωμαι“ φησίν, „ᾧ καλὴ φαίνῃ.“
"Απας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

11.

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Ἀλώπεκ᾽ ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας,
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ᾽ ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φέρουσαν. ἦν δὲ ληΐων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ᾽ ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·
οὐδ᾽ εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
Χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ᾽ ἄμετρα θυμοῦσθαι.
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

12.

(ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.)

Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὸν ἐξεπωτήθη,
εὗρεν δ᾽ ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν᾽ ὀξύφωνον· ἡ δ᾽ ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
ἐκ τοῦ μέλους δ᾽ ἔγνωσαν αἱ δύ᾽ ἀλλήλας·
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
χἠ μὲν χελιδὼν εἶπε· „Φιλτάτη ζώεις;
„πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.

„ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
„καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.
„ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
„σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,
„ὅπου γεωργοῖς κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις."
[„ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε καὶ παρ' ἀνθρώποις
„ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει.]
„τί σε δροσίζει νυκτὸς ἔννυχος στίβη
„καὶ καῦμα θάλπει; πάντα δ' ἀγρώτην τήκει·
[„ἄγε δὴ σεαυτὴν σοφὰ λαλοῦσα μήνυσον."]
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
„Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις·
„καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
„μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
„οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
„λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν τις (οἷσιν) εὐθενῶν ὤφθη,
τούτοις ταπεινὸς αὖθις ὢν συνοικήσῃ.

Ὅτι συμφέρει τῷ ἠδικημένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς μνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν.

13.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.)

Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων·
ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει·
„Οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω.
„πελαργός εἰμι (χἠ χρόη με σημαίνει),
„πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων·

„τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω."
κἀκεῖνος „Ὦ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις
„οὐκ οἶδα," φησίν, „ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·
„ἔλαβόν σε σὺν ταῖς ἔργα τἀμὰ πορθούσαις.
„ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἥλως."
[Κακοῖς ὁμιλῶν ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.]

Ὁ λόγος διδάσκει φεύγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακίᾳ συναπολώμεθα.

14.

(ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκε μὴ σύρειν.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε· „Μᾶλλον ᾑρούμην,
„εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου."
Ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

15.

(ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.)

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς ὡμίλει.
ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων,
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ' ἀναγκαίη.
τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν, ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτός, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·

„Πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθείη
„Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις.“

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων. — Εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.

16.

(*ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.*)

Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι· „Παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω.“
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας ἔμεινεν, ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη,
αὐτὸς δὲ πεινῶν καὶ λύκος χανὼν ὄντως
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα·
„Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὡς πρὶν εἰώθεις;“
ὁ δ' εἶπε· „Πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ μάλιστα, μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένῃ. — Πρὸς τὸν κεναῖς ἀπάταις ἐξαπατηθέντα.

17.

(*ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.*)

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη·
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
„Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
„οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχε ζῶντος αἰλούρου.“

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι ταῖς τούτων ὑποκρίσεσί τινα ἐξαπατᾶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

18.

(ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.)

Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσει.
Βορέης δ' ἐφύσα πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν.
ὁ δ' οὐ μεθῆκε μᾶλλον, ἀλλὰ ῥιγώσας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας.
ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον ἡδὺς ἐκκύψας
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
Βορέης μὲν οὕτω συγκριθεὶς ἐνικήθη.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· πρᾳότητα, παῖ, ζήλου·
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων.

Μῦθος παραινῶν, ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραΰτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

19.

(ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρ' αἰώρῃ
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη πλήρεις
ἰδοῦσα κερδὼ πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶν πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία.
κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν)
[ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,

οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,]
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
„Ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην.“

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα καὶ τούτων ἀστοχοῦντας ψόγους ψευδεῖς προβαλλομένους.

20.

(ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.)

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης·
τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν, αὐτὸς ἀργὸς εἱστήκει·
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα·
θεὸς δ' ἐπιστὰς εἶπε· „Τῶν τροχῶν ἅπτου
„καὶ τοὺς βόας κέντριζε· τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
„ὅταν τι ποιῇς καὐτός, ἢ μάτην εὔξῃ.“

21.

(ΒΟΕΣ.)

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ' ἐζήτουν,
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.
καὶ δὴ συνεθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ δ' ἦν ἀροτρεύσας)
„Οὗτοι μὲν ἡμᾶς“ εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
„σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
„ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
„διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
„τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ.“
Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδεύτων.

22.

(ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.)

Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης)
λευκὰς μελαίναις μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·
εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους·
ἤρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραίας·
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραῖα.
τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας·
ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ηὑρήκει·
ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χἠ γραῖα
ἔθηκαν, ἑκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
ἀεὶ γὰρ ἕν γε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
[ἀεὶ γὰρ ἕν γε δακνόμενος γυμνοῦται.]

23.

(ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.)

Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει·
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.
ὄχθον δ' ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν·
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥραν ἐκφοβουμένους λύπης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

24.

(ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.)

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ·
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οἷς εἶπε παύσας φρῦνος· „Οὐχὶ παιάνων
„τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
„ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
„τί μὴ οὐ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
„ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;“
Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

25.

(ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.)

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βυθὸν εἰς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἀνεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας·
„[illegible] ἴωμεν· οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἡμῶν ἀσθενεστέρους ἄλλους.“

26.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.)

Γέρανοι γεωργοῦ κατε[illegible] τὴν χώρην
ἐσπαρμ[illegible] [illegible]ῳ.

ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ ψόφῳ καταπλήσσων.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπόν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν ἀλλήλαις
„Φεύγωμεν" ἐκραύγαζον „εἰς τὰ Πυγμαίων·
„ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἥμας
„ἔοικεν· ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν."

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι πταίοντας εἴκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

27.

(ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.)

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγκείᾳ κοίλῃ·
τῆς δ' αὖ λεγούσης, „Ὡς κακὴν χάριν τίνεις
„ὃν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας."
„Ἐπιμαρτυρῶ σοι," φησίν, „ἀλλὰ καὶ πάσας
„ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
(„κρεῶν δ' ἀνέφαγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,)
„βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' ἥμας."

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὔκαιρός ἐστιν ὁ λόγος.

28.

(ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.)

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ
παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
„Τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρας

„ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
„χηλῇ μαλαχθείς.“ ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρί „Παῦε, μὴ πρίου·
„θᾶσσον σεαυτὴν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
„ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα μιμήσῃ.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μεί

29.

(ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.)

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.
ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μύλην ἤλεσ' ἑσπέρην πᾶσαν,
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν· „Ἐκ δρόμων οἵων
„καμπτῆρας οἵους ἀλφιτεῦσι γυρεύω.“
[Μὴ λίαν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.]

30.

(ΛΙΘΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.)

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ' ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνης ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ' ὀψέ· χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις
εἶδεν λέγοντα· „Τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
„ἓν γάρ με, νεκρὸν ἢ θεόν, σὺ ποιήσεις.“

31.

(ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.)

Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον ἀεὶ πόλεμον, αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ' ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης
ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους εἰς μάχην τε γενναίους,
οἵ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
* * * * * *
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀχρεῖα
ἡγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους.
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλων αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν.
νίκη δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· „Εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
„τῆς λαμπρότητος ηὐτέλεια βελτίων."

32.

(ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.)

Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,

μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικός, ἧς τίς οὐχ ἑκὼν ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς. ἡ δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.
γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο, καὶ καλῶς παίξας
Ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλομένους, τῇ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους, ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

33.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΨΑΡΕΣ.)

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νειὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς. καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος, οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην, τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν· „Ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
„σοφὸν δολῶσαι φῦλον· ἡνίκ' ἂν τοίνυν
„ἔλθωσ', ἐγὼ μὲν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω·
„σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην.

ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον. οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καί τις κολοιῶν εἶπε· „Φεύγετ' ἀνθρώπων
„γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
„λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“
[Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.]

34.

(ΠΑΙΣ ΕΣΘΙΩΝ ΣΠΛΑΓΧΝΑ.)

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις κατεστρώκει,
* * * * * *
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ' ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „Οἴμοι·
„τί ταῦτ';“ ἐφώνει· „δυστυχὴς ἀποθνήσκω.
„τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μοὐκπίπτει.“
ἡ δ' εἶπε· „Θάρσει κἀπόβαλλε· μὴ φείδου·
„οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου.“
Ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας,
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

35.

(ΠΙΘΗΚΟΙ.)

Δύο μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστιν οὐκ ἴση μήτηρ,

ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει·
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
Τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς ἀεὶ μᾶλλον ἢ φίλους γίγνου.

36.

(ΦΗΓΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ.)

Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων,
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων.
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν ἑστήκει
ἐλαφρός, ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τ' ἐὼν κἀβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.
σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· „Μηδὲν ἐκπλήσσου·
„σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
„ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
„κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ."
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

37.

(ΔΑΜΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.)

Δαμάλης ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
„Τάλας," ἐφώνει· „μόχθον οἷον ὀτλεύεις."
ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώραν.
ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,

ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο, σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας·
„Εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης·
„ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα καὶ θύῃ,
„καὶ σοῦ τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται.

38.

(ΠΕΥΚΗ.)

Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίην πεύκην
ἐνεῖραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
πεύκη στένουσα „Πῶς ἂν“ εἶπε „μεμφοίμην
„τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
„ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
„ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαρρήσσει.“
Ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν πρὸς ἀνθρώπων
πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.

39.

(ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.)

Δελφῖνες ἀεὶ διεφέροντο φαλαίναις·
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων·
ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

40.

(ΚΑΜΗΛΟΣ.)

Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ' ἔχεζε· τοῦ δ' ὄνθου

φθάνοντος αὐτὴν εἶπεν· „Ἦ κακῶς πράττω·
„ἔμπροσθεν ἤδη τἀξόπισθέ μου βαίνει.“
Πόλις ἄν τις εἴποι τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου,
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

41.

(ΣΑΥΡΑ.)

Διαρραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
Βλάψεις σεαυτὸν κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
ἂν τὸν σὲ λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ.

42.

(ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.)

Δεῖπνόν τις εἶχε λαμπρὸν ἐν πόλει θύσας.
ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·
κἀκεῖνος ἦλθε· τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος ἐκτὸς ἐξέριψε τοῦ τοίχου
ἐς τὴν ἀγυιάν· τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων,
ὅπως ἐδείπνησ', εἶπε· „Πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
„ὅς οὐδὲ ποίαν ἀναλύειν με γινώσκω;“

Ὅτι τοῖς μὴ λόγῳ τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦσιν ἕπεται π λάκις τὸ κακῶς ἐν αὐτοῖς πάσχειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

43.

(ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.)

Ἔλαφος κεράστης ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης·
ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὴν θεωρήσας
χηλῆς μὲν ἕνεκεν καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
ἐπὶ τοῖς κέρασι δ' ὡς καλοῖς ἄγαν ηὔχει.
παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρα πημαίνει.
κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις·
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις.
ἐπεὶ δὲ δὴ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη,
καὶ ταῦτ' ἔφη· „Δύστηνος, ὡς διεψεύσθην·
„οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσωζον, οἷς ἐπῃδούμην·
„τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην.“
Περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς προγινώσκων,
μηδ' αὖτ' ἀπογνῷς μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.

44.

(ΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.)

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν,
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.

Ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

45.

(ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.)

Ἔνειφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἄκρῃ χιόνι λευκανθιζούσας.
εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
τὰς δ' ἰδίας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
ὡς δ' ᾐθρίαζε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας·
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν, ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
ὁ δ' αἰπόλος γελάσας ἦλθεν εἰς οἴκους
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰ κρείσσω
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει μηδαμῶς τῶν οἰκείων ἀμ μάλιστα κέρδους ἕνεκα ἀμφιβόλου ὑπάρχοντος.

46.

(ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΩΝ.)

Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,
ἐξ ἧς ἕτοιμον χιλὸν εἶχε πεινήσας.
ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζώων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων.
ἐλθὼν δ' ἕκαστος τῆς πόας τ' ἀποτρώγων,
ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δὲ (τάλας) πείνῃ θνήσκει,
[ἔλαφος δὲ λιμῷ, κοὐ νόσῳ, κατεσκλήκει.]

μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
ὅς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· δεῖν τὰ ὁπωσοῦν ἐπιόντα δεινὰ λόγοις ἐξευμαρίζειν ἠπίοις, καὶ τὸ τούτων ὀχληρὸν ἀποπαύειν.

+ 47.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ.)

Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπεργήρως,
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τίς ἐστί που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν. ἧκέ τις φέρων ταύτην.
„Πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ
„ῥάβδους κατᾶξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις."
οἱ δ' οὐ γὰρ ἠδύναντο. „Κατὰ μίαν τοίνυν
„πειρᾶσθ'." ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης
„Ὦ παῖδες, οὕτως" εἶπεν „ἂν μὲν ἀλλήλοις
„ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὕμας
„βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
„ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
„πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιᾷ ῥάβδῳ."
Φιλαδελφία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις,
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει ὅσον τὸ τῆς ὁμονοίας καλὸν καὶ τί πάλιν τὸ ἐπιζήμιον τοῖς μηδαμῶς ταύτην κεκτημένοις.

48.

(ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει·
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. κύων τούτῳ
εἶπε προσελθών· „Χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
„ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε μηδ' οὕτω
„θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην."

ὁ δ᾽ εἶπεν· „Ἄν μοι τοῦτο μὴ ᾽πιλιχμήσῃς
„τοὔλαιον ἐλθών, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
„χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα.“

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυναμ
τὰ βελτίω δρᾶσαι, κἂν τῶν συνήθων αὐτῶν αἰτιῶν ἀργῆσ

49.

(ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.)

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ᾽ ἀγνοίας
φρέατος ἐγγύς· τῆς Τύχης δ᾽ ἐπιστάσης
ἔδοξ᾽ ἀκούειν· „Οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
„μή σου πεσόντος αἰτία παρ᾽ ἀνθρώποις
„ἐγὼ λέγωμαι καὶ κακὴν λάβω φήμην.
„ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
„ὅσ᾽ ἂν παρ᾽ αὑτοῦ δυστυχῇ τις ἢ πταίῃ.“

Ἔλεγχος τῶν εἱμαρμένην δοξαζόντων καὶ ἀνάγκῃ τὸ
ἡμῶν ἐξουσίας ὑποβαλλόντων καὶ μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς
κεχρημένων.

50.

(ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΤΟΜΟΣ.)

Ἔφευγ᾽ ἀλώπηξ· τῆς δ᾽ ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. ἡ δ᾽ ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ᾽ ἰδοῦσα „Πρὸς θεῶν σε σωτήρων,
„κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις·
„καὶ τῷ κυνηγῷ“ φησί „μή με μηνύσῃς.“
ὁ δ᾽ οὐ προδώσειν ὤμνυ᾽, ἡ δ᾽ ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγὸς καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐπηρώτα,
μὴ τῇδ᾽ ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
„Οὐκ εἶδον,“ εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ᾽, οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη·
ὁ δ᾽ οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ᾽ ἐκφυγοῦσα κινδύνου

κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ' ὁ πρεσβύτης
„Ζωαγρίους μοι χάριτας" εἶπεν „ὀφλήσεις.
[„ἐρρυσάμην σε" φησίν, „ἀλλά μου μνήσκου."
„Πῶς οὐκ ἄν," εἶπεν, „ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;]
„ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ
„φωνῇ με σώσας, δακτύλῳ δ' ἀποκτείνας."
Σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δίκην φεύγει.

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους, τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

51.

(*ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.*)

Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα.
θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιξεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε· „Μή με λυμαίνου·
„πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
„ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρήζεις,
„ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·
„εἰ δ' εἰρίων πόκου σὺ κοὐ κρεῶν χρῄζεις.
„πάλιν ἔστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει."

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος, ὅση βλάβη προσγίνεται.

52.

(*ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.*)

Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον, ἡ δ' ἐτετρίγει,
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε· τῇ δ' οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι·

„Ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις,
„ἄλλων ἐπ᾽ ὤμοις φερομένη σιωπώντων;“
Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν καὶ πόνους ἀλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν.

53.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ᾽ „Ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
„ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα“ φησὶ „ζωγρήσω.“
ἡ δ᾽ „Εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκεις·
„ἔπειτα δ᾽, εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκεις·
„τρίτον δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς, εἴθε μὴ σύγ᾽ εἰς ὥρας
„ἵκοιο μηδέ μοι πάλιν συναντήσαις.“

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν.

54.

(ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΘΥΤΗΣ.)

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος, ὁ θύτης δ᾽ ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας
„Ὅταν μὲν“ εἶπε „ταῦτ᾽ ἴδω, πατὴρ γίνῃ·
„ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ᾽ ἀνὴρ φαίνῃ.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

55.

(ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.)

Ἔαν βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ᾽ ἀναγκαίως.

ἐπεὶ δὲ τοὔργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, ἥ τ' ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν· „Τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;"
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „Ὃς πρὶν εἰώθει."

56.

(ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.)

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε· πάντα δ' ἔβλεπε κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος ὡς καλὴ μήτηρ,
πίθωνα σιμὸν γυμνὸν ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
ἡ δ' εἶπεν οὕτω· „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
„ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων."
  Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν·
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.

57.

(ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.)

Ἑρμῆς, ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης,
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν ῥώπων
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ', ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτήν, οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους
ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,

ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

58.

(ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.)

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων,
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
[illegible] τὸ πῶμα [illegible] Ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

59.

ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ

[illegible] Ποσειδῶν, [illegible] καὶ [illegible]
[illegible]
[illegible] Ζεὺς [illegible]
[illegible] Παλλὰς [illegible]
[illegible] Ποσειδῶν [illegible]
[illegible] Μῶμος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποι τις τὸν πέλας, τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δέ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
. . . .
Τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;
„Πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν·
„ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ.“

60.

(ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡΑΙ.)

Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη
„Βέβρωκα“ φησί „καὶ πέπωκα καὶ πάσης
τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν.“
[Τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.]

Ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην κακὰ εἰώθασί τινες τοιούτοις λόγοις ἐξομαλίζειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

61.

(ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΕΥΣ.)

Ἤιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ᾔει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας,
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις·
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θηρῶν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιξεν ἀγρείην·

τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον ἀεί, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· „Ἀλλὰ καὶ τούτων
„τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
„πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει."

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρόν τι ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

62.

(*ΗΜΙΟΝΟΣ.*)

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης
καὶ κριθιάσας ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων· „Ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
„ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων."
ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις, μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας.

63.

(*ΗΡΩΣ.*)

Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. ἔνθα δὴ θύων
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ
προσηύχετ' ἀεί· „Χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
„καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει."
κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις
„Ἀγαθὸν μὲν" εἶπεν „οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
„ὦ τὰν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
„κακῶν δὲ πάντων, ἃ ξύνεστιν ἀνθρώποις,
„δοτῆρες ἡμεῖς· τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,

„εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
[„πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἂν θύσῃς.“]

Ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθά· οὐ γὰρ παρέξουσιν· εἰ δὲ κακά τις αἰτεῖται, ἑτοίμως μᾶλλον παρέχουσι.

64.

(*ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.*)

*Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης
„Καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
„καὶ τῶν νεφῶν σύνοικος ὀρθίη φύω·
„στέγη τε μελάθρων εἰμὶ καὶ τρόπις πλοίων.
„δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων.“
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· „Ἢν λάβῃς μνήμην
„τῶν πελέκεών γε τῶν ἀεί σε κοπτόντων
[„καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,]
„βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ.“
Ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε χὐπέμεινε κινδύνους.*

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας καὶ διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἱ μετὰ αὐταρκείας βιοῦντες κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι κινδύνων.

65.

(*ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.*)

*Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. „Ἀλλ' ἐγὼ ταύταις,“
ἡ γέρανος εἶπεν, „ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
„ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.
„σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
„χαμαὶ πτερύσσῃ“ φησίν, οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“
Θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

66.

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.)

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζώων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς· ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν, ἥτις ἦν μείζων.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

67.

(ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.)

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἦν ποσὶν κρείσσων.
ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζώων,
ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας,
καὶ „Τὴν μὲν αὐτὸς“ φησί „λήψομαι πρῶτος·
„βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην,
„ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη
„κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν.“
Μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε, μηδὲ κοινώνει.

68.

(ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.)

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
„Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον οὐδὲ τοξεύσει.“
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους.

λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρήν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος,
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου κήπων.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς τωὐτὸ μέτρον εἱστήκει,
καὶ „Ποῦ βάλω, παῖ;“ φησίν· οὐκ ἔχω χώραν.“
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

69.

(ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Θάμνου λαγωὸν δασύποδ' ἐξαναστήσας
κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων
„Ὁ πηλίκος σου“ φησὶν „εὑρέθη θάσσων.“
ὁ δ' εἶπεν· „Ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
„τρέχει τις, ἄλλως δ' αὑτὸν ἐκ κακοῦ σώζων.“

70.

(ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.)

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
παρῆν ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν μόνην κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
Μὴ γοῦν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις μετέλθοι προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

71.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.)

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης
„Ὦ πέλαγος“ εἶπεν, „εἴθε μήποτ᾽ ἐπλεύσθης,
„ἀνηλεὲς στοιχεῖον, ἐχθρὸν ἀνθρώποις.“
ἤκουσε δ᾽ ἡ θάλασσα καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε· „Μή με βλασφήμει·
„ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
„ἄνεμοι δὲ πάντως, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
„τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
„ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης.“
Ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ᾽ αἱ κακαὶ χρήσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους, οἵ τινες διαβολαῖς πρὸ[ς] τοὺς δυνάστας βλάπτειν πέφυκαν τοὺς πέλας, οἳ παραπλήσι[οι] εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.

72.

(ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.)

Ἶρίς ποτ᾽ οὐρανοῖο πορφυρῆ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ᾽ εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει,
πάντων δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ᾽ αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ᾽ ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην,
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ᾽ ἐξ ἄλλου

πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων,
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤϊξεν αἰετοῦ κρείσσων.
ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν, ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ· „Μή με συκοφαντήσῃς."
τὸν δ' ἆρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλα,
καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλλὸς οὑν τάφοις σπίζων,
χὠ νηπίων εὔθηρος ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως· καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
Ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον ἑαυτοῖς περιθέντες κόσμον ἀλλοτρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιούτου γυμνωθεῖεν, γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὁρῶνται.

73.

(*ΙΚΤΙΝΟΣ.*)

Ἴκτινος ἄλλην ὀξέην εἶχε κλαγγήν·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρας ἀστοχοῦσιν.

74.

(*ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.*)

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,

κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν, ἀφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους.
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων, τῶν μηδεμι[...] τοῖς ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνους δὲ τοὺς οἰκεί[...] τὴν στοργὴν περιιστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

75.

(ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.)

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων· „Μὴ δέθιχδι, σωθήσῃ·
„πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων.“
[ὁ δ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·]
„Οὐκ ἐξαπατῶ σε“ φησίν, „οὐδ' ἐνεδρεύω·
„ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·
„τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ.“
ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρός, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ „Χαῖρ'“ ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν· „Ἠρεμοῦσι, τῆς Λήθης
„πιόντες. ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων

„προφήν ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
„ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
„ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
„καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
„εὐθὺς προσῆλθον ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων
„κἀπώμοσ' αὐτοῖς, ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
„ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης."

Ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματί τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

76.

(ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.)

Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ δὲ φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην τε νώτοις ἔφερεν οὐκέθ' ἱππείην.
ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσαν ἀσπίδα σμήχειν,
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύσων.
ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων,
„Ἔντασσε πεζοῖς σαυτὸν" εἶπεν „ὁπλίταις·
„σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
„πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;"

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ

μῦθος διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι. τὸ γ μὴ οὕτως γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγα βλάβην.

77.

(*ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.*)

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰσχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
„Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
„θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·
„ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
„ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσὶ κοὐ κρώζεις.“
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν δ' ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
„οὐκ ἦσθ' ἄφωνος“ εἶπεν, „ἀλλὰ φωνήεις.
„ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπ τᾶσθαι· ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι

78.

(*ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ.*)

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·
„Μὴ κλαῖε, μῆτερ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
„νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι.“
„Καὶ τίς σε“ φησί „τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
„τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;“

Ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα, φησίν, εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀ ωφελεῖς γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

79.

(ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΙΑ.)

Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου·
καὶ δὴ 'πέρησε ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν, οὔθ' ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀναλοῦται.

80.

(ΚΑΜΗΛΟΣ.)

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ' εἶπ'· „Ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
„ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν."

Ἀντίρρησιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἱρουμένων πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

81.

(ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.)

Κερδοῖ πίθηκος εἶπεν· „Ἣν ὁρᾷς στήλην,
„ἐμὴ πατρῴα τ' ἐστὶ κἄτι παππῴη."
κερδὼ πιθήκῳ φησίν· „Ὡς θέλεις ψεύδου,
„ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείης."
Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
ἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ' ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

82.

(ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων θεμιστεύων.
ὁ δ' „Οὐχὶ τὸν μῦν" εἶπεν, „ὦ παλαμναίη,
„δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
„χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν.
[„κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει."]
'Αρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς ταφρονεῖσθαι διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γε θῆναι.

83.

(ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.)

Κριθάς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέραν πίνων
*   *   *   *   *   *
ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ·
ὁ δ' εἶπεν· „Εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
„καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."
Τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν
καὶ συμφερόντων· καὶ γὰρ οὐδὲ ἓν κόσμος
ὀνίνησι τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκα πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

84.

(ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.)

Κώνωψ ἐπιπτὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου
μικρόν τ' ἐπισχὼν εἶπε ταῦτα βομβήσας·
„Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
„καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ' „Οὐ μέλει μοι" φησίν, „οὔτ' ἐὰν μείνῃς,
οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."
Γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ' ὥς τις ὢν σφόδρα.

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνάτου, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

85.

(ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ.)

Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει,
κύων δ' Ἀχαιὸς ᾑρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι, καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν· οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξῃ τὴν μάχην ἐνεδρεύσει.
„Ἀκούσατ'" εἶπεν „οὗ χάριν διατρίβω,
„τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
„τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
„ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
„οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν εἰσιν, οἱ δ' Ἀκαρνάνων,
„ἄλλοι δὲ Δόλοπες· οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
„αὐχοῦσιν· ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
„τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις.
„ἄλλοι μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις·
„ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
„ἄλλοι δὲ λευκοί· πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
„εἰς πόλεμον ἄρχειν" εἶπε „τῶν ἀσυμφώνων

„πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ᾽ ἔχοντας ἀλλήλοις;“
Συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.

86.

(ΑΛΩΠΗΞ ΟΓΚΩΘΕΙΣΑ.)

Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.
ἐν τῇ δ᾽ ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης·
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ᾽, ὥσπερ εἰκός, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ᾽ εἶχεν ἐκδῦναι.
ἑτέρα δ᾽ ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα „Μεῖνον“ εἶπεν, „ἄχρι πεινήσῃς·
„οὐδ᾽ ἐξελεύσῃ πρότερον, ἄχρι τοιαύτην
„τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ᾽ εἰσῄεις.“

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

87.

(ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ.)

Κύων λογωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν εἰ κατειλήφει·
μεταστραφεὶς δ᾽ ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων.
ὁ λαγωὸς „Ἁπλοῦν“ δ᾽ εἶπε „θηρίον γίνου·
„φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;“
Ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ᾽ ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.

88.

(ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣΣΟΙ.)

Κορυδαλλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων
τῷ χαραδριῷ τε πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων·
καὶ παῖδας εἶχε ληΐου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· „Νῦν ὥρη
„πάντας καλεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.“
καί τις κορυδαλλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν· „Οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
„ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὡς δ' αὖτις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπεν, κορυδαλλὸς παισὶ νηπίοις· „Οντως
„νῦν ἐστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
„ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοὐ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρροῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

89.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.)

Λύκος πότ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,

ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„Σὺ δή με πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις."
„Ἐγὼ οὐ περυσινός εἰμ', ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην."
„Οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις."
„Οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην."
„Οὐδ' ἆρα πηγὴν ἐκπέπωκας, ἣν πίνω;"
„Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴα."
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
„Ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον" εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
„κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίαν λύσῃς."

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὔλογος ἀπολογία πείθει.

90.

(ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΒΡΟΣ.)

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν· „Ἡμέων ταλαιπώρων.
„τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
„ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν;"

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἱμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

91.

(ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.)

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας
τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
ὁ δ' εἶπεν· „Οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
„ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·

„ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ,
„πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου.“

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφοράν.

92.

(ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ.)

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης
„Ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν,“ εἶπεν, „ἆρα γινώσκεις
„ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;“
κἀκεῖνος εἶπεν· „Ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
„αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω.“
ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων
„Μή μοι χαρίζου“ φησί „πλεῖον οὗ χρῄζω·
„τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς.“

Ὁ μῦθος ἐλέγχει [ἐκείνους] τοὺς λόγοις (μὲν) ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνικάνους ἀποφαινομένους.

93.

(ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.)

Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην,
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας
„Καινῆς γε ταύτης“ εἶπε „τῆς μεσιτείης.
„ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,

„δι᾽ οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
„ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;“

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, κἂν ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρήνην λαλῶσι.

94.

(*ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΙΔΙΟΣ.*)

*Λύκῳ ποτ᾽ ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔφασκε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὃ δ᾽ ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
„Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ“ φησί „τῆς ἰατρείας,
„κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σῴην.“
Κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ·
ἀλλ᾽ ἀρκέσει σοι, μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.*

Ὅτι πονηρὸς ἀνὴρ εὖ πάσχων εἰς ἀντιδόσεως λόγον ποιεῖται καὶ τὸ μὴ μόνον βλάψαι.

95.

(*ΛΕΩΝ ΝΟΣΗΣΑΣ.*)

*Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφ᾽ ἁπλώσας·
φίλην δ᾽ ἀλώπεκ᾽ εἶχεν, ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ᾽ εἶπεν· „Εἰ θέλεις με σὺ ζώειν —
„πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ᾽ ἀγρίαις πεύκαις
„κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης·
„καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ᾽ ἰσχύω· —
„σὺ δ᾽ ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει,
„λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις.“*

ἀπῆλθε κερδώ· τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
προσέκυσε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„Ὁ λέων," ἔφασκεν, „οἶσθας, ἔστι μοι γείτων·
„ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.
„τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
„διεσκοπεῖτο· σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
„ἄρκτος δὲ νωθής, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
„τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
„ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
„γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζώει·
„κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
„δένδροις ὅμοιον κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
„τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης
„μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
„τότ' οὖν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
„δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
„ταῦτ' ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη· σπεύδω
„πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλαι μι ζητήσῃ·
„χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις·
„δοκῶ δέ, καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
„κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπεν παρεδρεύειν
„ἐλθοῦσαν αὐτῷ καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
„τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
„ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων."
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν· ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρὸς καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύξα δειλαίην

θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναξε τὸ στόμα βρύχων·
ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.
πάλιν δὲ κερδὼ καθικέτευε φωνήσας,
ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
„Χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ' ὑπουργήσω."
καὶ δὴ κατ' ἴχνος, ὡς σοφὴ κύων, ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας·
ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει.
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ' οὕτως·
[„Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ με, καὶ φεύγω.]
„ἀλλ', ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
„ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
„ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις·
„ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει."
τῆς δ' οὐκ ἐτρέφθη θυμός· ἀλλ' ὑποβλήδην
„Οὕτως ἀγεννής" φησί „καὶ φόβου πλήρης
„πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
„ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
„μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης
„ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
„ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
„ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.

„σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
„βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
„καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
„λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
„βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
„οἴμοι πονηροῦ δεσπότου· τί ποιήσω;
„ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
„ἀλλ' ἐλθὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
„μηδ' ἐπτόησο πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
„ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
„οὕτω γένοιτο σοὶ μόνῃ με δουλεύειν,
„ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίης
„τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων."
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα παντοίην,
σάρκας λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ' ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως·
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας
μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει
καὶ πᾶσαν εὐνήν, πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα·
κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα, „Ταῖς ἀληθείαις
„οὐκ εἶχε πάντως" φησί· „μὴ μάτην ζήτει.
„ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
„ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

96.

(*ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΕΙΟΣ.*)

Λύκος παρῄει θριγκόν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·
„Ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ."
Ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει·
μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι γαυρούσθω.

Κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περίστασιν καὶ τόπον κα τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.

97.

(*ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.*)

Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.
ἐλθὼν δὲ καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους,
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκία πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
ἐμέμφεθ' ὁ λέων ὕστερον συναντήσας.
ὁ δ' „Ἦλθον" εἶπε, „καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
„οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ."

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπιὸν πάντως δειν προορῶντας, μηδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

98.

(*ΛΕΩΝ ΜΝΗΣΤΗΡ.*)

Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίας
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε· τῷ δ' ὁ πρεσβύτης,

οὐδέν τι δύσνουν οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας,
„Δίδωμι γῆμαι“ φησί „καὶ διδοὺς χαίρω.
„τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
„φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
„σὺ δ' ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ' ἧμιν
„φέρεις ὀδόντας; τίς κόρη σε τολμήσει
„ἀφόβως περιλαβεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ;
„πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρῄζεις,
„μηδ' ἄγριος θήρ, ἀλλὰ νυμφίος γίνου.“
ὁ δὲ πτερωθεὶς τῇ δόσει τε πιστεύσας
ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη, τῷ τε πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ' ἀπῄτει. τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τις ἢ λίθῳ τις ἐκ χειρὸς παίων.
ἔκειτο δ' ἀργός, ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην
σοφίῃ διδαχθείς, ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις
ἐρᾶν λεόντων ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
  Αὐτός τις αὐτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

99.

(ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.)

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει
κοινωνὸς εἶναι· χὠ λέων „Τί κωλύει;“
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „ἀλλ' ἐνέχυρά μοι δώσεις
„τὠκύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν·
„πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;“

'Ο μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

100.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίαν.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτως
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
„Ἄνθρωπος" εἶπε „δαψιλής με σιτεύει."
„Ὁ δέ σοι τράχηλος" εἶπε „πῶς ἐλευκώθη;"
„Κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
„ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας."
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας „Ἐγὼ τοίνυν
„χαίρειν κελεύω" φησί „τῇ τροφῇ ταύτῃ,
„δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει.

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸ μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλοπρεπῶς ζῆν. [φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.]

101.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν. ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα „Μὴ 'κφρενωθείην"
ἔφη „τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης.
„σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίνῃ."

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους κἀντεῦθεν μέγα φρονοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους, ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκοντας.

102.

(ΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.)

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμώδης
οὐδ' ὠμὸς οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,

πρᾶος δὲ καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δή, δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζώων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων.
τὰ ζῶα πάντα δ' ὡς ὑπέσχον εὐθύνας,
λύκος μὲν ἀρνί, πάρδαλις δ' ὑπ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν· „Ἀλλ' ἐγὼ ταύτην
„τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
„καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει."

Ἔπαινον ὁ μῦθος ἔχει κριτῇ πράῳ καὶ λίαν δικαίῳ.

103.

(ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.)

Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,
πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,
κοίλης ἔσω σπήλυγγος ὡς νόσῳ κάμνων
ἔκειτο, δολίως οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
θηρῶν δ' ἐπ' αὐλὰς ἦλθεν ἄγγελος φήμη,
καὶ πάντες ἤλγουν, ὡς λέοντος ἀρρώστου·
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων ἀμοχθήτως
κατήσθιεν· γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε καὶ πόρρω
σταθεῖσα „Βασιλεῦ, πῶς ἔχεις;" ἐπηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπε· „Χαῖρε, φιλτάτη ζώων,
„τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
„δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
„παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης."
„Σῴζοιο·" φησίν, „εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·

„πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
„ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις."
Μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.

Οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδαχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡ σωτηρίας.

104.

(ΚΥΩΝ ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΩΝ.)

Λάθρα κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· „Ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
„οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον, οὐδ' ἐπεικείης,
„σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίης κρούεις."

Ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς μέγα ἐφ' ἑαυ φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθοιεν.

105.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.)

Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτό. καὶ λύκος, σταθεὶς πόρρω,
„Ἀδίκως ἀφείλω τῶν ἐμῶν" ἐκεκράγει.
λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε τὸν λύκον σκώπτων·
„Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη;"

Ὁ μῦθος δικαίως (καὶ) προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς δρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταί κειμένους.

106.

(ΛΕΩΝ ΠΡΑιΟΣ.)

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
καὶ δὴ κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.
πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
ἅλις τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδοῖ δ' ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δή ποτ' αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν,
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα·
„Κερδοῖ σοφή, λάλησον ὡς πρὶν εἰώθεις
„φαιδρῷ προσώπῳ· δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
ἡ δ' εἶπεν· „Ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
„πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
„οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει·
„τὰ δ' ἔπειτα“ φησί „προσκοπουμένη κλαίω.
„καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
„ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
„τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη.“

ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ὡς λέων τε μειδήσας
εἶπεν· „πιθήκῳ ταῦτα, μηδ' ἐμοὶ μέμφου."

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων προσδοκία

107.

(*ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.*)

Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ' οἰκότριψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
„Ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους
„θηρῶντι νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·
„μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
„χειλῶν ἀμυσχρῶν. ἀλλά, λίσσομαι, φείδου.
„ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν τίσω."
γελάσας δ' ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα.
καὶ δὴ φιλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεηνίσκοις
ἐδικτυώθη καὶ σφαλοῖς ἐδεσμεύθη·
[κἀντεῦθεν ἀπεγνώκει ὁ θὴρ τὴν σωτηρίαν.]
ὁ μῦς δὲ λάθρη χηραμοῦ προπηδήσας
στερρόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας
ἔλυσε τὸν λέοντα, τοῦτο φῶς βλέψαι
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντὶ ζωγρείας.
Σαφὴς ὁ μῦθος εὖ νοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας μηδέ των ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ' ἀγρευθέντα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιῶν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου.
πρῶτος δέ φασιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λιβυστῖνος
λόγους Κιβύσσης. ἀλλ' ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι, καθαρῷ χρυσίῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
ὑπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἤ με γινώσκειν.
ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω,
ἀλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

108.

(ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.)

Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,
„Μύρμηκος“ εἶπε „ζῇς βίον ταλαιπώρου
„ἐν πυθμέσιν γῆς κρῖμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
„ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·

„τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
„εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ,
„παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην.“
ἐπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πλήθη,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων,
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ' ἐπισχών, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ' ἀρουρείτης
„Τοιαῦτα δειπνῶν“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει,
„καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
„ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων·
„ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
„ὑφ' ἣν τὰ κρῖμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.“

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχου, καὶ κινδύνοις καθυποβαλεῖν χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

109.

(*ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.*)

„Μὴ λοξὰ βαίνειν,“ ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν.“

ὁ δ' εἶπε· „Μῆτερ, ἡ διδάσκαλος, πρώτη
„ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ βλέπων σὲ ποιήσω."

Ἀντίρρησιν ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδασκαλίας ποιουμένους.

110.

(*ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.*)

Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν· „Τί χάσκεις; πάντ' ἕτοιμά σοι ποίει·
„μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις." ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· „Πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις."

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον, [πρὸς] τὸν ἐν ἑτοιμασίᾳ ὄντα [καὶ] περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα, ὁ λόγος εὔκαιρος.

111.

(*ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ.*)

Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι, φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης,
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἐλαφρύνθη·
ῥᾴων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγειον. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ' ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρώην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν γόμους τήξας
κούφως ἀνέστη γαῦρος ὥς τι κερδήσας.
ὁ δ' ἔμπορος, τέχνην γὰρ ὑπενόει, πλείστους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους

ἐκ τῆς θαλάσσης, τοὺς δ' ἅλας μεμισήκει.
ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
Πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.

112.

(*ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.*)

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας·
„Οὐχ ὁ μέγας ἀεὶ δυνατός. ἔσθ', ὅπου μᾶλλον
„τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει."

113.

(*ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.*)

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης,
κυνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· „Πῶς σπεύδεις
„τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἥμιν;"
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικι

114.

(*ΛΥΧΝΟΣ.*)

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἑωσφόρου κρείσσων

λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ· „Βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
„τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει."

Ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

115.

(ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.)

Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις·
„Κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκει."
τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα·
„Πόσον, χέλυνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
„ὅστις σ' ἐλαφρὸν καὶ μετάρσιον θήσω;"
„Τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω."
„Τοιγὰρ διδάξω," φησίν. ὑπτίην δ' ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα· „Σὺν δίκῃ θνήσκω·
„τί γὰρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἦν πτερῶν χρεία,
„τῇ καὶ χαμᾶξε δυσκόλως προβαινούσῃ;"

116.

(ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΜΟΙΧΟΣ.)

Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως·
γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε κἀξαναστᾶσα

θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίαν,
τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ' ἐποίει τῇ προθυμίῃ πλήρη.
ὡνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης,
ζητῶν ὅπου 'στί, κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω
μηδὲν χανών τε καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον,
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί· „Μηδὲν ἐκπλήσσου,
„τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὕδειν."
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, τῇδ' ἐρᾳθύμει.
Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακὸν ἐπιχαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

117.

(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.)

Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἐσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
„Εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ" φησί „τοὺς θεοὺς εἶναι
„ὑμῶν δικαστάς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;"

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ πε[...] τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι το[...] ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν εἶναι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

118.

(ΧΕΛΙΔΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΣΥΝΟΙΚΟΥΣΑ.)

Ξουθὴ χελιδών, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἀπεθρήνει,
„Οἴμοι“ λέγουσα, „τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης.
„ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
„ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγει.“

Κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος, βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν πράξασι, καὶ τοῖς ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις μηδεμίαν ἀντίληψιν παρεχομένων.

119.

(ΑΓΑΛΜΑ ΕΡΜΟΥ.)

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ χερνήτης·
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ᾽ ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. τῷ θεῷ δ᾽ ἐθυμώθη·
χαμαὶ δ᾽ ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· „Ἑρμεία,
„σκαιός τις εἶ σὺ καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
„ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἧμας,
„ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
„τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν.“
Καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,

βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους·
πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

120.

(ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.)

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις
ἰατρὸς εἶναι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων,
ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει.
„Καὶ πῶς“ ἀλώπηξ εἶπεν „ἄλλον ἰήσῃ,
„ὁ σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σώζων;“

Πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον.

121.

(ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.)

Ὄρνις ποτ' ἠσθένησε. τῇ δὲ παρκύψας
αἴλουρος εἶπε· „Πῶς ἔχεις; τίνων χρῄζεις;
„ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου.“
ἡ δ' „ἂν ἀπέλθῃς,“ εἶπεν, „οὐκ ἀποθνήσκω.“

Πρὸς τοὺς πονηρᾷ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ λόγος εὔκαιρος.

122.

(*ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.*)

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον οὕτως εἶπεν· „Ὦ λύκε, θνήσκω,
„μέλλω δ' ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
„σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ ἢ κόραξ με δειπνήσεις.
„χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
„ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,
„ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ' ἀναλγὲς εἰς Ἅιδου."
κἀκεῖνος εἰπὼν „Χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης"
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξῄρει.
ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας, μέτωπα, γομφίους τ' ἀλοιήσας.
„Οἴμοι" λύκος, „τάδ'" εἶπε „σὺν δίκῃ πάσχω.
„τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
„μαθὼν ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲν ἢ μαγειρεύειν;"

Ὅτι οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦντες βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσιν.

123.

(*ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.*)

Ὄρνιθος ἀγαθῆς ᾠὰ χρυσᾶ τικτούσης,
θησαυρὸν ᾤεθ' ὁ δεσπότης ἐνευρήσειν
ἐν τῇσδε πολλὸν ἐγκάτοις ἀγερθέντα·
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόον θέλων λήψειν.
εὑρὼν δ' ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις
ᾤμωξε πολλὸν ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

124.

(ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ, ΠΕΡΔΙΞ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΣ.)

Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι.
„τὸ λοιπὸν“ εἶπε „δικτύῳ τί ποιήσεις,
„ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
„εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
„τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει,
„τὸν ὡρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
„πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
„ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει,
„ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;“
κἀκεῖνος εἶπεν· „οἶσθα χρησίμους ὥρας·
„ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον, τί δειπνήσει.“

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν.

125.

(ΟΝΟΣ ΠΑΙΖΩΝ.)

Ὄνος τις ἀναβὰς ἐπὶ τὸ δῶμα καὶ παίζων
τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.
ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτόν, ὃς τὸ νῶτον ἠλοία,

„καὶ μὴν πίθηκος ἐχθὲς“ εἶπε „καὶ πρώην
„ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.“

126.

(ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ.)

*Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐν μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων,
δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ·
„τί οὖν ἐποίεις“ φησί „τῷ θέρει τούτῳ;“
„οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων.“
γελάσας δ᾽ ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
„χειμῶνος ὀρχοῦ“ φησίν „εἰ θέρους ηὖσας.“
  Κρεῖττον τὸ φροντίζειν χρεῶν ἀναγκαίων,
ἢ τὸ προσίσχειν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.*

127.

*Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου.*

128.

*Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντ᾽ ἐγεννᾶτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.*

129.

Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἤϊα λύειν.

BABRII

FABULARUM SYLLOGE ALTERA.

1.

(*ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.*)

Ἄκουσον, ὦ παῖ, δευτέρων πάλιν μύθων·
κἂν παραπικραίνω σε τῶν ἁλῶν πλείω,
ἀλλὰ πλέον μέλιτος ὕστερον καθηδύνω.
ῥητὴρ μὲν οὐκ ἔγωγε· ταῦτα δ' Αἴσωπος
ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοί,
[θεοῖσι δρῶντες οὐκ ἀνασχετά, καλὸν]
ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.
ἀλλ' ἀπέωσαν νήπιοι κατὰ κρημνοῦ,
λιπόντες ἐπιγόνοισι βάξιν ἐχθίστην.

2.

(*ΚΟΡΥΔΟΣ ΘΑΠΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ.*)

Αἴσωπος εἶπε καὶ τόδ' ἐν παλαιφάτοις·
ὄρνιθα πρώτην τὸν κόρυδον γεγενῆσθαι·
καὶ γῆς μὲν αὐτῆς εἶπέ μιν προϋπάρχειν.
ταύτης δὲ συμβέβηκεν ἔκ τινος νούσου
φίλον γεννητὴν τέρμα βιότου πλῆσαι.
μήπω δὲ γαίης τηνικαῦθ' ὑπαρχούσης,
οὐκ εἶχε, ποῦ γάρ; τὸν νεκρὸν καταθάπτειν·
ὁ δ' ἀκτέριστος προυβέβλητο πεμπταῖος·
ὅμως δ' ἀμηχανοῦσαν ἐν κάρῃ θάψαι.
Θάπτειν θανόντας εὐσεβὲς ὂν ἀεὶ γνώσῃ
σέβειν τε τοὺς τεκόντας εὖ, παλαίτατον
νόμον τ' ἄριστον καὶ τεθειμένον φύσει.

3.

(ΑΙΣΩΠΟΣ ΕΝ ΝΑΥΠΗΓΙΩι.)

Αἴσωπος ἐς ναυπήγιον ποτ' ἐληλούθει —
σχολὴν γὰρ ἦγε πρὸς θεωρίης πάτον —
ἐκεῖ δ' ἀεργοῖς ἠβόλησε ναυπηγοῖς.
ἔσκωπτον οὗτοι τὸν σοφὸν παναγροίκως,
καὶ τοῦτον ἐκκαλοῦντο πρὸς λόγους χλεύῃ,
ὃς δή τιν' οὐκ ἄμουσον εἶπε τὸν μῦθον.
  χάος τὸ πρῶτον ἠδ' ὕδωρ γενηθήτην.
ἐβούλετο Ζεὺς καὶ γέην ἐποφθῆναι,
τέως ἄφαντον ἐξ ὑδατίου πλήθους.
κεἰς τρὶς παρήνει τῇδε νᾶμα θαλάσσης
ἀπορροφῆσαι· τῆς δ' ἅπαξ πεπωκυίας,
ὄρη τὸ πρῶτον ἐξέφηνεν εἰς ὕψη.
τὸ δεύτερον δ' εἶτ' ἐκροφησάσης γαίης,
ἀπεγυμνοῦτο δάπεδα χλόης πλήρη.
ἐὰν δὲ δόξῃ καὶ τρίτον τόδε πράττειν,
οἰχήσεθ' ὑμῖν φροῦδα τά γε τῆς τέχνης.
  Πρὸς κρείττονας πᾶς τις λόγοισιν ἀφραίνων
ἐφ' ἑαυτὸν μᾶλλον προυκέκληκε τὴν χλεύην.

4.

(ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.)

'Αετός ποτ' εἴχετ' ἐν βρόχοισιν ἀγρώτου,
ὃς δὴ τὰ ταρσὰ τοῦτον εὐθέως τίλας
μεθῆκ' ἄνετον κατ' οἰκίην μετ' ὀρνίθων
* * * * * *
ἄλλος δὲ τοῦτον θηράτωρ ἐξωνεῖται,
κἀναπτερώσας εἶχε πρὸς τὸ θηρεύειν.
ὃς δὴ πετασθεὶς καὶ λαγὼν ἀναρπάσας
ἤνεγκε δῶρον δεσπότῃ νέῳ πρόφρων.

ἰδοῦσα κερδὼ ταῦτα φησὶν ἀείτῃ·
„μή σύ γε τοῦτον, ἀλλὰ τὸν πάλαι τίμα.
„μή τοί σε πάλιν αὐτὸς ἐμπαγιδεύσας
„τὰ πτίλα καὶ τὸ δεύτερόν σε τιλώσῃ.“
πρὸς ἣν ἔλεξε τοιάδ' ἱρὸς ἀείτης·
„πόρρω κακῶν με τοὺς καλοὺς δέον τίειν.“

5.

(*ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ.*)

Ἄμπελος ἔθαλλε βοτρύεσσι καὶ φύλλοις.
τράγος παρελθὼν παρέτρωγε τῆς βλάστης.
τοῦτον προσεῖπεν ἄμπελος· „τί με βλάπτεις
„κείρων τὰ φύλλα; μὴ γὰρ οὐκ ἔνι χλοίη;
„ἀλλ' ἀξίαν οὐκ ἐς μακρὰν δίκην δώσεις.
„κἂν γάρ με κείρων σὺ φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν,
„ἀλλ' οὖν γε λοιβὴν θυομένῳ σοι παρέξω.“

6.

(*ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.*)

Ἀνήρ τε καὶ λὶς ἠβόλησαν ἀλλήλοις,
αὐχῶν δ' ἕκαστος θατέρῳ συνωμίλει.
χὠδοιποροῦντες εὐθέως ἴδον στήλην,
ἐν ᾗ λέοντ' ἄνθρωπος ἦγχ' ἐπιβαίνων.
ὤνθρωπος αὐτὴν τῷ λέοντι ἐπιδείξας,
„ὁρᾷς λεόντων, εἶφ', ὅσον βροτοὶ κρείττους.“
„ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ᾔδεσαν γλύφειν,
„πολλοὺς ἂν ὑμῶν εἶδες ὑπὸ λειόντων
[*„πατουμένους τε κἀγχομένους ὅσους ἄλλους.*]“
Ἕκαστος αὐτὸν ἐν λόγοισιν ἐξαίρει.

7.

(ΚΥΚΝΟΣ ΚΑΙ ΧΗΝ.)

Ἀνήρ τις ἐπρίατο χῆν᾽ ἅμα κύκνῳ,
τροφήν τε παρέβαλλεν οὐκ ἴσῃ γνώμῃ·
τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ χάριν τραπέζης.
ὡς οὖν ἔμελλε χηνίον καταθύσειν,
[ἐτετράφη γὰρ ἵνα δεσπότην θρέψοι,]
ἐπῆλθε καὶ νύξ, ἣ τὰ πάντα καλύπτει,
[νυκτὶ δὲ ῥᾷστ᾽ ἄν τις ὄρνιν συλλάβοι.]
ὁ δεσπότης [δ᾽] οὐκ εἶχεν εὖ διοπτεύειν,
τίς ἑκατέρων ὁ κύκνος εἴθ᾽ ὁ χὴν εἴη,
ἀντὶ δὲ χηνὸς ᾠδικὸς κύκνος ἤχθη.
ἀλλ᾽ οὗτος ᾠδῇ τὴν φύσιν καταγγέλλει,
καὶ τὴν τελευτὴν τῷ μέλει διαφεύγει.
Πολλοὺς ἔσωσε φθέγμα ῥηθὲν εὐκαίρως.

8.

(ΒΑΤΡΑΧΟΙ.)

Βάτραχοι νέμοντο δύο τινὲς ἐν λίμνῃ.
ἐν ἡμέραις δὲ τοῦ θέρους ξηρανθείσης,
ταύτην λιπόντες ἐσκόπουν τυχεῖν ἄλλης·
καὶ δὴ ᾽πέκυρσαν φρέατι ἰόντες εὐύδρῳ.
τὸ δ᾽ εἰσιδὼν ἔφησεν ἅτερος τούτων·
„συγκατίωμεν, εἰ δοκεῖ, τόδ᾽ εἰς ὕδωρ.
„εἰς γὰρ νομήν τε καὶ δίαιταν εὖ ἥκει.“
ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀντέφησ᾽ ὑποβλήδην·
„ἀλλ᾽ εἰ τυχὸν καὶ τοῦτο νῷν ἐπιλείψοι,
„πῶς εἶτ᾽ ἂν ἐκβαίημεν ἐξ ὅσου βένθους;“
Μηδέν τι ποιεῖν ἔργον ἀπερισκέπτως.

9.

(*ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.*)

Βατράχους κατεῖχε τῆς ἀναρχίης λύπη,
πρέσβεις τ' ἔπεμψαν εἰς Ὄλυμπον ἱκτῆρας,
εἴ πως Κρόνου παῖς σφιν ἄνακτ' ἐπιπέμψοι.
ὃς δὴ γινώσκων τούσδ' ἐόντας εὐήθεις
ἐκέλευσεν Ἑρμῆν ξύλον ἐν μέσῳ λίμνης
λαβόντα ῥῖψαι κοίρανον κοαζόντων.
τοῦ δὲ ξύλου πεσόντος οἶδμ' ἐπατάχθη.
κεῖνοι παρ' αὐτὰ δειματούμενοι κτύπῳ
κατέδυσαν αὐτοὺς εἰς βάθιστα τῆς λίμνης.
χρόνος δὲ βραχὺς τῷδ' ἔπι παρῳχήκει,
χὼς ἀκίνητον σφῶν ἄνακτα καθώρων,
δέος ἀπεβάλλοντ', ἠδ' ὑπερφρόνουν οὕτως,
ὡς κἀπὶ τοῦτον ἀδεῶς ἐπιβαίνειν,
ἠδ' ἀναβάδην τῷδ' ἔπι καθιζάνειν.
καὶ δῆτ' ἄνακτα τόνδ' ἔχειν ἀπηξίουν.
ἀνήεσάν τε δεύτερον εἰς θεῶν οἴκους,
ἠδ' ἱκέτευον τὸν ὕπατον κρειόντων,
ἐπάξιον σφῶν λαγέτην ἐπιπέμψαι.
„δοκὸν δ' ἐκείνην οὐκ ἔοικεν ἀνάσσειν,
„οὐδὲ ξύλοις αὐτοῖσι, μήτι γε ζώοις·
„ἐς γὰρ νομὴν πέφυκεν ἔμμεν Ἡφαίστου."
ὁ Ζεὺς πρὸς αὐτοὺς ἔγχελυν καταπέμπει.
ὁρῶντες οὖν καὶ τοῦτον, ὡς μάλ' εὐήθης,
οὐδ' αὐτὸν ἠθέλησαν αὐτέων ἄρχειν,
τρίτην τ' ἔπεμψαν ἱκέτειαν ὡς Ζῆνα,
ἐκλιπαροῦντες αὖθις αὐτὸν ἀμείβειν,
ἄλλον τε πέμψαι νουνεχέστερον τούτου,
ὅς ἀξίως σφιν κἂν δίκῃ μετανάσσοι.
ὁ Ζεὺς ἀκούσας ταῦτα κἀγανακτήσας

ἔπεμψεν ἀνάσσουσαν αὐτέων ὕδραν.
ἡ δ᾽ οὖν ἕκαστον λαμβάνουσ᾽ ἀνὰ τούτων
τοὺς τλήμονας κατήσθιε νηλεῶς πάμπαν,
ὡς μὴ κοάζειν πλεῖν μηδ᾽ ἔτι βρεκκεκέξειν.
Πάσχουσι ταῦτα πλείονες μετ᾽ ἀνθρώποις,
ἄρχοντα μὴ στέργοντες, ὅν γ᾽ ἔχον πρῴην.

10.

(ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΟΤΗΣ.)

Βέλει τοξευτὴς ἀετοῦ γ᾽ ἐστοχάσθη,
ἀφεὶς δ᾽ ὀϊστὸν τὸν ἀετὸν βεβλήκει.
ἐπιστραφεὶς δ᾽ ἐκεῖνος, ὡς ἑωράκει
βέλος πτερωτὸν ὂν πτεροῖσιν οἰκείοις,
θνήσκων ἔλεξε· „φεῦ ἐμοὶ ταλαιπώρῳ·
„πτεροῖσι τοῖς ἐμοῖσι νῦν κατευνήθην."
Ἐκ τῶν ἰδίων πόλλ᾽ ἔπαθον οἱ πλεῖστοι.

11.

(ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.)

Βόες ποθ᾽ ἅμαξαν εἷλκον ἰόντες εἰς κώμην·
τοῦ δ᾽ ἄξονος τρύζοντος οἴδ᾽ ἠγανάκτουν,
κἀπιστραφέντες ταῦτ᾽ ἐφώνεον κείνῳ·
„ἡμῶν φερόντων ἄχθος ὅλον, σὺ τί κρώζεις;"
Ἄλλων πονούντων σφᾶς τινὲς φασὶν κάμνειν,
εἰ καὶ δράσαντες μηδὲν οἴγε παράπαν.

12.

(ΒΑΤΡΑΧΟΙ.)

Βάτραχοι δύο ποτ᾽ ἐγειτνίων παρ᾽ ἀλλήλοις.
ἐνέμοντο δ᾽ οὖν, ὁ μέν τις ἐν βάθει λίμνης,
καὶ τῆς ὁδοῦ δὲ μάλα μακρὰν ἀφεστώσης,

ὁ δ᾽ αὖ τι τέλμα κἀν ὁδῷ δ᾽ ἁμαξήρει.
ὁ δὴ λιμναῖος θατέρῳ γε παρῄνει
πρὸς αὐτὸν ἀποστάντα συμβιοτεύειν,
ὡς ἂν διαίτης ἀσφαλεστέρης τύχοι.
ὁ δ᾽ οὐκ ἐπείθετ᾽, ἀλλὰ δυσαποσπάστως
ἔχειν ἔφησε τῆς τόπου συνηθείης,
ἕως ἄμαξ᾽ ἐπῆλθεν, ᾗ κἀμαλάχθη.
οὕτως ἀπειθῶν ἐξόλωλεν ὁ τλήμων.

13.

(*ΓΑΛΛΟΙ.*)

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέρῃ πτωχοῖσι καὶ πανούργοισιν
πείνης ἄκος δίψης τε καὶ τὰ τῆς τέχνης.
οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους χώρην
περιόντες ᾔτουν ὄψα· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκόν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐ προθοίνας ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης;
ὄνος δ᾽ ὁ τλήμων πολλὰ βαστάζων ὤμοις
πεσὼν τεθνήκει, τῷ κόπῳ δ᾽ ἀπηυδήκει.
ὅνπερ κἀπεκδείραντες οἱ συναγύρται
δορὴν τάνυσσαν, τύμπαν᾽ ἥραρον ταύτῃ,
καὶ τυμπανήρεις ἐτρόχαζον ἐν κώμαις.
ἑτέροις δέ πως συνηβόλησαν ἀγύρταις,
οἱ σφᾶς ἐπυνθάνοντο, τίπτ᾽ ὄνος πράττοι.
θανεῖν πάλαι μὲν εἶπον, ἀλλ᾽ ὅμως ἤδη
πληγὰς τοσάσδε λαμβάνειν, ὅσας εἰ ζῶν
ἀκμὴν ὑπῆρχεν, οὐδαμῶς ποτ᾽ ἂν ἔτλη.

14.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.)

Γεωργὸς εἶδεν ἐν πάγῃ τιν᾽ ἀείτην·
κάλλους ἀγασθεὶς τόνδ᾽ ἔλυσε πτηνάγρης,
βρόχων τ᾽ ἐλευθέρωσεν· ἦν δ᾽ ἄρ᾽ ἀείτης
ὑφ᾽ οὗ σέσωστο γηπόνῳ μάλ᾽ εὐγνώμων.
ἰδὼν γὰρ αὐτὸν ἥμενον παρὰ τοίχῳ,
καθῆστο δ᾽ ἐκ καύσωνος ἀμπνέων αὔρην,
ἀφείλετ᾽ ἐπιπτὰς τὸν φάκελλον ἐκ κόρσης,
κἄρριψε μακράν· γηπόνος δ᾽ ἐφορμήσας
μέθεπε φάκελλον· τοιχίον τ᾽ ἐπιπίπτει.
οὕτω γεωργὸς ἀντίμισθον εἰλήφει.
Εἴπερ μέμνηται πτηνὸν εὖ παθὸν σώστου,
πῶς οὐ βροτῶν κάκιστός ἐστιν ἀγνώμων;

15.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.)

Γεωργὸς εὗρε χρυσὸν ἐν γέῃ σκάπτων,
στεφάνοις δὲ τὴν γῆν ἔστεφ᾽ ἡμέραν πᾶσαν,
ὡς δὴ παρ᾽ αὐτῆς εὖ παθὼν ἀναιτήτως.
αἴφνης δ᾽ ἐπιστᾶσ᾽ ἡ Τύχη λέγει τούτῳ·
„τί δή ποτ᾽, ὦνερ, δῶρα τἀμὰ τῆς γαίης
„εἶναι νομίζεις; παρ᾽ ἐμοῦ γὰρ εἰλήφεις,
„δι᾽ ἣν λέγουσι τοὺς μὲν εὐτυχεῖς εἶναι
„ἐμοῦ τυχόντας εὐμενοῦς ὑπαρχούσης,
„τοὺς δ᾽ ἀτυχῆας δυσμενοῦς καθεστώσης.
„ἐγὼ δέ σοι δέδωκα ταῦτα, πλουτίσαι
„θέλουσα καὶ τῆς σῆς λαβεῖν πεῖραν γνώμης,
„ἐάνπερ εὖ καὶ μὴ κακῶς ἀναλώσῃς.
„ἔδει σ᾽ ἔμοιγε τὴν χάριν καταθήσειν·
„ἢν γάρ ὁ καιρὸς σὴν φύσιν μεταλλάξῃ,

„καὶ μὴ δεόντως ταῦτα προσδαπανήσῃς,
„οὐ δῆτα τῇ γῇ, τῇ Τύχῃ δ' ἐμοὶ μέμψῃ.“
Ἔρδειν τι καλόν, ὅς σε καλὸν ἂν δράσῃ.

16.

(ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.)

Γυνὴ φιλεργὸς καὶ περίφρονος γνώμης
δμωὰς κατ' οἶκον εἶχεν, ἅσπερ εἰώθει
νύκτωρ ἀνιστᾶν ἀμφ' ἀλεκτόρων ᾠδάς.
ἐδόκουν ὀτλεύειν πολλὰ τῇ τ' ἐγρηγόρσει
ἔργοις τε συχνοῖς ἐν ταλασιουργείῃ,
κἄγνωσαν οἰκόσιτον ἀλέκτορα κτείνειν·
αὐτὸν γὰρ ᾦοντ' αἰτίην ὅσων ἔτλων.
ἀλλὰ πρὸς οὐδὲν ταῖσδε καλὸν ἐπράχθη·
χείρω γὰρ ἔτλων τηνικαῦτα τῶν πρώτων.
ἡ δεσπότις γὰρ ἀγνοοῦσα τὴν ὥρην,
καθ' ἣν ἀλέκτωρ νυκτίως γε κοκκύζει,
τάσδε πρὸς ἔργον ἐννυχώτερον ἀνίστα,
καὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἀθλίαι ταλαιπώρουν.
τὰ γὰρ τέλη τοιαῖτα τῆς κακῆς γνώμης.

17.

((ΓΥΝΗ ΜΑΓΟΣ.)

Γυνή τις ηὖχει μαντικῆς ἐπιστήμων
τῆς κατ' ἐπῳδάς, ἀλλὰ καὶ μηνιμάτων,
ὅταν κακούργοις οἱ θεοὶ νεμεσσῶνται.
ἐτέλει δ' ὅμως οὐ μικρὰ τοὺς ἐρωτῶντας,
εὑροῦσ' ἀρίστην τοῦ πορίζεσθαι τέχνην
ἡ μάγος αὕτη, καὶ βίον σεσωρεύκει.
ἐφ' οἷς τινὲς γραψάμενοι γραφὴν ῥήτρᾳ
αἱροῦσιν αὐτὴν κηρεσιφόρῳ ψήφῳ.

ἰδών τις αὐτὴν ἀγομένην ἐκεκράγει·
„οὐ σὺ θεῶν γε μῆνιν ἆρ' ἐπηγγέλλου
„ἀποτρέπειν αὐχοῦσα τῶν βροτῶν ἄλλων;
„πῶς οὖν δικαστῶν οὐ κατίσχυσας ψήφου,
„πείθουσα τούτους; μηδαμῶς τι τῶν θείων
„ᾤου νεωτερίσαι, τὰς θεῶν βουλὰς
„βροτοῖς ἀποκαλύπτουσα, καθὰ δὴ κεῖνοι
„ἔχουσιν ὀργῆς ἀνέροις κακορρέκταις,
„ἵνα σε μηδ' ἕλκοιεν οἶμον εἰς ᾅδου.
„ψεύδους δὲ μάντις ἀξίαν δίκην τίνεις."

18.

(ΓΡΑΥΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΣ.)

Γυνή τις ὀφθαλμῷ νοσοῦσ' ἐκεκμήκει.
*   *   *   *   *   *
τῶν τιν' ἰητρῶν τῶν λαβεῖν παλιντριβῶν,
ὅπως ἑαυτὴν τῆς νόσου θεραπεύσῃ.
διέκειτο δ' αὐτοῖν μαρτύρων [τε] παρόντων,
ὡς εἴπερ ὄψιν τῆσδε καθυγιάσει,
πολύν τινα μισθὸν λαμβάνειν παρὰ ταύτης·
εἰ δ' οὖν ἀκέστωρ μὴ πάθους ἀπαλλάξει,
μηδὲν λαβεῖν ὧν ἡ νοσοῦσ' ὑποσταίη.
εἶθ' ὡς ἐκεῖνος φαρμάκοισι τὰς γλήνας
καθ' ἡμέραν [τε] φοιτάων τε καὶ χρίων
περιέδει τῆς γραὸς ὥστε μὴ δέρκειν,
σκευῶν ἕκαστα τῆς νοσούσης ἀφῄρει.
ὁσημέραι δὲ τοῦτ' ἐτύγχανε πράττων,
ὡς κατὰ μικρὸν οἰκίης γε τὰ σκεύη
καὶ χρήμαθ' ἁπλῶς τῆς γυναικὸς εἰλήφει.
μετὰ δὲ καιρὸν ἡ γυνὴ ἀφιήθη,
καὶ τήνδ' ἀκέστωρ ἴατρα προσαπῄτει.

αὕτη δ' ἀναβλέψασα, τῶν θ' ὑπαρχόντων
μηδὲν ὁρῶσα, μισθὸν οὐκ ἐβουλήθη
τελεῖν ἰητρῷ τῶν γ' ἀφαιρέτῃ πάντων.
ἐπέκειτ' ἀκέστωρ, τόν τε μισθὸν ἐξήτει.
ἡ δ' ἀνεβάλλετ', οὐδ' ἐβούλετό οἱ δοῦναι.
ὁ γοῦν ἀκέστωρ ἐς δίκην προκαλεῖται.
σταθεῖσα δ' ἡ γραῦς ἀντίον δικαζόντων
ἔλεξεν αὐτοῖς τάδε τῆς ἀληθείας·
„οὗτος μέν, ἄνδρες, φησί μου θεραπεῦσαι
„γλήνας νοσούσας φαρμάκων τε χρῃζούσας.
„ἐγὼ δὲ δεινήν, φήμ', ἀβλεψίην πάσχω.
„νοσοῦσα γὰρ ὄψεις ἔβλεπον πόλλ' εἰν οἴκῳ,
„σκευῶν [τ'], ἐπίπλων, χρημάτων, ὅσων κτώμην·
„ὅμως δὲ νῦν, ὅθ' οὑτοσὶ μ' ὁρᾶν φάσκει,
„οὐδὲν βλέπειν ἔγωγέ φημι τῶν πάντων.“
Οὕτω πονηρός, φιλοληψίης ἥττων,
ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν ἰδίοις ἔργοις.

19.

(ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Δορὴν λέοντος οἱ κύνες ποθ' εὑρόντες
ταύτην διεσπάραττον οἱ θρασεῖς γνώμην.
ἰδοῦσα κερδὼ τὴν κυνῶν ἀναιδείην,
„ἀλλ' εἴπερ ἦν, ἔφησε, λὶς μετὰ ζώντων,
„τότ' ἂν ἔγνωτε τοὺς ὄνυχας λεοντείους
„ὑμῶν ὀδόντων ὅσσον εἰσί γε κρείττους.“
Τοῦτ' εὖ ἂν εἴποις ἀσθενέσσιν ἀνθρώποις
κακηγοροῦντας κατ' ἐρημίην κρείττω.

20.

(ΔΡΑΚΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.)

Δράκων κἀείτης συμπλακέντες ἀλλήλοις
ἐμάχοντο δεινὸν τίς ἂν ἄλλον αἱρήσοι.
τὸν γοῦν ἀείτην ὁ δράκων περιειλήσας
σφίγγων κατεῖχεν ὡς μικροῦ κἀποπνῖξαι.
ἰδὼν γεωργός, καὶ πλοκὴν δρακοντείην
λύσας, ἀφῆκεν ἀνέτως τὸν ἀείτην.
βαρὺν δὲ θυμὸν εἶχε πρὸς τοῦθ' ὁ δράκων,
ἰόν τ' ἐφῆκε τῇ πόσει γεωπείνου.
ἀγνοῶν δ' ἐκεῖνος ὡς ἔμελλ' ὕδωρ πίνειν,
ἀετὸς ἐπιπτὰς καὶ πτεροῖσι πατάξας
ἔρριψε τὴν κύλικα γηπόνου χεῖρας,
κἄσωσε τὸν σώσαντα, χάριν ἀμείψας.

21.

(ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.)

Ἐργατίναι μέλισσαι ὑπὸ δρυὸς ῥίζῃ
κηρὸν κατειργάζοντο, συλλέγουσ' ἄνθη.
ποιμήν τις αὐτὰς εἶδεν ἡδυουργούσας.
λαβεῖν ἐγνώκει κηρὸν ἐμπλέων ἥδους.
αὗται περιίπταντο, κἀλλεπαλλήλως
κέντροις ἔπαιον, τῆς κλοπῆς ἀποστῆσαι·
τέλος δ' ὁ ποιμήν, παιόμενός γε τοῖς κέντροις,
„ἄπειμι, φησί, καὶ μέλιτος οὐ χρήζω,
„εἰ δεῖ μελισσῶν ἐντυχεῖν με τοῖς κέντροις.“
Ἀλλοτρίων ἀπόστειχ', εἰ θέλεις τι μὴ πάσχειν.

22.

(ΝΑΥΑΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.)

Ἐς θῖνα πόντου ναυηγὸς ἐξεβράσθη,
καμὼν δὲ πολλὰ τῷ κόπῳ κατευνήθη.

μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστὰς τοῦ ὕπνου
ἐναιτιάζων κατεμέμφετο θαλάσσῃ,
φάσκων ἀπατᾶν πρᾳότητι τοὺς ναύτας·
„ὄψει γε μούνῃ θὴν δοκεῖς γαληναίη,
„δεχθεῖσα δ' αὐτοὺς κύμασιν καταφθείρεις.“
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν τοιάδ' ἀνταπημείφθη·
„ὦ οὗτος οἶδμα πόντιον περῶν ναῦτα,
„μὴ δῆτ' ἔμοιγε, τοῖσι δ' ἀνέμοις μέμφου.
„ἐγὼ δέ τοι πέφυκ' [ἐς] ἀεὶ γαληναίη,
„οἵαν ὁρᾷς πέλουσαν τήνδε καθ' ὥρην.
„αἴφνης δ' ἐκεῖνοι προσπεσόντες λαβρώδεις
„ἐξαγριοῦσι τὴν κυμῷ θαλασσαίην.“
Τοῖς δρῶσιν, οὐχὶ τοῖς ἀναιτίοις, μέμφου.

23.

(*ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.*)

Ἐκκλησίην κήρυττε πᾶσι τοῖς ζώοις
ὄνος βαρύφωνος κἀγέρωχον ὀγκάζων.
ὁμήγυρις δ' ἦν ὡς ἄνακτ' ἀναρρῆσαι,
ὃς ἂν δικαίως ἀλόγων δυναστεύσῃ.
πίθηξ δ' ἐν αὐτοῖς εὐκρότως ἀνορχεῖται,
κἀνηγορεύθη κοίρανος [πίθηξ] ζώων.
φθονεῖ δ' ἀλώπηξ, καὶ τοδὶ πανουργεύει.
κρέας θεήσασ' ἐμπεπαρμένον λίνοις,
ἀπῆγε τὸν πίθηκον εἰς δόλον πάγης,
εὑρηκέναι τ' ἔλεξεν ἄπλετα πλοῦτη,
γέρας προσῆκον ἄναξι, τεθμὸν ἀνθρώπων.
πίθηξ πεπαγίδευτο. κερδὼ καγχάζει·
„εἶτ', ὦ πίθηκε, τοῖος ὢν δυναστεύσεις;“
Πράττων ἀνήκοντ', ἴσθι μὴ κακῶς πράξων,
ὑπέρβιον δὲ παμμέγα βλάβος δώσεις.

24.

(ΖΕΥΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.)

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Τριτωγενὴς κούρη
ἕκαστος ἐγνώκεισαν ἕν τι ποιῆσαι·
ταῦρον μὲν ὁ Ζεύς, ὁ Προμηθεὺς δ' ἀνθρώπους,
οἶκον δ' Ἀθηνᾶ· χὴ κρίσις ἐπὶ Μώμῳ.
ὁ δὲ φθονήσας πᾶσι τοῖς θεῶν ἔργοις,
„ὁ Ζεὺς μὲν ἡμάρτηκεν, εἶπε, τοῦ ταύρου
„δέον κέρατ' ἄνωθεν ὀμμάτων θεῖναι,
„αὐτὸς ὑπέθηκε ταῦτα τῶν κερῶν κάτω.
„ὁ δὲ Προμηθεύς, ὡς φρένας ἀνθρωπείας
„ἔξωθεν οὐκ ἤρτησ', ὅπως πονηρεύων
„μηδεὶς λάθοι κἄτ' ἐμφανὲς καθεστήκοι,
„ὅπου τις ὡς ἕκαστος ἐνδεὴς εἴη."
οὐδὲ τὸ Τριτωγενῆος ἔσχεν ἀμώμως·
„ἔδει γὰρ αὐτὴν οἶκον ἀστάτως κτίζειν,
„τροχοὺς ὑποθεῖσαν, ὡς, ἐὰν παροικήσῃ
„τῶν τις πονηρῶν, ῥᾳδίως ἀποσταίη."
ἐχώσατο Ζεὺς ἐν δίκῃ γε τῷ Μώμῳ,
οἷα φθονοῦντι τοῖς θεῶν καλοῖς ἔργοις.
* * * * * *

Πολλὴ μέν, ὦ παῖ, τοῦ λόγου 'στὶν ἡ γνώμη,
ἧς ἄν σε ταύτης μηδαμῶς λάβοι λήθη.
ἀεὶ γὰρ εὖ πράττουσι θεοὶ [τὰ] πρὸς ἀνθρώπους,
ἀλλ' οὐδὲ τούτων τοῖς κακηγόροις φειδώ.
εἰ δ' οὖν θεοί περ οὔτι Μῶμον ἀπέδραν,
τί ἂν βροτῶν τις οὐ πάθοι παρὰ μώμων;

25.

(ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.)

Ἦν τις συνάγων λαὸν ἐς μάχην κῆρυξ,
μάχης ἄπειρος, ἀλλὰ καλὸν σαλπίζων.

ὅς γε κρατηθεὶς τοῖς λαβοῦσιν ἐξηύδα·
„μὴ δή κτάνητέ μ'· οὐδοτιοῦν ἐπεπράχειν.
„οὐ γάρ ποτ' αὐτὸς ἐν πολυκλόνῳ μάχῃ,
„ἀλλ' οὐδ' ἐμή τινα πώποτ' ἔκτανεν σάλπιγξ·
„κοὐδέν τι πλεῖον τῆσδ' ἐγὼ φέρω πλούτου."
οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα νηλεῶς ηὔδων·
„τούτου χάριν γε καὶ μάλιστα τεθνήξῃ·
„ἄναλκις αὐτὸς ἐς φόνον καλεῖς ἄλλους."
Ὁ δρῶν ἐν οἷς τέθνηκα, κεῖνος ὁ κτείνων.

26.

(ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ.)

Ἡρακλέης ὥδευέ ποτε στενὴν ῥύμην·
χαμαὶ δεδόρκει χρῆμ' ἐοικὸς ὂν μήλῳ,
ῥοπάλῳ τ' ἐπειρᾶτ' αὐτὸ κατεπιτρίβειν.
τὸ δ' οὖν παταχθὲν αὐτίκ' ἤρξατ' οἰδαίνειν.
ὡς δ' εἶδε πλεῖστον εὐθέως ἐπαυξῆσαν,
ἐπέκειτο μᾶλλον, τοῦτό γ' ἐν βίῃ παίων.
τὸ δ' αὖ φυσηθὲν εἰς μέγιστον ὠγκώθη,
ὁδόν τ' ἔφραξεν, οὐκ ἐῶν διαβαίνειν.
Ἡρακλέης θαύμαινεν, οἷον συμβαίη·
ῥίψας ῥόπαλον ἕστηκε· ποῖ γὰρ ἂν ἤει;
αἴφνης δ' Ἀθήνη τῷδ' ἐπῆλθεν ὀφθεῖσα·
„πέπαυσο κάμνων, Ἡράκλεις, καλῶς τ' ἴσθι,
„ἔρις τὸ φανθέν ἐστιν, ὃ βλέπεις ἤδη.
„ταύτην δ' ἄμαχον ἢν ἐᾷς, ὡς ἦν πρώην,
„μενεῖ γ' ἀναυξής, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως
„ὡς εἶδες ἐξογκουμένη κρατεῖ πάντων."

27.

(ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.)

Ἡρακλέης κέκλητό ποτ' εἰς θεῶν δείπνους,
ἤδη θεωθεὶς ὁ πρὶν ἐν βροτοῖς ἥρως,

θεῶν θ' ἑκάστῳ προφρόνως συνωμίλει.
καὶ δὴ τελευτῶν Πλοῦτος εἰσεληλούθει,
ἥρως δ' ἀπηξίωσε τῷδ' ἔτι φθέγξαι,
[μηδὲ προσειπεῖν ὥς γε πᾶσι τοῖς ἄλλοις.]
ὁ Ζεὺς ἐθαύμασ', Ἡρακλέην τ' ἀνηρώτα,
τί δή ποτ' ἄλλους μὲν θεῶν προσειρήκοι,
μόνον δὲ Πλοῦτον οὐδὲ γρῦ προσφωνῆσαι.
ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν τοιάδε προσημείφθη·
„ἔγωγε τοῦτον κἀπὶ γῆς ὢν ἐστύγουν,
„ὁρῶν ἀεὶ συνόντα τοῖσι πανούργοις."

28.

(ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.)

Ἤριζε μηλέη τε καὶ ῥόη κάλλους,
ἑκατέρη δ' ἐνίστατο δυσμενεῖ γνώμῃ.
γείτων δ' ὑπῆρχε βάτος ἡ ἀκανθόπληξ·
ἀκούσασ' ἔριδος εἶπε τῇσι κομπώδης·
„παυσώμεθ' ἔριδος, ὦ φίλαι, περὶ κάλλους."
Μῦθον λέγοις ἂν πρὸς μικρὸν ἐν ἀρίστοις
αὐτὸν θέλοντα μωρίᾳ παρεμβάλλειν.

29.

(ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.)

Ἠισάν ποτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργα τινὲς ἐκ κώμης·
κατ' οἶμον αὐτοῖς οὖσιν ἐξαπιναίως
κόραξ ἐπέπτη θατέρην πηρὸς γλήνην.
ὁ μέν τις αὐτῶν σφᾶς ἔφη 'πανακάμπτειν,
μὴ γὰρ τὸν οἰωνόν σφιν αἴσιον φαίνειν.
ὁ δέ τις πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔφησ' ἄτερ μούσης·
„καὶ πῶς ἂν ἡμῖν αἴσιόν τι μαντεύσοι,

„ὃς τὴν ἰδίαν πήρωσιν οὐ προεγνώκει,
„ὅπως ἑαυτῷ τὰς κόρας προφυλάξοι;“

30.

(*ΙΚΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.*)

Ἰκτῖνος ἔπτη γῆθεν ὄφιν ἀναρπάσας,
ὁ δὲ στραφεὶς ἔκτεινεν εὐθέως πλήξας,
εἰπὼν πρὸς αὐτὸν λοίσθια πνέοντ᾽ ἤδη·
„καὶ τί πεπονθὼς τοῖον ἐξεφρενώθης,
„ὑφ᾽ οὗ πρὸς οὐδὲν ἐβλάβης, ἀδικῆσαι;
„ὅμως πέπονθας, ἃ δρᾶσαί μ᾽ ἐβουλεύσας.“

31.

(*ΨΕΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.*)

Ἴλη ποτ᾽ ἀγέρωχος ἤρχετ᾽ εἰς κώμην,
τῶν ψευσμάτων ἄγερμα πάντα κρατούντων.
στολὴν μὲν εἶχε ποικίλην τε πορφύρην,
ἵπποι δ᾽ ἐκοσμέοντο φαλάροις χρυσοῖς.
αὐτοῖς δ᾽ ἐφείπετ᾽ οὐλαμὸς ἀναιδείης,
δόλου τ᾽ ἀπάτης τε καὶ πανουργίης πάσης.
καὶ δὴ συνεβόλησαν καθ᾽ ὁδὸν κούρῃ·
λιτῶς μὲν ἥδ᾽ ἔσταλτο τοῖς χιτωνίσκοις
καί πως πενιχρῶς, ἀλλά τι σεμνὸν ἐσχήκει·
ἦν δ᾽ ἡ τάλαιν᾽ ἄσιτος ἐκ χρόνου πλείστου.
προσεῖπε δ᾽ αὐτὴν ψεῦσματ᾽, ἠδ᾽ ἀνηρώτα,
ποῖ γῆς τροχάζοι, καὶ χάριν τίνος βαίη.
ἡ δ᾽ εἶπε· „σύγγνωτ᾽, ἄνδρες, ἤν τι μὴ λέξω
„ἄσιτος οὖσα κἄποτος ἐκ χρόνου πολλοῦ.“
τὰ δὲ πρὸς αὐτὴν ὧδ᾽ ἠμείβετο ψεύδη·
„ἕπου μεθ᾽ ἡμῶν· ἔστι πλησίον κώμη,
„μικρὰ μὲν οὖσα, εὖ δ᾽ ἔχει ᾽πιτηδείων,

„καὶ πανδοκεῖον ὄψ' ἔχον τὰ πρὸς θοίνην.
„σύνδειπνος ἡμῖν ἐλθὲ καὶ κορεσθήσῃ."
ἡ δ' ἠκολούθει τοῖσιν ἐν κατηφείῃ
ἐς πανδοκεῖον, κοὐδὲν αὐτοῖς εἰρήκει.
ἐλθοῦσι δ' αἶψα πανδοκεὺς παρεκτείνει
τράπεζαν αὐτοῖς βρωμάτων καλῶν πλήρη.
φαγόντες οὖν ἅπαντες ἐς κόρον θυμοῦ,
ἵππους χαλινώσαντες ἤθελον φεύγειν.
αἰτεῖ δ' ἐπιστὰς πανδοκεὺς τὰ τῆς θοίνης.
τὰ δ' ἠγανάκτουν οἷς ἐκεῖνος ἀπῄτει,
καὶ δόντα μηδὲν εἶπε μηδ' ὅλως ὀφλεῖν.
μάτην ὁ δ' ἱκέτευε τέκν' ἀναιδείης·
τὰ δ' ἰταμῶς ἔφασκεν, ὡς πᾶν εἰλήφοι·
δεδωκέναι γὰρ ἀξίως τὰ τῆς θοίνης.
μάτην τὰ δαῖτρα πανδοκεὺς ἐπεζήτει,
οὐκ ἦν δὲ πληθὺν πρὸς βίην ἀναγκάζειν·
καὶ τί δ' ἂν ἔδρασ' εἷς ἐὼν ὅλην ἴλην;
ἐφίσταθ' ἡ σύνδειπνος ἐν πύλης βηλῷ,
ἔριν βλέπουσα, καί τ' ἄναυδος εἱστήκει.
ὁ δαιταλεὺς δὲ τοῦ λαβεῖν ἀπεγνώκει,
βοῶν τ' ἔφησε· „ποῦ σύγ' εἶσθ', ἀληθείη;"
ἡ δ' εἶπ'· „ἄνερ, πάρειμι· τί δὲ ποιήσω;
„τροφῆς ἐγὼ γὰρ οὐδ' ὅλως ἄνευ τούτων
„καὐτὴ μέτεσχον, καὶ πάλαι γ' ἐτεθνήκειν.
„μὰ τοὺς καθ' ὑμᾶς νῦν ἐόντας ἀνθρώπους
„οἱ χαίρετε ψεύδεσσι κοὐκ ἀληθείῃ,
„ἀλλ' ἔρρετ' οἰμώξοντες ἐργάται τούτων."

32.

(ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΡΟΣ.)

Κάπρος τε καὶ λὶς ἦλθον ἀμφότερ' εἰς κρήνην·
θέρους γὰρ ὥρῃ πάνθ' ἁπλῶς λυπεῖ δίψα,

γένη τε καὶ ζῷ᾽ ἠδὲ φυτὰ κἀνθρώπους.
ἤριζον οὖν, τίς πρῶτος ὕδωρ πίοι.
ἔρις δὲ λυγρή, κεἰς φόνους ἂν ἠλάκει,
εἰ μὴ καμόντες τῆσδε μικρὸν ἀπέσταν,
λαβεῖν ἀναψύχωσιν εἰς ἀναμάχην,
δεινόν τι προσβλέποντες ἀντίον ἀλλήλοις.
ὅμως δὲ γῦπας ἑωράκεσαν ἐξαίφνης,
οἵπερ ἄνωθεν τὴν ἔριν παλευόντων
βλέποντες ἀνέμιμνον αἴσιον θοίνην·
τὸν γὰρ πεσόντα βρῶμα θυμαρὲς θήσειν.
τούτους ἰδόντες οἱ καμόντες ἐκ πάλης,
„δεῦρ᾽ ἴθι, μάχης λήγωμεν, εἶπον, ἀλλήλων·
„φίλους γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ γυψὶν θοίνην."
Οὕτω μέν, ὦ παῖ, καὶ σὺ φεῦγ᾽ ἔριν λυγρήν.
ἀεὶ γὰρ αὕτη δώματα καὶ πόλεις φθείρει.

33.

(ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΣ.)

Κύκνου κόραξ τις τῇ χρόῃ παρεξήλου,
τοῦτον νομίσας λευκόχρουν γεγενῆσθαι,
* * * * * *
εἴ γ᾽ ἐν λίμναισι καὶ ποταμοῖς ἐπιπλώῃ,
ἀφῆκε βωμούς, ἔνθα σῖτον ἐσχήκει,
κἀπὶ δίαιταν ἦλθε λιμναίην κύκνου.
χρόην μὲν οὐκ ἤμειψε σῶμα φαιδρύνων,
τροφῆς δ᾽ ἀμοιρῶν ἐξόλωλε λιμώττων.
[Δίαιτα φύσιν οὐδαμῶς μεταβάλλει.]

34.

(ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΚΟΧΛΟΣ.)

Κύων τις ᾠὰ καταπίνειν εἰώθει·
ἰδὼν δὲ κόχλον ᾠὸν αὐτὸν ᾠήθη,

ὃν δὴ παρ' αὐτὰ καὶ χανὼν καταπίνει.
βαρούμενος δὲ κοιλίῃ τε καὶ σπλάγχνοις,
„ἔγωγ', ἔφη, δίκαια ταῦτα νῦν πάσχω,
„στρογγύλα πάνθ' ἡγούμενος ὠὰ τυγχάνειν."
Τἀληθὲς αἱροῦ, μηθ' ὅπερ καλὸν δόξῃ.

35.

(ΤΑΥΡΟΣ ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΣΥΣ ΑΓΡΙΟΣ.)

Κοιμώμενον λέοντα ταῦρος εὑρήκει·
τύψας κέρασι τοῦτον εὐθέως κτείνει.
μήτηρ δ' ἐπῆλθε καὶ τὸν υἷ' ἀπεθρήνει.
σύαγρος αὐτῆς ἤκο' αἰνὰ θρηνούσης,
καὶ στὰς ἄπωθεν ταῦτ' ἔφη· „πόσαι δ', οἴει,
„ἄλλαι τεκοῦσαι σφέτερα τέκν' ὀδύρονται,
„ἅπερ κτανόντες ἴσχεθ' ὑμέες θοίνην;"
Δράσαντα κακὸν ἴσθι καὶ δίκην δώσειν.

36.

(ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.)

Κώνωψ προσελθὼν εἶπε λέοντι κομπάζων·
„οὐδὲν φοβοῦμαί σ', οὐδ' ἐμοῦ πλέον δύνῃ.
„τίς δ' ἐστὶν ἰσχύς, ὃς ὄνυξί τε ξύεις,
„κὠδοῦσι δάκνεις; καὶ γυνὴ τόδ' ἂν πράττοι,
„ἀνέρι γ' ἐριδαίνουσα τάχα τηνάλλως.
„ἐγὼ δὲ λίην δυνάμει σ' ὑπερπαίω.
„εἰ δ', ἐλθέ, πειρήσωμεν ἀμφοῖν ἰσχύος."
καὶ σαλπίσας κνὼψ ἐμπέπηγεν ἀτρίχοις,
ῥῖνάς τε καὶ πρόσωπα δάκνων λεοντείας.
ὁ λὶς δὲ τοῖς ὄνυξιν αὐτὸς ἐδρύφη
αἱμοσταγῆ πρόσοψιν, ἄχρις ἀπέγνω.
σάλπιγγι κώνωψ ᾖδε τἀπὶ τῆς νίκης,

χἴπτατο χαίρων, τὸν λέοντα νικήσας.
ἱστῷ δ' ἀράχνης ἐμπλακεὶς ἔφη· „τλήμων
„νικῶν μεγίστους πρὸς μικρῶν ἀποθνήσκω."
Κἂν τἀσθενές τι δρᾶν ἔδοξε πρὸς κρείσσους,
ὅμως δίκην δέδωκεν οἷσιν οὐκ ἔγνω.

37.

(ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.)

Λάλος χελιδὼν πρὸς κελάρυξαν ἐξηύδα·
„ἔγωγε κούρη βασίλισσ' Ἀθηναίη,
„καὶ τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ βασιλήων·
„κλέος μέγιστον εἶχον ἀνέρες κεῖνοι."
ὡς δ' ἄκριτ' ἐκώτιλλ', οὖσα καὶ λαλιστάτη,
καὶ Τηρέως τε τὴν βίην κατατείνει,
* * * * * *
πρὸς ἣν κορώνη τοιάδε προσημείφθη·
„ὦ Πανδιωνὶς καὐχέουσ' Ἀθηναίη,
„τί δ' οὐκ ἂν εἶπες μὴ 'στερημένη γλώσσης,
„ὅπου γε τμηθεῖσ' ἡλίκον τιτυβίζεις;"

38.

(ΛΑΡΟΣ ΚΑΙ ΙΚΤΙΝΟΣ.)

Λάρος ποτ' ἰχθὺν ἐκλαφύσας ἐφράχθη
βαθὺν φάρυγγα, καὶ πεσὼν ἐτεθνήκει.
ἰκτῖνος εἶδε, „κἀνδίκως, ἔφη, πάσχεις,
„ἔχων δίαιταν πτηνὸς ὢν θαλασσαίην."
Ἔδει τὰ σαυτοῦ, μηδὲ τά γ' ὑπὲρ πράττειν·
ὃ γὰρ πέφυκας οὐκ ἂν ὠλέκοις δράσας.

39.

(ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.)

Λειμῶνα κατ' εὐάνθεμον ἠρινῆς ὥρης
ἄφετος ἔβοσκεν ἵππος εὐτρίχου χαίτης.

ὃς οὐκ ἐβούλετ' οὐδὲν ἄλλο τῶν ζώων
πόης μετασχεῖν ἥσπερ αὐτὸς βιβρώσκει.
[ἡγεῖτο λειμῶν' οἱ μόνῳ προσανήκειν.]
ἔλαφος δέ τις, καίτοι πέλουσα δειλήμων,
ᾔει παρατρώγουσα θαμὰ τῆς ποίης.
*   *   *   *   *   *
καὶ τῷ τρόπῳ σκέπτετ' ἔλαφον τιμωρήσειν.
ἄνθρωπον εἶδε, καὶ κέχρητο συμβούλῳ.
ὁ δ' ἑτοῖμος εἶναί φησίν οἱ βοηθήσειν,
καὶ παρ' ἐκείνης ἀξίαν γε λήψεσθαι
δίκην, ἐὰν χαλινὸν αὐτός [τε] δέξηται,
ἀναβάτην τ' ἄνθρωπον ὢν ἐπὶ νώτων.
ἔφησεν ἵππος, καὶ τὰ νῦν γε δουλεύει.
"Ορα δέ μοι τὸ φίλαυτόν ἐστιν ἡλίκης ἄτης.

40.

(ΛΕΩΝ ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Λέων νοσήσας ἐν σπέει κατεκλίνθη.
παρῆσαν οὖν ἅπαντα τἄλλα τῶν ζώων,
ἐπισκοπήσονθ' αὐτέων βασιλῆα·
μόνη δ' ἀλώπηξ ὑστέρησε τῶν ἄλλων.
εὐκαιρίης μὲν οὖν λύκος τυχὼν ταύτης,
ἀλώπεκος κατεῖπε πόλλ' ἐπιβούλως,
ὡς δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν δυνάστην
ζώων ἁπάντων, ἅπερ ἡ γέη φέρβει,
δέον παρεῖναι πρὸς παραίφασιν νούσου
σοφὴν ἐοῦσαν καὶ πεπνυμένην γνώμῃ.
ἔτι τοῦ λύκου λέγοντος ἵκετ' ἀλώπηξ,
κἤκουσεν αὐτοῦ ῥημάτων τελευταίων.
λέων δὲ θυμῷ κατέσεισε τὴν χαίτην,
ἰδὼν ἀλώπεκ' εἰσιοῦσαν εἰς ἄντρον.
σοφὴ δ' ἀλώπηξ οὐδαμῶς ἐδειδοίκει,

ἀλλ' οἱ μεταδοῦναι καὶ λόγον τ' ἐλιπάρει,
τυχοῦσα δ' εἶπε, καὶ λύκος παρειστήκει·
„καὶ τίς σε, βασιλεῦ, τῶν ἀφιγμένων ζώων
„τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὡς ἔγωγ' αὕτη;
„πᾶσαν γάρ, φήμ' ἐγώ, περιῆλθον χώρην,
„καὶ πάντ' ἰητρὸν σοῦ πέρι διηρώτων,
„εἴ πως μάθοιμι παρά του θεραπείην.
„ἐξεῦρον ἀλλ' οὖν, κοὐ μάτην ἐκεκμήκειν·
„φασὶ τῶν ἰητρῶν οἱ μαθόντες ἐκ πείρης·
„ἄκος ἐνεργὸν τοῦ νοσοῦντος ἐσσεῖται,
„ἣν ζῶντα τὴν δορὴν λύκου τιν' ἐκδείρας
„θερμὴν ἐοῦσαν σὸν δέμας περιβάλλῃ.“
παρ' αὐτὰ νεκρὸς κεῖτο συκοφαντήσας
λύκος, παθὼν δίκαια τῆς κακῆς γνώμης.
γελῶσ' ἀλώπηξ εἶπεν· „ὦ λύκος τλήμων,
„ἔδει σε τὸν λὶν μὴ κακῶς παραπείθειν,
„ἀλλὰ πρὸς ὀρθὴν καὶ φιλόφρονα γνώμην.
„ὁ γὰρ κατ' ἄλλου κακὸν ἐκτολυπεύων
„κεῖνος πρὸς αὐτὸν ἀντεπιστρόφως βαίνει.“

41.

(*ΛΕΩΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΕΛΕΦΑΣ.*)

Λέων Προμηθεῖ κατεμέμφετ' ἀλήκτως,
ὅτι μέγαν μιν καὶ καλὸν πεποιήκει,
καὶ τὴν γένυν μὲν τοῖς ὀδοῦσιν ὁπλίσας,
πόδας δὲ τοῖς ὄνυξι κατακρατύνας,
ἠδ' ἄλκιμόν τε θηρίων πλέον πάντων,
„τοιοῦτον ὄντα πῶς πτοεῖ με δ' ἀλέκτωρ;“
ὁ δὲ Προμηθεὺς πρὸς λέοντ' ἀπημείφθη·
„τί δὲ μάτην με, θηρίον, καταμέμφῃ;
„τά γ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ πάντ' ἔχεις κατὰ μοῖραν
„εἴπερ δὲ θυμός τι μικρὸν ἐμαλακώθη,

„θαυμαστὸν οὐδέν, εὖ τυχὼν γε τῶν ἄλλων."
εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Προμηθέως οὕτως,
λέων ἐταλάνιζεν αὑτὸν τῆς μοίρης,
καὶ τῆς ἑαυτοῦ δειλίας κατεγνώκει,
ἀλλ' οὐδ' ἐβούλετο δειλὸς ὢν ἔτι ζώειν.
ἔχων δὲ γνώμης ὧδ', ἐλέφαντι συνήντα,
καὶ τῷ προσειπὼν συνομιλῶν εἱστήκει.
ὁρῶν δέ θαμὰ τοῦτον ὦτα σείοντα,
„τί δὴ πεπονθὼς ὦτ' ἀεὶ κινοῦντ' ἴσχεις;
„τίν', ὦ φέριστε, σύ γε, φησί, τῶν ζώων
„φοβῇ τοσοῦτον, ὡς ἀκοὴν τεὴν σείειν;"
αἴφνης κώνωπα συνέβη περιπτῆναι.
„ὁρᾷς τὸ μικρόν, φησί, καὶ περιβομβοῦν;
„ἢν εἰσδύῃ μου τὸν ἀκοῆς ὁδόν, θνήσκω."
λέων ἀκούσας ταῦτα φησὶ θαρσήσας·
„τίνος χάριν δὲ βούλομαι θανεῖν ἤδη,
„ἐλέφαντος αὐτοῦ τυγχάνων πολὺ κρείττων;
„ὅσον δ' ἀλέκτωρ συγκρίσει γε κωνώπων,
„τοσοῦτον αὐτὸς κρείττονος πέλω μοίρης."
„Οὐδεὶς καθ' αὑτὸν τάλας, ἀλλὰ παρβλήδην·"
παλαίφατος πέφυκε πάνσοφος γνώμη.

42.

(ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.)

Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην.
τέως μὲν ἦσαν εὐμενεῖς πρὸς ἀλλήλω,
ἔρις δὲ λυγρὴ δυσμενεῖς πεποιήκει,
κήριξε τεφρῇ χρυσόταρσος εὐχροίης,
[ταὼς γεράνῳ καταγελῶν ἐκωμῴδει,
καὶ κατεμυκτήριξε τῆσδε τὴν χροίην.]
αὐτὸς λέγων χρύσειον ἠδὲ πορφύρης

ἔχειν πτέρωμα, καθάπερ τις ἀνάκτων.
* * * * * *
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν καλὸν ἀνταπεκρίθη·
„καὶ μὴν ἔγωγ᾽ ἐφίπταμαι νεφῶν ὕψη,
„ἔγγιστα φωνῶν ἀστέρων σελασσόντων·
„σὺ δ᾽ οὖν σχολαίῃ κἀσθενεῖ βάσει βαίνων
„χαμαὶ πτερύσσῃ, κοὐδ᾽ ὅλως ἄνω φαίνῃ,
„μετ᾽ ἀλεκτορίσκων ὡς ἀλέκτωρ κοκκύζων.“
Εὔδοξος εἴην εἵματι τριβωνείῳ,
ἢ ζῶν ἀδόξως γαυριῶν τ᾽ ἐπὶ πλούτῳ.

43.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.)

Λύκους λύκος τις ἐκστρατηγέων ἄλλους
ἔλεξε, πᾶσι θεσμὸν ἴσον ἐντάξας,
ὅπως τις αὐτῶν ὅ τι ποτ᾽ οὖν κυνηγήσας
εἰς μέσσον ἄγῃ πρὸς διανομὴν ἄλλοις.
ὄνος δ᾽ ἀκούσας ἀνέσεισε τὴν χαίτην,
γελῶν δ᾽ ἔλεξε τῷ δοτῆρι τῶν ἴσων·
„καλῶς μὲν εἶπας, τοῖς λύκοις θεμιστεύων·
„πῶς δ᾽ αὐτὸς ἐχθὲς ἣν ἐθηράσω δαίτην
„ἀπέθου λαθραίως τῇ παρὰ σοὶ κοίτῃ;“

44.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.)

Λύκος πλανηθεὶς ἐν τόποις ἐρημαίοις,
κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν τοῦ φωστῆρος,
ὁρῶν σκιήν τε δουλίχην ἑὴν οὖσαν,
„λέοντ᾽, ἔφη, δέδοικ᾽, ἐὼν πολὺ μείζων,
„πλέθρου δ᾽ ἔχων τὸ μῆκος, οὐχὶ τῶν ζώων
„αὐτὸς δυνάστης τῶν ὅλων γενήσομαι;“

λύκον δὲ γαυρωθέντα λὶς ἐφορμήσας,
καὶ συλλαβὼν κατήσθι'· ὃς δ' ἐκεκράγει·
„οἴησις ἡμῖν αἰτίη γ' ἀπωλείας."

45.

(ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.)

Λύκος κύνεσσι δηχθεὶς ἦν νοσηλεύων.
* * * * * *
ὄϊν περῶσαν, ᾔτει τήνδ' ἄκος δίψης·
ἦν γὰρ πίδαξ τις πλήσιον ῥέων ὕδωρ.
„εἰ γάρ σὺ βούλει νᾶμα, φησί, μοι δοῦναι,
„αὐτὸς ἑτοίμην καὶ τροφὴν προσευρήσω."
* * * * * *
„ἀλλ' ἢν ποτόν σοι δῶ, σὺ καὶ τροφήν μ' ἕξεις."
'Εχθροὺς ἐνεδρεύοντας ἀεὶ τάχος φεύγειν.

46.

(ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΕΣ.)

Μεγέθει κολοιὸς ὑπερεῖχε τῶν ἄλλων,
χὐπερφρονήσας τῶν ἑαυτοῦ συμφύλων
προείλετο τοῖς κόραξι φυλέτης εἶναι.
καὶ δὴ προσελθὼν ἠξίου διαιτᾶσθαι
ὁμοῦ σὺν αὐτοῖς, ὡς σύναυλος ἀπ' ἴσων.
οἱ δ' ἀγνοοῦντες εἶδος, οὐδὲ τῆς φωνῆς
ἐπαΐοντες τοῦδε τῆς ὁμοφθόγγου,
παίοντες ἐξέωσαν αὐτὸν ἐν τάχει.
ὅθεν διωχθεὶς πρὸς ἰδίους ἐπανῄει.
οἱ δ' ἀγανακτήσαντες οἷσπερ ἀπέστη, —
ὕβριν γὰρ ᾠήθησαν ἃ πεποιήκει, —
ἀπηξίωσαν αὐτὸν ὑποδεχθῆναι.
οὕτω κολοιὸς ἀγενὴς καθεστήκει.
Οὐδεὶς παρ' ἀλλοτρίοισιν εὐδοκιμήσει.

[illegible]
[illegible] τῶν πολῶν κρατηθέντ[illegible]
[illegible] πρὸς ἀλλήλας
[illegible] ὑπὸ βραχείης
[illegible] ἐκπλανηθεῖσαι."

48.

[illegible] ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.)

[illegible] αἰθέρ[illegible],
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

καὶ συγκαθείλκυσ' ἐς βάθη τὰ λιμνώδη.
ὡς δὴ φυσηθεὶς νάμασιν ἀπεπνίχθη,
τέθνηκε δ' οὕτως ἐκ δεσμοῦ βατραχείου.
ἐπιπολαίως οὖν φορούμενον σάλῳ
ἰκτῖνος ἰδὼν τοῖς ὄνυξιν ἁρπάζει.
καὶ βάτραχος δ' ὁμοῦ συνείλκεθ' ὁ δεσμώτης,
διπλοῦν τε δεῖπνον ηὐτρέπισεν ἰκτίνῳ,
εἴληφεν οὕτω τἀπίχειρ' ἀβουλείης.

50.

(ΝΕΟΣ ΑΣΩΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.)

Νέος τις ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῷα,
ἱματίου τε καὶ μόνου περιλειφθέντος,
χελιδίον εἶδεν ἀμφιποτῶσαν ἀώρως.
ταύτης δ' ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης,
ἤδη προσελθεῖν ᾤετ' ἠρινὴν ὥρην,
χιτωνίου τε μηκέτι δεήσεσθαι,
φέρων τ' ἀπημπόλησε καὶ τόδ' ὡς τἄλλα.
μετὰ δὲ μικρὸν χειμάτων ἐπελθόντων,
ἠδὲ σφοδροῦ πνεύσαντος ἀνεμοῦ [τ'] αἴφνης,
τλήμων χελιδὼν τῷ ψύχει γ' ἐτεθνήκει.
ταύτην δὲ νεκρὰν κατιδὼν νεηνίης,
„τάλαιν', ἔφησεν, οἷα δὴ κατειργάσω,
„ἐπιφανεῖσα πρὶν ἔαρ ἐποφθῆναι,
„αὐτή τ' ὄλωλας κἀμ' ἀπώλεσας μάτην."
Ἀσωτίη κάκιστον ἠδ' ἀβουλείη.

51.

(ΖΕΥΣ ΚΡΙΤΗΣ.)

Ὁ Ζεὺς γράφοντ' ἐν ὀστράκοισιν Ἑρμείην
βροτῶν πονηρῶν τὰς ἁμαρτάδας πάσας

ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν,
καλῶς ἁπάντων βίοτον ἐξερευνήσας
ὅπως ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.
τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις,
τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴποτ' εὐθύνοι.
τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν,
εἰ θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις δίκην δώσει.

52.

(ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.)

Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημαίην
ἑστῶσαν οἴην εὗρεν ἐν κατηφείῃ
σεμνὴν γυναῖκ', ἀλλ' οὐ δοκοῦσαν εὖ πράττειν.
καί φησιν αὐτῇ· „τί πέπονθας, ἀρίστη;
„καὶ τίς ἂν εἴης; ὧδε τοῦ χάριν μίμνεις;“
„ἐγὼ μέν, εἶπεν, εἰμί σοί γ' Ἀληθείη.“
πρὸς ταῦτ' ἐθαύμασ' ὁδοίπορος, κἀνηρώτα·
„τί πόλεις ἀφεῖσα τὴν ἐρημίην ναίεις;“
ἡ δ' εὐθὺ πρὸς ταῦτ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων·
„ἐν τοῖς πάλαι γὰρ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεύδη,
„νῦν δ' εἰς βροτοὺς ἅπαντας εἰσεληλούθει.
„εἰ δ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ βεβούλησαι κλύειν,
„ὁ νῦν βίος πονηρός ἐστιν ἀνθρώπων.“

53.

(ΟΙΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Ὄϊς νομῆα τοιάδε προσεξηύδα·
„κείρεις μὲν ἡμᾶς καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
„γάλα δ' ἀμέλγειν ἔστι, κεὶ φίλον, πῆξαι·
„ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει.

„σὺ δ' οὖν ὁδηγεῖς πρὸς μόνην νομὴν ἥμας.
„πλέον γὰρ ἡμῖν οὐδέν· ἀλλὰ καὶ φορβὴν
„πᾶσαν φέρει σοι γῆ τιθηνὶς ἁπάντων.
„κἂν τοῖς ὄρεσσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι
„ζείδωρος αἶα σῶν ἄπειρος οὖσ' ἔργων,
„αὔρας τε νοτίης καὶ δρόσου πεπωκυῖα.
„τοσοῦτο δ' ἡμῶν ὠφέλημα λαγχάνων,
„ὅμως σὺ φέρβεις τὴν κύν' ἐν μέσοις ἥμιν,
„τρέφων, ὁποῖα σαυτόν, εὐθαλεῖ σίτῳ.“
παροῦσα δ' ἤκουσ' ἡ κύων, κἀπημείφθη·
„ὦ σύγε βληχάζουσα κακόβουλον βάξιν,
„εἰ μὴ παρήμην κἂν μέσαις ἐπωλούμην,
„οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην,
„κἆν ἦτε θοίνη θηρίοις ὀρειβάτοις.
„περιτρέχουσα παντόθεν δὲ κωλύω
„δρηστῆρα λῃστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.“
Πρὸς ἀχάριστον εὖ ἔχει τὰ τοῦ μύθου,
εὐεργέτην κακηγοροῦντα πρὸς βλαβήν.

54.

(ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΔΙΟΝ.)

Ὄνον εἶχέ τις καὶ κυνίδιον Μελιταῖον·
ὁ μὲν ἦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης,
κἄτρωγε κριθήν, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει·
ὁ δ' αὖ κύων ἤθυρεν εὐρύθμως παίζων,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαίρων.
κἀκεῖνος αὐτὸν κατέχων ἐν τοῖς κόλποις
ἔσωζεν, ἄθυρμ' ἡδὺ παραμυθείης.
ὄνος δ' ὁ τλήμων τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρην δ' ὕλην
κατάγων ἀφ' ὕψους ἐξ ὄρους ὅσων χρείη.
δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας,

„ταύτην ἀρίστην, εἶπε, τὴν πόλιν κτίζω.“
εἰπὼν δὲ ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν ἠδ᾽ ἀπεκρύβη.
πεισθεὶς κορυδὸς τοῖς λόγοισι τοῖς τούτου
προσῆλθεν εὐθὺ τὴν πόλιν κατοικήσων.
κἆλαθε ληφθεὶς ἐν βρόχοις παναγραίοις.
ὀρνιθοθήρης ἐκδραμὼν συλλαμβάνει.
ὁ γοῦν κορυδὸς συσχεθεὶς λέγει τούτῳ·
„ἐὰν πόλεις, ἄνθρωπε, τοιάσδε κτίζῃς,
„πολλοὺς ἐνοίκους αὐτὸς οὐχὶ καθέξεις.“
Οἶκοι μάλιστα καὶ πόλεις ἐρημοῦνται,
ὅταν κακῶς ἄρχωσιν οἷς ἐπετράπη.

59.

(ΟΦΕΩΣ ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΗ.)

Οὐρή ποτ᾽ ὄφιος ἠξίου προηγεῖσθαι,
ἕλκειν δὲ τἄλλα τῶν μελῶν ὀπηδούντων.
ἀπντεῖπεν αὐτῇ πᾶν τὸ σῶμ᾽ ἀφραινούσῃ·
„πῶς ῥινὸς ἄνευ κώμμάτων ὁδηγήσεις,
„ἐναντίως τε πρὸς τὰ λοιπὰ τῶν ζώων;“
ἀλλ᾽ οὐκ ἔπειθε· τὸ φρονοῦν ἐνικήθη.
οὐρὴ μὲν ἦγε, κἦρχεν ἀφρόνως ἄλλων,
σύρουσα τυφλὴ σώματος μέλη πάντα,
ἕως γε πετρῶν ἐς βάραθρα πεπτώκει·
ῥάχις, κάρη, πᾶν σῶμα δεινὰ πεπλήγει.
σαίνουσα δὴ τόθ᾽ ἱκέτευε τὴν κάρην·
„δέσποινα σῶσον, λιπαρῶ σε, κινδύνου·
„ἅλις κακῆς γὰρ ἀπολέλαυκα τῆς γνώμης.“
Κάλλιστα δῆμον πρὸς παράνουν τόδ᾽ ἂν εἴποις
ἄρχειν θέλοντα τῶν σοφωτέρων ἄλλων.

60.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.)

Ὄφις γεωργοῦ πρὸς θύραις ἐμφωλεύων
ἔδακε παιδὸς τὸν πόδ', ὃς κατεθνήκει.
μέγα δὲ πένθος τοὺς τεκόντας εἰλήφει.
ὁ πατὴρ δὲ δηχθεὶς συμφορᾷ 'πὶ τοιαύτῃ,
πέτραν λαβὼν ἐλήλυθεν παρὰ τρώγλην,
ὄφιν τ' ἔμιμνεν ἐξίοντ' ἀποκτεῖναι.
ἐξῆλθε δ' οὗτος τῆς ὀπῆς ἐπὶ θήρην.
εὐθὺς δ' ὁ πατὴρ δεδρόμηκ' ἐπισπέρχων,
στερρῶς τ' ἐπ' αὐτὸν τὴν πέτραν ἐπιρρίπτει,
[βολῆς δ' ἁμαρτὼν ἀποτυγχάνει τούτου,]
κοὐ καιρίως ἐπλῆξε τὸν φονευτῆρα,
οὐρῆς δὲ τἄκρον ἠλόησεν ἡ πέτρα.
καὶ δὴ φοβηθείς, μὴ τὸ θηρίον κτείνῃ
αὐτόν [τ'] ἐκεῖνον εἵνεκεν τῆς οὐραίης,
λαβὼν ἄλευρον σὺν μέλιθ' ὁμοῦ χὗδωρ,
ἐκάλει προσελθὼν τοὔρπετὸν πρὸς εἰρήνην.
ὁ δ' οὖν ὀπῆθεν λεπτὸν ὑποσυρίξας, —
φυγὼν γὰρ πληγεὶς εἰς ὀπὴν ἀπεκρύβη, —
λέγων ἔφησε τοιάδε τινὰ τἀνθρώπῳ·
„ἕως σὺ τύμβον, τὴν δ' ἐγὼ βλέπω πέτραν,
„οὐκ ἔσθ' ὅπως γένοιτο νῶιν εἰρήνη."

61.

(ΠΑΙΣ ΑΚΡΙΔΑΣ ΘΗΡΕΥΩΝ.)

Παῖς τις συνῆγεν ἀκρίδας ἀρουραίας,
λαβὼν δὲ πολλὰς ὡς κατεῖδε σκορπῆα,
ἄκριν νομίσας τήν τε χεῖρα κοιλήνας,
ἕτοιμος ἦν καταφέρων συναγρεύσειν.
ὁ δ' οὖν τὸ παιδὸς ἄκακον θεωρήσας,

„ταύτην ἀρίστην, εἶπε, τὴν πόλιν κτίζω.“
εἰπὼν δὲ ταῦτ' ἀπῆλθεν ἠδ' ἀπεκρύβη.
πεισθεὶς κορυδὸς τοῖς λόγοισι τοῖς τούτου
προσῆλθεν εὐθὺ τὴν πόλιν κατοικήσων.
κἄλαθε ληφθεὶς ἐν βρόχοις παναγραίοις.
ὀρνιθοθήρης ἐκδραμὼν συλλαμβάνει.
ὁ γοῦν κορυδὸς συσχεθεὶς λέγει τούτῳ·
„ἐὰν πόλεις, ἄνθρωπε, τοιάσδε κτίζῃς,
„πολλοὺς ἐνοίκους αὐτὸς οὐχὶ καθέξεις.“
Οἶκοι μάλιστα καὶ πόλεις ἐρημοῦνται,
ὅταν κακῶς ἄρχωσιν οἷς ἐπετράπη.

59.

(ΟΦΕΩΣ ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΗ.)

Οὐρή ποτ' ὄφιος ἠξίου προηγεῖσθαι,
ἕλκειν δὲ τἄλλα τῶν μελῶν ὀπηδούντων.
ἀπντεῖπεν αὐτῇ πᾶν τὸ σῶμ' ἀφραινούσῃ·
„πῶς ῥινὸς ἄνευ κώμμάτων ὁδηγήσεις,
„ἐναντίως τε πρὸς τὰ λοιπὰ τῶν ζώων;“
ἀλλ' οὐκ ἔπειθε· τὸ φρονοῦν ἐνικήθη.
οὐρὴ μὲν ἦγε, κῆρχεν ἀφρόνως ἄλλων,
σύρουσα τυφλὴ σώματος μέλη πάντα,
ἕως γε πετρῶν ἐς βάραθρα πεπτώκει·
ῥάχις, κάρη, πᾶν σῶμα δεινὰ πεπλήγει.
σαίνουσα δὴ τόθ' ἱκέτευε τὴν κάρην·
„δέσποινα σῶσον, λιπαρῶ σε, κινδύνου·
„ἅλις κακῆς γὰρ ἀπολέλαυκα τῆς γνώμης.“
Κάλλιστα δῆμον πρὸς παράνουν τόδ' ἂν εἴποις,
ἄρχειν θέλοντα τῶν σοφωτέρων ἄλλων.

60.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.)

Ὄφις γεωργοῦ πρὸς θύραις ἐμφωλεύων
ἔδακε παιδὸς τὸν πόδ', ὃς κατεθνήκει.
μέγα δὲ πένθος τοὺς τεκόντας εἰλήφει.
ὁ πατὴρ δὲ δηχθεὶς συμφορᾷ 'πὶ τοιαύτῃ,
πέτραν λαβὼν ἐλήλυθεν παρὰ τρώγλην,
ὄφιν τ' ἔμιμνεν ἐξίοντ' ἀποκτεῖναι.
ἐξῆλθε δ' οὗτος τῆς ὀπῆς ἐπὶ θήρην.
εὐθὺς δ' ὁ πατὴρ δεδρόμηκ' ἐπισπέρχων,
στερρῶς τ' ἐπ' αὐτὸν τὴν πέτραν ἐπιρρίπτει,
[βολῆς δ' ἁμαρτὼν ἀποτυγχάνει τούτου,]
κοὐ καιρίως ἐπλῆξε τὸν φονευτῆρα,
οὐρῆς δὲ τἄκρον ἠλόησεν ἡ πέτρα.
καὶ δὴ φοβηθείς, μὴ τὸ θηρίον κτείνῃ
αὐτόν [τ'] ἐκεῖνον εἵνεκεν τῆς οὐραίης,
λαβὼν ἄλευρον σὺν μέλιθ' ὁμοῦ χὔδωρ,
ἐκάλει προσελθὼν τοὐρπετὸν πρὸς εἰρήνην.
ὁ δ' οὖν ὀπῆθεν λεπτὸν ὑποσυρίξας, —
φυγὼν γὰρ πληγεὶς εἰς ὀπὴν ἀπεκρύβη, —
λέγων ἔφησε τοιάδε τινὰ τἀνθρώπῳ·
„ἕως σὺ τύμβον, τὴν δ' ἐγὼ βλέπω πέτραν,
„οὐκ ἔσθ' ὅπως γένοιτο νῷιν εἰρήνη.“

61.

(ΠΑΙΣ ΑΚΡΙΔΑΣ ΘΗΡΕΥΩΝ.)

Παῖς τις συνῆγεν ἀκρίδας ἀρουραίας,
λαβὼν δὲ πολλὰς ὡς κατεῖδε σκορπῆα,
ἄκριν νομίσας τήν τε χεῖρα κοιλήνας,
ἕτοιμος ἦν καταφέρων συναγρεύσειν.
ὁ δ' οὖν τὸ παιδὸς ἄκακον θεωρήσας,

ταῦτα πρὸς αὐτὸν ὧδέ φησι φωνήσας·
„ἄπελθε παῖ, παῖ, μηδ' ὅλως ἐμοῦ ψαύσῃς·
„εἰ οὖν μ' ἀγρεύσεις, ἄστ' ἔχεις ἀπορρίψεις."

62.

(ΠΑΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.)

Παῖς συμμαθητοῦ δέλτον ἐκ διδασκάλου
ἤνεγκε κλέψας πρὸς τεκοῦσαν ἣν χαίρων.
ἐδέξαθ' αὕτη, κοὐκ ἔφη κακῶς πράττειν,
ἀλλοτρίοις [τε] χεῖρα μηδ' ἐπιβάλλειν.
νεηνίης δὲ τῷ χρόνῳ μαθὼν κλέπτειν
ἀπείχετ' οὐδὲ μειζόνων ἄλλων·
ἔθος δὲ τέχνη πολλάκις καθεστήκει.
καὶ δῆτα χἰρόσυλος οὗτος ἡλώκει
ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περιαγκωνισθεὶς
τοῖς δημίοισι τὴν ἐπὶ δίκης ἤχθη.
μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, δακρύει, στοναχίζει.
ὁ παῖς δ' ἐδεῖτο δημίων κατανεύσειν
πρὸς οὗς λέγειν τι λοίσθιον ἐνεγκούσῃ.
αὕτη δ' ἐπέστη, κοὖς ὕπεσχε τῷ τέκνῳ.
ὁ δὲ σφοδρῶς ἔδηξεν οὖς διατμήξας.
ταύτης βοώσης οἷα πρὸς τέκνου πάσχει,
καὶ τῶν παρόντων αὐτὸν αἰτιαζόντων
ὡς κεἰς τεκοῦσαν ἀσεβῶν ἑαλώκει,
οἷα πεπράκοι, παῖς ἔλεξ', „ὅμως αὕτη
„παραίτιός μοι τῆς ἀπωλίης· ταύτην
„ἔδει τὰ πρῶτα τῆς κλοπῆς ἀποτρέπειν.
„ἣ δ' ἀσμένως ἔδεκτο τὴν κλοπὴν δέλτου,
„καὶ νῦν ἐς Ἄϊδου δώματά με προπέμπει."

63.

(ΚΟΧΛΙΑΙ.)

ις γεωργοῦ κοχλίας λαβὼν ὤπτα.
δ' ἀκούσας, ταῦτά φησι, τρυζόντων·
' ἀφραίνοντ'· οἰκίαι 'πικαίονται,
δ' ἀναβέβλησθε συντόνως ᾄδειν."

64.

(ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.)

Προμηθεύς, — Ζεὺς γὰρ ἦν ἐπιτάξας, —
ύργει ζῷα, φασί, κἀνθρώπους.
ἰδὼν δὲ ζῷα πλεῖον' ἀνθρώπων
ιεν αὐτὸν θηρίων τινὰ φύρειν,
ῦτ' ἐς ἀνθρώπινον εἶδος ἀμπλάσαι.
Προμηθεὺς ἀνέφυρσε τὰ ζῴων,
ς τ' ἀνέπλασ', οἷα Ζεὺς ἐβουλήθη.
ι δ' ὅμως τοὺς πεφυρμένους οὕτω
ν μὲν εἰς ἀνθρώπινον μετηλλάχθαι,
ν δ' ἀεὶ σώσαντας ἣν ἔσχον ἀρχαίην·
ριώδους γὰρ πάλαι μεμοίρανται.

65.

(ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΔΙΨΩΣΑ.)

: διψῶσ' ἐς θέρους ἀκμὴν ὥρης
' ἐσεῖδε νάματος ἐν πινακίῳ.
δ' εἰκὼ χρῆμ' ἀληθείης εἶναι,
δὲ πολλῷ τοῦδ' ἔπι κατηνέχθη.
λαθοῦσα τῷ πίνακι προσερράγη,
' ἐπὶ γῆς, τῶν πτερῶν καταγέντων.
ος αὐτίκ' εἶχεν ἄμογον θοίνην.
ς μηδὲν ὁρμᾶν ἔργον ἀπερισκέπτως·
ὰρ εἴκων ταχὺς ἂν κατωλώλεις.

66.

(*ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΞ.*)

Πέρδικ' ἀγρεύσας ἔσχε τις κυνηγήτωρ,
τοῦτον δ' ἔμελλε δόρπον εὐθέως θήσειν.
θρηνῶν δ' ὁ πέρδιξ ἱκέτευε μὴ κτείνειν·
„ζωόν μ' ἔασον, εἶπε, σύγε μὴ θύσῃς.
„ἐγὼ δέ σοι γὰρ πλῆθος ἄλλο περδίκων
„θήρην ἑτοίμην ἐν πάγαις τεαῖς θήσω.“
ὁ δ' εἶπε· „μὴ κακάβιζε, χαλίφρων πέρδιξ·
„καὶ γὰρ μάλιστα διὰ τοῦτ' ἐγὼ θύσω,
„ὅπως φίλων σῶν μὴ προδότης πάλιν γίγνῃ.“
Εἰς σαὐτὸν ἕρπει πᾶν κακὸν τὸ κατ' ἄλλων,
ὅπερ τεχνάζῃ κακομηχάνῳ γνώμῃ.

67.

(*ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ.*)

Πεσοῦσ' ἐπὶ γῆς νυκτερὶς συνελήφθη
γαλῆς ὑπ' ἐχθρᾶς τῶν πετεινῶν ἁπάντων.
μέλλουσ' ὑπ' αὐτῆς εὐθέως ἀναιρεῖσθαι
ἦδ' ἱκέτευε μηδαμῶς κατακτείνειν.
„μή σύ με θύσῃς, εἶπεν, ὦ γαλῆ φίλη.
„οὐ γάρ ποτ' οὐδὲν ἠδίκησ' ἐγὼ ζῶον.
„μεθ' ἡμέρην μὲν οὐκ ἔξειμι τῆς κοίτης,
„ὁπήνικα πρόεισι τἄλλα πρὸς θήρην.
„ἔξειμι δ' ἀεὶ κἀσέληνον εἰς ὄρφνην,
„ἕξουσ' ἐδωδὴν ἠέρος δροσοβρύτου.“
γαλῆ πρὸς αὐτὴν τοιάδ' ἀνταπεκρίθη·
„καὶ πῶς ἐγὼ λύσω σε, πολέμιος πτηνοῖς;“
„οὐ πτηνόν εἰμι, νυκτερὶς προσημείφθη,
„τετράπουν δ' ἐγώ σοι, καὶ τροφὴν ἔχον θήρην.“
τοῦτ' οὖν' ἀκούσασ' ἡ γαλῆ παραλείπει.

σωθεῖσα δ' οὕτως οὐ μικροῦ γε κινδύνου
γαλῆς πρὸς ἄλλης καὶ πάλιν συνελήφθη,
αὕτη δ' ἔμελλεν, οἷα μῦν, καταβρώθειν.
ἡ δ' ἱκέτευε, μὴ λέγουσα μῦς εἶναι,
οὖσα πτερωτός, οἱ δὲ μύες ἀπτῆνες.
χοὕτως ἐσώθη διπλόου γε κινδύνου.

68.

(ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ.)

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγωὸς πτώξ.
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν μειδιῶσ' ἀπημείφθη·
„ἐγώ σε τὸν ποδήνεμον παραθρέξω."
„οὔ μοι δοκεῖς, λαγωὸς εἶπ', ἀληθεύειν·
„ὅμως ἔριζε, καὶ πόδας ἐμοὺς γνώσῃ."
„τίς οὖν δὲ νῷϊν τέρμα καὶ γέρας δείξει;"
χέλυν' ἐπηρώτησεν ὠκύπουν λαγών.
πρὸς ἣν ἐκεῖνος εἶπε, κερδόα βλέψας·
„τούτων μελήσει κερδαλῇ βαθυγνώμῳ."
ἡ δ' οὖν χελώνη, μηδ' ὅλως κατοκνοῦσα,
βάδην ἔβαινεν, ἀλλ' ὅρον κατειλήφει.
ὁ δ' αὖ λαγωὸς ὠκύτητι θαρσήσας,
ὕπνωττε, χῶρον ὡς πάλιν διαθρέξων,
ὅμως δ' ἀναστάς, εἶδε τὴν χέλυν τέκμωρ
καταλαβοῦσαν, κἂν μέρει καθεύδουσαν.
'Αμελῆ φύσιν νοῦς ἐπιμελὴς ὑπερβάλλει.

69.

(ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ.)

Ῥόδῳ παραφυὲν ἀμάραντον εἰρήκει·
„οἷον σύγ' ἄνθος εὐπρεπὲς πεφύτευσαι,
„θεοῖς ποθητὸν ἠδ' ἐραστὸν ἀνθρώποις.
„ἐγὼ μακαρίζω σὲ τῆς τε σῆς ὀσμῆς,

„ἐφιμέρου τε καλλονῆς.“ τὸ δ' ἠμείφθη·
„ἐμοὶ μέν, ὦ ἀμάραντον, ὡς καλῶς ἔγνως,
„βαιῶς κέκλωσται λίνα μοι τὰ τῆς μοίρης.
„καὶ μὴ κοπὲν γὰρ οἰκόθεν καταρρεύσω.
„σὺ δ' ἀεὶ ἀνθεῖς, καὶ νέον τελοῦν ζώεις.“
Ἐμοὶ γένοιτο καλὸν ὃ καθεστήκοι
[καί τοί γε μικρὸν ἢ μέγα τῶν ἀστατούντων.]

70.

(ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.)

Σκύμνον λύκου νεογνὸν εὗρέ τις ποιμήν.
λαβὼν δὲ τοῦτον ἔτρεφ' ἅμα κύνεσσ' οἴκοι.
οὕτω δὲ θρεφθεὶς τῷ χρόνῳ συνηυξήθη.
εἰ γοῦν ἐπήρχεθ' ἁρπάσων τι τῶν ἄλλων
λύκος τις ἀμνὸν ἢ ἔριφον ἐκ ποίμνης,
μετὰ τῶν κυνῶν ὅδ' αὐτὸς ἔτρεχ' ἐν πρώτοις,
ἐπιδιώκων τὸν θρασὺν ἁρπακτῆρα.
εἰ δ' οἱ κύνες θέοντες ἔσθ' ὅτ' ἀπηύδων,
κοὐκ ἠδύναντο τὸν ἅρπαγα καταφθῆναι,
ἀλλ' εἰς ἔπαυλιν ἔστρεφον παλισσύτως,
ἐκεῖνος εἵπετ', οὐ λύκον γε διώκων,
ἀλλ' ὡς ἐπιφθὰς συμμεταλάβοι θοίνης.
εἰ δ' αὖ λύκος τις μή, πρόβατον ἁρπάσων,
ἔξωθεν ἄλλος εἰς ἔπαυλιν ὁρμήσαι,
θύων λάθρᾳ αὐτὸς σὺν κύνεσσι βεβρώκει.
ἕως ὁ ποιμήν, ἐννοήσας τὸν ῥαιστήν,
εἰς δένδρον αὐτὸν κατέπεφν' ἀναρτήσας.
Φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τίκτει.

71.

(ΕΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΚΗ.)

Συκῇ ποτ' ἐλαίη καλλονῆς προσήριξεν.
„ἐγὼ μέν, εἶπεν, εὐανθὴς ὅλας ὥρας,

„συκῆς δὲ τἄνθος εἰσάπαξ ἀναθάλλει
„μίαν καθ᾽ ὥραν ἠδὲ καὶ πάνυ γλίσχρως.“
ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιάδε προσημείφθη·
„ἀλλά γε χεῖμαρ ἢ χιὼν ὅταν πίπτῃ
„σοῦ δὴ κομώσης ἱζάνουσα τοῖς φύλλοις,
„κάλλος σε διέφθειρεν ἅμ᾽ εὐθαλείῃ.
„ἔμπης δ᾽ ἔμ᾽ εὑροῦσ᾽ ἐκγυμνουμένην φύλλων.“
„οὐκ ἀδικεῖ μ᾽ ὑπορρυεῖσ᾽ ἐπὶ γαίης.“
Κάλλος ἀφραῖνόν ἐστ᾽ ὄνειδος ἀνθρώπου.

72.

(*ΠΑΡΔΑΛΙΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.*)

Στικτή ποτ᾽ ηὔχει πάρδαλις φέρειν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζώων.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ᾽· „ἐγὼ δὲ κἀκείνης
„καὶ σῆς ἔχω γε ποικιλωτέρην γνώμην.“
Πᾶς τις ἑαυτῷ τὸ προσὸν μεγαλύνει.

73.

(*ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΥΝΟΡΑΙΣΤΑΙ.*)

Συνηγορῶν Αἴσωπος ἐν Σάμῳ τείως
τινὶ γραφὴν φεύγοντι λαγέτῃ κείνων, —
ἐτύγχαν᾽ οὗτος τῶν ἄγαν βαθυπλούτων, —
εὔμουσον εἶπε τοῖς Σαμίοισι τὸν μῦθον.
ποταμὸν περῶσα ταχύρροον ποτ᾽ ἀλώπηξ
ἐκ τῶν βιαίων ῥευμάτων ἐξεβράσθη
σπήλυγγος ἐντὸς εἰς φάραγγα βαθείης.
ἐκεῖ πεσοῦσ᾽ ἔκειτο κἀπηυδηκυῖα,
ἀναδραμεῖν τ᾽ ἐκεῖθεν οὖσά τ᾽ οὐχ οἵη,
χρόνον δὲ μακρὸν εἶχε καὶ ταλαιπώρως.
σμῆνος δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν ἤλυθεν κυνορραιστῶν,
τεινολέων τε χαίμάτων μυζητήρων.

πλανώμενος δ' ἐχῖνος ὡς πάθην ὥρα,
ταύτην κατῳκτείρησεν οἷς ὑποτλεύοι.
καὶ δῆτ' ἐπηρώτησεν, εἰ κυνορραιστὰς
βούλοιτ' ἀναιρεῖν· „μηδαμῶς, ἔφη κείνη,
„μή μοι δίωκε τούσδε, μὴ σύ, πρὸς Νυμφῶν.“
„τί δή ποτ' οὖν ἀπαλλαγὴν τῶνδ' οὐ βούλει;“
ἐχῖνος ἤρετ' αὖθις. „οἵδε νῦν γάρ μοι
„πλήρεις πέλουσι παντάπασιν αἱμάτων,
„κηλὰς ἐπεῖπε, καὶ μικρόν με μυζῶσιν.
„ἐὰν κορεσθέντων δὲ τῶνδ' ἀπαλλάξῃς,
„ἄλλοι δὲ λιμοξήριοί μ' ἐπελθόντες
* * * * * *
„κεῖνοι πρόπασαν νηλεῶς ἐκπιοῦνται.“

74.

(ΣΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Σῦς καὶ κύων ἐριζέτην πρὸς ἀλλήλα
τίς εὐτοκοίη. τῆς κυνὸς μὲν εἰπούσης
τετραπόδων τάχιστα τῶν ὅλων τίκτειν,
καὶ σῦς δ' ἐπεῖπε· „μέμνησο δ' ὡς τυφλὰ τίκτεις.“

75.

(ΣΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Σῦς καὶ κύων ἐλοιδοροῦντο συναλλήλως.
καὶ σῦς μὲν ὤμνυε τὴν θεὰν Κυθηρείην
ἦ μὴν ὀδοῦσι τὴν κύν' ἀναρρήξειν.
κύων δ' ἔσκωπτε τῇ συῒ προσομνύσῃ
οὕτω Κυθήρην ἱερᾷ τάχ' ὡς οὔσῃ·
„καλῶς γε τὴν Κυθέρειαν ἡμῖν ὀμνύεις·
„δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὡς μάλιστα φιλεῖσθαι,
„ἥτις τὸν ἐσθίοντα τῶν κρεάων σῶν
„μακρὰν ἑαυτῆς ἱεροῦ παραπέμπει.“

ταῦτα σῦς ἐγρύλλισ' ἡ παλαμναίη·
εῦθεν οὖν μάλιστα μανθάνεις πόσσῳ
ργουσά μ' ἐστὶ πᾶσιν ἡ θεὸς δήλη.
οῦσα καὶ γὰρ τὸν θέλοντά με βλάπτειν,
αὶ κτανεῖν τολμῶντ', ἀποτροπιάζει.
δ' οὖν κάκοδμος ζῶσά τ' ἠδὲ τεθνῶσα.“
νὴρ ἐχέφρων τὴν κακηγόρων χλεύην
αἶνον ἀντέστρεψεν ἑὸν εὐμούσως.

76.

(ΑΓΑΘΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ.)

αλὰ πάντα πρὸς κακῶν ἀπεβλήθη
ῆς διαίτης, ἣν ἔχον μετ' ἀνθρώπων·
ὺς κακῶν γὰρ τἀπὶ γῆς κατεσχήκει.
ρανὸν δ' ἵκοντο, καὶ δίκην ἤτουν
ἶν δικαίαν πρός γε τῶν διωξάντων,
τι δὲ συζῆν ἤθελον μετὰ τούτων.
ρ φύσις ταῦτ' οὐ σοφῶς συνηνώκει.
τῶς ἂν σύνοιεν, ὡς ἔχει γε τἀνθρώπων,
ύμεν' αἰεὶ καὶ μάχην ἀκηρύκτως;
Ζῆν' ἀπήτουν τεθμὸν ἐν σφίσιν τάξαι.
δὲ θεσμός· „κεῖνα μὲν μετ' ἀλλήλων,
ῖς δ' ἀπέρχεσθ' ἓν καθ' ἓν παρ' ἀνθρώπους.“
ου χάριν γοῦν κεῖνα μὲν συναλλήλως,
άρ συνῆπται, κοὐδαμῶς καθ' ἓν βαίνει·
ἓν δὲ τὰ καλὰ πρὸς Διὸς κατέρχονται,
οὐδὲ πᾶσι, καὶ βράδιστ', ἐς ἀνθρώπους.

77.

(ΚΑΜΗΛΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.)

ῳ κάμηλος τῶν κερῶν παρεξήλου.
Ζῆν' ἀνῆλθε, χἰκέτευε τυχεῖν ἴσων.

ὁ Ζεὺς ἀγανακτῶν, εἴ γ' ἐβούλετο πλείω,
δέμας πελωρὸν εὐσθενές τε λαβούσῃ
οὔκουν κέρα δέδωκε, καί τι τῶν ὤτων
κόψας παρῇρε, πλειονεξίην μισῶν.
Αἰτεῖν ἀνάρσιον ἃ παρέχεται δαίμων.

78.

(ΠΙΘΗΚΟΙ ΟΡΧΗΣΤΑΙ.)

Τὴν πυρρίχην δίδασκέ τις ἄναξ Αἰγύπτου
χορὸν πιθήκων. μῖμόν ἐστι τῶν ζῴων
ὁ πίθηξ· ἃ γὰρ δέδορκε δρῶντας ἀνθρώπους,
καὐτὸς τὰ κείνων βούλεταί γε μιμεῖσθαι.
στολὴν μὲν λαμπρὰν εἱμέν' ἠδὲ κομψώδη
ἐδραματούργουν οἵ καλοί γε μορμῶπαι,
πολλῶν ὁρώντων· καὶ τέως μὲν εὐμούσως.
ἀλλά γέ τι παιπάλημα τῶν θεωρούντων
ἀφῆκεν ἐς μέσον κάρυ' ἅσσα τοῦ κόλπου.
οἱ πυρριχισταὶ δ' ὡς κυλινδούμεν' αὖθ' ὥρων,
χοροῦ τ' ἐλήθοντ', ἐνδύτας τε διέσπων,
μορμοὺς συνέθλων, ἠδ' ἐπ' αὐτὰ συνώρμων,
φανέντες οὐδὲν ἢ γένη τὰ πιθήκων.
Οὔτοι δυνηρὸν τὴν φύσιν μεταλλάττειν.

79.

(ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.)

Τράγος ποθ' ὥρῃ συσχεθεὶς θέρους δίψει,
ὡς εἶδε νᾶμα, κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνόν.
πιὼν συνῆκεν, ὡς κατῆλθεν ἀσκέπτως,
βόθρου μόνος γὰρ οὐκ ἐδύνατ' ἐκβαίνειν.
ἑστὼς ἀνέβλεπε, καὶ βοηθὸν ἐζήτει.
διψῶσα κερδὼ τὸ σπέος παραμείβει,

κἰδοῦσα τὸν τράγον ἀσμένως ἀνηρώτα,
εἴπερ τὸ ῥεῖθρον τῶν ποτίμων ἐνυπάρχει.
καὶ φησὶν οὗτος· „καί γε σὺν διαυγείῃ·
„ὅμως ἀνάντης ἠδ' ἀνέκβατος σπήλυγξ.“
ἡ δὲ πρὸς εὐρυγένειον ὧδ' ἀπημείφθη·
„μὴ τῷδ' ἀθύμει· καὶ γὰρ ὡς ἐσκεψάμην,
„ἔγνωκα κεῖθεν τὴν ἀνάβασιν ῥᾴστην.“
„κλῖνον κέρας ἔμπροσθε βοθρίου τοίχου,
„ἔφησ' ἀλώπηξ, ὡς ἔγωγε κατέλθω,
„ἀναδραμοῦσα δ' ἔνθεν ἐγώ σ' ἀνελκύσω.“
κατῆλθε, καὶ πέπωκε, κἀξέβη βόθρου,
κοὐδὲ σμικρόν τι τῷ τράγῳ συνηρώγει.
ἐμέμφετ' αὐτῇ κεῖνος· ἦν γὰρ ἀγνώμων.
κηλὰς ἀνέδην ταῦτά γε προσειρήκει·
„ἀλλ' εἴπερ εἶχες καὶ φρένας γε τοσσαύτας,
„ὅσας ὁ πώγων τὰς τρίχας διασείει,
„οὐκ ἂν κατῆλθες ἀγνοῶν ἵν' ἐξέλθοις.“

80.

(ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.)

Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ,
δῶρον φέρουσ' ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους
μέλι τῷ Διὶ νεόρρυτον παρὰ σίμβλων,
μή πω καπνισθὲν ἀνθέων ἡδυπνοίων.
ὁ Ζεὺς δ' ἐτέρφθη τῷ μελισσίῳ δώρῳ,
γέρας θ' ὑποστὰς οἷον ἄν περ αἰτήσῃ.
αὕτη δὲ „κέντρον, εἶπε, δός, ἵν' ἀνθρώπων,
„εἴ τίς τι τολμήσειε κηρίων ἅψαι,
„κεντοῦσ' ἀναιρῶ τοῦτον ὃς ἐμὲ βλάπτει.“
ὁ Ζεὺς νεμεσσᾷ τοιάδε προσαιτούσης
ἔργα βροτοφθόρ', ἀλλ' ὅμως ἀναγκαίῃ
καὶ μὴ θέλων δέδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν.

δέδωκε μέντοι κέντρον ὀλεθρίου μοίρης,
ὡς τήνδε τούτῳ πλήξασαν ἔτι μὴ ζώειν.
ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης κέντρον,
[σὺν γάρ τε τὸ ζῆν τῷδε προσαπολλύειν.]

81.

(ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ.)

Υἱὸν γέρων τις δειλὸς εἶχε γενναῖον.
καθ᾽ ὕπνον εἶδέ μιν λέοντος ὕπο τεθνήξειν.
καὶ δὴ φοβηθεὶς μὴ τοὔναρ ἀληθεύσοι,
οἴκημα τούτῳ τερπνὸν ἐδείματο σπεύσας,
χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης·
ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων,
ἐν οἷσι καὶ λέοντος ὄψις ἐγράφη.
ὡς οὖν ἑώρα τουτονὶ νεηνίσκος,
μᾶλλον βαρεῖα τόνδε κάτεχεν λύπη.
στὰς οὖν ἔναντι τοῦ λέοντος ἐξηύδα.
„ὦ σύγε θηρίον κάκιστον, ὁθούνεκα ψευδὲς
„ἐμὸς πατὴρ ὄνειρον εἶδε καθ᾽ ὕπνους,
„διὰ τοῦτ᾽ ἐγὼ καθείργομαι μάτην ὕπαρ.
„καὶ τί δὲ ποιήσω σε νῦν ἐφ᾽ οἷς πάσχω;“
νεηνίης λέοντι ταῦτ᾽ ἀπειλήσας
παρεξέτεινε διά τινος θυρίου χεῖρα,
νάρθηκα ῥήξων βάτιον ἐγγύθεν τοίχου.
ἔμελλε γὰρ λέοντα φλοξὶ τεφρῶσαι.
ἀλλ᾽ οὖν ἐπλήγη φεῦ σκολόπεσσι δάκτυλον.
συνέβη παρ᾽ αὔτ᾽ ὄγκωμα μέχρι βουβῶνος,
ἄλγει τε δεινῷ συσχεθεὶς νεηνίσκος
ἄναυδος εὐθὺς τῷ πόνῳ κατεκλίνθη.
καὶ πορθμὸν Ἀχέροντος ἐκπέρα τλήμων.
Ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

82.

(*ΥΣ ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.*)

Ὗς ἄγριός ποθ᾽ ἵστατο πλήσιον δένδρου,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἔθηγε. κηλὰς ἠρώτα,
τί δὴ παθὼν οὐκ ὄντος οὔτε κινδύνου
οὔτ᾽ αὖ κυνηγετοῦντος, ἐκτὸς ἀνάγκης
θήξειε τοὺς ὀδόντας. ὗς ἀπημείφθη·
„ἦν ἂν μάταιος καὶ κάκιστ᾽ ἀπωλόμην,
„εἴ γ᾽ ὅπλ᾽ ἐπεζήτησα παρόντος κινδύνου.“
Ὁ πᾶς ἐπιβούλευμα βίος ἐστὶν ἀνθρώπων.
ἕτοιμον εἶναι δεῖ σε, μὴ κακῶς ὄλῃ.

83.

(*ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ.*)

Στάσις ποτ᾽ ἦλθε τοῖς τετραπόδοις ζώοις,
καύχημα κατέχουσα πρὸς τέκνων πλήθη.
καὶ δῆτ᾽ ἰόντες πρὸς λέαιναν ἠρώτων,
ταύτην ἐλέγχειν βουλόμενοί γ᾽ ἀπαιδείης.
„δεῦρ᾽, εἰπὲ καὶ σύ, παῖδας ὁππόσους τίκτεις;“
γελῶσα δ᾽ ἡ λέαινα τοῖσιν εἰρήκει·
„ἑνὰ σκύμνον μέν, ἀλλὰ πάντα γενναῖον.“
Κρείσσων ἀνὴρ εἷς εὖ φρονῶν ἀφραδοῦς πλήθους.

84.

(*ΦΑΛΑΚΡΟΣ.*)

Φέρων φενάκην τις φαλακρὸς ὠκύπους
ἔθει δίαυλον Ἰσθμίων ἐπ᾽ ἀγώνων.
σφοδρὸν δὲ πνεύσας εἵλεθ᾽ ὤνεμος κάρης.
ἡ δὴ τάχιστ᾽ ἀνίπτατ᾽ ἠέρος πνοιῇ.
γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρόντας ἐσχήκει.
ὁ ψηνός εἶπε, τοῦ δρόμου καταπαύσας·

„τί τὸ ξενίζον, εἰ ξένη με θρὶξ φεύγει,
„ὅπουπερ ἡμὴ κάλλιπεν ἐκ χρόνου πλείστου;“
Μηδεὶς ἐπ᾽ ἄρσει κτημάτων ἀνιάσθω·
χρῆσται γάρ ἐσμεν πραγμάτων βιωτικῶν.

85.

(ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.)

Φιλίαισι δεξιοῦντο ταῖς ἀμοιβαίαις
γέρανος Λίβυσσα καὶ βάσαρος ἀλώπηξ.
ὧν ἡ μὲν ἔτνος λιπαρὸν ἀνὰ πλατεῖαν
παροψίδ᾽ ἀγχέασα προύθετο ξείνῃ,
καὶ προυκαλεῖτο τήνδε λαμβάνειν δείπνων.
γέλων παρεῖχεν ἥδ᾽, ἐφ᾽ οἷς μάτην μόχθει,
τύπτουσα ῥάμφος πρὸς πέτρην ἀναλήπτως.
ὑγρὸν γὰρ ἔτνος ῥῄδιον τόδ᾽ ἐκφεύγει.
ἡ δ᾽ ἐν μέρει Λίβυσσα τῇ πανουργούσῃ
θοίνην ὑπέστη προφρόνως ἀμοιβαίην
* * * * * *
κἀν λεπτοδείρῳ λαγύνῳ κρίμνων πλήρει
ῥάμφος κατῆγε, καὶ τροφὴν ἀνειλήφει,
γελῶσ᾽ ἐφ᾽ οἷς χαίνουσα κηλὰς εἱστήκει.
κερδοῦς τὸ ῥύγχος ἀξύμβολον· χύτρης δείρῃ
* * * * * *
κερδοῖ, πέπονθας ἅπερ ἄλλον ἐπράξω.

86.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΘΕΙΡΕΣ.)

Φθεῖρες γεωργὸν ἔδακνον ἀροτριῶντα.
ὁ δὲ δὶς μὲν τἄροτρον ἀφεὶς χιτωνίσκον
ἐκάθηρεν· ὡς δ᾽ ἔδακνον αὖθις ἀνέδην,
ἀπαλλαγῆναι παντελῶς θέλων τούτων

ἐς πῦρ χιτῶν' ἔρριψε, μὴ θαμάκις λιπουργοίη.
  Κἀγὼ παραινῶ μὴ τρίτου πυρὸς δεῖσθαι,
ὃς δὶς γυναικῶν πημοναῖς τετύφωται.

87.

(ΧΑΛΚΕΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.)

Χαλκεύς τις εἶχε κύν' ἐν δόμῳ τραπεζῆα.
τούτου δὲ χαλκεύοντος, ἐκεῖνος ἔδραθεν.
καὶ αὖθις ἔδοντος, ἐκτάδην κύων [ὕπνου,]
καὶ δεσπότην ἔσαινεν . . . . .
. . . . ὀστέων ῥίψει.
ποτὲ δ' ἀγανακτῶν καὶ ῥάβδον κατασείσας,
„ὦ σὺ ταλάντατ', εἶπε, τῶν κυνῶν ἄλλων,
„τί δ' ἂν σὲ ποιήσαιμι τοῖον, ὡς εὕδεις
„ὄκνῳ τοσούτῳ κεκρατημένος τλήμων;
„οὐπώποτ' ἔγνως, ὡς πόνος καλῶν δώτης;“
  Μὴ λῆγ' ἐπᾴδων ταῦτα τοῖσιν ἀεργοῖς·
ἀεργίῃ γὰρ πᾶς τις οὐ καλῶς πράττει.

88.

(ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.)

Χειμῶνος ὥρῃ γηπόνος τις ὡράκει
ἔχιν κατ' ἀγρὸν πεπηγότα σφόδρῳ κρυμῷ.
ᾤκτειρε τοῦτον, καὶ λαβὼν θέτ' ἐν κόλπῳ,
καὶ παρέθαλπεν αὐτὸν ἀλεηθῆναι.
ἀπαλλαγεὶς δὲ τοῦ κρύους κἀνανήψας
ἔχις ἔπληξε γηπόνον τὸν σωτῆρα.
εὐθὺς μεθῆκε, κεἶπεν ὁ τλήμων θνήσκων·
„δίκαια πάσχω τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.
„ἔδει γὰρ αὐτόν κἂν ὑγιῆ κατατρίβειν.“

89.

(*ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΑΡ.*)

Χειμὼν ἐτώθαζεν εἰς ἔαρ τάδε συνείρων·
„σοῦ δὴ φανέντος οὔτις ἀτρεμῶν μίμνει.
„ὁ μὲν γὰρ ἀλσῶν ἀμόσε γ' ἠδὲ λειμώνων,
„τρέχει βαδίζων, ἢ νάπας [τε] κοιλάδας,
„ὅτῳ γ' ἐραστὸν ἀνθέων τε καὶ κρίνων
„ἢ καὶ ῥόδων ἄωτον ἡδὺ πνειόντων
„δρέποντι τέρπειν ὄμμα καὶ στέφειν κάρην.
* * * * * *
„ἦρος μὲν οὖν τάδ'· ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἧττω.
„νηὸς γὰρ αὐτὸς ἀμβάτης ἁλιπλάγκτου
„κῦμ' ἐκταράσσω κἀνέμους ἀπορνύω,
„ὄμβρους ἐπάγων παγέτους τε χαλάζης,
„καὶ μὴν χιόνος τολύπευμα κρυμώδους,
„ὡς πάντας οἴκοις ἐμμένειν ἀπλανήτως,
„ἤτοι παρ' ἑστίῃσιν ἠδὲ τραπέζαις
„ἡδυκτύπῳ λύρῃ τε καὶ χοροῖς παίδων,
„ᾠδαῖς χλιδῶντας μουσικῶν ἀκουσμάτων.
„ταῦτ' ἐξ ἀμοιβῆς ἐστί σοι τὰ χειμῶνος·
„εἴπερ δὲ καὶ κλύουσιν ἄνδρες εὐφήμως
„ἐράσμιον σοῦ τοὔνομ', ἀλλὰ καὶ τοὐμὸν
„ἡδύφθογγον πέφυκεν ὀρθίῃ γνώμῃ,
„τέρψιν χέοντος ἐν δόμοισιν ἀνθρώπων.“
Μὴ οὖν τὰ σαυτοῦ μείζον' εἰπὲ τῶν ἄλλων.
ἔνεστι καὶ γὰρ τῶν καλῶν τι κἀκείνοις.

90.

(*ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΙ.*)

Χελιδόνες κύκνοισι κερτόμουν λευκοῖς,
ὡς φυγγάνοιεν τὴν δίαιταν ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἀμφὶ λειμῶνάς τε τούσδ' ἐφίπτασθαι,
ἠδὲ ποταμοὺς καὶ νάματα λιμναῖα,
φιλοῦντας αὐτοὺς μὲν βιοῦν ἐρημαίως·
μακρὰν δὲ καὶ τὴν μουσικὴν ἀποικίζειν.
„ἡμῶν δ', ἔφασκον, αἱ πόλεις μὲν αὐτάνδρως,
„στέγαι τε καὶ θάλαμοι, δόμοι τε σὺν αἰθούσαις.
„καὶ περιλαλοῦμεν ἱστορήμαθ' ἡδίστως,
„ἐκεῖνα δῆτ', ἐκεῖνα, φημί, τἀρχαῖα
„παλαίθετα θρυλλοῦμεν' Ἀτθίδος χώρη,
„Θρᾴκην, Ἀθήνας, Πανδίονά τε σὺν Τηρεῖ,
„ἐκδημίην, κῆδός τε, κἀκτομὴν γλώσσης,
„Ἴτυν τε νηπίαχον, ὕβριν, καὶ δέλτους,
„χὤπως μετηλλάγημεν ἐς φυὴν πτηνῶν,
„τέως ἔχουσαι ταυτόμορφον ἀνθρώποις."
τοιαῦτα πόλλ' ἅττ' Ἀτθίδας συνειρούσας
μόλις μὲν ὀψέ τ' ἠξίωσαν οἱ κύκνοι
λόγου, στυγοῦντες πουλυμυθίης ταύτης.
ἔμπης δέ γ' ἠξίωσαν οὐκ ἄτερ μούσης·
„ὦ γηρύουσαι πολλά, τέκν' Ἀθηναίων,
„ἡμῶν μὲν εἵνεκα πᾶς τις ἂν ἀφικνοῖτο
„ἑκὼν ἐρήμην μουσικῆς ἐπαΐσων,
„ὅταν πτέρωμα Ζεφύριόν ποτ' ἀνῶμεν,
„ἱμερτὸν ἠδ' εὔηχον ἄημα ῥιπίζον·
„ἀκούσεται γὰρ ἁρμονίης μελιφθόγγου.
„τούτου χάριν δή, κἄν τινα σμικρὰν ᾠδὴν
„ᾄδωμεν ἡμεῖς, κἂν ἄπωθεν ἀνθρώπων,
„κἂν μηδὲ πολλοῖς· τοῦτο δὴ τῶν καλλίστων,
„εἰ φιλοσοφοῦμεν ᾀσματουργίην μέτρῳ,
„μηδὲν θορύβοις μιγνύοντες τὰς μούσας.
„ὑμῖν δὲ πάντες εἰκότως ἀνιῶνται,
„ἀλλ' οὐδὲ φέρουσιν ἡδέως συνοικούσας,
„λάλην δὲ τὴν ἄμουσον ἀποστυγοῦσι.

„καὶ ταῦτα δ' ὑμεῖς πάσχετε καθηκόντως,
„αἵπερ παθοῦσαι μή τιν' ἐκτομὴν γλώσσης
„οὐκ ἴστε σιγᾶν, οὐδὲ μὴ τιττυβίζειν,
„ὁπόσσ' ὑπέστητ' ἐν δόμοισιν ἀνέδην.
„ἔπειτα δ' ἐστὲ καὶ λαλίσταται πάντων,
„οὐδ' εὐστομεῖτε μουσικῶν τινα φθόγγων,
„αἰεὶ δὲ θρηνεῖτ' ἐκτομήν τε τῆς γλώσσης,
„ἤδ' Ἴτυλον θανόντα φασγάνῳ Ζήθου."

91.

(*ΧΥΤΡΑΙ.*)

*Χύτρας ποτάμιον ῥεῦμα δύο κατώθει,
ὧν ἡ μὲν ἦν ὀστράκινος, ἡ δὲ χαλκείη.
αὕτη δ' ἔφησεν ἐγγὺς οὖσα χαλκείῃ·
„μακρὰν κολύμβα, μηδὲ πλήσιον πλώει.
„εἰ γάρ τι μικρὸν ἐγγίσεις, κατακλῶμαι."*
* * * * * *

*Ἐπισφαλὴς πένητος οἶκος δυνάστην
ἔχων πάροικον [δεινὸν ἄν τι καὶ τλήσοι].*

92.

(*ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΗΣ.*)

*Ψύλλα καθῆστ' ἐπὶ πόδ' ἀνδρὸς ἀθλητοῦ.
σοβοῦντος ἧλτο, δήξασα τόνδε γενναίως.
ὠργίζεθ' οὗτος, καὶ λαβεῖν ἐπεζήτει.
ἡ δ' αὖθις ἧλτο, κἀποδρᾶσ' ἐσαώθη.
τοιαῦτα πάσχων ἀθλητὴς παρὰ ψύλλης
στένων ἀνεῖπεν· „Ἡράκλεις, οὐκ ἂν ἀρήξαις;"
Θεοὺς ὑβρίζειν τἀλάχιστα παραιτεῖσθαι.*

93.

(ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.)

λα δάκνουσα πόδα τινὸς παρηνώχλει.
συλλαβών, „τίς εἶσθα; φησί, καὶ δάκνεις,
πᾶν ἀνέδην σῶμά μου σὺ λογχεύεις.“
πρὸς αὐτόν· „ἔνθεν ὁ βίος ἔσθ' ἡμῖν.
δὲ κτάνῃς με, κοὐ μέγα τι κακὸν πράττω.“
πρὸς αὐτὴν εἶπεν ἀγανακτήσας·
ρ' αὐτὰ χερσὶ ταῖς ἐμαῖς σὺ τεθνήξει.
γὰρ κακὸν πέφυκεν εἴθε μηδ' εἴη
ὶ κακὸν κἂν μείζοσι κἂν τ' ἐλαχίστοις.“

94.

(ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΒΟΥΣ.)

λλα τις ὧδε βοῦν τινά ποτ' ἠρώτα·
δὴ παθὼν βροτοῖσι τοῖα δουλεύεις,
ινεις ὁσημέραι τε, καὶ τάδ' ἀλκήεις
λώριός τε τυγχάνων; ἐγὼ μέντοι
ρά περ οὖσα σάρκας αὐτέων δάκνω,
ουσα χανδὸν αἷμ' ἐρυθρὸν ἀδείμων.“
; εἶπ'· „ἐγώ τις οὐχ ἄχαρις ἀνθρώπων . . .
ργουσι γάρ με, καὶ φιλοῦσι βοῦν πάντῃ,
αψάοντες θαμὰ μέτωπον ἠδ' ὤμους.
ῦντες δέ με τρίβουσιν ἐν θυμηδείῃ.“
δ' ἐκείνη τῷ βοῒ πολυτλήτῳ·
λ' οὖν ἔμοιγε τῇ μάλιστα δειλαίῃ
ή γε τρίψις οἶτος αἰνὸς ἐκβαίνει,
ν τυχὸν λάβωσιν ὄνυχες ἀνθρώπων.“
τέργει τις ἀεὶ παρ' ὅτου καλῶς πάσχει,
δὲ τὸν βλάπτοντα δυσμενεῖ γνώμῃ.

95.

(*ΟΝΟΥ ΣΚΙΑ.*)

Ὥρῃ θερείῃ τισποτοῦν Ἀθηναίων
ὀνηλάτῃ κάνθωνα συμβαλὼν ῥητοῖς
ἐξ ἄστεος Μεγάραδ' ἐτύγχανεν βαίνων.
ὁδοιπορῶν δὲ μεσημβρίης ἐφεστώσης,
ἥλιος ὅταν ἀκτῖνας ἀλεὴς πέμπῃ, ἀδεής
ὁδίτης ὀνείην ἤθελε σκιὴν δῦναι,
ὑπεκφυγεῖν φλογῶδες ἡλίου καῦμα.
ὀνηγὸς ἀντέλεξε, μὴ σκιὴν στῆσαι,
ὄνον δὲ μοῦνον ἐφιζάνειν συνειρῆσθαι.
ὁ δ' ἀντέθηκεν αὖθις, ἐκμεμισθῶσθαι
ὄνον ἅπαντα τῆς σκιῆς ὀπηδούσης.
οὕτως ἔρις [δὲ] περὶ σκιῆς μάτην ἔρρει.

POETAE MELICI.

I.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
ἁ καθαρὰ . . . καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

II.

TERPANDER.

I. ΕΙΣ ΔΙΑ.

1.

Ζεῦ πάντων ἀρχά,
πάντων ἀγήτωρ,
Ζεῦ, σοὶ σπένδω
ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

II. ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

2.

Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

III. (ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΣ.)

* 3.

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
παισὶν Μώσαις
καὶ τῷ Μωσάρχῳ
Λατοῦς υἱεῖ.

IV. (ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.)

* 4.

Ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδάν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

6.

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δίκα εὐρυάγυια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων.

IV.

ALCMAN*).

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ ΛΥΚΑΙΟΝ. 1—11.

1. [1.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

2. [31.]

. . . . . Ἐγώνγα δ' ἀείσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

3. [78.]

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως . . . . . .

4. [2.]

Καὶ ναὸς ἁγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

* 6.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πίτνει.

7. [6.]

Ἁ Μῶσα κέκλαγ', ἁ λίγεια Σειρήν.

* 8.

Τὼς τέκε οἱ θυγάτηρ
Γλαύκω μάκαιρα.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. 12—17.

12. [3.]

⏓ ⏑́ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑
⏓ ⏑́ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ . . .
Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί,
καὶ Πωλυδεύκης κυδρός.

* 13. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀν

* 14.

Μάκαρς ἐκεῖνος.

16.

Pagina I.

Τὸν ἔκτα Πωλυδεύκης,
καὶ σέ, Λύκαισ', ὃν ἐν καμοῦσιν ἀλέγω,
Ἐναρσφόρον τε καὶ Σέβρον ποδώκη,
Ἄλκιμον τε τὸν βιατάν,
ἵππων τε τὸν κορυστάν,
Εὐτείχη τε ϝάνακτα ϝαρήιον,
Δορκέα τ' ἔξοχον ἡμισίων,
καὶ στρατῶ τὸν ἀγρέταν
Εὐμήδη μέγαν, Εὔρυτόν τε
ἐσλὸν ἂν πώρω κλόνον,
ἄλλως τε τὼς ἀρίστως
ἥρωας παρήσομες.
Οὕτω γὰρ αἶσα· παντῶν
ὃν τέκον σιῶν γεραιτάτοι
Πόρος τε Γᾶ τε, δεινὸς ἀλκᾷ,
ἔργων ἀπερώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω
μάρτυς ἀρρήτων γάμων τὰν Ἀφροδίταν.

Pagina II.

Ἄλαστα δὲ
ἔργα πάσον κακὰ μησαμέναι.
ἔστι τις σιῶν τίσις.
ὁ δ' (ὄλβι)ος, ὅστις εὔφρων
ἁμέραν (δι)απλέκει
ἀκήρυκτος· ἐγὼν δ' ἀείδω
Ἀγιδώ· τὸ φῶς ὅρω-
ρ' εὐϝάλιον, ὅνπερ ἇμιν

Ἀγιδὼ μαρτύρεται·
Φαένναν ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
οὔτε καμέσθαι νιν ἁ Κλεννὰ
οὐδ' Ἀὼς ἐῆ· δοκέει γὰρ ἦμεν αὔτα
εὐπρεπὴς τώς, ᾧπερ αἴ τις
ἐν βάτοις στάσειεν ἵππον
Καιρὸν ἀεθλοφόρον καναχαδὰ (θέοντα).
Π(αῦ') ὑποπετριδίων ὀνείρων.
οὐχ ὁρῇς, ὁ μὲν κέλης
Ἐνετικός, ἁ δὲ χαίτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
Ἀγησιχόρας ἐπανθεῖ
ἀρύσας ἀκήρατος
τὸ ϝαργύριον πρόσωπον.
Διαφράδαν τί τοι λέγω;
Ἀγησιχόρα μὲν αὔτα·
ἁ δὲ δευτέρα πέδ' ἀηδῷ τὸ εἶδος
ἱπποσύβην κόλαξ Διὸς δραμεῖται.
ταὶ πελειάδες γὰρ ἁμὶν
Ὀρθίᾳ φάρος φεροίσαις
νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἀπ' ἐσχάτων
ἆσσον αὐειρομέναι μάχονται.
Οὔτε γάρ τι πορφύρας
τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι,
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία νεανίδων

Pagina III.

ϝιανοφόρων ἄγαλμα,
οὐδὲ γύννιος κόμαι,
ἀλλ' οὐδὲ ταϝὼς εὐειδής,

οὐδὲ κύπασσις Ἥρας,
οὐδ' ἐς ἄσας — ἄνθεμα φασεῖς —
ἀσταφίς.

* 17. [22.]

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμὰν
εὗρε, γεγλωσσαμένον
κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

(ΕΙΣ ΗΡΑΝ.)

18. [29.]

Καὶ τὶν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα
κἠρατῶ κυπαίρω.

(ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.)

19. [67.]

Ἐμέ, Λατοΐδα, τέο δαυχνοφόρον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

* 20. [113.]

Ἐπαμμένα πέρι δέρματα θηρῶν.

* 21.

Οὐδὲ τῶ Κνακάλω οὐδὲ τῶ Νυρσύλα.

22. [18.]

Θριδακίσκα τε καὶ κριβανωτός . .

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ.

23. [33.]

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρύταν.

(ΠΑΙΑΝ.)

24. [37.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ – – ⏑ ⏑ – –́

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν
ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσιν
πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

---

25. [11.]

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ ⏕́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– ⏕́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος·
οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

26. [12.]

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,
γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

27. [13.]

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρί, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

28. [21.]

Δῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, ὥστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

29.

Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς ἔειξε χώρας.

32. [114.]

(Ἄρκτον δ') ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων.

33. [23.]

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
ῷ κ' ἔνι . . . . . λε' ἀγείρης·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφαμος ἑορτά,
χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,
οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,

λεόντειον γάλα θήσαο,
ν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

* 35. [14.]

ι γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδειν.

36. [26.]

με δαὖτε Κύπριδος Ϝέκατι
ὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

37. [27.]

— — ⏑́ ⏑ — ⏓
— ⏑ ⏑́ ⏑ —
⏑ ⏑ — ⏑ —

ι' ἀδεᾶν Μωσᾶν ἔδειξεν
ν μάκαιρα παρθένων
νθὰ Μεγαλοστράτα.

38. [34.]

οδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει
ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω.

39. [30.]

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — —

ιον ὅρμον ἔχων ῥαδινᾶν πετάλοισι καλχᾶν.

40. [50.]

ταρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.

41. [51.]

τοτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὦαθ' ἑταίρων
ἐπάλειψ . . . ασα.

42. [82.]

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾷ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι

43. [124.]

Καὶ ποικίλον ἶκα, τὸν ἀμπέλων
ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

44. [116.]

Τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἀν κάρραν μάβως ἐπίαζεν.

45. [4.]

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

46. [40.]

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

47. [7.]

Εἴπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

48. [47.]

Οἷα Διὸς θυγάτηρ
ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας [δίας].

49. [64.]

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

50. [60.]

Μέγα γείτονι γείτων.

51. [65.]

Οὐ γὰρ ἐγώνγα, ϝάνασσα, Διὸς θύγατερ.

52. [69.]

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

* 53.

Τεὶ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν.

* 54.

Σὲ γὰρ ἄζομαι.

55.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ 'λὲ δαῖμον.

56. [81.]

Σφοῖς ἀδελφιδεοῖς
κᾶρα καὶ φόνον.

* 57.

Μηδέ μ' ἀείδην ἀπέρυκε.

58. [123.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ . . . .

Ῥίπας, ὄρος ἀνθέον ὕλᾳ,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

59. [5.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ –

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι.

60. [10.]

× – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
× ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

– ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏓ – ⏑́ ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἑρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές ὀρεσκῷοί τε καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

61.

Ἦρ' αὐτὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον.

62. [45.]

. (*Τύχα*), *Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ*
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

63. [59.]

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

64. [121.]

Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι.

65. [72.]

Ὡς ἁμὲς τὸ καλὸν μελίσκον.

66. [73.]

. . . *Ὅσαι δὲ παῖδες ἁμέων*
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι.

67.

Οἶδα δ' ὀρνίχων νόμως
πάντων.

68. [52.]

ὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἰματᾷ τε Μέμνων.

69. [48.]

έθεν πάλοις ἔπαλεν δαίμονάς τ' ἐδάσσατο.

70. [19.]

τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κὴπὶ ταῖς συναικλίαις.

71. [26.]

ον 'Αλκμάων ἁρμόξατο.

72.

' τις σκάφευς ἀνάσσων.

73. [36.]

ϑ' 'Απόλλωνος Λυκήω.

74. [17.]

αι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
νίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
τε σασάμῳ τε κὴν πελίχναις
σι χρυσοκόλλα.

75. [28.]

παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
ν τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

76. [24.]

δ' ἔσηκε τρεῖς, ϑέρος
εἶμα κὠπώραν τρίταν,
έτρατον τὸ ϝῆρ, ὅκα
ι μέν, ἐσϑίεν δ' ἄδαν
τιν.

77. 78. [74. 75.]

. . . . . *Αἰ γὰρ ἄμιν*
τούτων μέλοι . . .
Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος.

79. [77.]

Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϝιον.

80.

Οἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ.

81.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

82. [63.]

⏒ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –

Φρύγιον αὔλησεν μέλος Κερβήσιον.

83. 84. [35.]

Περισσόν· αἲ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκηος.
Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἂν ἀπὸ.μάσδων.

85. [7.]

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

86. [60.]

Ἅδοι Διὸς δόμῳ
ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, ϝάναξ.

87. [53.]

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏒
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ ⏑ ⏑́ –
⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – –́

ῥ δ' ἐν ἀρμένοισιν
ρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας
ντι μὲν οὐδέν,
έοντι δ' (ἐοικώς).

88.

τε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν ὑπεστάντων.

89. [83.]

ῷ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.]

ν ἢ κοδύμαλον.

91. [87.]

αδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

σία παλλακίω.

93. [105.]

Κέρκυρος ἀγεῖται.

94. [106.]

α δὴ γυνὰ εἴην.

95. [109.]

Θεσσαλίῳ κλείτει.

96. [118.]

ος εἰμένα καλόν.

97. [120.]

Μῶσαν κατανσεῖς.

98. [103.]

ά μελισδομέναι.

ἀλλὰ τυῖδ’ ἔλθ’, αἴποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως ἀΐοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ’ ὐποζεύξαισα· κάλοι δέ σ’ ἆγον
ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινεῦντες πτέρ’ ἀπ’ ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.
αἶψα δ’ ἐξίκοντο· τὺ δ’, ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ’ ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε’, ὄττι δηὖτε πέπονθα κὤττι
δηὖτε κάλημι,
κὤττ’ ἔμῳ μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε Πείθω
μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ’, ὦ
Ψάπφ’, ἀδικήει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ’, ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.
ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ’ αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2. [2.]

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὐπακούει
καὶ γελαίσας ἰμερόεν, τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·

ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ' εἴκει·
ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
αὔτικα χρῷ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἄκουαι.
ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι (ἄλλα).
ἀλλὰ πὰν τόλματον, [ἐπεὶ καὶ πένητα].

3. [3. 106.]

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
ἂψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὄπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν . . .
. . . . ἀργυρία.

4. [4.]

Ἀμφὶ δὲ [ὕδωρ] ψῦχρον κελάδει δι' ὔσδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5. [5.]

. . . . Ἔλθε Κύπρι
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρως
συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα.

6. [6.]

Ἤ σε Κύπρος ἢ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. * 8. [7.]

Σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος
* * *
κἀπιλείψω τοι.

* 9.

Αἴθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην.

10. [90.]

Αἴ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

11. [47.]

. . . . . Τάδε νῦν ἑταίραις
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

12. [87.]

. . . . Ὄττινας γάρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνον-
ται . . . .

* 14.

Ταῖς κάλαις ὔμμιν (τὸ) νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον.

16. [8.]

Ταῖσι (δὲ) ψῦχρος μὲν ἔγεντο θῦμος,
παρ δ' ἴεισι τὰ πτέρα . . .

17. [11.]

Τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδώναις.

18. [12.]

Ἀρτίως μ' ἀ χρυσοπέδιλος Αὔως.

19. [83.]

. . . . *Πόδας δὲ*
ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

20. [84.]

. . . . *Παντοδάπαις μεμιγμέ-*
να χροΐαισιν.

* 21.

. . . *Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν.*

* 22.

. . . . . *Ἤ τιν' ἄλλον*
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

26. [135.]

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγαυός.

---

27. [93.]

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

---

28. [61.]

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

---

29. [62.]

Στᾶθι κἄντα φίλος . .
καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

---

30. [66.]

Χρύσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' ἀϊόνων ἐφύοντο.

31. [67.]

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἔταιραι.

32. [16.]

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

33. [14.]

Ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πότα.

34. [27.]

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κἄχαρις.

* 35.

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

36.

Οὐκ οἶδ' ὄττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

37. [9.]

Ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν.

* 38 [75.]

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ μάτερα πεπτερύγωμαι.

39. [36.]

Ἦρος ἄγγελος ἰμερόφωνος ἀήδων.

* 40. [37.]

Ἔρος δαὖτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

* 41. [37.]

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

42. [74.]

(Ἔρος δαὖτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

43. [40.]

Ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

---

44. [25.]

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων
πορφυρᾶ. . . .
καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις,
ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας
δῶρα τίμια καγγόνων.

45. [24.]

Ἄγε δὴ χέλυ δῖά μοι
φωνάεσσα γένοιο.

46. [26.]

Κἀπάλαις ὑποθύμιδας
πλέκταις ἀμπ' ἀπάλᾳ δέρᾳ.

47. [122.]

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

48. [91.]

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

49. [94.]

Βρενθείω βασιληΐω.

50. [54.]

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα.

51. [79. 70.]

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κἄλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
τῷ γάμβρῳ.

* 52. [55.]

Δέδυκε μὲν ἁ σελάννα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δέ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

53. [56.]

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάννα,
αἱ δ' ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

* 54. [46.]

Κρῆσσαί νύ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὤρχευντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι. = πατοῦ

* 55.

Ἄβρα δηὖτε παχήᾳ σπόλᾳ ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δή ποτα Λήδαν ὐακινθίνων
(ὐπ' ἀνθέων) πεπυκαδμένον
εὔρην ὤϊον.

57. [39.]

ἰμοις δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

58. [58.]

ιὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

οι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

60. [50.]

νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

61.

ενον ἀδύφωνον.

---

* 62. [128.]

ᾳάσκει, Κυθέρη', ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
πτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

* 63.

Ὦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

τ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθέμενον
χλάμυν.

65. [22.]

πάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

δ' Ἄρευς φαῖσί κεν Ἄφαιστον ἄγην βίᾳ.

67. [15.]

Πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια
ις.

68. [19.]

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδέ ποτα μναμοσύνα σέθ
ἔσσετ' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχ
βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν 'Αΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

* 71.

Ἤρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . *'Αλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων*
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω . . . .

73.

. . . . *Αὐτὰρ ὀραῖαι στεφανηπλόκευν.*

74. [81.]

. . . . *Σύ τε κἄμος θεράπων Ἔρως.*

---

75. [20.]

'Αλλ' ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην ἔσσα γεραιτέρα.

76. [42.]

ρφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.

77. [42.]

οτέρας οὔδαμ' ἐπ', ὦ ῎ραννα, σέθεν τύχοισα.

78. [44.]

ὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φό-
βαισιν
:ας ἀνήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
·εα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μάκαιρα·
ν προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

79. [43.]

δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι τὸ λάμπρον
. . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

81. [45.]

ῦτος ἄνευθ' (ἔων) ἀρέτας οὐκ ἀσίνης πάροικος.

82. [72.]

δὲ σὺ Καλλιόπα.

83. [86.]

ς ἀπάλας ἐτάρας
ήθεσιν . . . .

84. [77.]

ι δηὖτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

* 85. [76.]

ιοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ην ἔχοισα μόρφαν, Κλαΐς ' ἀγαπάτα,
ς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν οὐδ' ἐράνναν.

86. [80.]

. . . . *Πόλλα μοι τὰν*
Πολυανάκτιδα παῖδα χαίρην.

---

87. [53.]

Ζὰ δ' ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

88. [52.]

Τί με Πανδίονις ὦ Ἤραννα χελίδων.

89. [31.]

. . . . *Ἀμφὶ δ' ἄβροις λασίοις εὖ Ϝε πύκασσεν.*

90. [32.]

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ.

91. [73.]

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον
Ὑμήναον
ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες·
Ὑμήναον.
γάμβρος ἔρχεται ἶσος Ἄρευϊ,
(Ὑμήναον)
ἄνδρος μεγάλω πόλυ μείζων·
(Ὑμήναον).

92. [69.]

Πέρροχος, ὡς ὄτ' ἄοιδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισι

93. [35. 133.]

ʼ τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ
ν ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
ὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

94.

ʼ τὰν ὑάκινθον ἐν οὔρεσι ποίμενες ἄνδρες
ιι καταστείβοισι, χάμαι δέ τε πόρφυρον ἄνθος. ..

95. [68.]

περε, πάντα φέρεις, ὄσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως.

98. [38. 110.]

ώρῳ πόδες ἐπτορόγυιοι,
ὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
ʼγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

99. [63.]

ιε γάμβρε σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὠς ἄραο,
τέλεστ', ἔχης δὲ πάρθενον, ἂν ἄραο.

100. [64.]

λίχροος δ' ἐπ' ἰμέρτῳ κέχυται προσώπῳ.

101. [41.]

ὲν γὰρ κάλος, ὄσσον ἴδην, πέλεται (ἄγαθος),
κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

102. [71.]

ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

* 103. [78.]

ισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὀ γάμβρος.

* 104. [34.]

Τίῳ σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως ἐΐκάσδω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' ἐΐκάσδω.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.]

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα πάϊς, ὦ γάμβρε, τοιαύτα.

109. [51.]

Α. *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' οἴχῃ;*
Β. *Οὐκέτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἥξω.*

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

118. [137.]

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσα τόδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαϋναϊάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα
πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

119. [138.]

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

120. [139.]

ῥιπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
ἔρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

VII.

E R I N N A.

Η Λ Α Κ Α Τ Η.

1.

πίλε, ναύταισιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ,
τεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν.

2.

ρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

3.

νεκεν εἰς Ἀΐδαν κενεὰ διανήχεται ἀχώ,
δ' ἐν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὄσσε κατέρρει.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.

4.

ἐταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῷστε Προμαθεῦ,
ντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
ὶ καὐδὰν ποτέθηκ', ἧς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

5.

αι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ-ἐνθιμε κρωσσέ,

ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

6.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
„Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα·" τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' αἷς (ἄγεν) ᾔδετο πεύκαις,
ταῖσδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδὰν
ἐς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

VIII.

A L C A E U S.

Υ Μ Ν Ο Ι.

1. [20.] *)

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.
ἄς ...
ἄλικες ἱμερτὰν *)clusi sunt editionis Matthianae.

5. [22.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Χαῖρε Κυλλάνας ὂ μέδεις, σὲ γάρ μοι
θῦμος ὔμνην, τὸν κορύφαις ἐν αὔταις
Μαῖα γέννατο Κρονίδᾳ μίγεισα.

9. [54.]

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Ὤνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
ἄ ποι Κορωνήας ἐπιδεω
ναύω πάροιθεν ἀμφι . .
Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

11. [71.]

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

. . *Ὤστε θέων μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ Ϝέθεν.*

* 13. [24.]

. . . . . *Δεινότατον θέων,*
(τὸν) γέννατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μίγεισα.

II. ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΑ.

15. [1.]

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ' Ἄρῃ
κεκόσμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, κατ τᾶν λεῦκοι κατύπερθεν
ἴππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα, χάλκιαι δὲ
πασσάλοις

κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἴσχυρω βέλευς,
θώρακές τε νέοι λίνω κοῖλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·
παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὸ Ϝέργον ἔσταμεν τόδε.

18. [2.]

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο·
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

19. [3.]

Τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
ἄντλην, ἐπεί κε νᾶος ἐμβᾷ.

20. [4.]

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

21. [7.]

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

22. [10.]

Λόφον τε σείων Κάρικον.

23. [11. 12.]

ˈρες πόληος πύργος ἀρευΐοι.

25. [14.]

ιρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
ιέψει τάχα τὰν πόλιν· ἀ δ' ἔχεται ῥόπας.

26. [94 b.]

Οὐδέ πω Ποσείδαν
ʋρον ἐστυφέλιξε πόντον.

* 27.

αξον ὤστ' ὄρνιθες ὦκυν
ἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

* 28.

υ δαΐφοβος δαΐκτηρ.

* 29.

υος στρατιωτέροις.

* 30.

Τὸ γὰρ
υΐ κατθάνην κάλον.

* 31.

αν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

---

33. [67. 8.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΔΑΝ.

ˈες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
ːυ τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
ιδὴ μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις
ːάχεις τέλεσας, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,)
αις ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊων

παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὺ πέμπων.

III. ΣΚΟΛΙΑ.

34. [27.]

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὐδάτων ῥόαι.
— — — — —
— — — —
κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
μάλθακον ἀμφι . . . γνόφαλλον.

35. [29.]

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

36. [33. 32.]

Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὐποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κατ τῶ
στήθεος ἄμμι.

37 A. [5.]

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

* 38.

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

 39. [28 a.]

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἀ δ' ὥρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
ἄχει δ' ἐκ πετάλων ϝάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπο
καγχέει λιγύραν (πύκνον) ἀοίδαν, ὅτι ποτ' ἂν
φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.
ἄνθει δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μιαρώταται,
λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
ἄζει.

40.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

41. [31.]

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλαις·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρναις ἓνα καὶ δύο
πλέαις κακ κεφάλας, ἀ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

42.

Κατ τᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας χεῦον ἔμοι μύρον
καὶ κατ τῶ πολίω στήθεος.

43. [35.]

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐᾶν.

44. [30.]

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

45. [28 b.]

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.
* * * * * * *
ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιάδεος ὄττι τάχιστα
κράτηρα.

* 46.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

47. [34.]

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

48. [26.]

Κρονίδα βασίληος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχίλλεα.

49. [49.]

. . . . Ἀχίλλευ, ὃ τᾶς Σκυθίκας μέδεις.

50. [50.]

Ὣς γάρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος οὐδὲ τίμιος.

51. [59.]

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον . . . .
. . . ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας, ἁ θαλασσία λέπας.

52. [60.]

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Δινν...μένη παρίσδων.

---

53. [36.]

ͻς γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

IV. ΕΡΩΤΙΚΑ.

55. [41. 42.]

.οκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
ͻ τι Ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

56. [40.]

ɩι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

57. [37.]

ς, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

58. [43.]

. Οὐκέτ' ἔγω Λύκον
Ιοίσαις ἀλέγω.

59. [69.]

δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

60.

ːον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

61.

νας ἄνθος ὀπώρας.

* 62. [124.]

– ⏑́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

ːῳ σ' ἐδέξαντ' ἄγναι Χάριτες, Κρίνοι.

* 63. [25.]

ͻν ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

V. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

64.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λάοις.

65. [96.]

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Λελέγων πόλις.

68. [84.]

Πάμπαν δὲ τύφως ἔκ σ' ἔλετο φρένας.

* 69. [123.]

Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις.

70.

Μίγδα μάλευρον.

71.

Ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρεν.

*72. [73.]

Ἔμ' αὔτῳ παλαμάσομαι.

73. [80.]

Ὄτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

74. [81.]

Οἴκω τε περ σῶ καὶ περ' ἀτιμίας.

75. [99.]

Εἷς τῶν δυοκαιδέκων.

76. [89.]

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

77. [15.]

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

* 78. [74.]

. . *Νόον δὲ ϝαύτω*
πάμπαν ἀέρρει.

79.

Κἀπιπλεύση νάεσιν.

80. [15.]

Ἄμμιν ἀθάνατοι θέοι
νίκαν.

81. [47.]

Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέτει
κινήσαις τὸν ἀπ' ἴρας πύκινον λίθον.

82. [85.]

Αἴκ' εἴπης, τὰ θέλεις, (ἦ κεν) ἀκούσαις, τά κεν οὐ θέλοις.

83. [79.]

Τὸ γὰρ θέων ἰότητ' ὔμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον
ἀνθήσει.

84. [53.]

Ὄρνιθες τίνες οἵδ' ὠκεανῶ γᾶς ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι;

85. [68.]

Νύμφαις, ταὶς Δίος ἐξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94 e.]

Αἰ γάρ κἄλλοθεν ἔλθη τόδε, φαὶ κήνοθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

. . . *Σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔση*
(πρὸς πόσιν.) . . .

88. [72.]

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

89. [48.]

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

92. [65.]

Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφέᾳ.

93. [51.]

(Ταντάλω)
κεῖσθαι παρ κεφάλας μέγας, ὦ Αἰσιμίδα, λίθος.

94. [70.]

Ἦρ' ἔτι, Διννομένη, τῷ Τυρραδήῳ
τἄρμενα λάμπρα κρέμαντ' ἐν Μυρσιλήῳ;

95. [66.]

Ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

96. [77.]

Οἴτινες ἔσλοι
ὔμμεων τε καὶ ἄμμεων.

97. [44.]

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερος.

98. [94 d.]

Ἐπὶ γὰρ πᾶρος ὀνίαρον ἴκνηται.

99. [92.]

Πάλιν ἀ ὗς παρορίνει.

100. [78.]

Ἀμμέσιν πεδάορον.

101. [76.]

Ἀλλὰ σαύτω μετέχων ἄβας [*πρὸς πόσιν*].

102. [87.]

Ἔγω μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας.

103. [90.]

Καὶ Σκυθίκαις ὑποδησάμενος.

104. [94 e.]

Ἀπ πατέρων μάθος.

IX.

PITTACUS.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏒

Ἔχοντα δεῖ τόξον τε καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα καρδίᾳ νόημα.

X.

BIAS.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι (δὴ) βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

XI.

C H I L O.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν δὲ χρυσῷ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

XII.

T H A L E S.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·
ἕν τι μάτευε σοφόν,
ἕν τι κεδνὸν αἱροῦ·
παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντολό-
γους.

XIII.

CLEOBULUS.

1.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ – –

Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσιν
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.

2.

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
παῖδες δὶς τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

XIV.

ECHEMBROTUS.

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
τῷ Ἡρακλεῖ
νικήσας τόδ' ἄγαλμα
Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
Ἕλλησι δ' ἀείδων
μέλεα καὶ ἐλέγους.

XVII.

STESICHORUS.

I. ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΕΛΙΑι.

1. [1.] *)

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ‥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ – – – – – – – ⏑ ⏑ . . .
. . . . . ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ (⏑ ⏒)

Ἑρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἅρπαγον ὠκέα
τέκνα Ποδάργας·
Ἥρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον. . . . . . .
. . . . . ἑλισσομένους
παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισσώτρων (ἄκρα.)

2. [2.]

–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

3. [3.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏒

Θρώσκων μὲν ἄρ᾽ Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν
Μελέαγρος.

II. ΓΗΡΥΟΝΗΙΣ.

5. [5.]

. . . ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

*) Numeri adiecti sunt editionis Kleinianae.

–́ – – ⏑ ⏑ – . . . .

. . . Σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾶς Ἐρυθείας
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας, ἀργυρο-
ρίζους,
ἐν κευθμῶνι πέτρας.

7. [7.]

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον
πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

8. [10.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

Ἀέλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινεν
χρύσεον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας
ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους·
ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ παῖς Διός.

VI. ΣΥΟΘΗΡΑΙ.

14. [15.]

. . . . . ⏑ –́ ⏑ – ⏑
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒

Κρύψαι δὲ ῥύγχος
ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

VIII. ΕΡΙΦΥΛΑ.

* 17. [72.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Πάτρω' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

IX. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

* 18. [24.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Ὤικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα Διὸς κούρα
βασιλεῦσιν.

X. ΕΛΕΝΑ.

* 26. [44.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος·
οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

27. [46.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον
ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

XII. ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

* 32. [96.]

–́ ⏑ ⏑ – (⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –)
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

(– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –)

Μοῦσα, σὺ μὲν . . . .
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας μακάρων.

* 33. [75.]

* * *Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.*

34. [39.]

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.

* 35. [74.]

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς
μούνας λάθετ' ἠπιοδώρου Κύπριδος· κείνα δ' ἄρα Τυνδάρεω
κούραισι χολωσαμένα διγάμους τε
καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσάνορας * .

42. [43.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

XIV. ΡΑΔΙΝΑ.

44. [55.]

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἄγε, Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμου
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

XV. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

45. [78.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

46.

. . . ⏑ – ⏑ ⏑́͡⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Μέτειμι δ' ἐφ' ἕτερον προοίμιον.

48. [71.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

Αὐτόν σε Πυλαμάχε πρῶτον.

49. [84.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανις, Ποσειδάν.

50. [68.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . . Μάλα τοι μελιστᾶν
παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπάς τ' Ἀπόλλων·
κάδεα δὲ στοναχάς τ' Ἀΐδας ἔλαχεν.

51. [79.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

– –́ . . . .

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

52. [80.]

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων
χάρις.

53. [77.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏒

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

XVIII.

I B Y C U S.

1. [1.] *)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι Στρ.
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος βορέας,
ἀΐσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβὴς

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει
ἡμετέρας φρένας. ἀντ.

2. [2.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ᾽ ὄμμασι δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδι βάλλει·
ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,
ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

3.

⏑ ⏑ –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Φλεγέθων, ᾇπερ κατὰ νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα.

4. [3.]

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Αἰεί μ᾽, ὦ φίλε θυμέ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

5. [4.]

–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
* * * * * *
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος,
* * * * * *
καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι
θρέψαν.

6. [7.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

7. [8.]

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

9. [15.]

– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Γλαυκώπιδα Κασσάνδραν, ἐρασιπλόκαμον κούραν
Πριάμοιο
φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

16. [27.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑

–́ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

–́ ⏑ ⏑ – . . . . .

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον,
ἅλικας ἰσοκεφάλους, ἑνιγυίους,
ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ
ἀργυρέῳ . . . . .

17. [43.]

Πυκινὰς κέμφιγας πιόμενοι.

20. [37.]

Οὐδὲ Κυάρης ὁ Μήδων στρατηγός.

21. [52.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Δαρὸν δ' ἄνεῳ χρόνον ἧστο τάφει πεπηγώς.

22. [32. 33. 34.]

. . ⏑ ⏑ – ⏒

⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

. . Παρὰ χέρσον
λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

24. [51.]

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς
ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

26. [39.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἔριδος ποτὶ μάργον ἔχων στόμα
ἀντία δῆριν ἐμοὶ κορύσσοι.

27.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

XIX.

ANACREON.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1. [1.] *)

Γουνοῦμαι σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐσκατορᾷς πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

2. [2.]

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ'
ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3. [3.]

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,

---

*) *Numeri adiecti sunt* editionis meae.

Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4. [4.]

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κίεις,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

6. [7.]

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕστηκεν, νεφέλης δ' ὕδωρ
ὄμβριον Δία τ' ἄγριοι
χειμῶνες κατάγουσιν.

8. [8.]

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

9. [9.]

. . Τί λίην πέτεαι
συρίγγων κοϊλώτερα
στήθεα χρισάμενος μύρῳ;

13. [11.]

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
στίλβων καὶ γεγανωμένος.

14. [15.]

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ

συμπαίζειν προκαλεῖται·
ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

15.

Οὐ δηὖτ' ἔμπεδός εἰμι,
οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

16. [51.]

Μυθῖται δ' ἐνὶ νήσῳ
μεγίστῃ διέπουσιν
ἱερὸν ἄστυ (Νυμφέων).

17. [16.]

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παϊδὶ ἁβρῇ.

18. [5.]

Ψάλλω δ' εἴκοσι (Λυδὸν)
χορδῇσιν μαγάδην ἔχων, ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

19. [17.]

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

20. [18.]

Τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΩΝΑ.

21. [19.]

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι (δέρριον) βοός,
νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κἀθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρ-
ματα
παῖς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ
γυναιξὶν αὔτως.

---

22. [20.]

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

23. [21.]

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

24. [22.]

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

25. [23.]

Ὅς μ' ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέτεται.

28. [26.]

Ἀσπίδα ῥίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ' ὄχθας.

29. [122.]

. . . Ἐγὼ δ' ἀπ' αὖτις φύγον ὥστε κόκκυξ.

30. [27.]

μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

31. [28.]

ͻυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

32. [29.]

ʼχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
ʼ, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

33. [30.]

ʼ ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε πειθώ.

35. [32.]

ʼθόρον δὲ Μυσοί
ʼν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

36. [36.]

παθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι.

37. [34.]

ει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

38. [35.]

Χήλινον ἄγγος
πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

39. [36.]

ιων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

40. [37.]

ʼτὰς δ' ὑποθυμίδας
ʼτήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

41. [38.]

Σὲ γάρ φη
Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

42. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

43. [40.]

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

44. [41.]

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες.

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

45. [42.]

Ἐμὲ γὰρ λόγων (ἐμῶν) εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

46. [43.]

Ἔραμαι (δέ) τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

47. [44.]

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

ΠΡΟΣ ΣΜΕΡΔΙΗΝ.

48. [45.]

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεύς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

49. [46.]

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

---

51. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

52. [49.]

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

53. [50.]

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῷ.

54. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ παΐζων.

55. [53.]

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

56. [54.]

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

*57 [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

58. [56.]

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

59. [57.]

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν * *

60. [58.]

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

61. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

62. [60.]

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

63. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμίν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δή
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

64. [62.]

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστί
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

* * *

Ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ

μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

65. [63.]

Χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρεν.

66. [65.]

Ἀλλὰ πρόπινε
ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

67. [66.]

Ἀδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

68. [67.]

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

69. [73.]

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

70. [74.]

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

71. [75.]

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

72. [76.]

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεως ὄλωλεν.

* 72 B.

Ἀστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλῆς.

73. [77.]

Βούλεται ἀπεροπεὺς ἐφ' ἡμὶν εἶναι.

74. [78.]

. . . . . . *Ἐγὼ δὲ μισέω*

πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη,
τῶν ἀβακιζομένων.

---

75. [79.]

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

76. [80.]

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

77. [81.]

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

78. [82.]

(Ἐν) μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντalίζει.

79. [83.]

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

80. [98.]

Διὰ δέρην ἔκοψε μέσσην, καδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

81.

Αἴ δέ μευ φρένες
ἐκκεκωφέαται.

---

82. [94.]

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

83. [95.]

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

* 84. [85.]

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

85. [86.]

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

86. [84.]

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγή-
ματο.

87. [87.]

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

88. [88.]

Κοὐ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
ἥσυχος καθεύδει.

89. [89.]

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

90. [90.]

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ

σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηὖτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

* 92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

93. [93.]

Ὦ 'ραννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πώλου) ἐπιστρέφομαι.

97. [72.]

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

98.

* * *Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

99. [70.]

Ἀγχοῦ δ᾽ Αἰγείδεω Θησέος ἐστὶ λύρη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ᾽ ἐπὶ πυρκαΐῆς ἥδ᾽ ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ᾽ οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

102. [Ep. 2.]

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ᾽ εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

103. [Ep. 9.]

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ᾽ ἀνέθηκ᾽ ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

104. [Ep. 5.]

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ᾽ ἱδρύσατο· τόνδε δ᾽ ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ᾽ ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.]

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηΐφίλου.

σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηὖτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

* 92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

93. [93.]

Ὦ 'ραννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὥς ἀδοιάστως

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πώλου) ἐπιστρέφομαι.

97. [72.]

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

98.

* * *Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.*

99. [70.]

Ἀγχοῦ δ' Αἰγείδεω Θησέος ἐστὶ λύρη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

102. [Ep. 2.]

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

103. [Ep. 9.]

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

104. [Ep. 5.]

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.]

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

107. [Ep. 8.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

108. [Ep. 1.]

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτήν
Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐνσχερὼ ἐρχομένη,
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

109. [Ep. 3.]

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

110. [Ep. 4.]

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

111. [Ep. 10.]

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

112. [Ep. 13.]

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

113. [Ep. 16.]

Καὶ σέ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·

ὥρῃ γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σήν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

114. [Ep. 19.]

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

115. [Ep. 17.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

116. [Ep. 18.]

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

XX.

ANACREONTEA.

1. [65.] *)

Ἀνακρέων ἰδών με,
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτόν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός γε καὶ φίλευνος·
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ.
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

*) Numeri adiecti sunt editionum vulgarium.

2. [48.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω·
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.
δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.

2 B. [49.]

(*ΑΛΛΟ.*)

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μούσης·
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
. . . .
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελῶσας.
. . . .
ἑτεροπνόους ἐναύλους·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

3. [17.]

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἥφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μήτ' ἄστρα μήτ' ἅμαξαν,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
τί Πλειάδων μέλει μοι;
τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ληνοβάτας πατοῦντας,
τοὺς Σατύρους γελῶντας,
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,
καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

4. [18.]
ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ.

Καλλιτέχνα τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἤδη·
τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
ῥόδα φέρουσιν Ὧραι·
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν·
μὴ τῶν, παραινῶ, τελετῶν
μὴ ξένον μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν·
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίοις κροτῶσα.
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους
καὶ Χάριτας γελώσας
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ἅμα Φοῖβος ἀθύροι.

5. [59.]
(ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ) ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν,
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

6. [11.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

7. [15.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·

οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὐδία 'στιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἥν τις ἔλθῃ,
λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.

8. [31.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΜΕΜΕΘΥΣΜΕΝΟΝ.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμέων τε
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

9. [12.]

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδόν;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεύς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

10. [77.]

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοί

τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σύ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

11. [13.]
ΕΙΣ ΑΤΤΙΝ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι.
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω θέλω μανῆναι.

12. [14.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με,
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν· εἶτ' ἑαυτόν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον,
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσεν·
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

13. [32.]
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,

σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θές
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
καὶ Καρίης Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας.
τί φῄς; ἐκηριώθης;
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός
τοὺς Βακτρίων τε κἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

14. [9.]

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πετᾶσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ' ἠέρος θέουσα
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην γέροντα
πτεροῖσι συγκαλύψω.
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ

τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

15. [28.]
ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρόν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

16. [29.]
ΕΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰς μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰς δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος — οὐκέτ' οἶδα,
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις —
ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.

μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας μοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρ
Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρ
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντ
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδ
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχ
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξα
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμει
τί με δεῖ πόδας διδάσκ
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπ
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦ
καθελὼν ποίει Βάθυλ
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' θῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθ λου.

17. 18. [21. 22.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ᾨΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ἀπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους, οἵους πυκάζω·
τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.

τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐ των,
κραδίη, τίνι σκεπάζω
παρὰ τὴν σκιὴν Βαθ λου
κάθισον· καλὸν τὸ δρον·
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε γ

ιωτάτῳ κλαδίσκῳ.
: δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
ῥέουσα πειθοῦς·
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

19. [30.]

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ιοῦσαι τὸν Ἔρωτα
σαι στεφάνοισιν
Κάλλει παρέδωκαν.
νῦν ἡ Κυθέρεια
λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

20. [66.]

Α Λ Λ Ο.

μελὴς Ἀνακρέων,
ιελὴς δὲ Σαπφώ·
αρικὸν τόδε μοι μέλος
εράσας τις ἐγχέοι.
τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ,
καὶ Διόνυσος εἰσελθών,
καὶ Παφίη λιπαρόχροος,
καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

21. [19.]

Α Λ Λ Ο.

ἡ μέλαινα πίνει,
ι δὲ δένδρε' αὖ γῆν·
ι θάλασσα δ' αὔρας·
ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

22. [20.]

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

'αντάλου ποτ' ἔστη
ς Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
ταῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
δίονος χελιδών.
ι' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·

μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δέ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτει με.

23. [1.]

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δέ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γάρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

24. [2.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

25. [33.]

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδόν
ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιήν·
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεί
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρούς
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.

ἦχος οὖν γένηται;
'ὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

26 A. [16.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ὨιΔΑΡΙΟΝ.

μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

26 B. [55.]

ἰσχίοις μὲν ἵπποι
ὸς χάραγμ' ἔχουσιν·
Παρθίους τις ἄνδρας
ὁρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

27 A. [41.]

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

νὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
ὰ Λημνίαις καμίνοις
ιέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ι λαβὼν σίδηρον.
ἰας δ' ἔβαπτε Κύπρις
τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
ιαρὸν δόρυ κραδαίνων
ις ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό..
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησίν.

27 B. [46.]

επὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·
πὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]
ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν.
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς·
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπεν·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

30. [4.]]
ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.

τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

31. [3.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποτ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίζεις ὀνείρους.
ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μέν
ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
παρὰ δ' ἱστίην καθῖσα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστιν,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

32. [43.]
ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,

χὡπόσα φέρουσιν ὧραι.
σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
θέρεος γλυκὺς προφήτης·
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

33. [40.]
ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισιν
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον· παταχθείς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθείς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρός
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἁ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

34. [23.]
ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὖν τὸ μὴ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδύν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

35. [8.]
ΟΝΑΡ.

Διὰ νυκτῶν ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησιν,
γεγανυμένος Λυαίῳ
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς

δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

36. [41.]
ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

37. [47.]
ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν·
ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστιν,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

38. [24.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,

χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετέ με φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ἡμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

39.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

40. [42.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩιΔΑΡΙΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά·
στυγέω μάχας παροίνους.
πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθηλέσ' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

41. [6.]

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩιΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν
ῥοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους

χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἁδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
προχέει λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

42. [5.]

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·
ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

43. [25.]

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ ΩιΔΑΡΙΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον,
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

44. [37.]

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες βρύουσι ῥόδα·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.

ζαφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν·
νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει.]
καρπὸς γαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

45. [38.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν
μιμούμενος χορεύσω,
σκῆπτρον ἔχων τὸν ἀσκόν.
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελίχρουν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
(νέων πλέον δὲ πίνω.)

46. [26.]
ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΤΗΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφής τε κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
* * * *
φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

47. [32.]
ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων ὁ Λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δέ τι καὶ τερπνόν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
τέρπει με κἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

48. [39.]
ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

"Οτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμεῦ ἦτορ ἰανθέν
λιγαίνειν ἄρχεται Μού-
σας.
* * * * * *
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαί
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τόν οἶνον,
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κού-
ρην
κατέχων Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τοῦτό μοι μόνῳ τὸ κέρδος·
τοῦτ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάν-
των.

49. [34.]
ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοὶ πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον, τἀμά
δῶρα, φίλα, διώσῃ.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκά
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

50. [36.]
ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδά-
σκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων,
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ στέφουσι κάραν·

βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον·
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

51. [54.]
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις σ' ὁμιλεῖν
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα·
τότε δή, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με Κυβήβα·
παράδος· θέλω στέφεσθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
φερέτω ῥοῦν ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

52. [35.]
ΕΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
δοκεῖ τις εἶναί μοι Ζεύς·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδονίην γυναῖκα.
περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

53. [53.]
ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τέρεινον
συνέταιρον αὐξίμολπον·
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις

προσάγειν τ' Ἔρωτος ἄνθος.
τῷ σοφῷ τί δ' αὖ; τί τερπνόν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

54. [53.]
(ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.)

Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητόν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα·
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίῳ.

55. [50.]
ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτήν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἵν', ὅταν τέμνωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

56. [51.]
ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον;
ἆρα τις μανεῖσα τέχνα

ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης;
ἆρα τις ὕπερθε λευκάν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
νόος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτάν,
βρύον ὣς ὕπερθε λευκόν,
ἁπαλόχροος Γαλήνη
δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθέν,
διαφαίνεται Γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες.
χορὸς ἰχθύων δὲ κύρτος
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

57.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός,
ὅταν με φεύγει κραιπνῶς
διηνέμοις τε ταρσοῖς,
ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει·
οὔ μιν διώκω· τίς γάρ
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθείς
τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν με θυμός
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας,
φέρων μέθαν μοι φροντίδων,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένωμαι λαρός.
ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
μάτην δόλοις με θέλγεις·
πλέον τι χρυσοῦ νεῦρα·
πόθους κέκλυθι ἀδεῖς.

58. [52.]

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες

μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων,
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον·
ὃν ὅταν πίνῃ γεραιός,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθείς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ᾽ ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

59.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ᾽ ἔπεστι παντί
σοφίης λαχόντ᾽ ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τις κύκνος Καΰστρου
ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλος ἠχῇ.
σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λαλέω δ᾽ ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γὰρ ἔστι κούρα·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον·
φύσεως δ᾽ ἄμειψε μορφήν·
φυτὸν εὐθαλὲς δ᾽ ἐπηχεῖ.
ὁ δὲ Φοῖβος, ᾗε Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

60.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμηνας
μανίην μανεὶς ἀρίστην;
τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης

ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
φιάλην πρόπινε παισίν,
φιάλην λόγων ἐραννήν.
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον

* * * * *

61.

Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν·
λύρην δ' ἄλυπα παστάδων
φιλαμάτων τε κεδνῶν
πόθων κύπελλα κρίνει.
ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις·
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν·
ξείνοις σὺ δ' ἄγχι μουσῶν
δόλοις ἀπίστοις ἀνδάνοις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
ἀχανδέας ὀρίνεις
αἴγλην τε λαμπρύνεις.

62.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρόν
μέλπομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδων·
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

63.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι.

64.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

65.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσει.

XXII.

L A S U S.

1.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΙ ΔΗΜΗΤΡΑ.

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοι' ἄλοχον Με-
λίβοιαν,
ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῆδα
βαρύβρομον ἁρμονίαν.

XXV.

T E L E S I L L A.

1.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἅδ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

XXVI.

S I M O N I D E S.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩι ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ.

*4. [9.]

⏕ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

---

*) **Numeri adiecti *sunt* editionis Schneidewinianae.**

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας
ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

ΣΚΟΠΑι ΤΩι ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΩι

5. [12.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – ⏑ –́ –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Στρ. α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι
χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον,
ἄνευ ψόγου τετυγμένον·

ὃς ἂν ᾖ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς,
πολιν δίκαν
ὑγιὴς ἀνήρ· οὐδὲ μή μιν ἐγώ
μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἠλιθίων
ἀπείρων γενέθλα.
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον
νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλε-
πὸν φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι
μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ.
πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς (τις)·
καὶ τὸ πλεῖστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέοισιν.

Στρ. γ'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα
μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύ-
μεθα χθονός·
ἐπί τ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

---

7. [17.]

ΑΝΑΞΙΛΑι ΡΗΓΙΝΩι ΑΠΗΝΗι

⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⊥ ⏑ – –

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

---

8. [20.]

ΓΛΑΥΚΩι ΚΑΡΥΣΤΙΩι ΠΥΚΤΗι.

⏑́ ⏑ ⏑̄ – ⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

. . . . *Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία*
χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος.

---

10. [28.]

ΑΣΤΥΛΩι ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΗι.

. . . –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . *Τίς δὲ τῶν νῦν τοσσάδε*
πετάλοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

---

12. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏔ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – . . . . . .

Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ
Ζεὺς ἄματα τέσσαρα καὶ δέκα, λαθάνεμόν τέ μιν
ὥραν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας
ἀλκυόνος.

13. [19.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

⏑⏑́ ⏑

Ἐπέξαθ᾽ ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς εὔδενδρον ἀγλαὸν Διὸς
τέμενος.

14. [11.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Πῖνε, πῖν᾽ ἐπὶ συμφοραῖς.

* 15. [15.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

–́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἱπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ᾽ ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

* 16.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

. . . *Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἄρθη.*

* 17. [16.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

* 23.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωποί σφας παραΐξαν ἔρωτες ναΐας
κλαΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

29. [43.]

⏑ ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ –
⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ –
⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ –

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων.

30. [44.]

– ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⊥ –
⊥ ⏑ – ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ –
⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⊥ ⏑ – ⏓ . . . .

Οἷος (δὲ κύων) ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον
πέταται θάνατον κεροέσσᾳ
εὑρέμεν ματεύων ἐλάφῳ·
τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν σφέτερον κάρα
πάντ' ἐπ' οἶμον.

31. [45.]

⏑ ⊥ ⏑ – – . . .
⏑ ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ –
⏓ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν,
ἐλαφρὸν ὄρχημ' οἶδα ποδῶν μιγνύμεν·
Κρῆτά μιν καλέοισι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

ΘΡΗΝΟΙ.

32. [46.]

ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

– ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
⏒ – –́ ⏑ – ⏑ –́ . . .

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσῃς ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γάρ, οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας
οὕτως ἁ μετάστασις.

---

36. [51.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏓

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες ἡμίθεοι,
ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον
ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσσαντες.

* 37. [50.]

S t r o p h a.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏒ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – .
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏓

E p o d u s.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ – ⏑͡⏑́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑͡⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Στρ.

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ
ἄνεμος τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
δείματι ἤριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα,
εἶπέ τ'· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ [τ'] ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
δούρατι χαλκεογόμφῳ,
νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ σταλείς·
ἅλμαν δ' ὕπερθε τεᾶν κομᾶν βαθειᾶν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγον,
πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.

Ἐπ.

Εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι δ', εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω δ' ἄμετρον κακόν·
μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

* 38. [52.]

⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

* 39. [54.]

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – . . .

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μελη-
δόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοί
ὅστις τε κακός.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

40. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι
πωτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοί
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

41. [18.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἄητα τότ' ὦρτ' ἀνέμων,

ἃ τις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

42. [69.]

–́⏑⏑ – – –́⏑ – – –́⏑ ⏓

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

43. [72.]

–́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑⏑ –́⏑⏑ – ⏑ –́⏑ ⏓

Σχέτλιε παῖ, δολόμητις Ἀφροδίτα
τὸν Ἄρει κακομαχάνῳ τέκεν.

44. [73.]

. . – ⏑ –́⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –
–́ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

. . Ἔνθα χερνίβεσσιν ἀρύεται
Μοισᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἁγνὸν ὕδωρ.

46. [75. 77.]

– –́⏑⏑ – ⏑⏑ – – –́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ –́⏑ –
–́⏑⏑ – ⏑⏑ – – –́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ –́⏑ ⏓
–́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ –́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – ⏒

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ' ἐπέρχεται
πάντα θεριζομένα· μή μοι καταπαύετ', ἐπείπερ ἄρξατο
τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

47. [76.]

. . . ⏑ – – –́⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏒
– –́⏑⏑ – ⏑⏑ – . .

. . . Ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσιν, (ὥστε) μέλισσα
ξανθὸν μέλι μηδομένα.

49. [91.]

–́⏑⏑ – ⏑⏑ – – –́⏑ – ⏑⏑ . . .

Καὶ σὺ μέν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, ἵλαθι.

50. [94.]

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑⏑ ⏑ –

Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοί.

51. [7.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Ἴσχει δέ με πορφυρέας ἁλὸς ἀμφιταρασσομένας
ὀρυμαγδός.

52. [26.]

. . . (– ⏑ ⏑ –) ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ – –

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ ⏓

. . . (*Εὐρυδίκας*) *ἰοστεφάνου*
γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

53. [25.]

. . . . – –́ ⏑ – –

– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ – –

. . . . *Ὃς δουρὶ πάντας*
νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν
Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

54. [29.]

. . . – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – – . . . . . ⏑ ⏑ – –

Φοινίκεον ἱστίον ὑγρῷ
πεφυρμένον πρινὸς ἄνθει . . . ἐριθάλλου.

55. [30.]

⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ – –

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα πρότερος ἐλθών.

57. [10.]

⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – –
⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊥ –
⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏓
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏑ – –

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
ἀενάοις ποταμοῖσιν ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντία θέντα μένος στάλας;
ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

58. [32.]

⊥ ⏑ – ⏑ ⏒
⊥ ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ ⏑ – –
⊥ ⏑ – ⏑ – ⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ –
⊥ ⏑ – ⊥ ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏓
– ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⊥ ⏑ – ⏑ ⊥ ⏑ – ⊥ ⏑ – ⏓
⏒ – ⊥ . . . .

Ἔστι τις λόγος
τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
νῦν δέ μιν θοὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.
οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς

ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκηταί τ' ἐς ἄκρον
ἀνδρείας. ——

59. [83.]

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φὴρ ἔστυγε πύϊρ.

60. [24.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς
ἐκείνων.

62.

– –́ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ . . . .

Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις, ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταρρίπτει θεός.

63. [104.]

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἔσχατον δύεται κατὰ γᾶς.

64. [105.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . . .

. . . . *Παρὰ χρυσὸν ἑφθόν*
ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων.

65. [106.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑͡⏑́ ⏑ ⏓

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

66. [107.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

67. [109.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

68. [110.]

. . . . . ⏑ –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . . Ἐπεὶ
πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

69. [111.]

⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

70. [116.]

. . . . . ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏓
– ⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏓

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

71. [117.]

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
– ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – –

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

72. [119.]

. . . – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏓

. . . . Πορφυρέου
ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

73. [120.]

⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Εὖτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι,
χλωραύχενες, εἰαριναί.

74. [121.]

⏒ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

75. [124.]

Ἐξελέγχει ὁ νέος οἶνος οὔπω πέρυσι δῶρον ἀμπέλου· ὁ δὲ μῦθος ὅδε κενεόφρων, κούρων δέ.

76. [125.]

. . . . ⏑ ⏑ – – ⏒ ⏑ – – ⏒ ⏑ – –

. . . . *Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται.*

77.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ.

79. [133.]

– ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ –

Οὗτος δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων.

80. [147 c.]

⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἕνα δ' οἶον ἔνεικε θεὰ μέγαν εἰς δίφρον.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

82.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

84. [59.]

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗΝ.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,

παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστυ, νέμοντες,
*οἳ * κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων*
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων δ' ὥριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

---

85. [60.]

(Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·)
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν·
παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

86. [11.]

* * *Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.*

87. [65.]

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

* 88. [67. 68.]

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ χλεύης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται,
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

* 90. [149.]

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

91. [150.]

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

92. [151.]

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

* 93.

Τούσδε ποθεῖ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις.

94. [152.]

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

95. [153.]

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

96. [154.]

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

97. [155.]

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

98. [157.]

Ὦ ξεῖν', εὔυδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἅμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ῥεῖα δὲ Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.

99. [158.]

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι
δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
ὀστέα δ' ἅμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

100. [159.]

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

101. [160.]

Οὗτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλάς
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

* 102. [161.]

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηΐθόοι.

103. [165.]

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνός
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

104. [166.]

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἐλευθερίαν.

105.

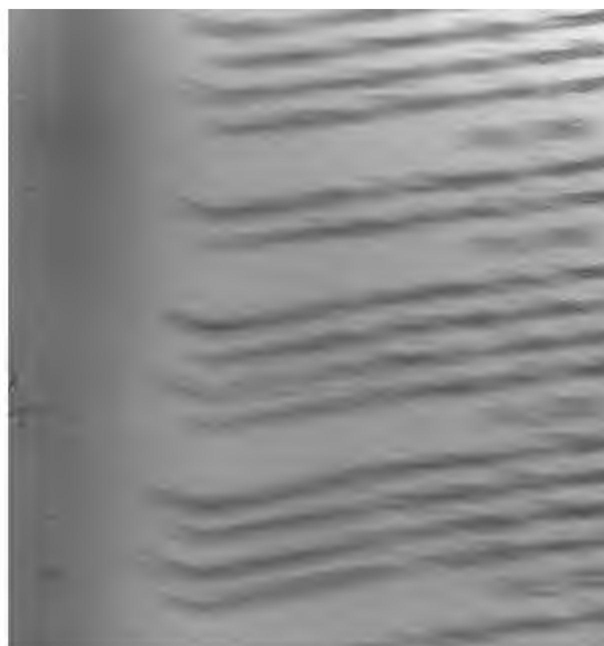
Οἵδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις,
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν·
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

106.

Τῶνδέ ποτ' ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστούς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλα-
μῖνος,

113. [173.]

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

114. [61.]

Φῆ τότε Πρωτόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήξεις
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

115. [62.]

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

116. [63.]

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

117. [64.]

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελεν Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νειφομένας ἀμφὶ Μεθουριάδος·
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

118. [174.]

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

119. [175.]

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἵκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην.

120. [176.]

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννόν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

121. [177.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε πόλη.

122. [178.]

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

123. [179.]

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

124. [180.]

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρός
χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός·
οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφονης θάλαμον.

125. [209.]

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται

νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλεΐσας,
'Ολυμπίᾳ δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ,
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὔμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

126. [181.]

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

127. [182.]

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθών, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

128. [184.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου.

129. [183.]

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

130. [185.]

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα Λυκάς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ' ἀρίδηλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

131. [187.]

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

132. [188.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου

δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν.

133. [189.]

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

134. [190.]

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

* 135. [192.]

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίῃ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

136. [193.]

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρός
ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωρίδ' ἁλισκομένην.

137. [194.]

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητᾶν
ἐστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

138. [198.]

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων
Παυσανίας, Φοίβῳ μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

* 139. [195.]

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

140. [199.]

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινόν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

141. [196.]

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἓξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρέτου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

142.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἵδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

143. [200.]

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαΐ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

154. [212.]

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

155. [213.]

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ τρὶς ἐπισχερώ, οὐδ' ἐγένοντο
ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβᾳ Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

156. [214.]

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

157. [215.]

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα — διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθός
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος· —
ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

158. [216.]

Κρὴς Ἄλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλὼν
πύξ.

159. [217.]

Τόνδ' ἀνέθηχ' Ἑρμῆν Δημήτριος, ὄρθια δ' οὐχί,
ἐν προθύροις.

160. [218.]

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

161. [219.]

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

162. [221.]

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔνι μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

163. [223.]

Πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

164.

Εὔχεό τοι δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον
αἶνον ἔχεις Χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

165.

Σῶσος καὶ Σωσὼ σωτήρια τόνδ' ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθείς, Σωσὼ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

(Π Α Ι Γ Ν Ι Α.)

168. [227.]

Τῇ ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

169. [186.]

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

170. [288.]

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

171. [229.]

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν ἄειδε·
υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

172. [230.]

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

173. [231.]

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

174. [224.]

*Φοῖβος ἐσαγεῖται * Τυνδαρίδῃσιν ἀοίδησαν*
ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

---

175. [156.]

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

176. [66.]

. . . Ὁ τοι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

177.

Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας
κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσιν.

EPIGRAMMATA FALSO SIMONIDI TRIBUTA.

178.

Βοίδιον ηὐλητρὶς καὶ Πυθιὰς αἵ ποτ' ἐρασταὶ
σοὶ Κύπρι τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν·
ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἱ ζῶναι καὶ πόθεν αἱ πίνακες.

179.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα,
ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων·
αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρὶ
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν·
οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θὴρ
μεῖναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείᾳ
ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

180.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

181.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσῃς εἷλε κλέος τραγικῆς.

182.

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἰναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπᾳ ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει, Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἦς ἀπ' Ἀδράστου,
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

183.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,

οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου·
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κἠν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

184. [171.]

Οὗτος Ἀνακρείοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

185 A.

A. Τίς ἅδε; B. Βάκχα. A. τίς δέ μιν ξέσε; B. Σκόπας.
A. Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος ἢ Σκόπας; B. Σκόπας.

185 B.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

186.

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἕνεκα.

187.

A. Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; B. Δωριεὺς ὁ Θούριος.
A. Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; B Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,
δεινᾷ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

188.

Ἴσθμια δίς, Νεμέᾳ δίς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

XXVII.

TIMOCREON.

ΜΕΛΗ.

1.

Stropha.

. . . .
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Epodus.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– ⏖ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –

ἀντ.

Ἀλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ, ἐπῳδ.
ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα
ξεῖνον ἐόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δέ
τρί' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρίων ὑπόπλεως·
Ἰσθμοῖ δὲ πανδόκευε γλοιῶς ψυχρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ' ἤσθιον κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους γενέσθαι.

2.

–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

3.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ . . . .

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μήδοισιν ὡρκιατόμει,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί·
οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

6.

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

8.

ΣΚΟΛΙΟΝ.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ – – –́ – – –́ ⏑ ⏓

Ὤφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θα-
λάσσῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' (ἔστ') ἐν ἀνθρώποις κακά.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

9.

Ὧι ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

10.

Κηΐα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηΐα φλυαρία.

XXIX.

CORINNA.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

1.

⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒

Τοὺ δέ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάωνος, ἄναξ
Βοιωτέ.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ

2.

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

Νίκασ᾽ ὁ μεγαλοσθένης
Ὠαρίων, χώραν τ᾽ ἀπ᾽ ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

9.

Ἦ διανεκῶς εὕδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

10.

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

Ἰώνει δ᾽ εἱρώων ἀρετὰς
χειρωνάδων ἀΐδω.

11.

‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ᾽ Ἄρευα πουκτευῖ.

14. 15. 16. 17. 18.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

19.

. . . – – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – –

. . . . (*Εὐωνυμίης*)
πῆδα ϝὸν θέλωσα φίλης
ἀγκάλης ἑλέσθη.

20.

⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –

Κλία γέροντ' ἀϊσομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγασε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

21.

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑
⏖́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ ⏓

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἱώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

23.

Θέσπια καλλιγένεθλε φιλόξενε, μουσοφίλητε.

XXX.

LAMPROCLES.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

⏑ ⏑́ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον
ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἁγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

2.

. . . . . . – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Αἶτε ποταναῖς
ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεῖσθε.

XXXI.

PRATINAS.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1.

⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
– ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏓
⏑́⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –

⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν' ὄρεα σύμενον μετὰ Ναϊάδων
οἷά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερὶς βασίλειαν· ὁ δ' αὐλός
ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
ἔμμεναι στρατηλάτας.
παῦε τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ
ποικίλου προαχέοντα·
φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ'
ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον.
ἦν ἰδού· ἅδε σοι δεξιά
καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε·
κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκος ἐς χορόν.

3.

. . . . – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – –

Οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

5.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ (⏑ –) ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –

* * *

⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαστὶ μοῦσαν,
ἀλλὰ τὰν μέσαν . . νεῶν ἄρουραν αἰόλιξε τῷ μέλει.

* * *

Πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ λαβράκταις Αἰολὶς ἁρμονία.

XXXII.

PHRYNICHUS.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω, πολεμαδόκον, ἁγνὰν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον αἰεὶ παρθένον.

2.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος,

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

XXXIII.

DIAGORAS.

1.

ΕΙΣ ΑΡΙΑΝΘΗΝ ΑΡΓΕΙΟΝ.

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – × – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν,
αὐτοδαὴς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἕρπει.

2.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΔΩΡΟΝ ΜΑΝΤΙΝΕΑ.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.

XXXV.

CYDIAS.

1.

–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –̇ ⏑ –

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν.

---

4. [2.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος
θρώπων βιᾶται.

* 6. [5.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̲

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

–́ ⏑ – – –́ ⏑ . . . .

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον
εἶδε νικάσαντα.

* 7. [6.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

* 8. [7.]

. . . . – – –́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – –

Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

* 9. [8.]

. . . – – ⏑ ⏑ – ⏑ . . .

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̲

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . . . Νίκα γλυκύδωρος . . .
ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρ
τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

Υ Μ Ν Ο Ι.

11. [10.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̲

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑̲

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

Π Α Ι Α Ν Ε Σ.

13. [12.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλα
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ'
ὕμνοι φλέγονται.

14. [13.]

⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – –́ . . .

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

19. [18.]

–́ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑́⏑ –́ ⏑ –
⏑́⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται
διατελεῖν βίον· ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
ἑὸν ἰάπτεται
κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

20. [18.]

⏑́⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –

Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

21. [19.]

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

22. [20.]

– – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏓
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ . . .

δία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἱρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει
ːθεια.

23. [21.]

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏖ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

χ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος
Ἰτωνίας
παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

ΕΡΩΤΙΚΑ.

24. [23.]

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– – –́ ⏑ – ⏒

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις,
κὸν ἀντείνασα πῆχυν.

* 25. [24.]

– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς.

* 26. [25.]

⏑ – ⏑ –́ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ
ιὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

* 27. [26.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Γλυκεῖ' ἀνάγκα *Στρ. α'.*
σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας
Στρ. β'.
ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
Στρ. γ'.
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα (καρπὸν)
νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

28. [27.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός, οὔτε πορ-
φύρεοι τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς
εὐμενής
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶ-
νος ἡδύς.

* 29. [30.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν, ὁσίαν,
ἁγνὰν Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

30. [4.]

. . . . – –́ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Φάσωμεν
πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

31. [22.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Ὦ Περίκλειτε, τἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

33. [32.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ . .

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον, ὧδέ τ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

34. [33.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –

⏑̣ ⏑ – (⏑ –́) ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – . . .

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν νούσων
εἰσὶ καὶ (κακῶν) ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

35. [35.]

. . . – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

36. [36.]

. . – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑

Θνατοῖσι δ᾽ οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ᾽ ὄλβος οὔτ᾽ ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις
στάσις,
ἀλλ᾽ ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα.

37. [37.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

38. [38.]

⏑ –́ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑́ –́ ⏑ –

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

39. [39.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

40. [40.]

– ⏕́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –

: δᾳδοφόρε Νυκτὸς μελανοκόλπου θύγατερ.

41. [15.]

· ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

, – ⏑ ⏑ – ⏕́ ⏑ – ⏓

δάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα
δαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

42. [42.]

– ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ ⏓

:ητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

43. [43.]

– – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

ὶν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

44. [60.]

– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –

; μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

45. [41.]

– –́ ⏑ –

μυριν πόντου φυγών.

46.

– ⏑ ⏑ –

ενέων δ' ἀϊδής.

47. [59.]

. –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

:ται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

48. [28.]

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναΐδῶν ἱμερόεντα χορόν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

49. [29.]

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

XXXVIII.

MELANIPPIDES.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

1.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏖́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ ⏓

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν ἐνεῖδος,
οὐ δίαιταν τὰν γυναικείαν ἔχον,
ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντ' ἀν' εὔδι ἄλσεα,
πολλάκις θήραις φρένα τερπόμεναι,

ἱερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέρματα.

ΜΑΡΣΥΑΣ.

2.

. . . . –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

. . . . Ἁ μὲν Ἀθάνα
ὄργαν' ἔρριψέν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ'· Ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα,
οὔ με τᾷδ' ἐγὼ κακότατι δίδωμι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.

3.

⏑ –́ –́ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας
ἄχεα βροτοῖσιν προχέων Ἀχέρων.

4.

– –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
τὸ πρὶν ἐόντες ἄϊδριες οἴνου,
τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὦν ὄλοντο,
τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

5.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –

Ἐπώνυμον, δέσποτ', οἶνον Οἰνέως.

6.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ –

Κλῦθί μοι, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
τᾶς ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

7.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδ πόθον.

XL.

ARIPHRON.

⏑ ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̇ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμ λειπόμενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,

ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ
πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων
ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφυ.)

XLI.

LICYMNIUS.

1.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Μυρίαις παγαῖς δακρύων Ἀχέρων ἀχέων τε βρύει.

2.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ . . .

. . . Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθμεύει. . . .

3.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓

Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς ἀναπεπταμένοις
ὄσσοις ἐκοίμιξε κοῦρον.

4.

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

* * *

-́ ⏑ – – -́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– -́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – -́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏒ -́ ⏑ – ⏒ -́ ⏑ – – -́ ⏑ –

Λιπαρόμματε μᾶτερ, ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινά,
πραΰγέλως Ὑγίεια.

* * *

Τίς γὰρ ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

XLII.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

. . ⏑ ⏑ – –
-́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – -́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ -́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
-́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – -́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – -́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

. . . . *Κατὰ χειρὸς δ'*
ἤλυθ' ὕδωρ· ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ πρόχῳ
φέρων ἐπέχευεν·
εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων
κλάδων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ', ἕτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν μέχρι ου
πλήρωσαν οἶκον·

ἐὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς
εφάνοις λακάναις παροψίσι τ' ὀξυβάφων πλήρεις
σύν τε χλιδόωσαι
οδαποῖσι τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾶς
δελεασματίοισιν.
* πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι
δ' * *
δ') ἔπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φι-
λότας, ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς τὸ
μέγιστον
' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγχέλεά τινες ἄριστον,
ροιτοιωνητεμων πλῆρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
ὰ δὲ κακκάβι' ἦς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
ίον ἄλλο, * * * * *
ρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καί σηπιοπουλυ-
ποδείων
) ἁπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν
ράπεξος ὅλος νῆστις συνόδων
ιός, ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
ίδες, ὦ φίλε, κἀξανθισμέναι καρῖδες αἱ κυφαὶ
παρῆλθον.
ιματίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραί θ'
ἀδυφάρυγγες
ων τε στεγαναὶ φυσταὶ μεγάθος κακὰ κακκάβου
γλυκυου ὄξιος * *
ιλὸς θοίνας καλεῖται παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν,
σάφ' οἶδα.
άδε ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθες τέμαχος θύννου
μόλεν ὀπτὸν ἐκεῖθεν
ιόν, ὅθεν γλυφὶς τέτμενον εὐθὺς ἐπ' αὐτάς
ὑπογαστρίδας διανεκέως ἐπάμυνε

* * *

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Λιπαρόμματε μᾶτερ, ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινά,
πραΰγελως Ὑγίεια.

* * *

Τίς γὰρ ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

XLII.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

. . . ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏓

. . . . Κατὰ χειρὸς δ'
ἤλυθ' ὕδωρ· ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ πρόχ
φέρων ἐπέχευεν·
εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτα
κλάδων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ', ἕτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν μέχρι ο
πλήρωσαν οἶκον·

πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς
ράνοις λακάναις παροψίσι τ' ὀξυβάφων πλήρεις
σύν τε χλιδόωσαι
θαποῖσι τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾶς
δελεασματίοισιν.
πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι
δ' * *
δ') ἔπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φι-
λότας, ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς τὸ
μέγιστον
ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγχέλεά τινες ἄριστον,
οιτοιωνητεμων πλῆρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
ταρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
δὲ κακκάβι' ἧς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
ιν ἄλλο, * * * * *
ῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καί σηπιοπουλυ-
ποδείων
ἁπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν
ιπεξος ὅλος νῆστις συνόδων
ς, ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
θες, ὦ φίλε, κἀξανθισμέναι καρῖδες αἱ κυφαὶ
παρῆλθον.
ιατίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραί θ'
ἀδυφάρυγγες
ιν τε στεγαναὶ φυσταὶ μεγάθος κακὰ κακκάβου
γλυκυον ὄξιος * *
ὸς θοίνας καλεῖται παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν,
σάφ' οἶδα.
θε ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθες τέμαχος θύννου
μόλεν ὀπτὸν ἐκεῖθεν
ν, ὅθεν γλυφὶς τέτμενον εὐθὺς ἐπ' αὐτάς
πογαστρίδας διανεκέως ἐπάμυνε

* * π' ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθ'.
ἀλλ' ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ' ἐπαλλάξαι δύνατ' ἐπικρατέως ἔγωγ' ἔτι, κοῦ κε λέγοι τις.
πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμόν
σπλάγχνον, ἔπειτα δὲ νῆστις
δέλφακος οἰκετικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὀσφὺς καὶ μινυρίγματα θερμά·
καὶ κεφάλαιον ὅλον διάπτυχες ἑφθὸν ἀπερπευθηνὸς ἀλεκτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκεν·
εἶτα δίεφθ' ἀκροκώλια, σχελίδας τε μετ' αὐτῶν
λευκοφορινοχρόους, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιόν τε σεσιλφιωμένον.
ἑφθά τ' ἔπειτα κρέ' ὀπτά τ' ἄλλ' ἐρίφων τε καὶ ἀρνῶν·
ἀθυπέρωμα καρὸς χορδὰ γλυκίστα,
μιξεριφαρνογενής, ἂν δὴ φιλέοντι θεοί· τούτων (σὺ μέν), ὦ φιλότας, ἔσθοις κε· λαγῷα δ' ἔπειτ' ἀλεκτρυόνων τε νεοσσοί,
περδίκων φασέων τε χύδαν ἤδη παρεβάλλετο θερμὰ πολλά...
καὶ μαλακοπτυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξανθόν τ' ἐπεισῆλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπακτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις
ἦμεν ἔφασχ' ἁπαλόν, κἠγὼν ἐφάμαν· ὅτε δ' ἤδη
βρώτυος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι,
τῆνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν,

σμήμασιν ἰρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες
*τόσσον, ὅσαν (τις) ἔχρῃζ', ἐκτρίμματά τε * * λαμπρά*
σινδονυφῆ, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ' ἀμβροσιόδμα
καὶ στεφάνους ἰοθαλέας.

3.

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας λιπαραυγεῖς,
πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἴσφερον γεμούσας,
τὰς ἐφήμεροι καλεῦντι νῦν τραπέζας (δευτέρας,)
ἀθάνατοι δέ τ' Ἀμαλθείας κέρας.
ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάρμα βροτοῖς,
λευκὸς μυελὸς γλυκερός,
λεπτοῖς ἀράχνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις
συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδῃ τις
μαλογενὲς πῶϋ λιπόντ' ἀνάγκαις
ξηρὸν ἐν ξηροῖς Ἀρισταίου παλιρρύτοισι παγαῖς·
*τῷ δ' ὄνομ' ἦς ἄμυλος· χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μαλεραῖς **
** * * * * * * τὰν δεξαμέναν ὅ τι κα διδῷ τις· ἃ Ζανὸς καλεῦντι*
τρώγματ'· ἔπειτ' ἐπένειμεν ἐγκατακνακομιγὲς πεφρυγμένον
πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἁδύ
βρῶμα τὸ παγκατάμικτον· ἀμπυρικηροιδηστίχας παρεγίνετο τούτοις
σταιτινοκογχομαγὴς ὅ τε σεσελειοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας.
*ἁδέα δὲ * * κυκλώθ' ὁλόφωκτ' ἀνάριθμα,*
καὶ μελίπηκτα τετυγμέν' ἄφθονα σασαμόφωκτα·

τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι συγκατάφυρτος ἦς ἄμυλος πλαθανίτας·
σασαμοτυροπαγῆ δὲ καὶ ζεσελαιοπαγῆ πλατύνετο σασαμόπαστα
πέμματα, κᾆτ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς ἁπαλαῖς θάλλοντες ὥραις,
ᾠά τ', ἀμυγδαλίδες τε τῶν μαλακοφλοΐδων ... τε τρωκτά τε παισίν
ἀδυΐδη κάρυ', ἄλλα τ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν
ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοί τε λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾶς·
ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον καὶ θαύμασαν αὔτ' ἐπί τ' ᾔνησαν. * *

4.

* * Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου
εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
πραΰ τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν
πάντας ἄγει. * *

*6.

–́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

8.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏒

⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

Ὦ καλλιπρόσωπε
χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια,
χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων.

9.

– ⏑́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

10.

. . . ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ – –

. . . Ἔθυσας; ἀντιθύσῃ.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

13.

⏖́ ⏑ – ⏑́ ⏖ ⏑ . . .

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

* 14.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ . . . .
χρυσορόφων Νυμφέων εἴσω (ἴσαν) θαλάμων.

15.

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
ἱροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

16.

– ⏑́ – – – ⏑́ – –

Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

XLIII.

TIMOTHEUS.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.

* 2.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –

Διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων,
διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.

* 3.

ὅτ' ἀέξεται ἁλίου αὐγαῖς.

ΚΥΚΛΩΨ.

4.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Οὔ τοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἔχευε δ' ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον·
εἴκοσιν δὲ μέτρ' ἀνέχευεν, ἔμισγε δ'
αἷμα Βακχίου νεορρύτοις δακρύοισι Νυμφᾶν.

ΝΙΟΒΗ.

* 6.

Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

7.

⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏑ –́

Τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελοτρεφῆ.

ΠΕΡΣΑΙ.

8.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον.

9.

⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏖́ ⏑ –

Σέβεσθ' αἰδῶ σύνεργον ἀρετᾶς δοριμάχου.

* 10.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ἄρης τύραννος· χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

11.

⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑⏑ – –́ ⏑ – ⏒

–́ – – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρυξ ὅτ' εἶπεν·
νικᾷ Τιμόθεος Μιλήσιος
τὸν Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

12.

–́ – – ⏑ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά,
καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Σύ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
ἀκτῖσι λαμπραῖς Ἅλιε βάλλων,
πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἴε Παιάν.

* 14.

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

15.

Οὔθ' ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρως,
ὁ Κύπριος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκις,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὁρκίων δίκας.

XLIV.

TELESTES.

ΑΡΓΩ.

1.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏑⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον
δῖαν Ἀθάναν,
δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος
ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν,
ᾇ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά,
καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

Σύ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
ἀκτῖσι λαμπραῖς Ἅλιε βάλλων,
πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἴε Παιάν.

* 14.

⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

15.

Οὔθ' ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρως,
ὁ Κύπριος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκις,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὁρκίων δίκας.

XLIV.

TELESTES.

ΑΡΓΩ.

1.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

Ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον
δῖαν Ἀθάναν,
δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος
ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν,
ἃ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ᾽ ἀπένειμε Κλωθώ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος

ἅδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ᾽ Ἑλλάδα μουσοπόλων,
σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
τὰν οὐ μεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμ᾽ αἰολοπτερύγων σὺν ἀγλαᾶν ὠκύτατι χειρῶν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

2.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἠ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα,
αὐλὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαίολον ὀρφναί
πνεύματος εὔπτερον αὖραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

4.

– –́ – – – –́ – –
⏖ ⏑ –́ ⏖ ⏑ –́ ⏖ ⏑ ⏒́
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ἄλλος δ᾽ ἄλλαν κλαγγὰν ἱείς
κερατόφωνον ἐρέθιξε μάγαδιν
ἐν πενταράβῳ χορδᾶν ἀριθμῷ
χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος.

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

XLVI.

LYCOPHRONIDES.

1.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
–́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ – ⏑ ⏑ –́ – ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ –

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ.
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

2.

⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
καλὸν ἀνάθημα καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν

καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλᾳ κέχυται
ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν παῖδα καὶ καλάν.

XLVII.

CASTORIO.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

1.

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

2.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναίονθ' ἕδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν' Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη
συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῷ κλύειν,
μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ἵεις.

XLIX.

CLEOMACHUS.

Τίς τὴν ὑδρίην ἱμῶν
ἐψόφησ'; ἐγὼ πίνων.

L.

THEOCRITUS.

I. (XXVIII.)

ΑΛΑΚΑΤΑ.

Γλαύκας ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας
γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος,
θερσεῖσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
ὄππα Κύπριδος ἶρον καλάμῳ χλῶρον ὑπαὶ πάγῳ·
τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διός,
ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἰμεροφώνων ἴερον φυτόν,
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν
δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν·
σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεΐοις πέπλοις,
πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη·
δὶς γὰρ ματέρες ἄρνων μαλακοὶς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοένει Θευγένιδός γ' ἔννεκ' ἐϋσφύρω.
οὕτως ἀνυσίεργος· φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες·
οὐ γὰρ εἰς ἀλύκρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
ὄπασσαί σε δόμοις ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθονός.
καὶ γάρ τοι πάτρις, ἂν ὦξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας
νάσω Τρινακρίας μύελον, ἄνδρων δοκίμων πόλιν.
νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλαλκέμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν μετ' Ἰαόνων,
ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλῃ,
καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
κῆνο γάρ τις ἔρει τὦπος ἴδων σ'· ἦ μεγάλα χάρις
δώρῳ σύγχ' ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

II. (XXIX.)

ΟΙΝΟΣ ΑΛΑΘΕΙΑ.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα,
κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
οὐκ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω
ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
χὤτα μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἀμέραν, ὅτα δ' οὐκ ἐθέλης τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δίδων;
ἀλλ' αἴ μοι τι πίθοιο νέος προγενεστέρῳ,
τότα λώϊον αὖτος ἔχων ἔμ' ἐπαινέσῃς.
ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
ὅπποι μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχῃς κλάδον,
ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτῃς.
καἴ κέν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τρίταιον ἐθήκαο·
ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκίμοις πνέειν·
φίλη δ', ἆς κε ζόῃς, τὸν ὔμοιον ἔχην ἀεί.
αἰ γὰρ ὧδε πόῃς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
ἐξ ἀστῶν, ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
κἤμε μάλθακον ἐξ ἐπόησε σιδαρίω.
ἀλλὰ πραΰγέλω στύματός σε πεδέρχομαι
ὀμνάσθην, ὅτι πέρρυσιν ἦσθα νεώτερος,
χὤττι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι

καὶ ῥύσοι· νεότατα δ' ἔχην παλινάγρετον
οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαις φόρει,
κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλάβην.
ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
καί μοι τὠραμένῳ συνέραν ἀδόλως σέθεν,
ὅπως, ἁνίκα τὰν γένυν ἀνδρεΐαν ἔχῃς,
ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλέϊοι φίλοι.
αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρόπῃς,
ἐν θυμῷ δὲ λέγῃς, τί με, δαιμόνι', ἐννόχλῃς;
. . . .
. . . .
νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
βαίην καὶ φύλακον νεκύων πεδὰ Κέρβερον·
τότα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλεΐαις θύραις
προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

III.

Ὤιαι τῶ χαλεπῶ καὶ νομόρω τῶδε νοσήματος·
τετορταῖος ἔχει παῖδος ἔρως μῆνά με δεύτερον,
κάλῳ μὲν μετρίως, ἀλλ' ὁπόσον τοι παῖδι πρέπει.
καὶ νῦν μὲν τὸ κακὸν ταῖς μὲν ἔχει, ταῖσι δέ μ' οὐκ (ἔχει)·
τᾶς παῖς ὤτ' ἄχαρις, τᾶς δὲ παραύαις γλυκὺ μειδίαι.
τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὕπνω 'πιτύχην ἔσσετ' ἐρωΐα·
ἐχθὲς γὰρ παριὼν ἔδρακε λέπτ' ἄμμε δι' ὀφρύων,
αἰδεσθεὶς ποτίδην ἀντίος, ἠρεύθετο δὲ χρόα.
ἔμεθεν δὲ πλέον τᾶς κραδίας ὤ͂ρος ἐδράξατο.
εἰς οἶκον δ' ἀπέβαν ἕλκος ἔχων καὶ τε(θολωμένος.)
πολλὰ δ' εἰσκαλέσας θυμὸν ἐμαυτῷ διελεξάμαν·
τί δὴ ταῦτ' ἐπόης; ἀλοσύνας τί ἔσχατον ἔσσεται;
λεύκας οὐκ οἶδησθ', ὅττι φόρεις ἐν κροτάφοις τρίας;

ὥρά τοι φρονέειν μὴ οὔ τι νέος τὰν ἰδέαν πέλῃ.
πάντ' ἔρδ', ὅσσαπερ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτι γεγευμένοι.
καὶ μὰν ἄλλος ἐλάσθη· τὸ δ' ἄρ' ἧς λώϊον, ἔμμεναι
ξεῖνον τῶν χαλεπῶν παιδὸς ἔραν(τι προγενεστέρῳ).
τῷ μὲν γὰρ βίος ἕρπει προγόνοις ἴσ' ἐλάφω θοᾶς,
ἀλλάσσει δ' ἑτέρυι ποντοπόρην αὔριον ἀμέραν,
οὐδ' αὐτῷ γλυκερᾶς ἄνθεμον ἄβας πεδ' ὑμαλίκων
μέλει· τῷ δ' ὁ πόθος κατ τὸν ἔσω μυελὸν ἐσθίει
ὀμμιμνασκομένῳ· πολλὰ δ' ὄρῃ νυκτὸς ἐνύπνια.
παύσασθαι δ' ἐνιαυτὸς χαλεπᾶς οὐκὶ δύας ἅλις.
ταῦτα χἄτερα πολλὰ προτ' ἐμὸν θυμὸν ἐμεμψάμαν.
ὁ δὲ τοῦτ' ἔφατ'· ὅττις δοκίμοι τὸν δολομάχανον
νικάσειν ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοὶς ὕπερ ἄμμεων
μετρεῖν βραϊδίως ἀστέρας, ὀπποσσάκις ἐννέα.
καὶ νῦν εἴτ' ἐθέλω, χρή με μακρὸν σχόντα τὸν ἄμφενα
ἕλκειν τὸν ζυγόν, εἴτ' οὐκ ἐθέλω· ταῦτα γὰρ ὤγαθος
βούλεται θέος, ὃς καὶ Διὸς ἔσφαλε μέγαν νόον
καὔτας Κυπρογενήας· ἔμε μάν, φύλλον ἐπάμερον,
σμίκρας δεύμενον αὔρας, ὑμάλως αἶσα κακὸν φορεῖν.

IV. (XXX.)

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρα
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν
ὠχράν τε τὰν παρειάν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτάν
ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν
στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,

δῆσάν τε καὶ πέδασαν.
χὠ μὲν βρόχῳ κατάψας
ἔσυρεν αἰχμάλωτον,
ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς,
φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν·
τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
ὄμνυμί σοι, Κυθήρα,
αὐτάν σὲ καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμά,
καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
οὐκ ἤθελον πατάξαι,
ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
γυμνὸν τὸν εἶχε μηρόν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι.
καί μευ κατεσίναξε.
τούτους λαβοῦσα τέμνε,
τούτους κόλαζε, Κύπρι·
τί γὰρ φέρω περισσῶς
ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτά μου τὰ χείλη.
τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι

τὰ δεσμά οἱ ἐπιλῦσαι.
ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
κἀς ὗλαν οὐκ ἔβαινε,
καὶ τὰν Κύπριν προσελθὼν
αἴκαλλε τώς τ' Ἔρωτας.

V.

ΣΥΡΙΓΞ

Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μᾶτερ,
μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκες ἰθυντῆρα,
οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ,
ἀλλ' οὗ ἀπιλιπὲς αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους,
οὔνομ' Ὅλον, δίζων, ὃς τᾶς μέροπος πόθον
κούρας γηρυγόνας· ἔχε τᾶς ἀνεμώδεος,
ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
ἕλκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισφαράγου,
ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παπποφόνου, Τυρίαν τ' ἐξείλετο,
ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατόν
πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
ψυχάν, ὦ βροτοβάμων,
στήτας οἶστρε Σαέττας,
κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
λαρνακόγυιε, χάροις·
ἁδὺ μελίσδοις
ἔλλοπι κούρᾳ,
Καλλιόπᾳ
νηλεύστῳ.

LI.

S I M M I A S.

1.

Ο ΠΕΛΕΚΥΣ.

Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ
τᾶμος ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῳ πόλιν ἠθάλωσεν
οὐκ ἐνάριθμος γεγαὼς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν
νῦν δ' ἐς Ὁμήρειον ἔβα κέλευθον
τρὶς μάκαρ ὃν σὺ θυμῷ
ὅδ' ὄλβος
. . . . *τὰς βαίνων κλυτὸς ἶσα θοοῖς, ὡς εὗρε Ῥόδου γεγαὼς ὁ πολύτροπα μοῦνος*
(ἴσας) μέτρα μολπᾶς
ἀεὶ πνεῖ
ἵλαος ἀμφιδερχθῇς
σὰν χάριν ἁγνὰ πολύβουλε Παλλάς
ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἰθαρᾶν νᾶμα κόμιζε δυσκλής
Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἄνακτας
ὦπασ' Ἐπειὸς πέλεκυν τῷ ποκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειψεν αἶπος.

Versus hoc ordine legendi sunt:

Ἀνδροθέᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ
ὦπασ' Ἐπειὸς πέλεκυν, τῷ ποκα πύργων θεοτεύκτων κατέρειψεν αἶπος,
τᾶμος ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῳ πόλιν ἠθάλωσεν
Δαρδανιδᾶν, χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἄνακτας,
οὐκ ἐνάριθμος γεγαὼς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν ἰθαρᾶν νᾶμα κόμιζε δυσκλής·
νῦν δ' ἐς Ὁμήρειον ἔβα κέλευθον,
σὰν χάριν, ἁγνὰ πολύβουλε Παλλάς·
τρὶς μάκαρ, ὃν σὺ θυμῷ
ἵλαος ἀμφιδερχθῇς·
ὅδ' ὄλβος
ἀεὶ πνεῖ.
. . . . *τὰς βαίνων κλυτὸς ἶσα θοοῖς, ὡς εὗρε Ῥόδου γεγαὼς ὁ πολύτροπα μοῦνος*
(ἴσας) μέτρα μολπᾶς.

Ωι Ο Ν.

2.

Κωτίλας
τῆ τόδ' ᾠὸν νέον
πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο δὴ γὰρ ἁγνᾶς
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔδειξε κᾶρυξ
ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξειν
θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν (σποράδων) πίφαυσκεν
θοαῖς ἴσ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων ὀρσιπόδων ἐλάφων τέκεσσιν
παλιγκραίπνοις ὑπὲρ ἄκρων ἱέμεναι ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνος τιθήνας
καί τις ὠμόθυμος ἀμφίπαλτον αἶψ' αὐδὰν θὴρ ἐν κόλπῳ δεξάμενος θαλάμων πουκωτάτων
καὶ τᾶσδ' ὦκα βοᾶς ἀκοὰν μεθέπων ἄφαρ ὅγε λάσιον νιφοβόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυται ἄγκος
ταῖσιν δὴ δαίμων κλυτὸς ἶσα θοοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπᾶς
ῥίμφα πετρόκοιτον ἐκλιπὼν ὄρουσ' εὐνὰν ματρὸς πλαγκτὸν μαιόμενος βαλιᾶς ἑλεῖν τέκος
βλαχαὶ δ' οἰῶν πολυβότων ἀν' ὀρέων νομὸν ἔβαν τανυσφύρων τ' ἀν' ἄντρα Νυμφᾶν
ταὶ δ' ἀμβρότῳ πόθῳ φίλας ματρὸς ῥώοντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζόν
ἴχνει θενὼν * * * τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδουπον αὐδάν
ἀριθμὸν εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχνίων κόσμον νέμοντα ῥυθμῶν
φῦλ' ἐς βροτῶν ὑπὸ φίλας ἑλὼν πτεροῖσι ματρός
λίγειά μιν κάμ' ἀμφὶ ματρὸς ὠδίς
ματέρος Δωρίας
ἄτριον.

Versus hoc ordine legendi:

Κωτίλας
ἄτριον
τῆ τόδ' ᾠὸν νέον
ματέρος Δωρίας.
πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο· δὴ γὰρ ἁγνᾶς
λίγειά μιν κάμ' ἀμφὶ ματρὸς ὠδίς·
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔδειξε κᾶρυξ
φῦλ' ἐς βροτῶν, ὑπὸ φίλας ἑλὼν πτεροῖσι ματρός.
ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξειν
ἀριθμὸν εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχνίων, κόσμον νέμοντα ῥυθμῶν.
θοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν (σποράδων), πίφαυσκεν
ἴχνει θενὼν * * * τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδουπον αὐδάν,
θοαῖς ἴσ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων, ὀρσιπόδων ἐλάφων τέκεσσιν·
ταὶ δ' ἀμβρότῳ πόθῳ φίλας ματρὸς ῥώοντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζόν,
παλιγκραίπνοις ὑπὲρ ἄκρων ἱέμεναι ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνος τιθήνας,
βλαχαὶ δ' οἰῶν πολυβότων ἀν' ὀρέων νομὸν ἔβαν τανυσφύρων τ' ἀν' ἄντρα Νυμφᾶν.
καί τις ὠμόθυμος ἀμφίπαλτον αἶψ' αὐδὰν θὴρ ἐν κόλπῳ δεξάμενος θαλάμων πουκωτάτων
ῥίμφα πετρόκοιτον ἐκλιπὼν ὄρουσ' εὐνάν, ματρὸς πλαγκτὸν μαιόμενος βαλιᾶς ἑλεῖν τέκος,
καὶ τᾶσδ' ὦκα βοᾶς ἀκοὰν μεθέπων ἄφαρ ὅγε λάσιον νιφοβόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυται ἄγκος.
ταῖσιν δὴ δαίμων κλυτὸς ἴσα θοοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μεθίει μέτρα μολπᾶς.

ΑΙ ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΕΡΩΤΟΣ.

3.

Λεῦσσέ με τὸν Γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ' Ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα,
μηδὲ τρέσῃς, εἰ τόσος ὢν δάσκια βέβριθα λάχνᾳ γένεια.
τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμαν, ἀνίκ' ἔκραιν' Ἀνάγκα,
πάντα δὲ Γᾶς εἶκε φραδαῖσι λυγραῖς
ἑρπετά, πάνθ' ὅσ' ἕρπει
δι' αἴθρας.

Χάους δέ,
οὔτι γε Κύπριδος παῖς,
ὠκυπέτας [δ'] ἀέριος καλεῦμαι·
οὔτι γὰρ ἔκρανα βίᾳ, πραϋνόῳ δὲ πειθοῖ.
εἶκε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχοὶ χάλκεος οὐρανός τε·
τῶν δ' ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγύγιον σκᾶπτρον, ἔκρινον δὲ θεοῖς θέμιστας.

4.

Μᾶτερ ὦ πότνια, κλῦθι, Νυμφᾶν ἁβρᾶν
Δῶρι, κυμοκτύπων ἦραν' ἁλίων μυχῶν.

5.

Σοὶ μὲν εὔιππος εὔπωλος ἐγχέσπαλος
δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπον ἔχειν.

6.

Σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νεαρὲ κορὲ νεβροχίτων

7.

Χαῖρε ἄναξ ἕταρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας.

8.

Τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἵ πατροφόνων
ἔριθοι.

9.

Ἱστία ἁγνά, σ' ἅ τ' εὐξείνων μέσα τοίχων.

LII.

DOSIADAS.

ΒΩΜΟΣ.

Ἡμάρσενός με στήτας
πόσις, μέροψ δίσαβος
τεῦξ', οὐ σποδεύνας ἶνις Ἐμπούσας, μόρος
Τεύκροιο βούτα καὶ κυνὸς τεκνώματος,
Χρύσας ἀΐτας· ἆμος ἐψάνδρα
τὸν γυιόχαλκον οὗρον ἔρραισεν,
ὃν ὠπάτωρ δίσευνος
μόγησε ματρόριπτος.
ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας
Θεοκρίτοιο κτάντας,
τριεσπέροιο καύστας
ἄϊξε νᾶν ἴϋξας·
χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.
τὸν δ' ἐλλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ
Πανός τε ματρὸς εὐνέτας, φὼρ
δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλοραιστᾶν
ἦρ' ἀρδίων ἐς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον.

LIII.

ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΣ.

ΒΩΜΟΣ

Ὀλᾶς οὔ με λιβρὸς ἱρῶν
Λιβάδεσσιν οἷα κάλχης
Ὑποφοινίησι τέγγει·
Μαύλιες δ' ὕπερθε κάπρης Ναξίης θοούμεναι
Παμφίλου παιδὸς Πανός· οὐ στροβίλῳ λιγνύϊ
Ἶξος εὐώδης μελαίνει τρεχνέων με Νυσίων.
Ἐς γὰρ βωμὸν ὁρῆς με μήτ' Ἀγρόρου
Πλίνθοις μήτ' Ἀλύβης παγέντα βώλοις·
Οὐδ' ὃν Κυνθογενὴς ἔτευξε φύτλη
Λαβόντε μηκάδων κέρα,
Λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν
Ὅσσαι νέμονται Κυνθίαις,
Ἰσόρροπος πέλοιτό μοι.
Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις
Εἰνάς μ' ἔτευξε γηγενής·
Τάων δ' ἀείζωον τέχνην
Ἔνευσε πάλμυς ἀφθίτων.
Σὺ δ' ὦ πιὼν κρουνηθεν, ἣν
Ἶνις κόψε Γοργόνος,
Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι
Ὑμηττιάδων πολὺ λαροτέρην
Σπονδὴν ἔλλην· ἴθι δὴ θαρσέων
Ἐς ἐμὴν τεῦξιν· καθαρὸς γὰρ ἐγώ
Ἰὸν ἱέντων τεράων, οἷα κέκευθ' ἐκεῖνος
Ἀμφὶ Νέαις Θρηικίαις, ὃν σχεδόθεν Μυρίνης
Σοὶ Τριτογενὲς πορθμοδόκον φῶρ ἀνέθηκε χρυσοῦ.

LIV.

PHILISCUS.

1.

Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνῃ καὶ
Κλυμένῳ τὰ δῶρα.

2.

Καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

LV.

THEOCLES.

ΙΘΥΦΑΛΛΟΙ.

Ἐθύσαμεν γὰρ σήμερον σωτήρια
πάντες οἱ τεχνῖται,
μεθ' ὧν πιὼν τὸ δίκερας ὡς τὸν φίλτατον
βασιλέα πάρειμι.

LVI.

MELINNO

ΕΙΣ ΡΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεομίτρα δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀρρήκτω βασίληον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιράνηον ἔχουσα κάρτος
ἁγεμονεύῃς.
σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῷ λεπάδνῳ
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν.
πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
εὔσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

LVII.

THEODORIDAS.

1.

ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ.

–́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –

– –́ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Πίσσα δ' ἀπὸ γραβίων
ἔσταζεν οἷον ἀπὸ καρὸς λαμπάδων.

2.

‒ ⏑́ ⏑ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏒

‒́ ‒ ‒ ⏑ ⏑ . . .

Θύννοι τε διοιστρήσοντι
Γαδείρων δρόμον.

LVIII.

EUPHRONIUS CHERRONESITA.

ΠΡΙΑΠΕΙΑ.

Οὐ βέβηλος, ὦ τελεταί, τοῦ νέου Διονύσου,
κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω,
ὁδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.

LIX.

SELEUCUS.

ΙΛΑΡΑ ΑιΣΜΑΤΑ.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω· πολύ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν·
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κἠν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ.

LX.

HERACLIDES.

ΛΕΣΧΑΙ.

Δώσω σοι χρυσέους δέκα στατῆρας.

LXI.

MESOMEDES.

1.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΝ.

Ἄειδε Μοῦσά μοι φίλη,
μολπῆς δ' ἐμῆς κατάρχου·
αὔρη δὲ σῶν ἀπ' ἀλσέων
ἐμὰς φρένας δονείτω.
Καλλιόπεια σοφά,
Μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν,
καὶ σοφὲ μυστοδότα,
Λατοῦς γόνε Δήλιε, Παιάν,
εὐμενεῖς πάρεστέ μοι.

2.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Εὐφαμείτω πᾶς αἰθήρ,
γᾶ καὶ πόντος καὶ πνοιαί,
οὔρεα, τέμπεα σιγάτω,
ἦχοι φθόγγοι τ' ὀρνίθων·
μέλλει γὰρ πρὸς ἡμᾶς βαίνειν
Φοῖβος ἀκερσεκόμας εὐχαίτας.
Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀοῦς,
ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πώλων
πτανοῖς ὑπ' ἴχνεσσι διώκεις,
χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις,
περὶ νῶτον ἀπείριτον οὐρανοῦ
ἀκτῖνα πολύστροφον ἀμπλέκων,
αἴγλας πολυδερκέα παγάν
περὶ γαῖαν ἅπασαν ἑλίσσων·

σοὶ μὲν χορὸς εὔδιος ἀστέρων
κατ' Ὄλυμπον ἄληκτα χορεύει,
ἄνετον μέλος αἰὲν ἀείδων,
Φοιβηΐδι τερπόμενος λύρᾳ·
γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελάνα
χρόνον ὥριον ἁγεμονεύει
λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων·
ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότου
τίκτουσιν ἐπήρατον ἁμέραν,
γάνυται δέ τε σοὶ νόος εὐμενὴς
πολυείμονα κόσμον ἑλίσσων.

3.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΝΕΜΕΣΙΝ.

Νέμεσιν θεὸν ᾄδομεν ἀφθίταν,
νυχίαν, τανυσίπτερον, ὀμβρίμαν,
νημερτέα, καὶ πάρεδρον Δίκας.
Νέμεσι πτερόεσσα, βίου ῥοπά,
κυανῶπι θεά, θύγατερ Δίκας,
ἃ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν
ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῷ·
ἔχθουσα δ' ὕβριν ὀλοὰν βροτῶν
μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις.
ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄστατον ἀστιβῆ
χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα·
λήθουσα δὲ παρ πόδα βαίνεις,
γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις·
ὑπὸ πῆχυν ἀεὶ βίοτον μετρεῖς,
νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ὀφρὺν κάτω,
ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατοῦσα.
Ἵλαθι μάκαιρα δικασπόλε,
Νέμεσι πτερόεσσα, βίου ῥοπά,

ἃ τὰν μεγαλανορίαν βροτῶν
[Νεμέσεως] ἀφαιρεῖς καὶ Ταρτάρου.

4.

Τὰν ὕελον ἐκόμιζεν
κόψας ἐργάτας ἀνήρ·
ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον,
ὡς σίδηρον εὐσθενῆ·
ἁ δ' ὕελος ὁποῖα κηρός
ἐξεχεῖτο παμφάγοισιν
φλοξὶν ἐκπυρουμένα.
θαῦμα δ' ἦν ἰδεῖν βροτοῖς
ὁλκὸν ἐκ πυρὸς ῥέοντα,
καὶ τὸν ἐργάτην τρέμοντα,
μὴ πεσὼν διαρραγῇ·
ἐς δὲ διπτύχων ἀκμάς
χειλέων ἔθηκε βῶλον.
. . . .
. . . .

5.

Ἕρπουσα, βεβῶσα, ποτωμένα [κούρα]
νόθον ἴχνος ἀειρομένα δρομάς, [λέαινα]
οὔθ' ὁλκὸς ἀπέτρεχεν, οὐ γυνά,
οὔτ' ὄρνις ὅλον δέμας, οὔτε θήρ·
κούρα γὰρ ἐφαίνετ' ἄνευ ποδῶν,
κεφαλὰν δ' οὐκ ἔσχε βρέμουσα θήρ·
. . . .
φύσιν εἶχεν ἄτακτα κεκραμέναν,
ἀτέλεστα τέλεια μεμιγμένα.
Πτερόεσσα μὲν ἡ τὰ πρόσω γυνά,
τὰ δὲ μέσσα, βρέμουσα λέαινα θήρ,
τὸ δ' ὄπισθεν, ἑλισσόμενος δράκων.

LXII.

GNOSTICORUM CANTILENA.

Νόμος ἦν γενικὸς πρῶτος νόος,
ὁ δὲ δεύτερος ἦν τὸ χυθὲν χάος,
τρίτατον ψυχὴ δ' ἔλαχεν νόμον.
διὰ τοῦτο τάφον περικειμένη
κοπιᾷ θανάτου μελέτημα.
ποτὲ μὲν βασίλεια βλέπει τὸ φῶς·
ποτὲ δ' εἰς ἔλαιον ἐρριμένη κλαίει,
ποτὲ δὲ κλαίεται χαίρει,
ποτὲ δὲ κλαίει κρίνεται,
ποτὲ δὲ κρίνεται θνήσκει.
ὅτε γίνεται ἡ μελέα, κακῶν
λαβύρινθον ἐσῆλθε πλανωμένη,
ζητεῖ δὲ φυγεῖν τὸ πικρὸν χάος,
κοὐκ οἶδεν ὅπως διελεύσεται.
εἶπεν δ' Ἰησοῦς· ἐσόρα, πάτερ,
ἴαμα κακῶν, ὅ τ' ἐπὶ χθόνα
ἀπὸ σῆς πνοιῆς ἐπιπλάζεται.
τούτου με χάριν πέμψον, πάτερ·
σφραγῖδος ἔχων καταβήσομαι,
αἰῶνας ὅλους διοδεύσω,
μυστήρια πάντα δ' ἀνοίξω,
μορφὰς δὲ θεῶν ἐπιδείξω.
τὰ κεκρυμμένα τῆς ἁγίας ὁδοῦ
γνῶσιν τελέσας παραδώσω.

SCOLIA.

1.

ΠΥΘΕΡΜΟΥ.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἆλλα πλὴν ὁ χρυσός.

2.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

3.

Πλούτου μητέρ', Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,

ειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
οσύναισι, ταῖσδ' ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

6.

ήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
ίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

7.

ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
ἦθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ντα, κλείσαντα πάλιν,
α φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

8.

(ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.)

ίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
ρον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
ίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
ὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

9.

(ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.)

ύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ρ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὸν τύραννον κτανέτην,
μους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

10.

ιθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας,
ς δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ερ ποδώκης Ἀχιλεύς,
ΐδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

11.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥςπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

12.

Αἰεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

* 13

Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις.

14.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

15.

(⏓ –́ ⏑) – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

* * * Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

16.

⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

⏑́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̱
⏑̱ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

17.

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̱
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑̱ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̱

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

18.

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

19.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.

20.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

21.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

⏑̱́ ⏑̱ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̱
⏑̱́ ⏑̱ – ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̱

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

22.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

23.

(ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.)

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

24.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

25.

Πόρνα καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

26.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλαν ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

27.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ̃ς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

28.

ΥΒΡΙΟΥ.

⊥ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⊥ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
– ⊥ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
– ⊥ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⊥ – – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – – (⊥ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓)

Στρ. α΄.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνοΐας κέκλημαι.

Στρ. β΄.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμόν
. . . . . (προσ)κυνεῦντί (με) δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

29.

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θεσσαλῶν.

* 30.

⏑́ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐρᾶν,
καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

CARMINA POPULARIA.

ΙΟΥΛΟΣ.

1.

Πλεῖστον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει.

ΛΙΝΟΣ.

2.

Ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν

τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

3.

Ἄρτεμι, σοί μέ τι φρὴν ἐφίμερον
ὕμνον ὑεναι τε ὅθεν
. . . .
Ἁ δέ τις ἄλλα χρυσοφάεννα
κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

4.

Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας,
ὦ καλὰ Ἀφροδίτα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

5.

Καλεῖτε θεόν.
Σεμελήϊ' Ἴακχε πλουτοδότα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

6.

Ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε,
Ἀλείων ἐς ναόν
ἁγνὸν σὺν Χαρίτεσσιν,
ἐς ναόν
τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

7.

:γετε πάντες,) ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
εῷ ποιεῖτε·
:ι γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
ιέσου βαδίζειν.

8.

Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
ῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
:ν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
]μέναν ᾠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
)χομεν τὸν ὕμνον.

9.

θι, κόρη, γέφυραν·
οὔπω τρὶς πολέουσιν.

10.

' ἔτεκε πότνια κοῦρον
ὼ βριμόν.

11.

ῆδε; πολλοὶ κἀγαθοί.
χυται· κάλει θεόν.

12.

; Ἀπόλλων, ὁ δέ γ' Ἀπόλλων ἥλιος.

13.

νην στέατος ἔμπλεων τράγον.

14.

ι μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ν ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
:ι μέλλειν.

15.

Βαλβῖδι ποδῶν
θέντες πόδα παρ πόδα (θεῖτε.)

16.

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

17.

Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάβατε καὶ κωμάξατε
βέλτιον.

18.

Ἄμμες πόκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.
Ἄμμες δέ γ' εἰμές· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.
Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

19.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

20.

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

21.

A. *Χέλει χελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;*
B. *Μαρύομ' ἔρια καὶ κρόκην Μιλησίαν.*
A. *Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο;*
B. *Λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο.*

22 A.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' Ἥλιε.

22 B.

Ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον.

23.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

24.

Μακραὶ δρύες, ὦ Μέναλκα.

25.

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

26.

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
νυκτιβόαν (γᾶς),
στρίγγ' ἀπὸ λαῶν,
ὄρνιν ἀνώνυμον (ἐχθρῶν)
ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.

27.

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·
μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃ σὲ
κἀμὲ τὰν δειλάκραν·
ἁμέρα καὶ δή· τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὁρῇς;

28.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἵπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

29.

Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτραν δέ μου ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

30.

Ἥσσων ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος
. . . . ἀνέθρεψεν.

31.

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

32.

Τί ταὐτόν (ἐστιν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

33.

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίει.

34.

ΠΑΝΑΡΚΟΥΣ.

Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ᾽ ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

35.

Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμός, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

36.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον,
σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος,
σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ῥαφίς.

37.

Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλίς,
σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυνον
σκόλυμος, ἐλαία, καππαρίς, βολβός, μύκης.

38.

Ἄμης, πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον, ῥόα,
ᾠόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπτή, βότρυς,
ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλ᾽, ἀμύγδαλα.

39.

Σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

40.

Λὶψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχὺ δ' αἴθρια ποιεῖ,
'Αργέστῃ δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἕπεται νεφέλη.

41.

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον·
καὶ πύρνα χελιδὼν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοὐπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μιν οἴσομεν.
ἂν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δή τι φέροιο.
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

42.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

43.

⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – ⏑ ⏑ –́ –

Ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

44.

Ὦ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν·
σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.

45.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὢ
ἰὴ Παιάν.

46.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα (γὰρ Δήμητρα καὶ) Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χἠ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλός
καὶ γελῶν πάρεστιν.
σεμνόν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.

ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κἀφροδίτης·
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσίν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν,
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
εὐχόμεσθα δή σοι.
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
Οἰδίπουν τιν' εὑρέ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ σπίλον ποιήσει.

FRAGMENTA ADESPOTA.

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
  φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

2.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτοι, πουλὺ χερειοτέρη.

3.

Θριαὶ (δὴ) τὴν γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην.

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5.

Οὔ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆ

6.

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.

7.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.

8.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

9.

Ἦν θεὸς ἢ κρέσσων δή τις· ὀνησόμεθα.

10.

* Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.

11.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

12.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

13.

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χρή, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρ

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνι' ἀειράμεναι.

15.

. . Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.

II. ΙΑΜΒΟΙ.

16.

Ξάνθη παλαιῇ γρηΐ πολλοῖσιν φίλη.

17.

Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή.

18.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

19.

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως.

20.

Πολλὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός.

21.

Καὶ παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη.

22.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

23.

Δῆμος ἄστατον κακόν
καὶ θαλάσσῃ πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται,
καὶ γαληνὸς ἢν τύχῃ, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται,
κἤν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπιεν.

24.

Πέλλα γάρ (πλείη)
τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.

25.

Ὁ τὸν κυσὸν τρωθεὶς
ᾔδεις, ὅπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία.

26.

Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις.

27.

Ἐγὼ μέν, ὦ Λεύκιππε, δεξιὴ σίττη.

28.

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

29.

Μέλλοντας ἤδη παρθένοις ἁλινδεῖσθαι.

III. ΜΕΛΗ.

30.

Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

31.

Ὀψόμενος Ϝελέναν ἑλικώπιδα.

32.

Νέστορα δὲ Ϝῶ παιδός.

33.

Ἁμὲς δ' Ϝειρήναν, τὲ δέ, τάρροθε Μῶσα λίγεια.

34. 35. 36. 37. 38.

Κὼ τοξότας Ἡρακλέης.
Κάλλιστ' ὑπαυλέν.

Κἀ μεγασθενὴς Ἀσαναία.
Μελάμποδά τ' Ἁρπόλυκόν τε.
Ἄρχοιμεν γὰρ γὰρ κὠθρασίων.

39.

–́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
*   *   *   *
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏓
*   *   *   *
–́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
*   *   *   *
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏓

Οἱ δέ νυ καλὸν
σῶμα περισταδόν, ἠΰτε θηρός,
τοῦδ' ἀάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας
Ἄλκαινα πρῶτα· μετὰ ταύταν δ' ἄλκιμα τέκνα
Λυγκεὺς καὶ Βαλίος πόδας αἰνετός
ἠδ' Ἀμάρυνθος.
*   *   *   *   *
καὶ τότ' Ἀκταίονα κτεῖναν Διὸς ἐννεσίησιν·
πρῶτος γὰρ Μέλαμπος σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' Ὅμαργός τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος...
*   *   *   *   *
οἵδ' Ἀκταίονος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν·
τοὺς δὲ μέτ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἐμμεμαῶτες.

* * * * * *

ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

40.

Ἁ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο
χρύσεον αἶψα ποτήριον . . .

41.

Μήτ' ἐμῷ αὐτᾶς
μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
τρύσῃς.

42.

Καὶ τὺ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες.

43.

Καί τυ φίλιππον ἔθηκεν.

44.

Ἀλλ' ἁ πολυνεικὴς
δῖ' Ἑλένα.

45.

Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

46.

Εἶμ' ὦτ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

51.

⏒ ⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏒

Τοιοῦτος εἰς Θήβας παῖς ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος.

52.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏒

Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λί

53.

Ἐγώ φαμι ἰοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

69. 70. 71.

Ἱστοπόνοι μείρακες.
Οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.
Αἳ Κυθερήας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

72.

Ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν.

73.

Κιδαλίης κρηνῖδος ἐπλανήθην.

74.

Τυῖδ' ἂν κολώναν Τυνδαριδᾶν.

75.

Πόθεν δ'
ὠλκὸς εὐπετὲς ἔβλης;

76.

Ναρκίσσου τερενώτερον.

77.

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

78.

Ἐπὶ δ' ἴαχε
Ζηνὸς ὑψερεφὴς δόμος
ζάχρυσος.

79.

Κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν.

80.

⏖ ⏑ – ⏖ ⏑ – –

Γλυκυτάτων πρύτανιν ὕμνων.

81.

⏑ ⏕́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Μέλεα μελιπτέρωτα Μωσᾶν.

82. 83.

Κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη.
Ζανί τ' ἐλευθερίῳ.

84.

Stropha.

– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Epodus.

. . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏕́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ . . . .
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏕́ ⏑ ⏓

Στρ.

Ἄνθρωπον (ὡς) ἄνδωκε γαῖα πρώτα ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας
. . . . τὸ δ' ἐξευρεῖν χαλεπόν,
εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε Κουρῆτες ἔσαν γένος Ἰδαῖοι θεῶν,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,

οὓς Ἅλιος πρώτους ἐπεῖδεν δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
εἴτ' Ἀρκαδία προσεληναῖον Πελασγόν,
ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,

'Αντ.

ἢ καλλίπαιδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίων,
εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον Ἀλκυονῆα Γιγάντων πρεσβύτατον.
* * * * * * * *

Επ.

* * * * * φαντὶ δὲ πρωτόγονον Γαράμαντα
Λίβυες αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκείας Διὸς ἀπάρξασθαι βαλάνου·
Νεῖλος δὲ . . . . . .
σαρκούμεν' ὑγρᾷ θερμότατι ζωὰ σώματ' ἀναδίδοι.

85.

. . . . . ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑́ ⏑ –
⏑́ ⏑ – – . .

Ὅ ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔλθῃ.

86.

⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κεῖται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τὠπιτυχόντι φέρειν.

87.

– ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́ –

Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

88.

–́ ⏑ – – ⏑⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

'Αφροδίτας ἄλοκα τέμνων καὶ Χαρίτων ἀνάμεστος.

89.

–́ ⏑ – – –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ὦ γλυκεῖ' εἰράνα,
πλουτοδότειρα βροτοῖς.

90.

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
ἀσκὸς δ' οὐδέ τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις·
πέλλαι γὰρ λίθινοί τε πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

91.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́

Ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφῶν ἅλιον ναύταν πόθος βάλλει.

92.

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Νυκτὸς ἀΐδνᾶς ἀεργηλοῖό θ' ὕπνου κοίρανον.

93.

Εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων.

94.

ιάμμος ἢ κόνις ἢ πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν
ιν ἂν χεύαιτ' ἀριθμόν.

95.

‒ ◡ ‒́ ◡ ◡ ‒ ⏓

‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ‒ ◡ ‒ ◡ ‒ ‒

◡ ‒ ‒́ ◡ ◡ ‒ ‒

τα κείσεται βαθυδένδρῳ
ϑονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος
: τε παντερπέος αὐλῶν.

96.

‒́ ◡ ‒

‒ ◡◡́ ◡ ◡◡ ‒́ ‒

◡◡ ◡ ‒́ ◡ ‒

ρ' εἰπόντα μιν
υγὲς ἀμβρόσιον ἐλασίππου
ωπον ἀπέλιφ' ἀμέρας.

97.

ὐκ αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ
ταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερόν
δρῶσα.

98.

‒ ‒́ ◡ ◡◡ ◡ ‒

‒ ◡ ‒ ‒ ‒́ ◡ ◡ ‒ ‒́ ◡ ◡ ‒ ‒́ ◡ ⏓

δε θνατοῖσι κακὰ κακῶν,
' τε κῆρες εἰλεῦνται, κενεὰ δ' εἴσδυσις οὐδ' αἰ-
θέρι.

99.

◡ ‒ ◡ ◡ ‒ ‒ ‒́ ◡ ‒ ‒ ‒́ . . .

ιν τρόπον ἄλλον ἐγείρει φροντὶς ἀνθρώπων.

100.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ – –

Πρὸ χείματος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν
Βορέα πνέοντος.

101.

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ –

. . . χαροπὰν κύνα˙ χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας ὑπάκουε μὲν"]
Τένεδός τε περιρρύτα,
Θρηΐκιαί τε φιλήνεμοι πέτραι.

102.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

103.

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ὁ τὸν πίτυος στέφανον.

104.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

105.

Πολύμνια παντερπὴς κόρα.

106.

Οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.

107.

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

108.

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε πάτερ Ἄρη.

109.

Ἴακχε θρίαμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

110.

Σοί, Φοῖβε, Μούσαις τε σύμβωμον.

111.

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

112.

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυτα μέλεα.

113.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου
πτεροφόρον χερσὸν καθημένα.

114.

Ξεῖνε, τὸν Ἀρχιλόχου τάφον.

115.

Ἴθι μᾶτερ μεγάλη.

116.

Τίν' ἀκτάν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

117.

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήναισι χαλκεμβόλοισιν.

118.

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

120.

Ὁ Πύθιος μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἐσχάραις.

121.

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

122.

Κλάδα χρυσεόκαρπον.

123.

Καὶ τὰν ἀκόρεστον αὐάταν.

124.

Διά σὲ καὶ τεὰ δῶρ' εἴτε σκῦλα.

125.

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ –

Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.

138.

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσε
πίστῳ βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμε
ἀστράπτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκι
γύαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

139.

. . . ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . *Τύχα, μερόπων ἀρχὰ*
καὶ τέρμα· τὺ καὶ σοφίας θακεῖς ἕδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν,
ἅ τε χάρις λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσέαν.
καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν μακαριστότατον τελέθει.
τὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστάτα θεῶν.

140.

– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ – –́ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒
– –́ – –́ – –́ ⏑ – ⏒
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Κλωθὼ Λάχεσίς τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,
εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε δαίμονες·
ὦ πανδείμαντοι, πέμπετ' ἄμμιν
ῥοδόκολπον Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχιᾶν.

